yarayı deş—
iyileştiremediğin yarayı.

ağzından çıkartamadığın her bir sözcük için bir gözyaşı dök sadece.

sessizce ağla.
sessizce gül.
kalacaksan gürültü yapma, sessizce git.

başkalarının yüküne yardım et ama kendininkinin altında ezil—
terk edil.

işlemediğin günahın bedelini boynuna,
bedenini ihanetin koynuna assınlar.
izin ver.
senden alacak bir şeyleri kalmayana—
tükenene,
en karanlık gününe dek.
ışık yakmayacaklar.

bırak yanında gölge yapsınlar.
sonra gölgeni bile tanımasınlar.
omuzlarına asılıp üstüne çıksınlar
uzandığında dalın olmasınlar.

kalabalığın içinde elinden tutsunlar—
karanlıkta kapıları kapatsınlar.

ardında kal o kapıların.
altında kal yalanlarının—
kendine söylediğin yalanlarının.

"sırtını dönebilirsin, korkmana gerek yok"
—tu değil mi?
"ama o benim en yakınım, bu oyunun kaybedeni yok"
—tu değil mi?

kalesini inşa et,
ki seni savaş alanında yalnız bıraksın
muharebe vakti seni önden gönderenin
söyle en çok hangi lafına inandın?

soytarı.
ne dostu, ne de diğer yarısıydın.

cepheyi terk eden her askerin,
düşman topraklarına koştu.

verdiğin her bir sır,
oturmak istedikleri masalarda yer buldurdu.

şimdi boş kalan o ellerin
ihanetin acısıyla sarıldı göğsüne—
mezarı olmayacak hiçbirinin göğsünde.

kuşlar için göç, serçeler için ölüm vakti.

SERÇELER AGLADIGINDA

bir yer vermişsin
bir *yabancıya*
göğsünde.
kalbe giden tek yol
kazma kürekle.

BIRINCI BÖLÜM

❧

+905……..: Biliyorum.

Yağmurlu bir okul çıkışı, düet ders projesinde eşleşen isimlerin asılı olduğu panonun önündeki kalabalık nihayet dağıldığında cebimde titreşen telefonumu avucumun içinde sıkarak bildirimi kontrol ediyordum ki hemen yanımda duran cüsseli silüet dikkatimi dağıttı.

Ekranımda kayıtlı olmayan bir numaradan geldiği görünen mesajdaki *biliyorum* kelimesinin tınısı tüylerimi diken diken etmeye yeterli miydi bilmiyordum ama yanımdaki bedenden yayılan erkek parfümü kokusu kaşlarımı çatmama sebep olmuştu bile. Gazel. *Hanvezir. Neden panonun önünde dikiliyor? Antrenman saatleri ve maç programı mailine güncel gönderilmiyor mu zaten?*

İnsanlar ilk neyden etkilenir bilmiyorum. Belki gözler… Dudaklar mesela, belirgin bir sus çizgisi varsa ve dolgunsa eğer. Ya da kol kasları. Belirgin damarlar boyundan çeneye yükselen? Çıkık elmacık kemikleri? Boyunda, anlamını saatlerce google üzerinden araştıracağın bir *kaos yıldızı* dövmesi mesela? Emin değilim. Emin olduğum tek bir şey var. *Sesi*. Umarım tek kelime etmeden yanımdan gider. *Çünkü sesi…*

Büyük, damarları kollarından bileklerine ve hatta parmakuçlarına kadar uzanan elinin havaya kalkarak panonun üzerindeki kağıtta bir düzlemde kayışını izledim dudaklarım aralanırken. Serçe parmağında yüzükler yoktu ya da kolunun iç tarafında bir dövme. Gözlerim *Talya Vasilyev* ismini takip ettiler istemsizce parmaklarının üzerinde gezindiği kağıtta, ardından hemen paralelinde yazan isim ve soyismini. *Gazel Hanvezir.* Bu iki isim, dünyanın çivisi çıksa yan yana gelmezdi.

Hayır.

“Biliyorum,” diye mırıldandı o an sesinin beklenmedik tokluğuyla, nefesimi neredeyse boğazıma geri tıkıyordu. “Ben de seninle eşleşmek istemezdim… ama *mecbur*…”

Benimle mi konuşuyordu o? Benimle asla konuşmazdı. Denk gelsek bile. En son kuzenim Tayga'nın doğum partisinde karşılaştığımızda ve üzerine bira döktüğümde bile yalnızca yüzüme bakıp yanımdan geçip gitmişti. Sanki üzerine dökeceğimi biliyordu ve söyleyebileceği herhangi bir söz yoktu bana. Sanki sesini bana karşı kullanmak efor kaybıymış gibi, tepki bile vermemişti.

Cevap veremeyeceğimden belki de; bir *dilsize* karşı konuşmak, duvara konuşmak kadar anlamsızmışçasına davranmıştı her zaman Gazel Hanvezir.

Başımı kaldırdığımda omzunun üzerinden koyu kahve gözleriyle beni izlediğini fark ettim; iki kafa boyu fark vardı aramızda bu yüzden başımı kaldırmam gerekmişti yüzüne bakabilmek için. Aile genlerim her ne kadar beni bu yaşıma dek 1.75 boyuna getirebilmiş olsa da babam ve kuzenim gibi Vasilyevlerin erkeklerine tanıdığı alt sınır olan 1.90'ı görmeme izin vermemişti bu yüzden okul takımının en uzunlarından olan bir basketbolcuya bu kadar yakın mesafeden bakarken yalnızca daha sonrasına edineceğim boyun ağrısını düşünebiliyordum.

"*Ben sana mecbur değilim,*" dedim işaret diliyle, bir adım geri çekilerek, çatık kaşlarımın ardından baktığım ateş saçan gözlerle. Gazel Hanvezir'den nefret ederdim çünkü

bana açık bir şekilde *dilsizin teki* dediğini henüz dokuzuncu sınıftayken okul kantininde duymuştum. Kuzenim ve diğer arkadaşlarıyla takılırken her zaman o üsten bakan egoist, insanları ezen tavırlarını korumuştu bana karşı. Sessizliğimden, çoktan kaybedilmiş savaşlara niyetlendiğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Yanıldığını göstermek için yaymadın mı dedikoduları Talya? En iyi sen biliyorsun sessizliğin ne büyük bir silah olduğunu ne de olsa.

Biliyordum.

Sessizlik en acı verici savaşma biçimidir.

Çünkü insanlar bağır çağır yüzüne nasıl büyük bir *sahtekâr* olduğunu söylerken, sen her gece bir köşede sessizce o acı verici iftiralarla kirlenmiş tenini çitilersin tek başına. Sadece kendinin duyabileceği kadar sessiz fısıltılarla inandırmaya çalışırsın kendini *yeniden*, zar zor bulduğun nedenler elinden tenini sökercesine kayıp giderken. Bir neden daha. *Bir neden daha.* Hatta kalmak için *bir neden daha* dilenirsin gecenin içine doğru… *ama karanlıkta sana göre hiçbir şey yoktur.*

Karanlıkta ışık, yalnızca; ortalığı ateşe verirsen olur.

Gazel'in profesyonel bir ressamın elinden çıkmışçasına alnının ortasına çizilmiş kaşları hafifçe çatıldığında, bakışlarını iki yanıma düşen ellerimden yüzüme çıkartarak başını hafifçe eğdi. "Ne söyledin az önce?"

Avucumu yumruk yaparak mekanik bir hareketle ona doğru kaldırdım ve gözlerinin içine bakarken orta parmağımı gösterdim ona. O, bir solukla gözlerini kapatıp seslice nefes verirken ben çoktan arkamı dönmüş; okulu bir an önce terk etmek üzere merdivenlerden iniyordum bile. Akademik hayatımı önemsiyor ve notlarım konusunda fazla stresli davranıyordum ancak bu demek olmuyordu ki, boktan bir proje için Gazel Hanvezir'le aynı ortamda beş dakikadan fazla bulunacağım… değil mi? Emel Hoca pektabii okulun en iyi öğrencilerinden birinin partner değişikliği isteğini geri çevirmezdi. Belki PTSD'mi öne sürerek biraz ağlardım bile garantilemek için. *Ne gerekirse.*

En azından Gazel Hanvezir, bahçede fırtınanın koptuğu açıkça görünen okul kapılarından çıkacağım sırada yolumu keserek düğümünü çözmeye çalıştığım kablolu kulaklığın elimden fırlamasına sebep olana dek düşüncelerim bunlardı. Peşimden gelip önüme geçeceğini tahmin

etmediğimden ve okulda da pek insanın kalmadığını bildiğimden önüme bakmadan yürüyordum.

Aksi bir ifadeyle geri çekilerek suratına baktım. Filmlerde burası tam da, "*Ne yapmaya çalışıyorsun?!*" diye çığırdığı sahneydi değil mi kadının çileden çıkarak? Maalesef yeterli desibel ya da sinir sistemi bende mevcut değildi.

Bir eli cebinde, oldukça sakin bir ifadeyle üzerime doğru bir adım yürüdüğünde ne yapmaya çalıştığını anlamadığım için öylece kalakaldım. Bir omzundan sarkan spor çantasının askısını düzelterek lacivert okul formasını bir model gibi taşıyan cüssesiyle üzerime yürüyen bir *okul tanrısı*, hayra alamet değildi. Onlar genelde ders aralarında bahçede kendi cinsleriyle takılır, kendi cinsleriyle yemek yer ve kendi cinsleriyle iletişim kurarlardı. *Tayga* ve *Lodos*, mesela. Kuzenim ve yürüyen buzul olan arkadaşı. Bir de Gazel. Karşımdaki Gazel. Okulun, suratına bir kez baktığında bir daha başka bir yere bakmak istemeyeceğin yegâne çocuğu.

"Partner değiştirmeyeceğim. Edebiyat konusunda ne kadar başarılı olduğunu biliyorum, mükemmel bir ortalama için ihtiyacım olan tek şey sensin." Kıstığı gözleriyle yüzümü rahatsız edici bir yakınlıktan süzerken tek yapabildiğim beş karış açık ağzımla ona bön bön

bakmaktı. Kolunu uzatıp saatine baktıktan sonra kararlı gözlerini yeniden üzerime çevirdi ve "Vaktin varsa konuyu çalışmak için bana gidebiliriz, haftaya maçlar başladığından pek müsait olmayacağım," dedi. Ardından tek kaşı havalandı. "Evet, ne diyorsun? Nasıl cevap veriyorsun bu arada? Evet? Hayır? İki kere göz kırparsan evet sayarım—"

İki elimle birden güçlüce ittirdim onu o an öfkem beynimde bir şimşek gibi çakarken. Milim kımıldamadığı için yerinden, yanından geçip gitmek zorunda kalmıştım biraz kayarak ama koluma dokunduğu gibi tutup beni durduracağını anladım bu yüzden seslice nefes vererek kabullenmiş bir şekilde yeniden yolumu kesişini bıkkın gözlerle izledim.

"Bak, gerçekten kötü bir niyetim yok—" diye mırıldandığında gülmeden edemedim. Lafına devam edecekti ki alaycı ifademi fark ettiği an dudakları aralık kaldı bir süre ve her ne düşündüyse gözlerinden bile okunmasını istemediğinden kaçırdı gözlerini. "Sadece projeye bir an önce başlayıp bitirmek istiyorum. Pek vaktim yok…" Kelimelerini dikkatli seçmeye çalışıyor gibiydi. "…*Tali*—" Kendi lafını kesti ani bir sert bakışla. "*Talya*."

Talya.

Talya Vasilyev. Babamın rus kökenlerinden bana geçen yalnızca mavi gözlerim, gür siyah saçlarım ve beyaz tenim değil; sert mizacım ve bir de duyanların en az iki kere hecelememi rica ettiği soyadımdı. Gecesini gündüzüne katan sevgili ebeveynlerimle aynı evde yaşıyor olmama rağmen onları gördüğüm gün sayısı bir haftanın yedisinden bazen herhangi birine bile denk gelmezken nasıl küçük erkek kardeşim her sabah okuluna bırakılabiliyor ve alınabiliyordu onlar tarafından, bir fikrim yoktu. Böyle bir hizmete ihtiyaç duyduğumdan değildi onlar tarafından… Zaten ben, Görkem'in şu an olduğu yaştayken, dedemin evinde yaşıyordum ve sanki anne-babanın yerine geçebilecekmiş gibi bir şoför ile dadı aracılığıyla ihtiyaçlarım karşılanıyordu.

Küçük erkek kardeşimi kıskanmıyordum.

Öte yandan dışarıdan hiç de öyle görünmediğine kalıbımı basabileceğim utanç verici hayatımı ağır bir şekilde yargıladığımı itiraf etmem gerekirdi.

Yarayı sarmaya tek başına kolumun yetişmediği, sırtımdaki bıçak izlerinin sebebi eski en yakın arkadaşım ve ne zaman atıp atmadığını kontrol etmek için uzansam kırıkları

parmakuçlarıma batan bir kalbim vardı; sessizliğin bir idam ipi gibi boğazıma dolandığı aile sofralarında nefes almak da güçtü açıkçası, bu yüzden oluşan basınçla kırılmıştı göğsümdeki kemikler ve kırılınca keskinleşen her şey gibi onlar da batıyordu iç organlarıma.

İnsan neden canı acıdığında *acıyor*, özlediğinde *özlüyorum*, sevdiğinde *seviyorum* diyemiyor bilmiyordum ama benim sebebim konuşamıyor olmaktı.

Çocuk işaret dili biliyordu Talya.

Konumuz bu değil.

Ama ben dâhil, kimsenin anlayamadığı karanlık taraflarımdan biri de bu… Beni incit, kâbusun olamam belki ama bir tanesini yaşatırım; seni sevmeme izin ver ve beni terk et, *sonsuza dek bana gelmen için yalvaracağım*— gelirsen canını cehennemin kör kuyularında yakacağım.

Dönme.

Yapacağın son şey olsun bana dönmek bu hayatta.

Kadınlar kalpleri kırıldığında kabuklarına çekilebiliyor yalnız başlarına ama erkekler kabuklarını *genel eve* çeviriyor gözlemlediğim üzere. *Birini* unutmak için, *binini* hayatına almak saçmalık; yanında uyandığın her biri, sana *o* birini hatırlatacak. Gazel Hanvezir'in geçen seneye kadar birlikte olduğu biricik sevgilisi tarafından aldatıldığını öğrendiğinde yaptığı da tam olarak buydu; partilemeler, maç sonrası içmeler, kucağını kızlara koltuk etmeler, selam verenle flörtleşmeler… Beni bir *hayalet* belleyip görmezden gelen gözlerin değdiği çıplak bedenlerin sayısı kaçtı bilmiyordum ama zaten ben, adam yerine konulmak için çıt çıkarabiliyor olmam gerektiğini de bilmiyordum. Bunu bana zor yoldan kuzenim ve bir tanecik arkadaşı Gazel öğretmişti. Üçüncüleri Lodos'un muhattap olduğu insan sayısı zaten bir elin parmağını geçmediğinden onu denkleme katmıyordum.

Kırılgan egolar, tehlikeli canavarlar yaratır*. Tehlikeli maddeler.* Tehlikeli kalpler. Tehlikeli insanlar, sevilmesi imkânsızlar. Bir yerde okumuştum. *Birinin ne kadar paramparça olduğunu onu sevmeye çalışana dek anlayamazsın*, yazıyordu. Devamını getirmeliydi yazar. *Ve anladığında, sen de paramparça olursun. Kırılınca keskinleşen her şey gibi kanatırsın sen de dokunanı.*

Tehlikeli madde. *Hazar'dous material.*

Hazar.

Her neyse. Gazel de onlardan biriydi işte.

Bazen alnıma *dikkat çarpar* tabelası asmak istiyordum. Kendi ruhum bile duymadan insanlardan intikam aldığıma göre bana da insanları kendimden uzak tutacak bir uyarı tabelası gerekiyordu.

Bak. Bak bana. O bıçağı oraya sen sapladın ama ben de çevirip duruyorum.

Kapüşonlumu başıma geçirip tek kolumda asılı duran sırt çantamı diğer kolumdan da geçirdim ve kablolu kulaklıklarımı düğümünü çözmeden kulaklarıma taktım belli bir müddet sonra. Gazel cevapsız bir şekilde binanın içinde kalakalırken ben, üzerime inlercesine yağan yağmurun altında açık otoparka bıraktığım aracıma ilerledim ve uzun dağ yolundan sürdüm eve.

Gazel Hanvezir'le konuşmak istemiyordum. Sadece okula gidip eve dönmek ve günlerimi geçirmek istiyordum dünyada, sessiz bir şekilde. Sessizce gelmiştim ve sessizce gitmek istiyordum. İnsanların beni görmezden geldiği aile sofralarının gürültüsünde unutulmak, nezaketen

çağrıldığım partilerin kalabalığında kaybolmak, bir köşeye geçip o köşede çürümek istiyordum.

Hiçbir şey yapmak istemiyordum bu hayatta, belki de bu yüzden derslerime asılıyor ve en iyi notları alıyordum, henüz neden olduğunu bile bilmediğim bir boşluğu doldurabilmek için göğsümdeki; meşgul ediyordum kendimi.

Bir süredir *hissetmiyordum*.

Sahile inen işlek bir caddedeki kafenin önüne park ettiğimde yağmur henüz dinmemişti bu yüzden bagajdaki şemsiyeyi alıp basketbol kortuna yürüdüm ve hemen önündeki kayalıklara oturdum okul formamın ıslanmasını umursamadan. Derslerin ardından eve giderken yolda oyalanıyordum çünkü son zamanlarda annem yalnız olduğum fikrine kafayı takmış, benimle uğraşıyordu. *Hiç arkadaşın yok mu senin hep odandasın?.. Tayga'nın doğum günü partisine davet edilmedin sanırım… Hafta sonu gençler kampa gidiyormuş senin çantan nerede?.. Empati kurmayı öğrenmen için önce insan gibi davranman lazım… Kuzeninle iyi geçinmen gereken yerde kendini unutturuyorsun odanda çürüyerek… İşte bu davranışların yüzünden kimse seninle takılmak istemiyor…*

Çok düşünen insanların kafasının içinde kurtçuklar vardır. Her yaptıkları hareketi eleştiren, her olaya olumsuz tarafından bakmasını isteyen, kalabalıklar içerisinde sosyal anksiyetesini tetikleyen ve kendisini sevmesine engel olan küçük, zehirli kurtçuklar; elmayı değil beynini çürüten. Benim için o kurtçuklar evin içindeydi, karşıma geçip beden bularak alay ediyorlardı benimle.

Annemin ağır eleştirilerinden kaçtığım bir köşede, babamın üzerime bakışlarıyla yüklediği *yetersizlik* hissinin kurbanı oluyordum. Bir *Vasilyev* olarak yeterince *donanımlı* değildim ona göre. Kuzenlerim gibi erken yaşta yabancı dil kurslarına gitmemiş, at binmemiş, matematik yarışmalarında hep finalde elenmiş, yeterince Dostoyevski ya da Tolstoy okumamıştım ya da hâlâ yüzümü buruşturmadan votka içmeyi beceremiyordum. Eskiden bir gürültü kopardı evde beni odama hapseden ve daha ağır bir psikolojiyle çalışmamı, daha yükseği hedef almamı körükleyen; şimdi ise beni öldüren bir sessizlik hâkimdi. Konuşmayı bıraktığım gün babam da benimle iletişim kurmayı kesmişti.

Sadece uzaktan aldığı ilgi ve sevgiyi izliyordum bu yüzden küçük erkek kardeşimin ve yalnızca aynı korkunç baskıyı yaşamaması için izler arıyordum müdahâle etmemi tetikleyecek.

Ama *yoktu*. Belki henüz yedi yaşında oluşundandı. Belki de yaşına göre anne-babam için yeterli seviyede oluşundan. Hangisi daha ağırdı? Kardeşinin senin yalnızca başarının şafağında gördüğün sevgi ve ilgiyle büyüyüşüne tanık olmak mı yoksa seninle aynı korkunç baskıyı yaşayışını izlemek mi?

Arkadaş edinmeyi tabii ki denedim. *Denedim*. Belki biraz fazla hevesli bir biçimde, içimde çocukluktan kalma kimselere yansıtamadığım o ilgi ve alakayı tüm masumiyetimle, kazma kürekle kapısı bile olmayan kalbimde odacıklar inşa ederek insanlara verdim.

Korkunç bir kış gecesi taş kesildi kalbim.

Şimdi sersefil çölün ortasında kalsam bir şişe su uzatanın elini keserim.

+905……..: Biliyorum.

Cep telefonumun mesajlar kısmında tek başına duran mesaj sekmesine tıkladım önce. Ardından numaranın üzerine bastım ve çağrı hatta düşerken kulağıma dayadım

telefonu. Kimin sesini duymayı bekliyordum bilmiyordum, zaten kekelemeden söyleyebileceğim kelimeler kısıtlıydı ve kendime hâkim olabildiğimde yalnızca tek heceli sözcükler tertemiz çıkabiliyordu ağzımdan.

Fakat çağrı dakikalarca devam etmesine rağmen açan olmadı.

Bana bu mesajı gönderen kimdi ve neyi biliyor olabilirdi? İhtimaller sonsuzdu açıkçası. Safir'de okuduğum yıllar boyunca birçok kez ortalığı karıştırdığım olmuştu, her defasında sessizliğim ya da soyadım sayesinde kurtulmuştum disiplin cezası almaktan. Ya da özür dileyerek. Özür dilemekte ne vardı ki? Gözlerini sulandırıp stresli bir surat ifadesiyle başını eğdiğinde, bir de dudaklarını titretir ve kekemeliğini hiç acı çekmiyormuş gibi sergilersen… Hiçbir şey babanın kulağına gitmez. Yönetim de dedenle muhattap olmaya çekindiğinden, dosya kapanır.

Gazel Hanvezir'e bile dokunmuştum ben. *Dilsizin teki* sözleri zihnimin karanlık odalarında bozuk bir plak'a kaydedilmiş gibi dönüp dururken küçük bir kıvılcımı canlandırmak yetebilmişti koca bir evi yakabilmek için. İnsanlar sessiz olanları, sağır da sanıyorlar sanki. *Büyük*

yanılgı. En büyük gürültüyü, dilini terbiye edebilmiş olanlar çıkarırdı.

Leyla burada olsaydı, derdimi dinliyormuş gibi yaptıktan sonra yalnız kalmaktan ve mutsuz olmaktan hoşlandığımı söylerdi. Acı çekmekten keyif aldığımı ve bunu resim yaparken her defasında daha iyi bir çalışma ortaya koymak için kullandığımı. Buna *ihtiyacım* olduğunu, *bunu* insan ilişkileri kurmaya tercih ettiğimi, kendi ellerimle her güzel şeyi sabote ettiğimi.

Kim *bunu* tercih eder ki?

Anlaşılmadığım her yerden, her insandan, her şehirden, her günden nefret ediyorum. Bu yüzden sessizlik iyi. Sessizlik güvenli. Sessizlik huzurlu.

Sessizlik en acı verici savaşma biçimi.

Sessizlik en acı verici *yaşama* biçimi.

Sessizlik acı verici.

Dile getirmeyip yuttuğun her bir kelime, boğazından aşağı hançeri soluk boruna geçiriyor ve kan kusturuyor geceleri.

+905……..: Biliyorum.

Talya: Peki bu benim ne kadar umrumda?

IKINCI BÖLÜM

❧

breathe. , Grace ♪

"Senin araba sürmen yasal mı ya?"

Arabanın kapısını kapattım, çantamı omzuma takarken. Otoparkın önünde dikilen ve simaları tanıdık gelse de isimlerini bir türlü hatırlayamadığım çocukların benim hakkımda konuştuklarını biliyordum, sağır değildim, sadece görmezden geliyordum. Eğer konuşabilseydim onlara *"Sadece ses çıkaramıyorum geri zekâlı, kör ya da felç değilim,"* cevabını vermeyi çok isterdim ama onlar neyin ne olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Oldukça kilolu olan önümü kestiğinde yere eğdiğim bakışlarım ve kararlı adımlarımla otopark çıkışına yürüyordum ki istemsizce karnına çarptım ve bıkkınca bir

nefes verip geri çekilerek başımı çevirdim. Kötü kokuyordu. Bir gülüş sesi geldi hemen önümden, ardından "Şuna bak, buzdan prenses görmezden gelirse kurtulacağını sanıyor," diye homurdandı alaycı bir sesle. Yavaş yavaş hatırlıyordum. Sanırım Kimya laboratuvarındaki çocuklardı bunlar. Zavallı bir kızın Whatsapp hesabını hacklemişlerdi ve izinsiz sahip oldukları görüntülerle önce şantaj yapmış, sonra da fotoğrafları sosyal medyada yaymışlardı.

Bana *biliyorum* mesajını atan onlar olabilirler miydi? Meraklı gözlerim kısılarak ikisinin de gülüştüğü aptal suratlarını izledi. *Hayır. Bu kafayla Safir'de bile nasıl okudukları şüpheli.*

Kollarımı göğsümde birleştirdim ikisini de oldukça sıkıcı bir sahne izliyormuşçasına süzerken. Nihayet gülüşüp atışmaları bittiğinde ince ve uzun olan burnunu çekerek önüme doğru savsak adımlar attı, dün gece sağlam partilediği her hâlinden belliydi. "Sen, geçen derste ne halt yediğini çok iyi hatırlıyorsun değil mi *Natasha*?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. *Rus* olduğum için okuldaki birtakım erkekler tarafından bana takılan bir lakaptı bu, koridorlarda bazen arkamdan bağırıyorlar ve eskort benzetmesi yapıyorlardı. Her biri

adımın Talya olduğunu çok iyi biliyordu aslında ama bu onları durdurmuyordu.

Başım dik, benden yalnızca bir kafa boyu uzun çocuğun üzerine doğru bir adım daha atarak doğrudan gözlerine baktım korkusuzca. Bana ne yapabilirdi ki? Vuracak mıydı? Whatsapp'ımı hacklemekle mi tehdit edecekti? En son kiminle, ne zaman mesajlaştığımı bile hatırlamıyordum.

"Ohoooo, bu kız kafayı yemiş," diye homurdandı şişko olan, hemen arkadaşının yanına geçerek bana gözdağı verirken. Sanırım sabah dişlerini fırçalamayı unutmuştu çünkü çok ağır bir ağız kokusu geliyordu ve yüzümü buruşturmadan edememiştim. "Senin yüzünden kaç gün disiplin cezasına kaldık haberin var mı? Babam kan kusturdu. Yüzme antrenmanlarını kaçırdık, takımdan atıldık atılacağız! Hepsi senin o dilinin uzunluğu yüzünden. Göster bakayım şimdi o dilini—"

Uzun olanı geçip üzerime doğru yürüdüğü an istemsizce geri bir adım attım, ne yapmayı planlıyordu? Dilimi mi kesecekti? Ayrıca hangi aklı başında antrenör bunun gibi bir şişkoyu yüzme takımına alırdı? Kilo versin diye amme hizmeti miydi bu yoksa mezun olunca CV'sine yazabilsin diye yalandan kenarda iki kulaç mı atıyordu?

Sırtım kolona değdiği an, şaşkınlıktan dikkatimin dağıldığı andı; tam olarak o sırada çocuğun eli sert bir şekilde çenemi kavradı ve ben anın şokuyla boğazımdan yukarı yükselen çığlığa engel olamadım.

Şişko olan şaşkınlıkla geri çekilirken diğeri de yüzünde aynı ifadeyle arkadaşını izliyordu o an. “Lan?” diye bir nida döküldü o pis ağzından. “E bunun sesi varmış?”

Şaşkınlıklarından faydalanıp aradan sıvışacağım sırada şişko olan beni yerime ittirip üzerime geldiğinde “Seni pis küçük yalancı,” diye zehirli bir sesle fısıldadı bu sefer, koskoca otoparkta bir başkası yok muydu burada olanları gören? Bu insanlar kafayı mı yemişti? “Dilsiz numarası kes, her bokun altından sıyrıl. Çok masum olduğunu sanıyor herkes değil mi? Hepsini o küçük aklınla kandırıyorsun değil mi?”

Son çare. Doğrulup dizimi bacak arasına geçirdiğim an, kaçmak için yalnızca saniyelerim kalacağını biliyordum bu yüzden kolumdan sıyrılıp düşen çantamı bir köşesinden tuttuğum gibi fırladım ve asansörü beklemek yerine otopark merdivenlerinden yukarı koşturmaya başladım. Birazcık akılları varsa beni okulun içine kadar takip edip tacizlerini sürdürmezlerdi, bu sırada ben de müdür yardımcısının odasına gidip görüntüleri izletebilir ve

temelli okuldan atılmalarını sağlayabilirdim. Böylece Kimya sınıfındaki kız da, taciz edebilecekleri diğer potansiyel öğrenciler de kurtulmuş olurdu.

+905…: Bir sahtekâr olduğunu fark etmeye başlıyorlar.

Çenemi, sanki o aptal çocuğun dokunuşundan arındırabilecekmiş gibi ovalıyordum müdür yardımcısının odasına çıkan merdivenleri yavaş yavaş adımlarken, bir önceki gün bana mesaj gönderen numaradan yeni bir mesaj aldığımda. Aynı saniyeler içerisinde, bir anda yanımdan neredeyse bana çarparak jet hızıyla geçen nöbetçi öğretmen dikkatimi dağıttı. Birkaç basamak inip trabzanlardan baktığımda, koridordan birkaç kişi daha hızlı adımlar ve fısıltılarla ilerliyordu yolu bir an önce aşmak istercesine.

Merak duygum içimde alevlenmiş öfke ve intikam hissini bir süreliğine hafiflettiğinde ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama adımlarım ben düşünmeye başlamadan yürüdüler geldiğim yolu geri. Koridorun sonu gittikçe kalabalıklaşıyordu ve fısıltılarla konuşmalardan pek bir şey anlayabildiğim söylenemezdi, hepsi yalnızca gürültü olarak ulaşıyordu sanki kulaklarıma. Avucumda sıkıca tuttuğum

telefonumu cebime sokarak ve insanların arasından sıyrılarak indim otopark merdivenlerini, çok değil dakikalar önce burası bomboştu.

“Ayrıl! Ayrılın!” diye bir ses yankılandı o an otoparkta, asıl kalabalığın hemen girişte toplandığını gördüm. Nöbetçi öğretmenin geldiğini görenler ona yol vererek bir an olsun çembere aldıkları görüntüyü görmeme izin verdiler ve gözlerim, o an, bir çocuğun kanlar içindeki suratıyla sırtını yasladığı kolondan güçsüzce yere düşerkenki görüntüsünü algılamakta güçlük çekti.

“Manyak, manyak bu!” diye inliyordu bir diğeri avuçlarının içinde yerde. Nöbetçi öğretmen yerdekinin yüzüne doğru eğilip ne kadar dağıldığını görerek suratını buruşturduğunda ancak kalabalığın önüne geçebilmiştim. *Yerdeki şişko olandı.* “Reviri ara!” diye seslendi hoca o an hiddetle, otoparktaki güvenliğe. Ardından sert bir ifadeyle arkasını döndü ve doğrudan, oldukça uzun bir cüsseye doğrulttu parmağını. “*Hanvezir* sen doğruca odama!”

Filmlerde zamanın akarken yavaşlatıldığı sahneler olur. Karakterin idrak etme kabiliyeti oldukça zayıflamıştır, jetonu köşelidir tabir-i caizse. Bakışlar anlamsızca etrafta gezinir, doğru yere odaklanmak adına inanılmaz bir efor sarf edilir; gözler bulanık görür gerçeği ve omurgadan

yukarı bir farkındalık yükselir. Görüntü netleşir ardından. Karakter asıl bakması gereken yere çevirebilmiştir gözlerini.

Gazel Hanvezir üzerinde yalnızca kollarını sıvadığı kırışmış lacivert gömleği ve henüz bilenmiş bir bıçak kadar keskin bakışlarıyla izliyordu yerde kıvranan şişkoyu. Nefes nefese kalmış, dağılmış suratlarını arkadaşlarının yardımıyla toplamaya çalışan iki zorbanın aksine gözle görülür hiçbir darbe izi yoktu üzerinde ya da oksijen sıkıntısı çekmiyordu. Son yarım saattir tek yaptığı bir köşede kitabını okumakmış gibi sakindi hem de.

Onu hiç böyle görmemiştim. Okuldakilerin de gördüğünden şüpheliydim.

Neden?

İstemsizce çatılan kaşlarımın ardından, nihayet dikkatini çekebildiğimde nöbetçi öğretmen karşısına geçmiş derhâl odasına ilerlemesini söylüyordu ama onun tek yaptığı öylece dikilmek ve bana bakmaktı. Beni kenara sıkıştırdıklarını görmüş ve hemen ardımdan hak ettiklerini onlara vermiş miydi? *Buna öylece inanmalı mıydım?* Gazel'in bir süper kahraman olduğuna? Hiç de bile… Aksine, şeytanın ta kendisiydi o. Kim bilir aklında ne vardı.

“Neden saldırıyorsun oğlum?! Sen saldırmışsın ilk!” diye hesap soruyordu nöbetçi öğretmen, görevliler içinde benim de olduğum kalabalığı dağıtmaya çalışırken.

Gazel’in nihayet gözlerini üzerimden kaçırdığı andı. “Çok ters bakıyorlardı,” diye cevapladı oldukça umursamaz bir tavırla. Neredeyse dalga geçiyordu. “Taciz ediliyormuş gibi hissettim.”

Merdivenlerden çıkmadan hemen önce nöbetçi öğretmenin sinirden kahkaha attığını duydum, şişkoyla sıska olanı asansörle yukarı çıkarmışlardı direkt.

❧

Motoru durdurup çantamı da alarak arabadan çıktığımda Gazel, aracının önüne yaslanmış; kolları göğsünde, ilginç bir sahneyi izler gibi izliyordu ona doğru attığım adımları. Arabası siyahtı. *Mavi* değil. Islak kaldırımda hafif topuklu botlarımın çıkardığı tok sesler eşliğinde yanına yürüdüm, ardından evin girişinde durdum ondan birkaç adım uzakta. Omzunun üzerinden bakarken doğruldu ve kaldırımın üzerine bir adım attı. Ardından tam karşımdaydı.

Lanet parfüm.

“Neden evine geldik, tekrar söylesene?” diye mırıldandı hafif çatık kaşlar ama munzurca kıvrılan dudaklar eşliğinde. Herhangi bir şey imâ ettiğini düşünmek bile istemiyordum, ayrıca masasının üzerine bıraktığım notta her şey açıkça yazıyordu.

Bıkkınca bir nefes verdim koyu kahve gözlerine bakarken, yüzüne ne zaman birkaç saniyeden fazla değse gözlerim; konuşurken bile dudaklarının iki yanında beliren gamzeleri düşünmemeye çalışıyordum. Fark etmemiştim bile şimdiye kadar. Sanki trajikomik bir simülasyonun içindeydik ve ne zaman Gazel’le etkileşim hâline girsem onun hakkında yeni bir şey fark ettiriyordu hayat. Bir kazazede olmamı mı istiyordu simülasyonun yöneticisi? Zaten konuşma yetim elimden alınmıştı, bir de kalan insanî duygularımı karşımdaki taş kafalıyla mı kaybedecektim?

En azından kalbimin bir süre daha atmayacağını biliyordum. Buna güveniyordum. Aklım kaymıyordu bile.

Annemlerin akşam bir iş yemeğine Görkem’le birlikte katılacaklarını ve evin boş olduğunu bildiğimden, birlikte kütüphane veya herhangi başka bir herkese açık alanda çalışmayı teklif edeceğini tahmin ettiğim Gazel Hanvezir’in

potansiyel önerileri henüz gelmeden ben onu evime davet etmiştim. Düet projelerin başındaki hocamız net bir şekilde partner değişikliği olmayacağını ve solo çalışmaların yarı puan üzerinden değerlendirileceğini bana öğle arasında açıklamıştı. Yani kaçış yoktu. Gazel haklıydı. *Mecbur*duk biz birbirimize.

Bahçe yolunu hızlıca geçtikten sonra yüksek girişe çıktım ve anahtarı deliğine sokup kilidi açtıktan sonra kapıyı ittirdim. Kontrol etmek için arkama bakmama gerek yoktu, oradaydı; sessiz adımları duyulmasa da, gölgesi üzerime düşmese de biliyordum. *Buradayım* diyen bir varlığı vardı arkamda.

Sabahları eve gelip öğlene kadar iş yapan yardımcı kadının odamı topladığını biliyordum, bu yüzden evin geri kalanını es geçip doğrudan odama ilerlerken herhangi beklenmedik bir yerde herhangi beklenmedik bir şey çıkacak mı diye düşünmedim. Gazel tek kolunda okul çantası, üzerinde ceketiyle içeri girdikten sonra ardımdan kapıyı kapatırken etrafta geziniyordu gözleri. Herhangi bir evdi işte. Annemin zevkine göre bile dizilmemişti ya da babama ait hiçbir şey yoktu evde, bir gün bir iç mimar gelmiş ve günümüz modasına uygun trendlere göre dizayn etmişti evi. Birkaç yılda bir değişiyordu her şey.

Odama girdiğim an çantamı kenara bıraktım ve ceketimi çıkarıp askılığa astım. Gazel kapının pervazında belirdiği an omurgamdan yukarı akan o soğuk his beni etkisi altına almıştı. *Bunun burada ne işi var?* Çünkü ben çağırdım. *Bunun burada ne işi var?* Çalışacağız. *Bunun burada ne işi var?!*

Koyu kahve gözlerinin odamda dikkatini çeken ilk şey bir buluta benzeyen yatağımdı muhtemelen. O kadar fazla yastık vardı ki üzerinde, o kadar yumuşak bir örtü seriliydi ki; hayatımın büyük bir kısmını içinde geçirdiğimi bilmeden de söyleyebilirdi ve söylüyordu da muhtemelen içinden. Hemen köşede resim ekipmanlarım, üzeri örtüyle kaplı şövalyem ve boyalarımın olduğu raflar vardı. Odam boydan boya güneşin girişini engellemek adına antrasit perdelerle kaplıydı ve kalan alanda ise koca bir çalışma masası ve giyinme odası vardı. Odam bu kadardı.

Göz göze geldiğimiz ilk an, kaşlarını kaldırdı ve az önce gördüklerinden biri fazla ilginç gelmiş gibi soru işaretleriyle baktı bana. Çok değil birkaç gün önce Gazel Hanvezir'in bana üç saniyeden fazla bilinçli bir şekilde bakarak herhangi bir şey imâ edeceğini söyleseniz muhtemelen yalan olduğu konusundaki ciddiyetimi göstermek adına anne ve babam, aile büyükleriyle

kahvaltı yaparken çırılçıplak salona inebileceğimi söyleyebilirdim. Çünkü bu kadar imkânsızdı.

Ona, "*Ne?*" dercesine baktım.

Bir şey söylemek yerine birkaç adım attı şövalyeme doğru, o an anladım çalışmalarımdan bahsettiğini.

Bir refleks olarak atladım önüne ve kollarımı kaldırdım. Çatık kaşlarıyla bakışlarını yüzüme indirdi. "Bakacağım sadece."

Başımı iki yana salladım ağır bir ifadeyle. Bakamazdı.

"Pffft," diye bir ses çıkardı başını çevirip çalışma masama doğru yürürken, ardından çantasını kenara bıraktı içinden tabletini ve bir tarih kitabını aldıktan sonra. "Tamam. Konuyu seçip başlayalım direkt."

Yani bir an önce başlayıp ilerlemek ve def olup gitmek istiyordu. Harika. Ben de başka bir şey istemiyordum zaten.

Rafta şarjda duran tabletimi ve kalemini yanıma alıp sandalyeme oturdum, köşedeki pufu ayağıyla iteleyerek yanıma getiren Gazel'e bir bakış atarak. Tabletimin notlar

kısmına, ona aklımdaki fikri aktaracak bir şablon çizdim ve ekranın beyaz ışığında soğumuş bir fincan kahveyi andıran gözlerinin onaylarcasına kırpılmasını izledim bir süre.

Seçebileceğimiz konuları not alarak eleme yöntemiyle ilerledik. Tarihte yer edinen bir olayı gerçeklere sadık kalarak romanlaştırmamız gerekiyordu birlikte, ardından Edebiyat ve Tarih hocalarının belirlediği bir saatte boş bir sınıfta onlara sunum yapacaktık. Gazel'in notlarından haberdardım, benim gibi o da ilk 10'da kalıyordu her zaman sınavlarda. Projede onunla ortak olmak bu yönden avantajlıydı; beklentilerim yüksekti ve iyi bir not alacağımızı biliyordum böylece. Kendi üzerine düşen kısmı savsaklamayacak ve elinden gelenin en iyisini ortaya koyacaktı.

Mezun olmak için gün sayıyordum. Bu şehri terk etmek ve yurtdışına gitmek istiyordum. Benim için ülkeden çıkmak bile yeterli değildi.

Neden o çocuklarla kavga ettin?

Yaklaşık iki saat sonra hava tamamen karardığında ve kendi iş bölümümü tamamladığımda, tabletinden İtalyanca bir makale araştıran Gazel'in önüne doğru

tuttum tabletimin ekranını. İşaret dili bilmediğinden, onunla iletişime geçmenin tek yolu yazmaktı.

Kahve gözler bir saniyeliğine ekrana baktıktan sonra üzerime çevrildi. Pufumda otururken komik görünüyordu açıkçası. Boyu 1.90 civarıydı ve uzun bacaklarını kırarak dirseklerini dizlerine yaslamıştı, arada bir ileri bir geri yürüyüp durmuştu odamda ve pufumda ne kadar rahatsız olduğunu belli etmişti aslında ama ona çalışma sandalyemi verecek ya da yatağıma uzanmasını teklif edecek değildim.

Kalın dudaklarını birbirine bastırdı bakışları birkaç saniye yüzümde gezinirken. "Bir süredir kafalarını kıracak bir neden arıyordum diyelim."

Gözlerimi ardı ardına kırpıştırdım düşünceler, vagonlar gibi birbirine bağlanıp yola çıkarken zihnimin içinde. Raylar henüz yağlanmıştı ve tren yola çıkmaya hazırdı, düdüğü çalıyordu. Gazel Hanvezir, çocukları dövmeye zaten yer aradığını ve benim yalnızca ona bir neden verdiğimi söylüyordu.

Anladım, dercesine başımı salladım bir müddet. Ardından dikkatim dağıldı ve masamın alt çekmecesini açıp zulamdan bir paket almak istedim; son jelibon paketini

birkaç gece önce uyuyamadığımda kitap okurken bitirdiğimi tamamen unutmuştum o ana dek ve resmen ağzım sulanmıştı.

İnsanların stres gibi başa çıkamadıkları duygular kafalarını esir aldığında yapmak istedikleri şeyler olurdu, benimki midemi jelibonla doldurmaktı muhtemelen. Eskiden olsa spor yapmak diyebilirdim çünkü kendimi spor salonuna kapatıp aklımı kaybettiğim bir dönem vardı ama belimi incittiğimden beri doğru düzgün eğilmiyordum bile.

"Ne arıyordun da düştü yüzün?"

Gazel'in hemen yanımdaki varlığını nasıl bu kadar kolay unutabildiğime dair bir fikrim yoktu o an. Tabletini kapatıp masanın üzerine bıraktı ve bana bir cevap bekler gibi baktı. Elbette cevap bekliyordu. Bir soru sormuştu. *Ne arıyordun da düştü yüzün?*

Birkaç saniye bomboş bakışlarla yüzünü izledim, ona nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşünürken. Genelde bunu yaptığımda insanlar dikkatimin dağıldığını ve daldığımı düşünüyor, beni dürtüyorlardı ama Gazel saniyeler boyunca öylece *bön bön* suratını izlememe izin verdi. Çünkü ona ne söyleyecektim ki? Çocuk gibi jelibon istediğimi mi? Küçükken annem izin vermediğinden,

büyüyünce yatağımın altını ve dolapları küçük meyve sulu ayıcıklarla doldurduğumu mu? Onları bir şekilde duygusallığımla başa çıkmak için kullandığımı mı? Bir tür *uyuşturucu* gibi.

Tabletimde not aldığım sayfanın köşesine bir cümle yazdım, ben yazarken okuyordu.

Beş dakika markete gideceğim.

Bir anda ayaklandı o an. Başımı öyle dik kaldırmak zorunda kalmıştım ki şaşkınlıkla ceketini giyişini izlerken. "Gidelim."

Belki onun da canı atıştırmalık çekmişti, her ne kadar paketli gıdalar tüketmiyor gibi görünse de vücudu. Daha fazla ne çalışabilirdik bugün bilmiyordum. Dönüş saatimize kadar annemler gelebilirdi ve her ne kadar Gazel Hanvezir'i evde benimle görmeleri sosyal hayatımın aile içindeki itibarı açısından iyi olsa da… Onunla görünmek istediğimden emin değildim.

Görünmek istediğimden emin değildim.

Göründüğümde *birilerine*, başıma ne geldiğini biliyordum çünkü. İtilip kakılmaya çalışıyor sessizliğimden dolayı ve

karşılık verdiğimde bedelini ödüyordum. Ailenin kara koyunu gibi bir şeydim. Zaten kaç kişi işaret dili biliyordu ki? Görkem, biraz… Biraz da dedem. Bu kadar. Annemler hiçbir zaman gerçekten öğrenmek için bir çaba göstermemişlerdi. İstesem konuşabileceğimi düşünüyor ve beni zorluyorlardı. Çoğu zaman tam da bu yüzden reddediyordu babam benimle konuşmayı ve annem de bu yüzden üzerime gelmekten çekinmiyordu belki de; beni yeterince zorlarsa konuşacağımı düşündüğünden.

Çünkü çıktığı olmamış değildi birkaç kelime ağzımdan özgürce.

Ağlamıştım ben de hüngür hüngür o gece. *Nasıl?* Nasıl kurtulabilmişti harfler yan yana, intihar etmeden dudaklarımın arasından bir gece yarısı öylece? Mucize miydi bu? Lanet miydi? Cevabı *bilmiyordum*. Zaten bilmediğimden, savrulup duruyordum.

Gazel Hanvezir'in, yağmurun ıslattığı kaldırımlarda bıraktığı adım sesleri toktu. Elleri okul pantolonunun cebinde, durgun bakışları yeri izlerken takip ediyordu beni sessiz ve ıssız sokakta. Saat kaçtı bilmiyordum, ne kadar süredir çalıştığımıza dair bir fikrim yoktu ama Hülya ablanın marketi açık olmalıydı. Hülya ablanın marketi her zaman açık olurdu.

“Nereye gidiyoruz?”

Omzumun üzerinden bana bunu cidden neden sorduğunu sorgular gibi ona bir bakış attım, ardından önüme döndüm. Birkaç saniye zonra “Pardon,” diye mırıldandı kendi kendine. “Markete. Doğru. Söylemiştin. Açık olduğuna emin misin peki bu saatte?”

Hülya abla açıktır.

Gazel’e telefonumun ekranını gösterdiğim birkaç saniye boyunca ekranın ışığıyla aydınlanan yüzünü izledim, ardından ikimiz de önümüze döndük. Bana bakmadığı zamanlarda yüzünü izlemek kolaydı ama ne zaman bakışlarını üzerimde hissetsem sırtıma yüzlerce kiloluk yük biniyormuş gibi hissediyordum.

Annemlerin ne zaman döneceğini bilmiyordum ama eğer evde Gazel Hanvezir’i benimle ders çalışırken bulurlarsa kesinlikle asosyal olduğum şüphesinden tamamen kurtulmalarını sağlardı bu, yani iyi bir şeydi aslında. Belki de bilerek Gazel’in benimle geç saate kadar çalışmasını sağlayabilirdim. Belki de projeyi tamamladığımız tüm süre boyunca odamda çalışmayı teklif etmeliydim.

Markete girdiğimde örgü, bej bir hırka giymiş; saçlarının yarısı ağarmış, ellili yaşlardaki bir kadın kasanın arkasındaki ekrandan kısık sesle bir film izliyordu. Askılardaki jelibonlardan ayıcık olanların hepsini toplayıp tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra dönüp buzdolabından bir içecek alan Gazel'e bir bakış attım. Ardından paketleri sayıp ücreti topladıktan sonra kartımı okutmam için pos cihazını uzatan kadına. Kısa bir *beep* sesinin ardından tezgâh arkasından uzatılan poşete dolduruyordum paketleri.

Gazel bir şişe soda ve kakaolu ayıcık şeklindeki bisküvilerden bir paketi tezgâhın üzerine bıraktığında neredeyse gülecektim fakat ifademi korudum. Koskoca adam kakaolu ayıcık bisküvilerden mi yiyordu?

"Bir paket de…"

Gazel bir sigara markası söylediğinde kulaklarım markayı doğru seçemedi, yaşlı kadın da üzerimizdeki formadan dolayı temkinle gözlerini kısarak baktığında Gazel kimliğini çıkartıp gösterdi. Hepimiz bir sene hazırlık okuduğumuz için son sınıfta 19 yaşına girmiş oluyorduk.

"Sizi de neyle besliyorlarsa artık oğlum, formanı görmesem sormazdım bile," diye söylendi yaşlı kadın

gözlüklerini takarak raflardan bir paket sigara verdiğinde. “Maşallah. Kardeş misiniz?”

Kaşlarım çatıldı. Benzemiyorduk bile.

Gazel nefesinin altından güldü “Hayır,” derken. “Gerçi,” diye mırıldandı gözleri şüpheyle üzerime dönerken. “Tüm marketler kapanmışken açık olduğunuzu bilerek beni buraya getiren Talya’ydı—“

Zavallı kadın gözlüklerini yeniden takarak bana, beni tanımaya çalışarak bakmaya başladığında daha fazla bu işkenceye katlanmak istemediğim için kapüşonumu kafama geçirerek ayrıldım marketten. Islak kaldırımlar üzerinde hızla ilerleyen adımlarım aceleciydi.

“Hey!” diye seslendiğini duydum arkamdan, hızlıca ödeyip çıkmış olmalıydı. “Bekle—“ Her ne kadar ondan önce ayrılmış ve aceleci adımlar atıyor olsam da kabul etmeliydim ki, iki metreye yakın bir erkeğin normal bir adımıyla denk değildi asla benim koşar adımlarım. “Daha önce buraya hiç gelmedin mi cidden?”

Kolumu tutup beni durdurduğu an, yoldan bir arabanın geçeceği tuttu bu yüzden avucu bileğimi kavrarken beni kaldırıma çekmişti. Başımı kaldırıp ona bakmadan

temasımızı sonlandırıp önüme döndüm ve yeniden eve yürümeye başladım. Sonsuza dek sorular soramazdı değil mi? Eninde sonunda susardı.

“Yeni de taşınmadınız. Kadın mahalledeki herkesi tanıdığını söyledi, seni hiç görmemiş. Görse gözlerini unutmazmışmış. Ne var ki gözlerinde?” diye söylendiğini duydum arkamdan ama herhangi bir tepki vermeden yürümeye devam ettim.

Tam evin bahçe kapısına ulaşmıştım ki yeniden kolumdan tuttu ve kapıyla arama girerken hareket sensörü yüzünden yanan lambanın altında, bir kez daha aynı soru döküldü dudaklarından. “Ne var ki gözlerinde?”

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Verecek bir cevabım da yoktu. Neye öfkelendiğini de anlayabilmiş değildim hatta. Bu yüzden bu sefer çekip gitmeden, kolumu bile çekmeden öylece yüzüne baktım çatık kaşlarımın altından. Neyi bilmek istiyordu? Nasıl bir ruh hastası olduğumu mu? Birinden hoşlandığımda ne kadar zavallıca çabalarla hayatlarının bir parçası hâline gelmeye çalıştığımı mı? *Dilendiğimi* mi neredeyse sanki benim bir hayatım yokmuşçasına yaşayacak ve sadece, *bir mikrop gibi*, onlarınkine tutunursam nefes alabileceğime bir şekilde kendimi inandırdığımı mı bilmek istiyordu?

Nasıl aklımı kaybettiğimi mi öğrenmek istiyordu?

Ne mi vardı gözlerimde?

Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu.

Göğsümde de öyle.

Nihayetinde koyu kahvelerinden çekebilecek kadar soğuduğunda içim, nabzımı düzenleyebildiğimde; kolumu çekip telefonumu çıkardım ve hızlıca ekrana yazdıklarımı okuması için yalnızca birkaç saniye tuttum yüzüne.

Ben insanları tanırım.
İnsanlar beni tanımaz.
O yüzden birine adımı verirken dikkat et.
Çünkü onlar için hiçbir anlam ifade etmiyor.

Ardından anahtarımı kilide soktum ve tek bir tıkla açılmasını izledim kapının; ışıklar açıktı, köşede Görkem'in okul çantası ve montu vardı. Dahası, girişten sesler geliyordu o an.

“Doğru konuş benimle Argün!” diye bağırdığını duydum annemin, daha kapıyı açıp içeriye bir adım bile atmamıştım ama birbirlerine öyle bir bağırıyorlardı ki kapının ardından duymadığıma şaşırmıştım.

“Yalan mı? Sen yeterince iyi bir anne olsaydın, dizini kırıp evinde oturup çocuğunla ilgilenseydin o kokoş arkadaşlarınla davetten davete koşmak yerine; kızın şu an bu durumda olmazdı! Sesi *içine kaçtı* bildiğin, *ilgi* için *yalvarıyor*! *Anasını tut kızını al!*” Babamın öfkesi alev alevdi her zamanki gibi, bir kere zehri kanına karıştığında kimi yaktığını umursamıyordu asla. Görkem neredeydi? Duyuyor muydu bunları?

Kapıyı geri kapattım. Sesini duymuş olabilecekleri ihtimali umrumda değildi. Odamda olduğumu düşünüyor da olabilirlerdi sonuçta her zamanki gibi ve kavgalarını duymamda bir sakınca görmemişlerdi nasıl olsa. Ne şimdi ne başka bir zaman. Ayaklarım dikildiğim yerde 180 derece geriye döndüler bir an önce bulunduğum yeri terk etmek için ama başım eğik, doğrudan ilerleyeceğimi sandığım yol doluydu; kıs kıs güldüğü bir andı hayatın, o an bana. Çünkü hemen yanıbaşımda biricik kuzenimin beni buzdan bir kaleymiş gibi sağlam, yıkılmaz gördüğü en yakın arkadaşı vardı ve çok değil bir saat içerisinde bir

de değil tam iki kez aslında ne kadar acınası bir hayatım olduğunu görmüştü.

Başımı göğsüne çarpmıştım ki hayali bir tokat indi yüzüme, varlığını yeniden hatırlarken o an. Başımı kaldırdım ve şaşkınlığını gizleyemediğim gözlerimle baktım yüzüne. Ardından bakışlarımı kaçırdım ve utançla yanından geçtim elimdeki içi jelibon dolu poşetle.

"Nereye?" diye seslendi çiselemeye başlayan yağmurun altında, basamakları tek adımda inerek peşimden gelirken.

Bilmiyorum. Cehennemin dibine gitsem iyidir buradan.

Cehennemin dibi bir sokak ötede.

Cehennemin dibi *dolu* Talya.

Tam dönüp sokaktan aşağı, ne zaman öfkelensem saatlerce yürüdüğüm rotayı yürümeye başlayacaktım ki Gazel'in bir anda bileğimden yakalayıp "Gel buraya," diye homurdanarak beni köşeye park ettiği arabasına doğru sürüklemeye başlamasına öylece izin verdim. Aracın kilidini seri bir şekilde açtı yolcu koltuğuna uzanırken, beni araçla kendi arasında bıraktığından otomatik bir şekilde oturdum içeri istemsizce. Hafifçe çatık kaşlarımın ardından

bakıyordum yüzüne ki kapıyı üzerime kapamadan hemen önce bir suratıma baktı, neredeyse sinirlendiğini söyleyecektim ama daha çok benim sinirli olmamı bekliyormuş da dumura uğramış gibi bakıyordu bana. Bu lafları ilk defa duyduğumu zannediyorsa yanılıyordu.

Çok daha ağırlarını işitmişti kulaklarım.

Belki konuşamıyordum, hayır ama sanki açığı kapamak istercesine canla başla duyuyordu kulaklarım. Her bir iğnelemeyi, her bir dedikoduyu arka masalardaki, her bir sitemli soluğu… *Her birini.*

Gazel kapıyı üzerime kapattığında öylece önüme bakıyordum. Cep telefonum çalmaya başladığında ceketimin cebinden çıkarıp annemin aradığını gördüğümde meşgule attım. Aynı işlemi, ısrarlıca gelen ikinci aramada da yapıyordum ki hemen yanıma geçip oturan Gazel telefonumun ekranına bir bakış attıktan sonra emniyet kemerini takıp aracı çalıştırdı. "Emniyet kemerini tak," diye mırıldandı tek hamlede iki aracın arasından çıkarken, tekerlekle ıslak asfaltta kaymak gibi kayıyordu.

Hiçbir cevap vermeden emniyet kemerimi taktım, ardından poşetteki paketlerden birini alıp açtım ve

ayıcıkları teker teker çiğnemeye başladım zevkle. Önce yeşilleri. Sonra kırmızıları. Şansları varsa turuncu ve sarıları.

Gazel eğer şahit olduğu bu durumu bir sır olarak saklamayı seçmez ya da pek sevgili arkadaşlarına atlatmayacak kadar önemsiz bulmazsa canım sıkılabilirdi. Tayga zaten, aile yemeklerinin her birinde gerek beni yok sayarak gerekse rahatsız olduğum konuları gündeme getirerek canımı sıkmanın bir yolunu buluyordu; bir de anne ve babam tarafından evde nasıl bir psikolojik şiddete maruz kaldığımı ya da aslında ne kadar zavallı bir asosyal olduğumu öğrenirse daha ne kadar yaratıcı yöntemler bulabilirdi düşünmek bile istemiyordum.

Ona karşı hiçbir kozum yoktu. İkimiz de Vasilyev vârisiydik ama topladığı sertifikalar ve notlarıyla benden bir adım önde olduğu ortadaydı. Üstelik *konuşabiliyordu*. Bense henüz kriz geçirmeden *evet* bile diyemiyordum cevabı bariz belli bir soruya.

Gazel'i tehdit edebilecek hiçbir şeyim yoktu elimde.

Var.

Var-*dı.*

“Nereye gittiğimizi sormayacak mısın?”

Kırmızı ışıkta durduğumuzda ceketinin kolunu sıvamış ve dirseğini koltuğa yaslamış, baş parmağıyla hafifçe kaşını kaşıyordu. Birkaç saniye öylece ona baktım, ardından bakışlarını nihayet üzerime çevirdiğinde omuz silkerek cevabımı vermiş oldum. Aslında şey demek isterdim, *şu an her yer buradan daha iyidir eminim.*

Her yerden daha da iyi bir yer vardı. *Artık yok.*

Geçmişi düşünüp kendime acı çektirmeyi bırakmam gerekiyordu ama tüm zararlı alışkanlıklarımı bir anda terk edemezdim. Çok stresli olduğum zamanlarda hâlâ sigara içiyor ve uyuyamadığım bazı geceler hâlâ babamın viskisini shot atmak için elimde bardakla çalışma odasına giriyordum mesela.

“Umrunda değil mi? Yoksa herhangi bir yer buradan daha iyidir diye düşündüğünden mi?” diye mırıldandı kaşlarını hafifçe kaldırıp indirirken, her ne kadar sonuna bir soru işaret konulsa da soru sorar gibi söylememişti. Sesli düşünüyordu sanki.

Trafik lambası yeniden yeşile döndüğünde ayağını frenden çekti. “Neden kuzeninle takılmıyorsun okulda? Yalnız kurt

musun sen?" diye mırıldandı ardından. Ne çok soru soruyordu. Dönüp ona ters bir bakış attığımda neredeyse kıvrılırken yakaladım dudaklarını. Her ne yapmaya çalışıyorsa beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu ama eğer bir tepki alabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Bana gidiyoruz bu arada, merak ettiysen eğer," diye mırıldandı en sonunda, sessizliğin ortasında. Gözlerimi pencereden kayıp giden sokak lambalarından çekip bir kez daha onun üzerine çevirdiğimde ciddi olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordum ama boş bir kabuk gibi görünen gözlerini yola sabitlemişti, şakaya vurmayacaktı bu sefer.

Gazel Hanvezir'in evine gitmek istemiyordum.

Babasını tanıyordum. *Ushan Hanvezir.* Ülke genelinde bilinen ve çoğunlukla skandal davalarla astronomik ücretler karşılığında ilgilenen, piyasa değeri milyonları bulan bir hukuk bürosu vardı; kendini işiyle öyle bir boğmuştu ki ikinci çocuğu küçük Lara'nın doğumunun hemen ardından ne kadar derin bir depresyona düştüğünü fark edememişti sevgili eşinin. Hülya Hanvezir yıllar önce kendini asmış olsa da, gidişinin yarattığı yıkım Hanvezir ailesinde devam ediyordu. En azından ülkenin en çok

satan magazin dergisinin geçen ay çıkan sayısında bir köşede böyle yazıyordu, şirketten kovulan ve ismini vermek istemeyen bir çalışanın verdiği röportaja göre.

Peki bu ölüm neden mi hâlâ Türk magazininde yer bulabiliyordu kendine?

Çünkü biri, bunca yıl yalnızca tedavisi bulunmaz bir hastalıktan öldüğü söylenen Hülya Hanvezir'in *aslında* intihar ettiği gerçeğini medyaya servis etmişti altın tabakta.

O kadının hayaleti kapıda karşılardı beni daha adımımı atmadan evine.

Gazel Hanvezir'in evine gitmek istemiyordum.

Garajın dev kapısı otomatik açılmaya başladığında biraz olsun hava alabilmek için pencereyi hafif açtım, kadrajıma giren müstakil evin ışıkları bana itiraz etmek için çok geç kaldığımı fısıldıyordu sanki. Salondaki kavgayı umursamadan odama çıkmalı ve koridorda Gazel'le karşılaşan ailemi anın şokuyla öylece ortada bırakmalıydım belki de, böylece şu an Hanvezir'in arabasında evinin garajına girmiyor da olurdum.

Bazen çok geç çalışıyordu kafam.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

❧

New West, Those Eyes♪

Sessizliğin seni öldüreceğini düşünüyorsan yanılıyorsun.

Bazı insanlar bir cevabı, herhangi bir tepkiyi ya da gözlerinin içine bakılmasını bile hak etmez. Yabana attıkları kalbini, aklını, gururunu bırak kilitlemeyi; kapatmayı bile düşünmedikleri kapılar ardında duyacağından emin, acımasız sözleriyle paramparça ettiler. Pişirilmeye hazırlanan birkaç parça et gibi terbiye ettin kendini sen de. *Bir daha asla.*

Benim bir şeyleri kendime öğretme şeklimle sen başa çıkamazsın.

İlk seferi hatırlıyorum. Küçük yaşıma rağmen. İnsanlar ilklerini unutmazlar. Mutfakta yiyecek tatlı bir şeyler

arıyordum annemler eve gelmeden önce. Dadım ve yardımcı kadın çıkalı on dakika oluyordu, Görkem yatağında uyuyordu ve ailem gecikmişti. Normalde bu kadar şeker yemem yasaktı ama bir dilim daha kakaolu kek alsam ne olurdu ki? Belki televizyon kumandasını bulursam, şifresi olmayan kanallardan birinde bir çizgi film bile yakalayabilirdim.

Çikolatalı kek dilimlenmiş, bir saklama kabının içinde üst raflardan birine konulmuştu ama. Bunu biliyordum. Bu yüzden sandalyeyi ittirerek tezgâha yasladım ve üzerine tırmandım. Tam o sırada gözümü alan ışık, bir arabanın uzun farlarıydı bahçeye giriş yapan; *eyvah*, çünkü ailem gelmişti. Bir dilim keki cebime saklayıp yukarı koşabilsem bile ortalığı temizlemeye vaktim olmazdı. Çoktan kaybetmiştim.

Bu yüzden dolabın kapağını kapatıp sandalyeyi yerine geri sürükledim ama mutfaktan çıkacak yeterli zamanı bulamadım. Hasta olduğumu bildiklerinden yalınayak mutfakta yakalanırsam söyleyebileceğim hiçbir şeyim yoktu, hele de bu bahaneyle günlerdir okula gitmeyi reddediyorken.

Alt dolaplardan birindeki boşluğa kendimi sıkıştırıp kapağı üzerime kapattım ben de.

“Teklifi kabul etmediler,” diye homurdanarak mutfağa girdiğini gördüm babamın, dolap kapaklarının arasından. Kravatını gevşeterek gömleğinin üst iki düğmesini açtı ve avuçlarını orta tezgâha yasladı. Fazlasıyla stresli görünüyordu. Ama benim babam bir süperkahramandı. Bu yüzden hangi konu hakkında stres olduysa olsun, eminim ki hallederdi.

“Sıkma canını, teklif kusursuz hazırlanmıştı. Eminim o Adelardi şeytanlarından birinin parmağı vardır. Bir dahakine kirli paralarını ihalelere karıştırmalarına izin vermemeliyiz—”

Sert bir yumruk sesiyle birlikte yerimden sıçradım o an, ellerimi sıkıca ağzıma kapamasam muhtemelen boğazımdan kopan çığlığı duyarlardı ve kendimi ifşa etmiş olurdum.

“Nasıl olacakmış o? Abimden yardım mı alacağım bir de? Bunu mu imâ ediyorsun Alâ!” Babamın duvara yumruğunu geçirdiğinden habersiz, kanlanmış parmak boğumlarına hipnotize olmuş bir şekilde bakarken o kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki kalbimin duracağını düşünüyordum.
“Ne zaman sert duvara toslasak, derdin aynı! Abine git Argün, babana git Argün! Benim onlara ihtiyacım yok ama

senin bu kadar çok varsa o zaman iki kelime konuşmaktan aciz işe yaramaz kızınla birlikte tasını tarağını toplayıp gidebilirsin!"

Kelimeler, soyut şeylere örnekti. Kelimeleri ellerinle tutamazdın. Kelimeleri alıp insanlara fırlatamazdın; bir bıçak gibi, göğüslerine saplayamazdın. Öyleyse nasıl fiziksel bir darbeye, yaraya denk; acıtabiliyordu kelimeler? Binlerce iğnenin aynı anda girdiğini hissetmiştim tenimden içeri, burnum henüz bir yumruk yemiş gibi sızlıyor ve gözlerimden aşağı yaşlar alev sıcaklığında boşalıyordu cayır cayır yanıyormuşum gibi.

Dolabın içinden, kimseye yakalanmadan çıkıp odama döndüm o akşam. Ertesi gün gıkımı çıkarmadan okula gittiğimde ve türkçe öğretmeni soyut şeylere *kelimeler* örneğini verdiğinde boğazımdan yukarı yükselen kahkahalar, beni sınıf arkadaşlarımın gözünde bir yalancıya çevirdi çünkü *kahkaha atabiliyorsam nasıl konuşamıyordum*? Çünkü *hani sesimi kaybetmiştim* ben? *İlgi istiyordum* ben *sadece*. *Babasının şımarık kızı*ydım.

Sessizliğin seni yaşatacağını düşünüyorsan yanılıyorsun.

Boğazından zehir zıkkım olup inerken soluk borunu tıkayan her ne varsa tükürmeliydin. Öksürmek sadece anlık bir

rahatlama sağlar. Yalnızca birkaç ufak parçasından kurtulduğun tümörü günden güne yeniden besleyip büyütürsen usulca, seni öldürdüğü gün sonsuza dek sustuğun gün olur.

Avuç içlerime baktım. Araba ilerledikçe pencereden avuç içlerime vuran gölgeleri izledim bir süre. Çoğu zaman neyi neden yaptığımı bilirdim ve bundan pişmanlık duymazdım çünkü bana dokunmayan hiçbir hayata benim de dokunduğum olmamıştı. Gazel Hanvezir'in ne kadar acımasız ve zorba olduğunu biliyordum, gerek duyduklarım gerekse tanıklık ettiğim davranışlarıyla bana karşı. *Öyleyse neden…*

Bir zil sesi tüm aracın içini kapladığında Gazel aracı bahçeye çekerken bir "Siktir ya," diye mırıldandı nefesinin altından, ekranda *minik kuş* yazıyordu.

Klasik erkek, diye düşünmeden edemedim sessiz bir soluk verirken başımı cama çevirerek. Muhtemelen bu lakabı takıldığı ama umursamadığı kızlardan birine vermişti ve şu an başka bir yerde olması gerekiyordu ama tabii ki unutmuştu. Çünkü umrunda değildi. Çünkü o bir erkekti. Kafası falan da karışıktı kesin. *Hah*. Birazdan aramayı kabul edecek ve çok acil bir işi çıktığını söyleyecekti, mesela amcasının düğünü için başka bir şehre falan gitmesi

gerekiyordu ve tam da şu an haberi olmuştu bu sözde düğünden ama aslında benimle birlikteydi. Başka kızları da böyle mi kaydediyordu telefonuna? Başka ne gibi varyasyonları vardı bunun? *Küçük Kaplumbağa? Sarı Kelebek? Kızıl Akrep?*

Gazel aramayı yanıtladığında iki parmağımı göz pınarlarıma bastırarak başımı eğmiş, gelecek kız sesi için bekliyordum. Bir kız konuştu nihayet; fakat yaşı, tahminimden çok daha küçük bir kız konuştu.

"Aaaaaaaaaabiiiiiiiiiiiiiiii!"

Nefesimi tuttum. Bu bir kız çocuğunun sesiydi ve on yaşından büyük olamazdı. *Gazel'in kız kardeşi. Lara?*

"Efendim *abim*," diye yanıtladı Gazel. *Abim* deyişi kulağıma o kadar tatlı gelmişti ki alt dudağımı ağzımın içine yuvarlayıp ısırmaktan alıkoyamamıştım kendimi. *Ne?* Parmaklarımı dudaklarımın üzerine kapattım ve alt dudağıma sürttüm. *Biz böyle şeyler yapmıyoruz dudak.*

"Nerede kaldın? Hani ödevime yardım edecektin? Dersin 16.45'de bitiyordu, öyle demiştin. Saat 22.14 ve dadım dedi ki birazdan burada olurmuşsun. Ama benim uyku

vaktim geldi. Ödevimle ilgili alacağın pembe kartonları getirdin değil mi? Sabah kırtasiyeciler açık olmuyor."

Vazgeçtim. Bu çocuk en fazla yedi yaşında.

Bir an Gazel'le göz göze geldiğimizde, ne yapacağını o kadar iyi biliyordum ki; vitesi geriye alıp geri çıkarak henüz kapanmaya yeltenen garaj kapısından hızla çıktığında arkama yaslandım sadece. Kız kardeşinin kartonlarını unutmuştu.

"Kartonların hazır cimcime ama beni beklemeni istemiyorum. Uyku saatlerini geçirmemen şartıyla sinema anlaşmamızı yaptığımızı hatırlıyorsun değil mi? Mızmızlık yok," diye cevapladı Gazel kardeşini, o kadar yumuşak ama karizmatik bir sesle konuşuyordu ki rahatsızca yerimde kıpırdanmaya başlamıştım. Sanırım sinirleniyordum. Beni buna maruz bıraktığı için. *Bu* yanına. "Şimdi dadını dinle, pijamalar giyilsin sütler içilsin bakalım. İyi geceler abicim."

"Ooooooooofffffffff…" diye tatlı bir mızmızlanma duyuldu telefonun diğer ucundan, arkadan orta yaşlı bir kadının güldüğünü duyabiliyorduk. Lara telefonu biraz uzaklaştırmıştı, ardından tekrar kulağına dayamış olacak ki sesi düzgün bir şekilde gelmeye başladı. "*Şaka şaka… İyi*

geceler abiş. Kartonlarımı tam masamın önüne bırak ama bak! Uyanınca ilk onları göreceğim!"

"Anlaştık fıstık."

Arka planda Lara telefonu kulağından uzaklaştırırken cilveli bir şekilde gülmeye başladığında, Gazel bir süre telefonun diğer ucunun tamamen sessizliğe gömülmesini bekledi. Ardından aramayı sonlandırdı. "Neden öyle bakıyorsun?"

Aniden bakışlarımı Gazel'e çevirdim. Arabayı işlek bir caddede kenara çekerken yüzümü inceliyordu. Ne vardı ki yüzümde? Dudaklarımı ıslattım, boğazımı temizledim ve yavaşça gevşeyen suratımdaki gerginliği hissettim o an. Çünkü bunca zamandır, kaşlarımı çatmış izliyordum Lara'nın isminin yandığı ekranı.

Küçücük kıza mı bilendin Talya? Hayır, hayır… Bilendiğim Lara değildi asla. Bilendiğim muhtemelen, abi-kardeş ilişkileriydi.

Görkem ben küçükken doğduğunda kulağıma geliyordu insanların *ilk çocuğa ilgiyi azaltmayın, sendromlu olur valla* sözleri ama neyden bahsettiklerine dair bir fikrim yoktu. Görkem'le birlikte büyürken ama, çok net bir şekilde hissetmiştim bu ayrımı. Ailemin saklamak gibi bir çabası

yoktu. Ben okul çıkışlarında servisle eve dönüp kendimi odama kapatırken onlar sinemadan, dondurmacılardan, tiyatrolardan dönüyorlardı çünkü. Görkem'le görünmek onlar için daha iyiydi, halka daha iyi bir imaj çiziyorlardı. Görkem tatlıydı; anneminkilerin aynısı altın rengi saçları ve babamdan aldığı masmavi gözleriyle. Cana yakındı. Sosyetenin diğer bütün çocuklarıyla iyi anlaşıyordu. Keman çalıyor, parmaklarıyla saymadan çarpma işlemlerinin cevaplarını şak diye söyleyebiliyordu bu yaşında.

Bense soğuktum. Diğer çocuklardan küçüklüğümden beri nefret etmiştim, kendi kuzenlerimden bile. Derslerimde iyi olmamın tek sebebi saatlerce ders çalışıyor olmamdı. Bildiğim, oynadığım tek bir çocuk oyunu yoktu. Dış görünüş olaraksa tamamen babama benziyordum. Simsiyah saçlarım, soluk beyaz tenim ve *Vasilyev* olduğumu görenin iliklerine kadar hissettiği buzul mavisi gözlerimle.

Sarılmayı bilmiyordum. Nasıl sarılır insan, bilmiyordum. Biri öğretmişti. Öğrenmiştim sonunda. *Öğrenmiştim öğrenmesine de…*

Gözlerimi kırpıştırarak önüme döndüğümde *bilmiyorum* dercesine başımı iki yana doğru salladım Gazel'e. "Şu

kırtasiyeye gireceğim iki dakika, geliyor musun?" diye sordu bakışlarıyla hemen kaldırımın önündeki dükkanı gösterirken. Ardından yarımağız güldü. "Gerçi, sen bu gece benimle nereye gitsem gelirsin gibi de… Neyse."

Başımı öyle sert bir şekilde kaldırıp ona öyle bir nefretle baktım ki o an, kalbime kan pompalayan damarlardan bir anda zehir akmaya başlamıştı sanki. Gazel'in kalın dudakları aralandı, "Ne anladın?—" diye sordu ama emniyet kemerimi çıkarıp hiddetle çıktım arabadan, cevap vermeyecektim.

"Ne?" diye seslendi arabadan çıkarken ama ben, arkama bile bakmadan önüme bile bakmadan dükkanlardan birinden içeri girdim. Gerçekten söylediğinin nerelere çekilebileceğini bilmiyor muydu? Gerçekten bir kez olsun düşünmeden mi konuşuyordu? *Gerçi sen bu gece benimle nereye gitsem gelirsin gibi de… Neyse.*

Erkeklerden nefret ediyordum. Hep nefret etmiştim. Çoğunun neyi neden yaptığına dair bir fikri yoktu. Çocukken kendilerini büyük hissetmek için kendilerinden zayıf ve ezik konumuna düşürdükleri sınıf arkadaşlarını dövüyorlardı, hormonları bastırdığı gibi kendilerini spor salonlarına kapatıp pazılarını şişiriyor ve kollarına süs gibi durup üzerlerinden kendi egolarını tatmin edebilecekleri

güzel bir kızı takıp bir süre sonra doğru düzgün ayrılmaya cesaretleri olmadığı için aldatıyor ya da hiçbir dürüst açıklamaları olmadan ayrılıyorlardı çünkü her şey onlar için bir oyundu. Her zaman öyleydi. Bir video oyunu. Sürekli level atlamak istiyorlardı sadece. Zavallılardı. Utanç verici davranıyorlardı.

Hiçbirini samimi bulmadığım için köşeme çekilerek *lezbiyen o* dedikodularına kulak asmamıştım bunca zaman. Sonra bir gece… *Neden ben?* Kalırsan eğer. Bilmiyorum. Kal. Kal. Kal. *Fantastik sever misin? Sana bir hikaye…* Dinliyorum. *Neden beni seviyorsun bu kadar? Puştun tekiyim…* Kendinle tanıştın mı sen hiç?

Kendinle tanıştın mı sen hiç?

İçeri girdiğim dükkân, ahşap ve bitkilerle dizayn edilmiş bir kafeydi. Masalarda sohbet edip ders çalışan insanların arasından geçerken hiçbirinin yüzü tanıdık değildi ama yeterince iyi bakmadığın yüzlerin hepsi tanıdık gelebilirdi insana. *Hikayen kiminle bilmiyorum ama umarım duymam,* diye düşündüm kafamın içinde, masaların arasından geçerken. Duvarda bir dart tahtası, yanında *The Boys* posteri vardı ve hemen önümdeki masanın kenarında uyuyan bir *Golden Retriever* vardı. *Umarım görmem.*

Umarım hiç var olmamış gibi çıkar ve kaybolursun hayatımdan.

Hiç beklemediğim bir anda kendimi kasanın önünde bulduğumda sipariş vermemek için çok geçti, çünkü kasiyer siparişimi almak için kocaman açtığı gözlerle izliyordu beni. Ne sipariş edebileceğimi bilemeyerek vitrindeki tatlılara, hemen arkasındaki kafeye özel içeceklerin isimlerinin yazılı olduğu panoya ve ardından da çaresizce son kez kasiyerin suratına baktım.

Tam cebimden telefonumu çıkarmış, notlar kısmına siparişimi yazıyordum ki bir anda yanımda belirip gölge yapan silüet araya girdi. "İki kafeinsiz sade kahve. Birine çok az laktozsuz süt koyabilirsiniz."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp tanıdık sesin sahibine baktım o an. Gazel sanki az önce resmen bana hakaret etmemiş gibi yanımda belirmiş, bir de benim yerime sipariş veriyordu öyle mi?

"*Take-away* mi alacaksınız yoksa kupalara mı koyayım?"

"*Take-away* lütfen."

İsteyince ne kadar kibar olabildiğine inanamazsınız.

Kasiyer ödemeyi temassız alırken seslice nefes vererek telefonumu cebime geri soktum ve bir kez olsun bana bakmamış Gazel'e bir kez daha başımı çevirmeden masaların arasından ilerleyip köşedeki şöminenin duvarına yaslandım. Ellerimi cebime sokmuş, kafedeki suratları inceliyordum.

Burayı biliyordum. Daha önce duymuştum yani. Başka bir okul ve Safir'in öğrencileri ders çalışmaya hep buraya geliyorlardı. Kalabalık masalardan birlikte atılan fotoğraflar, kutlanan doğum günleri ve üflenen mumlar, yaslandığım şömine önünde hatıra fotoğrafları çekinen arkadaş grupları… Nefret etmiyordum bu kafeden ama kapısından içeri girip de burada zaman geçirmeye cesaretim yoktu. Kimse buraya tek başına gelmiyordu. Bu yüzden ben tek başıma gelirsem, yalnız olduğumu insanların gözüne sokarım gibi geliyordu.

Barista kahvelerden birini, muhtemelen sade olanı hazırlamış ve tezgâhın üzerine bırakmış, diğerine geçmişti ki tezgâhın önünde bir eli cebinde dikilen, telefonunu kontrol eden Gazel'e takıldı gözlerim. Birçok okul formasının renklerini uyumsuz ve takımları demode bulurdum fakat Safir'in lacivert yoğunluktaki okul forması çok asil duruyordu. Özellikle de erkeklerde. Gerçi bunun,

formayı taşıyan erkeklerin fiziğiyle de alakalı olduğu şüphe götürmez bir gerçekti.

Geniş omuzlarına belki haddimden biraz daha uzun süre baktım. Kafenin masalarından birinde kopan gürültü dikkatini çektiğinde başını çevirip o tarafa bir bakış atışı, hafifçe çatılan kaşlarını ve oynattığı için gerilen çenesini dikkatle izledim. Yüzü bebek gibiydi. Babasının maskülen hatlarını alıp annesinin güzelliğiyle harmanlamıştı genleri. Bu hiç adil değildi.

Eğer bir sene önce, bir başkası yerine Gazel Hanvezir'le tanışmış olsaydım ve benimle dondurmacıda buluşup evinde dart atmayı öğrettikten sonra şarap ikram etseydi; haftanın sonuna dek kalbimi yedi farklı yerinden çatlamış bir şekilde avuçlarımın içinde, Safir kantininde, dizlerimin üzerinde geri alırdım hiç şüphesiz. Kuzenimle birlikte katıldığı sosyete etkinliklerinde yanımdan bir hiçmiş gibi her geçişinde bu sefer, kalbim çatladığı yerlerden *can* sızdırırdı. *Canımı* sızdırırdı.

Gazel Hanvezir böyle görünüyordu işte benim gözümde.

Telefonumun cebimde titreştiği sırada Gazel, elinde iki karton kahveyle bana doğru yürüyordu ki gözlerimi yüzünden çekemedim bu yüzden mesajı kontrol etmedim.

Kartonlardan üzerinde süt seçimi kutucuğunda laktozsuz işareti olanı bana uzattığında sorgularcasına tek kaşımı kaldırdım ama fark etmemiş gibi karton bardağı elime tutuşturup başıyla dışarıyı işaret etti. Bir şey söylemeden peşinden ilerlemeye başladım. Bana iyi gelmediği için kahvemi her zaman kafeinsiz aldığımı ve laktozsuz sütlü içtiğimi bilecek hâli yoktu. Seçeneğimiz olsun diye birini sütlü almış olmalıydı. Ya da karıştırmıştı. Her neyse, bu saatte kafeinsiz tercih ettiği için onu tebrik edebilirdim.

Dükkânın kapısından çıktığımızda kaldırımın ortasında bana doğru dönerek adımlarımı yutmamı sağladı, öylece karşısında dikildim. Gözleri karanlıkta oldukça kahverenginin oldukça koyu bir tonu gibi görünüyordu. “Ne anladın bilmiyorum ama dürüstçe söylüyorum,” dedi dilini alt dudağına değdirdikten hemen sonra. “Seni incitecek bir şey söylemek istemedim—“

“Gazel!”

Bir bıçak gibi kesti oksijen sanki o an, soluk borumu. Altın sarısı saçlar, ben başımı çevirene dek çoktan kadrajıma girmişti bile; üzerinde kahverengi kürklü bir kaban ve okul forması vardı. Sanki üzerine göre dikilmiş, renkleri kendi paletine göre seçilmiş gibi duran okul forması. Şekerli parfüm kokuyordu her zamanki gibi, muhtemelen birkaç

dal sigara içtikten sonra her zaman yaptığı gibi vücut spreylerinden birini üzerine boca etmişti.

Leyla beni tamamen yok sayarak sıcak mavi gözlerinin ardından Gazel'in boynuna atladığında, bir adım geri çekilerek avucumda kalan telefonumu sıktım. Tanıştıklarını bilmiyordum.

Leyla cilveli sesiyle, Gazel'in ona tek koluyla bile cevap vermediği sarılışını "N'aber? Uzun zaman oldu seni ortamlarda görmeyeli," diyerek sonlandırırken Gazel'in yüzünde tek bir mimik yoktu. Belki de başarısız bir flört girişimiydi. Ya da sadece cümlesi bölündüğü için tadı kaçmıştı. Leyla'dan hoşlanmıyor olabilir miydi? Ama bu mümkün değildi. Bütün erkekler Leyla'dan hoşlanırdı. Leyla geçen sene, bundan emin olmak için babasının ona avukata havale etmesi için verdiği parayla kendine bir çift yeni arkadaş satın almıştı. Göğsündeydi ikisi de.

"İyi, okul falan," diye cevapladı Gazel onu, bakışları ikisini izlediğim beş karış suratıma dönerken. Ardından Leyla'ya bir bakış attı ve "Aslında bizim bir işimiz var, o yüzden şu an gitmemiz gerekiyor," diye devam etti. Kesinlikle Leyla'dan hoşlanmıyordu. Ya da kırtasiye birazdan kapanacaktı ve gerçekten o kartonlara ihtiyacı vardı, iyi abi statüsünü koruyabilmek için.

Leyla'nın plastik gülümsemesi otomatik olarak üzerime döndüğünde, o an beni henüz fark ediyormuş gibi ağzını beş karış açtı ve nereden geldiğini anlamadığım bir sevinçle boynuma atıldı. "Talya!"

Onu tanıyordum. Bizi kafenin içinde çoktan görmüştü, sadece araya girmek için doğaçlama davranması gerekmişti. Birazdan Gazel'in tepkisine göre çok yakın olduğumuzu söyleyecek ve herkesle iyi geçiniyormuş numarası kestikten sonra Gazel'den ona bir ara yazmasını isteyecek, ardından dönüp giderken son bir kez ona romantik bir bakış atmaya çalışacaktı.

Bütün çocukları ağına böyle düşürüyordu. Belki biraz da gülümseyince kısılan masmavi gözleri ve ipekten sarı saçları sayesinde.

Leyla'nın beni öldürecekmiş gibi sımsıkı sarıp sarsan kollarının arasından Gazel'e baktığımda hafifçe kaşlarını çatmış olduğunu gördüm, kafası karışmıştı muhtemelen. "Siz… tanışıyor muydunuz?"

Çünkü Leyla kadar hayat dolu bir kız ve benim gibi bir soğuk nevale ne alaka, değil mi Hanvezir?

“Tabii ki. Talya’yla ben anaokulundan beri en yakın arkadaşlarız, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez!” Leyla bir kolu omzumda, geri çekilerek yanımda yerini aldığında otuz iki diş sırıtışına yan bir bakış attım. “Gerçi son zamanlarda pek görüşemedik… Malum, sınav senesi,” diye mırıldandı *yapacak bir şey yok der gibi* bir soluk verirken.

Ona *hayır, öyle olmadı,* demek istedim. *Sen beni yalnız bıraktın,* demek istedim. *Ben yalnızca senin en yakın arkadaşındım. Sen bana bir yabancı kadar olamadın.*

Leyla, kuzenimle Gazel ve benim aramdaki bağı kafasında kurup *en yakın arkadaş*a oynamayı seçmiş olmalı ki; samimiyetimizin ne derecede olduğunu belli etmek adına uzanıp elimdeki kahveden bir yudum aldı fakat yüzünü buruşturmaktan alıkoyamadı kendini o an. “Ah, bu sefer sade sütlü almışsın, huyun da değil, çok acı be kızım,” diyerek kıkırdadı. Ardından Gazel’e döndü saçlarının kulaklarının ardına flörtöz bir ifadeyle sıkıştırırken. “Neyse, ben sizi çok tutmayayım işiniz var belli. Sonra bir kahve içer miyiz?”

Gazel, elindeki bardaktan çatık kaşlarıyla bir yudum aldığı sırada nihayet sorusuyla birlikte Leyla’ya döndüğünde onu

dinlememiş gibi görünüyordu. “Olabilir, konuşuruz,” dedi tok bir sesle, başıyla *güle güle* derken.

“Tamamdır, görüşürüz! Görüşürüz Talya!” Leyla el sallayarak uzaklaşmaya başladığı an Gazel’in sorgular şekilde kalkık kaşlarının ardından ona baktığını görüp başımı omzumun üzerinden çevirdim, takiben Leyla tam da tahmin ettiğim gibi son bir kez dönüp flörtöz gözlerle Gazel’e baktı ve dükkânın içinde kayboldu.

Nefret ediyorum.

“Arkadaş olduğunuzu bilmiyordum,” diye mırıldandığını duydum Gazel’in, önüme döndüğümde gözleri üzerimdeydi. *Ben de hâlâ arkadaş olduğumuzu bilmiyordum,* demek yerine omuz silktim. “Kahveyi nasıl içtiğini bilmiyor ama,” diye devam ettiğinde karton bardağımın üzerindeki ruj lekesine çatık kaşlarımla bakıyordum ki, başımı kaldırıp kahveleriyle göz göze geldim. *Sen nasıl biliyorsun?* “Yediğin tek şeker o torbandaki ayıcıklar, değil mi?” diye sorarken bakışlarıyla arabada kalan poşeti imâ ediyordu. “Yemekhanenin yemekleri İstanbul’daki çoğu restorana taş çıkartacak kadar iyiyken evden hazır yemek getiren bir tek sensin.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, öyle ki neredeyse elimdeki kahve bardağını düşürüyordum. Yüzünden kaçırdığım bakışlarımı boşluğa sabitleyerek tüm bunları bilmesine bir sebep aramaya çalışıyordum ki, "Tayga bahsetmişti, bağışıklık sisteminin çok zayıf olduğundan," diyerek her şeyi açıklığa kavuşturdu. Yeniden göz göze geldik. *Bekle. Zorba kuzenim arkadaşlarına benden mi bahsediyor?*

"O kız arkadaşın *değil*," diye devam ettiğinde, bütün ateşin boynumdan yukarı nüksettiğini hissettim. "Olamaz. Ağzından çıkan tek bir kelime samimi değil onun. Sense çok *gerçek*sin. O yüzden kendine *gerçek* arkadaşlar bul."

Hayat komik.

Kendi kendine seçip defterlerini mürekkebinle bıçakladığın ve üzerinde sayfalarca anlattığın anlaşılmazlık, keder, kördüğümün gölgesi olan o kelimeler bir *kasım* akşamı bir *yabancı*nın ağzından *öylece* çıkabilir. Ve göğsündeki hançerin sahibi o kelimeler, ortasından yarılmış bir kalbi, bir *kasım* akşamı, *öylece*, attırabilir.

Adım sesleri.

Koridor karanlıktı çünkü ışıklandırmanın hareket sensörü vardı ve ben bir süredir kendi gergin kalp atışlarımı dinliyordum sadece hiç kıpırdamadan. Neden buradaydım bilmiyordum, günlerce kendimi bu mesaja hazırlamış ve nasıl hayır diyeceğimi bile not almıştım paragraflarca telefonuma ama o "Neredesin?" bildirimi ekranıma düştüğü an hiç düşünmeden yerimden kalkmış, giyinmiş ve buraya gelmiştim. Yine. Yine. Yine.

Kapı açıldığı gibi silüeti hızla salona doğru kayboldu. "Bırakırsam ölürüm!" diye seslenmişti koridorda ilerlerken koşar adımlarla ve elinde Playstation kolu vardı, o yüzden Apex oynadığını anlamamak imkânsızdı. Bu yüzden içeri girdim, ayakkabılarımı ayakkabılığa bıraktım ve kapıyı kapattım. Köpeği hemen mama kabının yanında uyuyordu. Yalnızca televizyon ekranındaki oyunun aydınlattığı salonuna girerken montumu çıkarıp kenara bıraktım ve koltuğa geçip bacaklarımı kendime doğru çekerek kafamı kollarımın üzerine yasladım. Yorgundum. Uykum vardı. Etrafa dikkatlice bakmak istemiyordum o yüzden ışıkların kapalı olması iyiydi. Buraya geldiğim için kendimi kötü hissetmiyordum. Kötü olan buydu.

Çünkü onun bir kız arkadaşı vardı.

Geçen hafta da. Ondan önceki hafta da… vardı. Hâlâ vardı. Sadece şu an burada değildi.

Eşyaları buradaydı.

Kedisi buradaydı.

“Özledin mi beni?”

Üzerime yansıyan oyunun gölgelerinden başımı kaldırıp aşağıdan baktım ona, bana bir bakış attı. Hafifçe gülümsemişti bile. Saçlarını mı kısaltmıştı o? Üzerinde hiçbir şey yoktu. Altında bir şort vardı sadece. Sıcaklamış olmalıydı.

“Mmh-hmm,” diye mırıldandım onaylarcasına, uykulu bir sesle. Etrafında hiçbir zaman kendim gibi huysuz olamıyordum. Pençelerim dökülüyordu sanki yüzünü görünce. Küçülüyor da küçülüyor, uysal ve itaatkâr bir kediye dönüşüyordum.

Hafifçe güldü. “Uyuyor musun sen?”

“Uykum var,” diye mırıldandım, beynim zonkluyordu ve ateşim gittikçe yükseliyordu ama yanındayken

konuşabildiğim tek kişi o'ydu garip bir şekilde. Doktorum ve psikiyatristimin buna bilimsel ve araştırmalarla kanıtlanmış bir açıklaması vardı. Benimse tek açıklamam, aptal olduğumdu. Aptaldım. Eğer aylar önce, bu kapıdan ilk çıktığım gün bir daha geri dönmeseydim ona bu kadar bağımlı olmazdım. Benim suçumdu. Her şey benim suçumdu.

Kendime güvenmiyordum. Şimdi çıkıp gider ve bir daha bana yazmamasını söylersem, bir kez daha yazdığında; yine, yeniden kapısının önünde belirmeyeceğimin garantisi yoktu. Bu daha büyük bir ihanet olurdu kendime. Cesaretim yoktu bu yüzden, kalkıp da gitmeye.

Tam o sırada, Hazar'ın oyunu bitti. Ekranda diğer oyuncuların oyuna devam ettiğini görebiliyordum, sanırım Hazar vurulmuştu. Playstation kolunu kenara atıp "Uyuyamazsın, gel buraya," diye mırıldanarak geriye yaslandı ve beni bileğimden tuttuğu gibi kucağına çekti. Gözlerine baktığımda yalnızca gülümseyen bir oğlan çocuğu görüyordum. Küçük, tombul elleriyle defterine Peter Pan'ı çizip kameraya baş parmağını kaldıran ve kapkara ama gökyüzü kadar aydınlık gözleriyle uzun kirpiklerinin arasından kocaman gülümseyen bir çocuk. Ama ne ben onun Wendy'siydim, ne de Wendy'le hikâyesi mutlu bitiyordu zaten.

“Neden beni seviyorsun bu kadar?”

“Sen kendinle tanıştın mı hiç?”

“Bu yeterli bir cevap değil. ”

“Ben seninle cehennemin dibine gelirdim Hazar, ama cehennem zaten burası. Senin başucunda yalnızca teki duran o altın küpe. Banyondaki ikinci diş fırçası. Yerlerde parıldayan o kızıl saç telleri. Cehennemin dibi, burası.”

O gece sabaha doğru döndüm eve. Anne ve babamın kavgası çoktan yatışmıştı ve Görkem yatağında tatlı bir uykudaydı, bense uyuyamayacağımı bildiğimden yalnızca duş alıp ders çalıştım ve okulun ilk gününe hazırlandım. O güne dek cehennemin dibini kendi evim sanırdım.

Bir daha cevap yazmadım mesajına. Çünkü cevabı biliyordum artık. Doktorların tedavi süresince alttan alttan imâsını yaptığı ve benim görmeyi reddettiğim, annemin her gün acımasızca suratıma çarptığı o cevabı… Yemekhane masalarındaki sessizliğin can bulup çatal kaşığımı göğsümün orta yerine saplamasına nedendi o cevap çünkü yemekler boğazımdan geçmiyordu. Tuvalet kalabalıksa başka katlardakine yöneldiğim teneffüslerde

geç kaldığım derslerin, sınav saatleri koridorlarda oluşan bilgi alışverişi trafiğinin ortasında kalmamak için erkenden kimsenin olmadığı sınıfta hazır bekleyişlerimin, biraz fazla sesli konuştuklarından çünkü umursamadıklarından kulaklıklarımın arasından bile duyulan dedikoduların dilimin üzerine yerleştirdiği sakinleştirici hapların cevabıydı.

Ben zaten yalnızdım. Daha önceleri canımı sıkmıyordu bu durum sadece, yaşıyordum bir şekilde hayatı. *Seninle tanıştığımdan beri artık yapayalnızım.*

Cevap buydu.

Sadece *sorun* gibi görünüyordu, o kadar.

+905……: *Küçük kirli sırrını biliyorum.*

Talya: *Hangisini?*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

❧

Ne var ki gözlerinde?

Pencerenin yansımasına baktığımda gördüğüm yalnızca kendi yüzümdü bir zamanlar. Bir *yalancı*, bir *sahtekâr* değildi; yalnızca 19 yaşında, hayatıyla boğuşan, sınavlardan yüksek notlar almaya çalışan ve yatağının altına sakladığı jelibon paketlerinin annesi tarafından bulunmasından korkan bir genç kız sadece.

Şimdilerdeyse yalnızca bir soytarı görüyorum.

"Masalardaki defterler, kitaplar, telefonlar kalksın. Yalnızca kalem ve silgilerinizi görmek istiyorum çocuklar!" diyen Matematik hocamızın sesi, beni henüz birinden uyanmışken bir diğer kâbusa dalmamı engelleyen şey oldu o sabah. Gözlerim kan çanağı tavanı izlerken çalan alarmın ardından kalkıp nasıl hazırlandığımı ve okula

geldiğimi hatırlamıyordum bile, ya da ne zamandır başım sıraya yasladığım kollarıma gömülü bir şekilde gördüğümün değil de gerçek hayatın bir kâbus olmasını dilediğimi.

Sıradan günlerden biri.

Herhangi bir gün benim için.

Değil.

Ama zaten her şey, her zaman böyleydi. En son ne zaman gerçekten keyif alabileceğim bir şey yapmıştım? En son ne zaman iyi hissetmiştim yatağım ve odam dışında bir yerde? En son ne zaman günün bir an önce bitmesi yerine zamanın durmasını istemiştim?

Sürpriz matematik testini yirmi dakikada bitirip kağıdımı teslim ederek sınıftan çıktığımda zilin çalmasına henüz bir o kadar daha vardı. Koridor bomboştu, diğer herkes derste olduğu için ve sınıfta sınavlarını ilk bitiren daima ben olurdum. Ardımdan genelde—

“Hızlısın.”

Sınıf kapısı açıldığı gibi, kapının diğer ucunda olduğuma emin bir şekilde yüzüme bile bakmadan konuşan Gazel Hanvezir dikildiğim yerden sıçramama sebep oldu. Sınıfta olduğunu bile fark etmemiştim çünkü üzgünken kendimi bu kadar kaybediyordum işte, günün %95'ini ve bildiğim her şeyi —matematik hariç, belli ki— hafızamdan silerek yalnızca hüzün ve kederi hissetmeme izin veriyordum.

Ardımdan genelde Gazel çıkardı ama uzun bacakları sayesinde beni geçip kütüphaneye ya da hava almaya bahçeye çıkardı tek kelime etmeden, göz teması kurmadan, varlığımı yok sayarak.

Gündüz vakti çıplak gözle güneş tutulmasına şahit olmak zordur ama imkânsız değildir, nadiren gerçekleşir; Talya Vasilyev'in zayıf ve acınası hissettiği bir anına denk gelmek ise *mümkün değildir.* Ama Gazel, tanıştığımız ilk günden, en savunmasız anlarımdan birine şahitlik etmişti.

Bu konuyu açmayacağını düşünmek aptallık olurdu.

Ona bakamadım bile, doğrudan yürümeye başladım. Nereye mi gidiyordum? Hiçbir fikrim yoktu, belki bahçeye çıkardım. Yağmur yağdığı için kötü bir fikir olurdu. Kütüphane? Kantin? Kantin iyi bir fikirdi.

“Az önce duymazdan mı gelindim ben?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak doğru düzgün nefes almaya çalışırken merdivenlerden iniyordum, Gazel koridorda kalmıştı. *Evet öyle oldu fark etmediysen. Daha fazla konuşma bence benimle.*

“Talya!” diye seslendi arkamdan, merdivenlerden inmeye başlamıştı. Basamakları ikişerli atlıyordu ve uzun bacakları sayesinde, ben kantin kapısından içeri girmeden bana yetişmiş olacaktı.

Vazgeçip aniden kantin kapısının önünde durduğumda, neredeyse bana çarpıyordu ki göğüslerimizin birbirine değmesine santimler kala kendini durdurabildi. *Elma*. Nasıl bir parfüm veya duş jeli kullanıyordu bilmiyordum ama eğer bir daha odasına girme şansım olursa, doğrudan banyosunu kullanacak ve markasını öğrenecektim.

Sakin ve meraklı bakışlarımı yüzüne kaldırdım, sanki onu iki kat peşimden kantine indirmemişim ve ani bir kararla durup onunla konuşmaya karar vermemişim gibi. Saf bir yüzüm vardı, etrafımdakilerin söylediğine göre; masum kartını çok iyi oynayabiliyordum. Belki de bu yüzden kapalı kapılar ardında fısır fısır konuşulan sırların çoğuna vakıftım. İnsanlar yanımdayken, bir başkası varken olacakları kadar

dikkatli davranmıyorlardı; sanırım konuşamadığımdan bir tehlike arz etmediğimi düşünüyorlardı.

Telefonuma büyük harflerle yazdığım şeyi kaldırıp Gazel'e gösterdim. *NE VAR?*

"Çıkıştaki antrenman iptal," diye mırıldandı kıstığı gözleriyle telefon ekranımı izlerken, sanırım büyük harflerle yazdığım için gıcık olmuştu. "Ödev için kalabiliriz kütüphanede." Kafasını hafifçe eğerek bakışlarını yüzüme çevirdi, doğrudan gözlerimin içine baktı. *Kesinlikle gıcık olmuştu.* "İstemiyorsan, yer önerin vardır umarım."

Kaşlarım havalandı. Normal başladığı bir cümleye kendi kendine triplenip, kapanışı da tavır değiştirerek mi yapmıştı o?

Telefonumu indirip cevabımı yazdım ve yeniden ekranı suratına uzattım. Telefonu o kadar dibine sokmuştum ki, ekran yüzüne çarpmadan hemen önce kafasını refleks olarak geri çekmek zorunda kalmıştı. *BENİM MÜSAİT OLDUĞUMU NEREDEN ÇIKARDIN?*

Çünkü kızlarla bowling'e gidip Mc Donalds yedikten sonra yoğurtlarımızı kapıp sinemada film izleyeceğiz tabii ki!

Kim bu kız arkadaşların? *Tinkerbell*'le *Wendy* mi?

"Şu caps lock'u kapatır mısın?" Gazel'in eli bileğimi kavradığı an dikkatim dağıldı, telefonu suratından çekmek için yapmıştı ama ani teması kolumu sertçe çekip geri çekilmeme sebep olduğunda ikimiz de şaşkındık. Ellerini kaldırdı. Ellerinde bile benleri vardı. "İncittim mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez, ardından başımı iki yana salladım. Neden bu şekilde tepki verdiğimi bilmiyordum, uykusuzdum ve iyi hissetmiyordum ama bunu ona söyleyemezdim. Tek istediğim bir kupa kahve içinde kendimi boğmak ya da kıvrılıp uyuyabileceğim bir köşe bulmaktı ama bunu da ona söyleyemezdim.

Gazel dün akşam kardeşine karton aldıktan sonra beni eve bırakmıştı ve tüm yol boyunca onunla konuşmamak için uyuyor numarası yapmış, evin önüne geldiğimizde ise benimle konuşmasına fırsat vermeden kapıyı çarpıp çıkmıştım. Tek pişmanlığım, jelibon paketlerimi arabasında unutmuş olmamdı.

Hiçbir şey söylemeden döndüm ve kantine girdim. Bazen sadece konuşamadığım için değil, konuşabiliyor olsaydım da garip olduğumu düşünüyordum; ben gariptim, davranışlarım garipti. Verecek bir cevabım yok mu?

Giderim. Verecek bir cevabım var ama fazlasıyla rezil mi? Giderim. Verecek bir cevabım var ama açıklaması uzun ve yazmaya mı üşeniyorum? Giderim. Her türlü, insanlar garip olduğumu düşünürler ve bir daha benimle iletişim kurmayı denemezler.

Ama Gazel Hanvezir bahsi geçen spesifik insan topluluğundan değildi sanırsam.

En azından, kantin görevlisinden kahve isteyeceğim sırada kolunu cam tezgâha yaslayıp cebinden bir ellilik çıkartarak "Abi bize iki sade kahve, kafeinsiz," dediğinde, öyle olmadığını düşündüm. Görevli adam başını salladı, Gazel'in tam verdiği elliliği kasaya koydu ve espresso makinesine ilerledi.

Burnumdan nefes alıp verdim sesli bir şekilde, ardından kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona bakmayı reddettim. Neden bana kahve alıyordu ki? Ayrıca neydi bu kafeinsiz kahve aşkı ondaki? Ona da mı kafein yasaktı?

"Çok huysuzsun," diye mırıldandı cüzdanını cebine atarken. "Biraz neşelen. Güneş tepede, kağıdını erken verdiğine göre sınavın iyi geçti ve okulun yakışıklısı sana kahve ısmarlıyor. Somurtacak ne var?"

Görevli adam bana bakıp elindeki ısıtılmış süt şişesini işaret etti o sırada, iki parmağımla bir aralık gösterek gözlerimi kıstığımda gözleri buruştu ve gülerek önüne döndü. Gazel gözlerini kısmış yanıma düşen elimi izliyordu o sırada. Telefonumu çıkardım ve bir cevap yazdım ona, ardından yukarı tuttum okuması için. *YAĞMUR YAĞIYOR. TÜM SORULARI SALLADIM. YAKIŞIKLILIK GÖRECELİDİR.*

"Ben *caps lock* açık konuşsaydım seninle hoşuna gider miydi? Sadece bir soru," dedi Gazel, tok bir sesle. Telefonumu indirdim. "Birincisi, yağmur yağıyor diye mutlu olan insanlar da var yani hava durumu insanları göreceli olarak etkiler. İkincisi, diğer tüm sınavlarda da erken çıkan bir öğrenci için notlarını fazla umursuyorsun derdim ama zaten hepsinden tam not alıyorsun. İlginç, değil mi? Ve son olarak üçüncüsü—" Yüzünü buruşturdu, ağzı açık kalmıştı. Yakışıklılığına laf yok muydu? "Ne var biliyor musun? Bu konuyu tartışmayacağım bile."

Ağzım kapalı bir şekilde, histerik bir gülüş yükseldi boğazımdan. Ardından ani bir farkındalıkla dönüp ona baktım, sınavlarımın nasıl geçtiğini nereden biliyordu? Okulun sistemine göre tüm sınav sonuçları ya online sistemde özel olarak öğrenciye gösterilirdi ya da rekabeti artırmak için girişlerdeki büyük panolara asılırdı. G ve T

alfabetik sırada yeterince yakın değildi Gazel'in gözünün notlarıma çarpması için.

Gazel'in tek kaşı hafifçe aralandığında, elbette bunu da şakaya vuracağını biliyordum. Hafifçe güldüğünden gamzeleri belirmişti bile, selam çakıyorlardı bana. Gözleri kısıldı şüpheyle. "Gülebiliyorsun yani? Kalbimdeki tüm buzlar eridi şu an."

Seslice nefes verdim gözlerimi devirirken. Gazel, adamın getirdiği kahvelerden sade olanı aldığında "Afiyet olsun," diye mırıldandı, az önceki flört makinesi tamamen kaybolmuştu. "İlk 10'daki herkesin notlarına bakıyorum bu arada panodan, eğer merak ettiğin buysa."

Peki kafeinsiz, az sütlü kahve? Laktozsuz?

Hemen önümdeki kahvemi alacaktım fakat zihnimin bir köşesinde beni rahatsız eden o sorunun cevabını merak ediyordum o an. Ona bakıyordum ve iki aydır aynı sınıfta olmamıza rağmen bir kez olsun göz göze gelmediğim o herkesin favorisini, popüler çocuğu görüyordum; ilk kez bir sınavdan ard arda çıkmıyorduk, ama ilk defa ardımdan çıktığında varlığımı kabul edip benimle konuşuyordu.

Telefonumu çıkardım ve ekranı görebileceği bir mesafede ona doğru tuttum. *Neden benimle konuşuyorsun şu an?*

*S*oruyu anlamamış gibiydi.

Birkaç saniye sonra kaşları hafifçe çatıldığında bakışları da yüzüme çevrilmişti ve o çikolata kahvelerin içindeki boşluğu tüm gerçekliğiyle görebiliyordum, Gazel Hanvezir'in gerçek renkleri kesinlikle bunlar değildi.

Ödev bir bahane değildi. Ya da öyleydi. Belki de bana yaklaşmasında bir çıkar vardı. Bilmiyordum. Bu okuldaki hiç kimseye güvenmiyordum. *Biliyor* olabilir miydi? *İntikam* mı istiyordu?

Elimdeki telefonum titrediğinde, ekranı önüme çevirdim ve ekrandaki mesajın üzerinde gezindi istemsizce gözlerim o an.

+905.....: *Ne düşündüğünü biliyorum. İhtimaller sonsuz, değil mi prenses?*
+905.....: *A bir de, Hazar Kutlu ve Gazel Hanvezir'in aynı ortaokulda okuduklarını biliyor muydun bu arada?*

Beni ayaklarımın üzerinde yüz seksen derece döndürüp terasa çıkartan gerginlik, karşımda benden bir cevap bekleyen ve ruh hâlimdeki bu yüz seksen derecelik değişimi fark eden Gazel Hanvezir'i de tamamen unutturdu. Şaşkınca etrafa bakıp birilerini görmeye çalışırken neredeyse teras girişinin pervazına takılıp düşüyordum ama tam vaktinde kapıya tutunduğum için kendimi trabzanlara atmayı ve buz gibi sonbahar havasını ciğerlerime çekerek biraz olsun bilincimi geri kazanmayı başarmıştım.

Okuldan biri miydi? Okuldan biri olmalıydı. Kantinde miydi? Ama kantinde yere paspas atan görevli kadın ve tezgâh arkasında çalışan adamdan başka bir tek Gazel ve ben vardık, onun ellerinden biri de kahveyi tutuyor ve diğeri ise yanında öylece duruyordu mesajlar geldiğinde. O olamazdı. Gazel olamazdı. Olabilir miydi? Neden kendini ifşa etsindi ki?

Hazar ve Gazel aynı ortaokula mı gitmişti?

Biri önüme bir karton kahve koydu o an. Köşede, yalnız başıma terasta dikiliyordum ve içeri giren kimsenin sesini duymamıştım. Ben uzanıp kahveyi alana kadar, kahveyi önüme koyan kişi teras kapısından çıkıp gitti; arkasından

yalnızca üzerine tam oturan okul ceketinin sardığı geniş omuzlarını görebildim.

Gazel. Kahvemi getirmişti.

Kahveden bir yudum aldım. Okulun kahvesi evde yaptıklarım kadar iyi değildi ama o espresso makinesi kesinlikle iş görüyordu. Eski okulumda yalnızca otomatlardan kahve içebiliyordum çünkü kantin kahvesi ucuz otomat kahvesinden daha berbat oluyordu, eğer notlarım bu kadar yüksek olmasaydı nakilimi buraya asla aldıramazdım.

Safir Okulları, mezunlarının çoğunu yurt dışındaki prestijli okullara gönderiyor olmasıyla ünlüydü. Bu okulu bu kadar zor yapan yalnızca yıllık ücretleri değil, aynı zamanda notları yüksek bir ortalamaya sahip olmayan hiçbir öğrenciyi bünyesine almayışıydı. Sanki çalışan seçiyorlardı öğrencilerin portfolyolarından. Babamın buranın mezunu olduğunu duyduğumda nakil için beklemeden başvurmuştum, dikkatini çekebileceğim bir yöntem bulmak ilaç gibi gelmişti başta… *Hey baba, ben de buradayım.*

Ta ki, nakilim kabul olana dek. Babamın bana bağırdığı nadir anlardan biriydi. Kahvaltı yapıyorduk birlikte ve

Görkem'in derslerinden konuşuyorlardı aslında, konuya nasıl gireceğimi bilmediğimden ama naklin onaylanması için veli imzası da gerektiğinden bir anda bombayı salıvermiştim ortaya.

"N-Naklim ona-naylandı." Pek bir sorun teşkil etmiyordu aslında cümlenin ilk iki kelimesi. *"S-safir O-Okulla-larına."*

Ücretler yüzünden sorun çıkardığına neredeyse emindim, ama öte yandan dedemin her toruna eğitim masraflarımız için açtığı ayrı hesaplar vardı ve son seneyi kendi başıma bile ödeyebilirdim. Öyleyse sorun neydi? Bunu kekeme olarak dile getirme gafletinde bulunmuş olmam mıydı? Babamın beni eksik bir birey olarak gördüğünü zaten biliyordum ama bana bu kadar tahammülsüz olduğundan henüz haberim yoktu o zamanlar. *Bana inandığını düşünmüştüm, yapmadığımı bildiğini düşünmüştüm.* Safir'e naklimi aldırmak bana yeni bir hayata başlamaktan çok onun izinden gitmenin ilk adımı gibi gelmişti.

Görkem babamın biricik oğluydu ama ben biricik kızı değildim.

Amcamın oğlunun da burada okuyor olması da ayrı bir sorundu tabii. Hatta, babamın iş hayatında savaştığı ne kadar rakip varsa, hepsinin soyadlarını taşıyan çocukların

bu okulda okuyor oluşu da kuşkusuz bir sorundu. Ve son kez, sorun, *asıl sorun*, benim konuşamıyor oluşumdu. Ve onların, ben bu okula adımımı attığım an bunu öğrenecek olmaları.

Argün Vasilyev'in kızı dilsiz, konuşamıyor. *Engelli*. Babam için, bir sır gibi saklaması gereken, utanç kaynağıydım. Bunu bana hatırlatmasına gerek yoktu, on dokuz yıllık sessiz ev hayatımda ve Görkem'e olan ilgisinin zerresinin bende olmayışıyla yeterince belli ediyordu zaten.

Yurtdışına açılan başarısıyla ekonomi dergilerine konu olan Vasilyev ailesinin başındaki iki erkek kardeşin, ki bu adamlar amcam ve babam oluyordu, anlaşmazlıkları dolayısıyla tüm işi ve malları ikiye bölüşmelerinin ardından babamın işleri kötüye gittikçe amcamın yükselişi ve nihayetinde babamın içine düştüğü kaçınılmaz derin depresyon… Kuzenimle yüz yüze gelmeyeli yıllar oluyordu, amcam ise kibar bir adam olduğundan doğum günlerimde bana hâlâ çek yolluyordu. Yurtdışında okuyan bir kızı olduğunu biliyordum bir de, ama kız evlilik dışı bir ilişkiden olduğundan aileden kabul görmüyordu ve bu yüzden hiç tanışmamıştık bile.

“Nasıl oluyor da, Gazel Hanvezir sana kahve alıp ayağına kadar getiriyor ve sen, bu herifin sabah rutiniymiş gibi hiç şaşırmıyorsun?”

Terasta kimse yoktu, değil mi Talya? En azından ben, köşedeki yangın merdivenlerinden bir ses gelene kadar, öyle sanıyordum.

Ama oradaydı işte. Kumral saçlarının öndeki tutamlarını örmüş, ince parmaklarının arasında ucu kızıl filtreli bir sigara dalı tutan bir kız oturuyordu merdivenlerde. Ona döndüğümde sakince ayağa kalktı, üzerindeki okul eteğini belki biraz fazla kısaltmıştı ve koyu kırmızı bir kilotlu çorap üzerine dizlerine kadar çıkan bağcıklı botlarla kombinlemişti. Gözlerine çektiği eyeliner fazla kalın ve sanki herkesinkinden fazla siyahtı.

Elimdeki kahve bardağını sıktım. Bu kızı tanımıyordum, bu yüzden hareketlerini de kestiremiyordum.

“Konuşmadığını biliyorum, cevap vermeyeceğini de öyle,” diye devam etti yanıma gelip manzaraya sırtını dönerek kalçasını trabzanlara yaslarken ama sigarayı bırakmamıştı. “Ne düşündüğünü de biliyorum aslına bakarsan. Bu kız deli mi de burada sigara içiyor diye sorguluyorsun içinden ama sana bir sır vereyim; burada sigara içmek yasak değil.

Tabii hocalardan ya da görevlilerden birine yakalanmadığın sürece. Ve özellikle ilk dersi asıp gelince zamanlama mükemmel oluyor.”

Haklı olabilirdi. Teras açık olduğundan sigara dumanı uçup gidiyordu nasıl olsa, içeride olduğu gibi duman alarmları da yoktu. Seni ispiyonlayacak biri olmadığı sürece, hele de yangın merdivenlerine çökmüşken…

Ardından sigara paketini çıkardı ve kapağını açıp bana uzattı.

Adını bile bilmiyordum ve elbette ki ikram ettiği sigaradan da almayacaktım, ama sırf babamın kulağına gitsin diye bir dal yakıp okul koridorlarında içesim gelmemiş değildi. Muhtemelen disiplin cezası yerdim ve bir disiplin cezası da karnemde pek hoş görünmezdi, en azından başvurmak istediğim okullar açısından.

“Anladım, almayacaksın,” diye mırıldandı kız, paketi cebine geri atarken. Kendi sigarasından son bir nefes çekti içine ve dalı trabzanlarda söndürüp köşedeki kapağı açık karton kahve bardağına attı. Tekte sokmuştu içine. “Adım Ukte bu arada. Boktan biliyorum, annemin sanatçı tripleri. Ukte olsun istemiş adım. Nasıl bir ukte kaldıysa artık içinde? Ha, nasıl? Espri. Gülmeliydin, bu arada, çok

kabasın," diye mırıldandı omuz silkerken. "Sen de Talya. Hilton'daki yemekte görmüştüm, tanışmamıza fırsat olmadan gittin ama."

Ne?

O an ona, öyle karışık bir ifadeyle baktım ki, bütün mimikleri somurtmaktan ibaretmiş gibi görünen o kız güldü ve telefonunu çıkartıp birkaç fotoğraf gösterdi. "Aslında tanışıyor olmamız gerekirdi ama reddedilmiş çocuk olduğumdan bir türlü denk gelemedik. Imm, nasıl seslensem, *kuzen?*"

Akel Vasilyev'in kucağında kumral bir bebek. Akel Vasilyev'le kahvaltıda küçük bir kız. Akev Vasilyev'le yemekte, güzel genç bir kız. *Amcam*. Amcamın kızı.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve ona baktım. Elimdeki kahve bardağını kenara bıraktığım gibi telefonumu çıkarmış ve notlar kısmını açmıştım.

Sen amcamın kızısın.

"Tam isabet," diye mırıldandı Ukte, parmak şıklatıp beni işaret parmağıyla gösterirken. Ardından telefonunu cebine atıp yeniden trabzana yaslandı ve seslice nefes verdi.

Adını bilmediğim küçük kuzenim Ukte'nin annesi, amcamın bir dönem birlikte olduğu bir kadındı fakat hiç evlenmemişlerdi. Evlenmemelerinin sebebi, dedemin o kadını onaylamamasıydı fakat neredeyse herkes asıl sebebin büyük kuzenim, *Tayga* olduğunu biliyordu.

Onu bir keresinde okul çıkışı bahçede görmüştüm. Yanında bir arkadaşı vardı ve benimkine nazaran çok daha koyu olan mavilikleriyle etrafa can düşmanını görecekmişçesine bakıyordu. Odaklandığı bir nokta vardı ve aynı zamanda yoktu da. Okuldaki dokunulmazlardan biriydi, adı bile geçmezdi çoğu zaman bu yüzden varlığını unutmuştum bile. Belki konuşamayan bendim ama kuzenim Tayga benden daha sessizdi.

Amcamla babamın arasının iyi olduğu zamanlar bile, hatta küçüklüğümden beri o çocuktan uzak durmamın bir sebebi vardı.

"Yurtdışından döneli iki ay oldu. Annem evlilik hazırlığı yaparken yanında olmak isteyince benim sürgün kararı kalktı, sanırım dedelik sonunda biraz da olsa yumuşadı," diye mırıldandı Ukte, başka bir sigara yakarken. "On sekizime giriyorum yakında, aileye kabul edileceğim

sonunda. Dede efendimiz hazretleri paşamdan izin çıkmış.”

Neredeyse elimdeki telefonu trabzanlardan aşağı düşürecektim sözlerini idrak edişimle. Annesi, amcamla evleniyor muydu? Yıllar sonra, evlenebiliyorlar mıydı yani? Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bakışlarımı kaçırdım o an, istemsizce keyiflenmiştim çünkü Tayga’nın keyfinin neden o kadar kaçık göründüğünü sonunda fark ediyordum.

Yani Ukte, beni Hilton’daki davette görmüştü; tam olarak Gazel’e sinirlenip annesi hakkındaki dedikoduyu aldığım davette. Bu da demek oluyordu ki amcam o gece o davete kolunda kızıyla gelmişti. *Harika.* Babamın bu evlilikten haberi olduğunda ne tarz bir tepki vereceğini kestiremiyordum ama içimdeki o küçük kız, bu haberi ona yetiştirdiğim için suratına yerleştireceği memnun tavrı görmek istiyordu o an.

“Eee?”

Ukte’nin muzip ses tonuyla yeniden ana döndüğümde, onun gibi bir kıza göre meraklı sayılabilecek bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Göz kırptı. “Hanvezir’le ne iş?”

Notlarımı açtım.

Neden merak ediyorsun?

“Babalarımız ortak, bu da onları otomatikman ailece davetli yapıyor Vasilyevlerin düzenleyeceği herhangi bir etkinliğe. Düğünde bir kavalyeye ihtiyacım olacak ve bu kavalyenin çok sevgili abim Tayga olmayacağını biliyorum, Gazel’e sormayı düşünüyordum.” Tırnaklarını kontrol etti. “Şu şeytani ikizleri biliyorsundur. Benimle fazla uğraşıyorlar. Büyük olanın Gazel’den hoşlandığını duydum, çocuğu koluma takarsam seslerini keser diye düşünmüştüm. Elbette bunu abiciğim de yapabilir ama biliyorsun…”

Tayga’nın üvey kardeşinden nefret ettiğini duymuştum ama Ukte’nin bu kadar farkında olduğunu bilmiyordum. Ne kadar sert ve yabani olursa olsun Tayga’nın, Ukte’ye kötü bir şey yapacağını zannetmiyordum ama tabii ki, nefret ettiği kadının babasıyla evleneceği törende kız kardeşinin koluna girmeyi kabul etmesini kimse beklemezdi.

Gazel’le ne yapıyorsan yap, beni ilgilendirmiyor.

Ukte, kaşlarını kaldırarak gülmek için kendini zor tutar gibi bir ifadeyle bir telefonumun ekranına, bir de bana baktı. “Emin misin güzelim? O çocuğun birine kalemini verdiği bile görülmemiştir, ayağına kadar kahve getiriyor bak.”

Daha düşünmeden kokusu gelen ihtimaller silsilesini kesip atmak istiyordum ama gerçekten kesip atabileceğim tek şey kafamdı ve kafam da, bu hayattan kurtulmak istiyorsam bana omuzlarımın üzerinde lazımdı.

“Her neyse, geçen gün çıkışta gördüm seni ve peşinden koştum ama kalabalıkta kaybettim. Babam seninle konuşmak istiyor, bir ara ofise uğrar mısın?” Ukte bitirdiği diğer bir dalı da söndürüp köşedeki kahve bardağının içine attıktan sonra bardağı da aldıktan sonra doğruldu. Teneffüs zili çalıyordu. “Bu arada, Hanvezir konusu kapandı sanıyorsan yanılıyorsun. Bir ara benimle bir şeyler içmek zorundasın. Buralarda çok yalnızım. Telefon numaramı vereyim mi yoksa Instagram’dan mı ekleşmek istersin?”

Birkaç saniye boyunca suratına baktım, öylece. Dışarıdan kaba olarak adlandırılabilecek bir ifadeyle. Aslında içimde çok büyük bir karmaşa hâkimdi çünkü gösterdiğim sıfır efora rağmen biri benimle takılmak istiyordu, üstelik aileden sayılırdı ve çok sevdiğim amcamın kızıydı.

Sanki biri yalnızlığım ve güvensizliğime acıyıp senaryoya benim için bir arkadaş eklemiş gibiydi.

Rehberimi açıp telefonumu ona uzatırken şüpheci bakışlarımı kontrol edemiyordum, bu yüzden nefret ediyordum kendimden. Bu yaşıma kadar bildiğim tek arkadaşlık ilişkisi, çıkarlar üzerine kurulu olandı çünkü karşı tarafın her zaman benden alacağı tonla şey vardı. Almaktan çekinmemişlerdi de. Almışlar ve almışlardı.

Belki benim verecek bir şeyim kalmadığından, belki de artık vermek istemediğimden bana kalanları; terk edilmek öylece, çok da şaşırtmamıştı beni. Çok da yıkmamıştı. Çok da dokunmamıştı kanıma. Belki başından inanmamıştım zaten hiçbir arkadaşlığa.

Ukte Vasilyev'in benden alabileceği tek şey arkadaşlığa dair kaybolmuş inancımdı.

O teneffüs, Ukte yanımdan ayrıldıktan sonra kendimi tuvalet kabinlerinden birine kilitledim ve telefonu artık rehberimde olduğundan, Instagram'ın önerilerden önüme çıkardığı hesabını gezindim bir süre. Ukte belli bir yaşa kadar İtalya'da okumuştu ama lisenin ilk iki yılını Rusya'da geçirmişti. Muhtemelen amcam ona Rusça öğrenmeyi

zorunlu kılmıştı çünkü Ukte'nin dedemin gözüne bu şekilde girebilmesi daha kolaydı. Annesinin inanılmaz güzellikte tabloları olmasına rağmen Ukte resimle ilgilenmiyordu, daha çok elektro gitarı ve rock konserleriyle özel bir ilişkisi varmış gibi görünüyordu.

Sayfayı yenilediğim an *sen de onu takip et* butonu çıktı önüme. Üzerimde gözler varmış gibi gerilip telefonu cebimin derinliklerine sıkıştırdım ve ellerimi yıkamak için kabinden çıktım o an, ama sınıf yolunda koridorda yürüyorken hesabını geri takip ettim.

Önerilenler · Gazel Hanvezir · Esme Korutürk · Tayga Vasilyev · Sare Salman · daha fazlasını gör

O an, önüme çıkan önerilen profillere bakarken gözlerimi kısmış ve muhtemel bir dedektifçiliğe soyunmak üzereydim ki koridorda bir anda telefonum elimden alındığında şaşkınlıkla adımlarımı durdurdum, neredeyse tökezlemiştim.

"Bu kız kim?" diye sordu Gazel, önüme geçip bariz bir şekilde telefonumu karıştırırken. "Her neyse, telefon numaramı kaydediyorum rehberine çünkü sana ulaşmanın başka bir yolu yok," diye söylendi ardından ve muhtemelen rehberime girdi. "Konuşmak istemiyorsan

anlarım ama *ödev* için ikimizin de müsait olduğu bir zaman belirlememiz gerekecek. *Ödev* partnerim. *Ödevimiz* var. Ödev—"

"Ya!" diye bir ses çıkardım koridordaki sesi bir bıçak gibi kesen, öfkeden telefonuma uzandığım an elini daha da yukarı kaldırdı; kendi telefonunu çıkartıp numarasını çaldırırken bir de zıplayarak hüsranla sonuçlanacağını bildiğim bir savaşa girişmek istemiyordum. Üstelik, etraftaki bakışlardan rahatsız olmakla meşguldüm. Gazel her ne kadar refleksle kolunu daha da kaldırsa da şaşkın bakışlarını yüzümden çekemiyordu herkes gibi.

Fısıltılar yükselirken, ateş de tüm vücudumu ele geçirdi ve gözlerim yanmaya başladı.

İşi bittiğinde dikkati yeniden üzerime çevrildi, başını hafifçe yana yatırarak baktı yüzüme. *Senden nefret ediyorum*, diyerek oynattım ağzımı, anlayabilsin diye yavaşça hecelemiştim. Gözlerini devirerek silikçe güldü ve telefonumu uzattı. "Çıkışta otoparka gel," dedi fazlasıyla yakınken, bakışlarını kaldırıp yüzüme baktığında ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Beş dakika beklerim. Gelmezsen basıp gideceğim. Bu haftaki son müsait vaktim," diye devam etti. "Yanlış anlamıyorsun değil mi? *Ödev* için."

Son cümleyi o kadar kısık bir sesle söylemişti ki, önceki laflarını herkesin naklen dinliyor olmasına rağmen kimsenin duymasına imkân yoktu. *İnsanların kafasına bambaşka düşünceler ekiyordu.*

Burnumdan soludum. Kulaklarından duman çıkan bir boğa gibiydim o an, her an pasif agresifliğim ortaya çıkabilirdi ve çok aptalca bir hareket yapabilirdim ama yapmayacaktım. Muhtemelen benden beklediği de tam olarak buydu, değil mi? Hangi lafım için yapıyordu bunu, kütüphanede çalışmayı birlikte görünmek istemediğim için reddettiğimden mi yoksa dün akşam arabasından öyle çıkarak sinirlerini bozduğumdan mı? Belki de sabah görmezden geldiğimden. Terslediğimden. Emin değildim.

Telefonum hâlâ elindeyken mesaj bildirimi geldiğinde ikimizin de bakışları ekrana kaydı. “Senin kızdan mesaj gelmiş,” diye mırıldandı Gazel, ardından kaşları çatıldı. “Ukte mi?” Gözleri kısıldı. “Şimdi hatırladım—”

Telefonumu elinden öyle sertçe aldım ki avucumda sıkarken kendimi yaralayacaktım. Sınıfı es geçtim, doğruca koridorun sonundaki tuvaletlere yürüdüm insanların bakışları üzerimdeyken. Fısıltılar sanki birer tıslamaydı o an kulaklarıma dolan ve beni pısırıklaştıran, minik yılanlar olup

ayaklarımdan yukarı bacaklarıma dolanarak yürümemi zorlaştırıyor ve morarmamı sağlıyordu utançla; ne zaman gerilsem, biri gözlerimin içine bakarak yüksek sesle konuşsa bile, sanki bambaşka bir dil konuşuyormuş gibi anlamazdım tek kelime. Duymak istediğimi duyardım ve işte o zaman, kafamın içindeki küçük kurtçuklar uyanırdı.

Ufak, zararsız gibi görünen oyunlar oynar; küçük intikamlar alır insanlar. Bedelleri ağır olur. Çünkü ne kadar karşındakine değmezmiş gibi görünse de bıçağın ucu, içeride nereleri deştiğini bilemezsin.

Kabinde birkaç dakika kendimi sakinleştirdikten sonra sonra yüzümü ıslatmak için lavabonun başına geçtiğimde, hemen yanımda, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde aynadan beni izleyen kızın farkındaydım. Yalnızca görmezden gelmeyi seçiyordum.

“Asla akıllanmayacaksın değil mi?” diye sordu Merve, insanların ona seslenmesini istediği takma adıyla *Meri*. Çoğu kişi ikisini birbirine karıştırırdı ama ben aralarındaki ufak farkları çok iyi biliyordum.

Sarışın, oldukça tatlı görünen tek yumurta ikizleri, Esme ve Meri. Ortalığı nasıl birbirine kattıklarını anne babaları duysa, muhtemelen kendi çocukları demez rehabilitasyon

merkezine kapatırlar ve endişe ettikleri aile mirası için acilen başka bir çocuk yaparlardı. Tabii, unutmuşum, denemişlerdi; kıskanç ikizler kendi annelerini zehirleyip karnındaki bebeği öldürmüştü ve neredeyse annelerinin hayatına da mâl oluyorlardı, *ama bu bir sır, değil mi?*

Üçümüz arasında.

Her ne kadar onlar, kendileriyle mezara gidecek sansalar da.

Ders başladığından tuvalet boştu. İçeri girdiğimi görmüş ve kabinden çıkana dek beklemişti beni. *Peki neden?* Elimi uzatınca bir miktar çekilen kağıt havluyu alıp yüzümü ve ellerimi kuruladıktan sonra çöpe attım. Eğer duymazsam ve çekip gidersem, bana dokunamazdı. Ama bu okuldaki öğrencilerin hepsi birer küçük şeytandı ve hepsi dokunmadan öldürmekle ünlüydü, değil mi?

Tam kapıya yönelmiştim ki, büyük ve gürültülü bir adımla önüme geçti ve doğrudan gözlerimin içine baktı nefretle. "Hazar, Gazel… Daha kaç çocuğun tekmeyi basmasını izleyeceğiz kıçına? Beceriksiz baban toplantılarda anne babalarımızın bir taraflarını yalarken sen de oğullarına mı kancayı takmaya çalışıyorsun böyle?" Hafifçe eğdi başını

yana, mekanik bir hareketle. “Biri olmazsa, öteki… İlla ki biri, küçük rus kızına tav olur. Öyle mi?”

Hiçbir şey yapmadım. Ne tarafa kayarsam kayayım çıkmak için, önüme geçeceğini biliyordum ve Meri benden hem daha uzun hem de daha cüsseli bir kızdı. Ve kelimeleri *acıtmıştı*. Acıtıyordu. Kim ne söyleyecek olursa olsun Hazar’la ilgili, sanki hep acıtacaktı. Çünkü her seferinde beni değersiz hissettiren zaten kendisiydi, şimdi başkalarının lafları onun hareketleri kadar dokunmasa da açılmış yaraya basılan tuzun sızlatmadığını kim söyleyebilirdi?

“Cevap veremiyordun değil mi sen,” diye söylendi beni aşağı gördüğünü hissettiren bir ses tonuyla, histerik bir şekilde gülerken. Cık cık’ladı. “Doğru. Unutmuşum. Dilin yoktu konuşmaya. Gerçi olsaydı da çok bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum.”

Gülümsedim. Babamın, muhtemelen toplantılarda gerçekten birilerini alttan aldığı doğru olabilir miydi? Evet, çünkü iflasın eşiğindeydik. Ama ben kimseye kancayı falan takmaya çalışmıyordum; muhtemelen, sadece, Meri’nin egosu incinmişti. Ukte’nin bahsettiği üzere, Meri’nin Gazel’e olan ilgisinden haberdar olmayan yoktu. *Esme’nin de Hazar’a.*

Benim merak ettiğim, Hazar'dan nasıl haberinin olduğuydu. Çünkü beni bir kez olsun dışarıya çıkarmamış bir çocuktu Hazar, her zaman onun evinde buluşurduk. Dondurma yediğimiz ilk gün hariç ama gecenin o geç saatinde de mahallede kimse yoktu.

"Delirdin mi kızım? Niye gülümsüyorsun?" diye sordu Meri, onun yüzü düşerken benim enerjim yükselmişti. İyi bir günde, yeterince güçlü hissedersem mesela, iki üç kelimeyi sorunsuz çıkarabiliyordum ağzımdan; ya riski alıp üzerine gidecektim ya da burada deli gibi gülerek çekip gitmesini bekleyecektim.

Ortaokul son sınıfı hatırladım. Kekeme olduğum için tüm okul benimle dalga geçiyor ve üzerime gidiyordu, o zamanlar sürekli deniyordum konuşmayı çünkü öğretmenler beni cesaretlendiriyordu ama kapalı kapılar ardında yalnızca mizah ve dedikodu malzemesi ediliyordum o küçük şeytanlar için. Biri de Meri'ydi, ben voleybol takım kaptanlığına oynarken sırf kız kardeşi Esme takıma girebilsin diye ayağımı sakatlamama sebep olmuş ve beni takımdan attırmıştı. Çürük bir daldım ona göre, öylece kırıp atabildiği.

Karne gününü hatırladım. Okul müdürünün ricasıyla, annemin beni dönemi kapayan konuşmayı yapacak öğrenci olmam için zorlayışını ve babamın gözlerindeki *acaba* parıltısını. Bütün karne törenlerinden tek başıma dönerken ben eve, Görkem'in en ufak etkinliklerine bile hep birlikte katıldığımızdan; ortaokul mezuniyetinde eğer yapabilirsem o konuşmayı, belki artık çirkin ördek yavrusu muamelesi görmezdim evde.

Ufak bir cesaret kırıntısıyla başladığım ve oldukça iyi giden konuşmanın sonunda kürsüden inişim öyle travmatik olmuştu ki, tek bir kelime dahi olsa çıkarmayı reddetmiştim o günden beri ağzımdan.

"Çekil," dedim çenemi kaldırıp Meri'nin üzerine giderken. Psikolojik açıklamalarla dolu bir kitapta okumuştum, kendimi olduğumdan nasıl daha büyük ve güçlü gösterebileceğimi biliyordum. Birkaç saniyeliğine de olsa cesur numarası yaparak kendi zihnimi bile nasıl kandırabileceğimi. "Önümden," diye fısıldadım nihayetinde, Meri'nin gözbebeklerinin şaşkınlıkla büyüyüşüne yakından şahit olurken. Ardından çekildim ve kapıyı açıp arkamdan çarparak çıktım koridora.

Kolay gibi görünüyordu oradan, değil mi? İki kelime. Ömrümden ömür götürdüğünü bilmeyen insanlar duysa,

yalnızca Meri değil, muhtemelen bunca zaman şımarıklıktan konuşmadığımı ve hatta tüm okulu oyuna getirdiğimi söyleyebilirlerdi; onların gözünde ben defolu ürün etiketi yemiş bir zavallıydım ama aynı zamanda kendilerinden farklı muamele gördüğümü de düşünüyorlardı ne de olsa.

Hiçbir şey bilmiyorlardı.

Sınıfa dönmek yerine, koşarak merdivenlerden aşağı inmeye başladığımda gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve muhtemelen kan çanağına dönmüşlerdi. Bir kitapta okumuştum, gözyaşlarını saklamanın en iyi yolu ıslanmaktı; kendi duş kabinimde suyla boğamadığım zamanlarda kendimi, ya lavaboda defalarca kez soğuk suyla ıslatırdım yüzümü ya da yağmurun altında acının izlerinin silinmesini beklerdim usulca bu yüzden.

Çocukluğumdan beri.

O yüzden yağmur yağsındı.

Zilin çalmasına on dakika kala dersi bölerek sınıfa girdiğimde, matematik hocası dâhil hiç kimse tek kelime etmedi fakat bazen bakışlar, kelimelerden daha çok iş görürdü; kelimelerin silahların şarjörüne mermi diye teker

teker yerleştirildiği bir dünyada yaşıyorduk ne de olsa. Neden ıslandığım belliydi, yağmurun altında kalmıştım işte.

Gazel'in bakışlarını üzerimde hissediyordum ama gözlerimi pencereden çekmiyordum. Geriye yaslanmış, ıslak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmış, arka planda hocanın ders anlatışıyla birlikte pencereye vuran yağmuru izliyordum sadece.

Ardından telefonumun titreyişiyle dikkatim dağıldı.

Yakışıklı: *Hasta olacaksın.*

Rehberime kendini kaydetmek için daha yaratıcı bir isim bulamamıştı değil mi? Başımı kaldırıp da ona bakmadım, telefonumdaki mesajı okuduğum gibi pozisyonuma geri döndüm o an hiçbir şey değişmemiş gibi. Hasta olmayacaktım ama olsaydım da bu konu onu nasıl ilgilendiriyordu çözebilmiş değildim.

Birkaç saniye sonra bir silüetin yaklaştığını ve bu silüetin hocaya ait olamayacak kadar cüsseli olduğunu fark ettiğimde dikkatim yeniden dağıldı ve başımı silüete doğru çevirdim; aynı anda üzerime bir sweatshirt atıldı, öyle ki kumaşı tüm yüzümü kapladı ve beni birkaç

saniyeliğine karanlıkta bıraktı. Kimin fırlattığını görememiştim ama ciğerlerimi dolduran parfümünden kime ait olduğunu anlamak hiç de zor olmamıştı.

Neden hiç de zor olmamıştı ki?

Harika.

Seslice soluyarak sweatshirt'ü masanın üzerine attım ve bilmiş bir tavırla yerine oturan Gazel'e baktım öfkeyle. Matematik hocası hiçbir şey olmamış gibi problemin çözümünü sınıfa anlatmaya devam ederken, en önde oturan ve kıyamet de kopsa dersi dinleyip not alacak o inek takımı bile yüz seksen derece dönmüş beni izliyordu. Gazel ise hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslanmış, parmaklarının arasında kalemini çeviriyor ve hocayı dinliyordu.

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Sinirden mi yoksa utançtan mı bilmiyordum. Neden bu kadar çok dikkat çekecek şeyler yapıyordu insanların içinde?

Ya da yaptığı her şey mi dikkat çekiciydi?

Hayır, gözler sürekli üstünde olduğundandı. *Popüler çocuğa yaklaşırsan insanların yemek sofralarına meze*

olursun. Sana ne yaptığı önemli değil, aranız bozulduğu an herkesin arası seninle de bozulur. Sen haksızsın.

Telefonum yeniden titrediğinde Gazel'in ensesini delercesine attığım öfke dolu alev alev bakışlarımı ekranıma çevirdim birkaç saniyeliğine.

Yakışıklı: *Hasta olursan ödevi vaktinde bitiremeyiz.*

Dönüp bana bir bakış attığında kahverengi gözler önce önümdeki sweatshirt'e, ardından yüzüme çevrildi. Hafifçe aralanan dudaklarından bıkkın bir nefesin kurtulduğunu hissettim, kaşlarımı çatmaktan başım ağrıyordu artık. Gazel önüne döndü yeniden.

Yakışıklı: *Üstün ıslak. Çıkar. Sweati giy. Çok basit.*

Başımı ekrandan kaldırdığım gibi Gazel'le yeniden göz göze geldim. Sık koyu renk kirpiklerinin arasından emir verir bir ifadeyle bakan gözleriyle masamın üzerine attığım sweatshirt'ünü gösterdi bu sefer, giymemi istiyordu. Mekanik bir hareketle başımı yaklaşık on beş derece eğerek samimiyetsiz bir şekilde gülümsediğimde, ne yapacağımın merakıyla karardı surat ifadesi; yüzü düştü ve kaşlarını çattı. Ben ise *çok beklersin* dercesine burun

kırıştırıp başımı salladım. Cevap olarak, sırıttı. Sırıttı ve *göz kırptı.*

Ne?

"Ay yok artık!"

Matematik hocası elindeki kalemin kapağını düşürdü o an, hepimiz az önce kendi kendine konuşan ve sesli düşündüğünün çok sonradan farkına varan kıza döndük; tam olarak çaprazımda oturuyordu ve kocaman açtığı gözleriyle etrafa şaşkın bakışlar atarken, muhtemelen yanlış bir şey daha söylememek için eliyle ağzını kapatmıştı. Gözlerini Gazel'le aramda gezdirdi kendine engel olamıyormuş gibi, Gazel'in yaratmaya çalıştığı algı işe yarıyor gibi görünüyordu.

"Bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı Didem?" diye sordu matematik hocamız, nihayetinde daha fazla görmezden gelemeyerek öğrencilerinin dağılmış dikkatini. Eğilip kaleminin kapağını aldı ve masasının üzerine bıraktı. *Gazel'i dersten kov. Gazel'i kov.*

"Affedersiniz hocam," dedi iki aydır aynı sınıfta okumamıza rağmen adını henüz öğrendiğim gözlüklü kız, Didem. "Sesli düşünüyordum."

Ben kekelemeden, sesli *konuşamıyorken* bile insanların sesli *düşünebilmesi* sinirlerimi bozmuyor değildi.

***Yakışıklı**: Giy.*

***Talya:** Yok.*

Onunla daha fazla uğraşmak istemediğim için telefonumu *rahatsız etme* moduna aldım ve masanın üzerindeki sweatshirt'ünü kolumla ittirerek yere attım. Ardından başımı sıraya gömdüm ve gözlerimi kapattım.

Bir hafta önce, benimle konuşmuyordu bile. Aynı sınıftaydık ve bir kez olsun göz göze geldiğimizi bile hatırlamıyordum. Benimle canı sıkıldığından uğraşıyordu. Nihayetinde sinirlenip kendimi bahçeye atmamın sebebi de en başta o değil miydi? Şimdi üşütmemi önemsiyormuş gibi davranması komikti, hele de başlatmak üzere olduğu dedikoduların bırakacağı hasarın basit bir soğuk algınlığıyla cebelleşmekten çok daha büyük olacağını bile bile.

Zilin çaldığını duydum fakat yerimden kımıldamadım bile.

“Pekâlâ, güzellik… Ceketin ve saçların neden ıslak ve ayrıca neden yerde bir erkek sweatshirt’ü var?” Birisi masamın başında dikiliyordu. “Hangi yakışıklı soyundu? Ve nerede, tam olarak, lokasyon?”

Gözlerimi ovalayarak kaldırdım başımı sıradan. Bir kez daha *yakışıklı* kelimesine maruz kalırsam çığlık atacaktım. Ukte başımda dikiliyordu, kalçasını öndeki masaya yaslamıştı ve bir lolipopu çiğnercesine emiyordu dişlerinin arasında. “Sınıfını bulmak hiç kolay olmadı, neredeyse ikizler tarafından günün ikinci zorbalanmasını yaşıyordum. Günde kaç kişiyi zorbalıyorlardır dersin? Kronik zorba oldukları konusunda teorilerim var. Başka bir iletişim araçları yokmuş gibi. Çok yalnız kalırlarsa birbirlerini de zorbalıyorlar mıdır sence?”

Bir de bana sor, diye düşündüm içimden, su içmek için çantama uzanırken. Ukte muhtemelen okulda yalnızdı ve artık birbirimizi tanıdığımızdan ve kuzen olduğumuzdan, benimle konuşmak istiyordu ama pek de konuşkan biri olmadığımı biliyordu, belki de seçimlerini gözden geçirmeliydi. Bazen telefonuma cevap yazıp göstermeye bile üşeniyordum.

“Çıkışta benimle bir yere gelir misin?” diye sordu ben şişeden birkaç yudum içerken. “Yalnız olmaktan nefret

ediyorum. Senden başka tanıdığım kimse yok. Bir şeyler içip film izleyebiliriz."

Muhtemelen beni evine davet ediyor, diye düşündüm istemsizce, bu yüzden onaylarcasına salladım başımı. Gazel'in otoparkta buluşmak adına benden onay almadan yaptığı planı kafamın içinde duymazdan gelmek zordu ama nasıl olsa gitmediğim takdirde beş dakika içinde gazlayacağını biliyordum ve eminim ki bu onu fazla sinirlendirmeyecekti.

Ödev yapmak için daha sonra bol bol vaktimiz olurdu, şimdilik kafamı günün stresinden uzaklaştırmak için sürpriz yumurtadan çıkan kuzenimle takılmak çok daha iyi bir seçenekmiş gibi görünüyordu.

"Süper," diye yanıtladı Ukte beni, ders zili çalarken. Cebinden başka bir şeker çıkardı ve bana uzattı. "Öğlen de birlikte yiyelim. Kuzey kanadındaki yemekhaneye gidelim mi? Orada çalışan şeflerin daha iyi yemek yaptığını duydum ve vegan seçenekleri de var. Çıkışta otoparkta buluşuruz!"

Ukte belki de dünyanın en yalnız ama bundan asla gocunmayan insanıydı. Yurtdışındaki hayatından ya da buraya geldiğinde yaptıklarından bahsederken bazı

insanların ismi geçiyordu elbette ama cümlesi bitene dek hiçbiriyle arkadaş olmadığını veya bir yakınlık kurmadığını belirtecek bir şey söylüyordu. Vegandı, bu yüzden kuzey kanadında yemeyi özellikle rica etmişti.

Öğle yemeğinde sınıfından tanıdık yüzlerin yanına oturup sohbetlerine katıldığını, daha sonra sigara içmek için yanlarından her zaman erken ayrıldığını ve masadan kalktığı an kimlerin nasıl dedikodusunu döndürdüğünü anlattı. Evlilik dışı bir beraberlikten doğduğu yetmiyormuş gibi bir de Akel Vasilyev'in kızıydı ve okulda yüzüne bile bakmayan popüler bir abisi vardı, kendi kelimeleriyle, yani elbette ki geldiği günden itibaren tuvaletlerde dönen dedikoduların ana malzemesi olacaktı.

"Okuldaki en popüler üç konudan ikisi biz olabiliriz, sen ve ben, üçüncü konu ise toplam üç kişi," demişti taramalı tüfek gibi konuştuğu sırada. Gerçi Ukte bir kere konuşmaya başladığında, asla susmuyordu. Söylediği her şeyi yakalayabilmek için anlattıkları hakkında düşünme işini rafa kaldırmıştım çoktan. "Hâlâ anlayabilmiş değilim ama şu ikizlerin derdini. Soyadımı mı kıskanıyorsun yoksa varlığımı reddeden abimi mi?.."

Yıllar içerisinde, insanların birbirine bulaşmak için elle tutulur bir nedene ihtiyaç duymadığını zor yollardan

öğrenmiş biri olarak, Ukte'ye *hiçbir boktan haberin yok Jon Snow* bakışımı atmamak için kendimi zor tutmuştum. Okulla mı ilgiliydi yoksa mezunların yeni gelenlere bıraktığı miras mıydı bilinmez, bu dört duvar arasında bir sır tutuyorsan ya da bir konuyu herkese açık biri şekilde temize çekmediysen; etiketleniyordun.

Gazel'i öğle arası boyunca görmedim. Öğleden sonraki beden eğitimi derslerinde ise hoca bizi herhangi bir spor aktivitesi yapmamız üzere kapalı salonda yalnız bıraktığında, soyunma odalarına giden koridordaki yangın merdivenlerine oturarak telefonuma indirdiğim kitabı okudum her zamanki gibi.

Okul çıkışı Ukte, söylediği gibi beni otoparkta bekliyordu. "Çantana astığın sınıfında yerde duran sweatshirt değil mi? Erkek sweatshirt'ü?"

Öyleydi. Son dakika, ne olursa olsun beni düşünerek bana sweatshirt'ünü verdiği için bir enayi gibi minnettar hissederek attığım yerden almış ve silkeleyerek çantama asmıştım.

Ukte'nin arabası elbette ki bir Mini Cooper'dı. Üstü açılan versiyonundan, yeşil, son model. Ön koltuğa binip emniyet kemerimi bağladığımda, ona sweatshirt'ün bir

erkeğe ait olduğunu nasıl anladığını sormak istiyordum ama kafamın içinde annemin lafları dönüyordu. *İnsanlarla sohbet etmek istiyorsan yarım bıraktığın tedavine devam edip kekemeliğini yenmelisin, Talya. Kimse sürekli senin telefonuna yazmanı beklemek ya da okumak zorunda değil.*

Annemin haberinin olmadığı son seanslardan birinde psikiyatristle kavga ettiğim yetmezmiş gibi, panik atak geçirdiğimden beyin emaarı da çekilemiyordum bir türlü ve en son yeni okul stresi de üzerine eklendiğinden vazgeçmiştim. *Beynin seni korumak için anıları engelliyor,* demişti doktor. Bir tedavi yönteminden bahsetmişti. Kabul etmiştim. Bu kadar acılı olacağını ve mental açıdan yoracağını bilmiyordum. Kaçmak için yeterli bir sebepti. *Korkak Talya.*

Ama dedemi hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

"…bir ara denemelisin," dedi Ukte en son, yarım kulak dinliyordum onu. Instagram hesabımdaki fotoğraflara bakmış ve çalışmalarımı görmüştü. Annesi bir artistti ve kendisinin de ilgisi olduğu belliydi ama başka alanlara yönelmeyi tercih ediyordu.

Ukte, susmayan bir tipti. Bu kadarını anlamıştım. Akel amcam gibi sessiz ve otoriter bir adamdan, Ukte gibi cıvıl cıvıl bir kız nasıl çıkmıştı? Bunun tek açıklaması, annesi olabilirdi. Her kelimesinde annesiyle olan ilişkisinin ne kadar yakın var arkadaş gibi olduğunu bağırıyordu resmen suratıma, ama alınma yaşını geçeli biraz oluyordu ve nihayetinde Ukte'nin niyeti de kötü değildi zaten.

"Geldik."

Biliyordum. Son birkaç dakikadır uzaktan, güvenlik kapısının önüne yaklaştığımız üç katlı büyük villayı izliyordum; şehir merkezine kırk dakikalık mesafedeki, büyük bahçeli bir ev. Burayı biliyordum. Burası Ukte'nin evi falan değildi. *Burası…*

"Ukte Hanım?"

Ukte seslice bıkkın bir nefes vererek camını sonuna kadar indirdi, emniyet kemerini çıkardı ve bir kolunu dışarı çıkarıp asılarak kornaya bastı. "Dedemi mi aramam gerekiyor illa?!"

Aynı pozisyonda bekledi, güvenlik görevlisi aracın içine bakarken gözleri üzerime çevrildiğinde gerilen suratı ve sessizleşen ifadesiyle önüne dönmüştü. Birkaç saniye

sonra demir kapı otomatik olarak açılmaya başladığında Ukte camı kapattı ve koltuğuna geri yerleşti. Bana muzip bir bakış atarak göz kırpmıştı. "Her zaman işe yarar."

Ukte siyah bir Porsche'un yanına park ettiğinde "Hadi, baskına geldik," dedikten sonra hızla emniyet kemerini çıkardı ve ben daha sözlerini idrak edememişken kendini dışarı attı. *Ne?*

"Darbemde yanımda olduğun için teşekkürler, ipleri kadınların eline almasının vakti geldi. Yani, en azından bir ucundan tutmasının. Tamamının erkeklerde olması pek hoş değil, anlatabiliyor muyum?" Ne ara yanıma gelip koluma girmişti, hiçbir fikrim yoktu ama ön kapının basamaklarını çıkıyorduk. "Bir Vasilyev'den daha iyi ne var? İki Vasilyev. Üç Vasilyev de olabilirdik tabii ama beyefendi biraz cinsiyetçi."

Ukte'nin kolundan çıktım ve telefonumu çıkartıp notlar kısmına girdim. *Beni neden buraya getirdin?*

"Neyden bahsediyorsun? Burası senin de evin," dedi Ukte elini omzuma koyarken. "Senin… Benim," diye ekledi ardından ve başıyla kapıyı gösterdi. "Onların…" *Onlar?* "*Kama* evine hoş geldin."

Ve kapı açıldı.

Zile basmamıştık bile.

“Ne işin var senin burada?”

Gülmemek için ellerimi yüzüme kapatıp, kapıya sırtımı dönerken aslında çizmek istediğim imaj kesinlikle bu durumdan keyif alan biri değildi; ama karşı karşıya gelmemek için köşe bucak kaçtığım ve yolumu değiştirdiğim zorbalardan birinin ininin kapısında bulmak kendimi, yıllar sonra, belki de reflekslerim kafayı yemişti.

“Karşılama komitesi berbat,” dedi Ukte bana bakmadan kolumdan tutarak beni tekrar kapıya döndürdüğünde. “Talya’yla ilk defa geliyoruz. Tur yok mu?”

“İçeri nasıl girdiğini sormayacağım bile,” dedi Tayga sonunda, güvenliğin olduğu tarafa ters bir bakış atarak. Nedense zavallı adamın başının belaya gireceğini hissetmiştim. Kolunu kaldırıp saatine baktı koyu maviliklerinin ardından ve kapıyı suratımıza kapatmadan önce beni tamamen görmezden gelerek Ukte’ye bir bakış attı. “Arabana binip defolup gitmen için üç dakikan var.”

“Ama bu çok kaba olurdu,” diye araya girdi Ukte, ve tam anlamıyla araya girmişti, tabanı beş santim kalınlığında olan botunu kapının arasına sıkıştırarak. “Değil mi? Bu havada iki kızı geri çevirmek… *Cık cık cık*… Hiç yakıştıramadım abilik.”

“Kiminle konuşuyorsun sen orada?”

“Aa bak, senden kesinlikle daha centilmen ve düşünceli biri,” dedi Ukte kapıyı biraz daha ittirirken. İki elini birden kullanıp tüm vücut ağırlığını vermesi gerekmişti, Tayga’nın yalnızca tek eliyle tuttuğu kapıyı ittirmek için.

Ve içeriden gelen ses, kesinlikle kâbuslarımdan birine aitti. “Ukte?”

Üzerinde hiçbir şey yoktu, altında yalnızca gri bir eşofman vardı. Saçları nemli görünüyordu ve gözleri de kızarmıştı. Muhtemelen duştan çıkmıştı. Elindeki siyah, kısa kollu tişörtün düzünü çeviriyordu kapıya doğru gelirken ve her hareketiyle kasılan karın kaslarını görmezden gelmek pek mümkün değildi.

Ukte “Selam Gazoz,” diye seslenerek tatlı tatlı, geri çekildiğinde Gazel aradan beni gördü. *Gazoz mu? Gazel’e Gazoz diye mi sesleniyordu?* Birkaç saniyeliğine durdu

adımları, kaşları çatıldı. Beni kesinlikle burada beklemiyordu. Adil olmak gerekirse, ben de onu kuzenimi toplama kampı evinde beklemiyordum.

Kama'yı tabii ki biliyordum. *Testesteron* eviydi. Geçen sene Tayga'nın gittiği çok ünlü bir gece kulübünde çıkan kavgadan sonra dedem burayı Tayga ve arkadaşlarına tahsis etmiş, lisenin son senesinde magazine herhangi bir demeç vermemesi gerektiği hakkında ciddi bir konuşma yapmıştı. Tayga mezun olduktan sonra yaz bitimine kalmadan yurtdışına uçacak ve birkaç yıl orada ekonomi okuyacaktı, babasının yerine ve muhtemelen dedemin de yerine geçecek kişi o'ydu.

On dokuz yaşında bir genç için sinir bozucu bir yük.

"Talya?" Gazel, başından tişörtü geçirdiği gibi kapıya yaklaştı ve bakışlarını üzerimden Ukte'ye çekti. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Ukte… *Kama evine girebilmek için beni kullanıyordu.* Belki güvenlikten geçmek için dedemin tehdidi yeterli olabilirdi görevli beni gördüğü an beyaz bayrağı çekmese ama eve girebilmek için değildi, Tayga çok iyi biliyordu dedemin Ukte'den hoşlanmadığını ve Ukte'nin de asla böyle bir şey için dedemi aramayacağını. *Arayamayacağını.*

Ama ben, Tayga'nın bizi içeri alması için yeterli bir sebeptim. Çünkü eğer benim kapıda kaldığım dedemin kulağına giderse, evden atılan Tayga olurdu.

Favori torun olmak böyle bir şey.

Gazel'in sorusuna cevap vermeye hazırlanan Ukte'yi, Tayga'nın omzuna dokunarak susturdum. İşaret parmağımla dürtmüştüm sadece dikkatini çekebilmek için. Hatrı sayılır bir seviyede işaret dili bildiğini biliyordum çünkü annesi gençliğinde geçirdiği bir kaza sonucu sağır kalmıştı ve ben konuşmayı bıraktığımda dedeme basit şeyleri anlayacak kadar işaret dili öğreten de o'ydu. Her ne kadar kendi isteğiyle değil, dedemin zoruyla yapmış olsa da.

Ukte içeri girmek istiyorsa gireceğiz.

Beni Tayga'yla karşı karşıya getirmesinin hesabını Ukte'den daha sonra soracaktım.

Tayga'nın durgun ifadesi alaycı bir şekil aldı, "Haberin olsun, yanlış ata oynuyorsun kuzen," dedi ellerimi okuduktan sonra yüzüme çevrilen bakışlarının ardından. Geldiğimizden beri ilk defa bana bakıyordu ve

gözlerindeki ifade, insanın damarlarında akan kanı durduracak kadar soğuktu.

Kaşlarım havalandı ve *öyle miymiş*, dercesine baktım ona, ardından kollarımı göğsümde birleştirdim. Bugün için fazla cesurdum, yarını muhtemelen yorganımın altında kimseyle konuşmadan kitap okuyarak geçirecektim ve üçüncü gün de bir müddet tavanı izlersem sessiz ve asosyal hayatıma hiçbir şey olmamış gibi geri dönebilirdim.

Tayga seslice nefes verip geri çekildiğinde, Ukte "Ve zafer," dedi sinsi bir sesle ve kapıda dikilen Gazel'in yanından geçerek içeri girdi. Tayga iki parmağı arasında burun kemerini sıkarak Ukte'nin arkasından "İçeride oynama şu topla!" diye bağırdığında, baş belası üvey kardeşinin ne ara oynayacak bir top bulduğunu bilmiyordum ama birkaç saniye sonra bir şeyin kırılma sesi geldi ve uzaktan Tayga'nın rusça küfürleri duyuldu.

İçeriye doğru bir adım atacağım sırada Gazel omzunu pervaza yasladı, kollarını göğsünde birleştirmişti. Gerilen kol kasları normalden iki kat büyük göründüğünden Gazel de bir anda gözümde bir dev olmuştu sanki, *girmemem için kapının önünü kapayan bir dev.*

“Neden buradasın şu an?” diye sordu tok bir sesle, sabahki *neden benimle konuşuyorsun şu an* sorumu hatırlatmıştı bana bu tavrı. Gitmemi mi istiyordu? “Kuzenlerinle yakın değilsin, içeride tanıdığın kimse yok. Bu saatte taksi bulman zor olur tabii ama ben seni eve bırakabilirim.”

Neyden bahsediyordu bu çocuk?

Bir adım attım içeri girmek için pervaza doğru ama Gazel düşündüğümün aksine geri çekilmediği için, tek yaptığım bizi daha da yakınlaştırmak olmuştu. “Talya,” dedi kolunu uzatıp yolumu tekrar keserken, bu sefer yüzüme doğru eğilmişti ama ben içeri dönük olduğumdan yalnızca profilime bakabiliyordu. Kulağıma eğildiğini hissettim. “Kışın kuzeyde kalan kuşlara ne olur biliyor musun?”

Kontrol edemediğim, acı bir tebessüm sardı dudaklarımı o an. Kafamın içinin berbat bir yer olduğunu biliyordum ve genelde insanların söylediklerini idrak etmem, dikkat dağınıklığım yüzünden biraz sürüyordu ama o an, Gazel’in ne demek istediğini saniyesinde anlamıştım.

Bu bir tehditti. İçerisi *tehlikeliydi*. Kış, tam olarak bu evin kapısından içeri girdiğimde başlıyordu ve kuzey *burasıydı*.

Omuzlarım gevşedi ona dönerken, her ne kadar yüzüme eğilmiş olsa da hâlâ uzundu benden. Fazlasıyla uzun. Ve fark etmiştim ki yetenekleri sadece basketbolla, derslerle, satrançla kısıtlı değildi; Gazel Hanvezir dudak okuyabiliyordu.

Çikolata kahvesi gözler dudaklarımın hareketini takip etti. *Serçeler göç etmez.*

Kuzeyde doğan, kuzeyde ölür.

"*Talya Vasilyev?*" Başımı çevirdiğim an sendelediğim için alnım, Gazel'in çenesine sürtündü; üzerinde durduğum mermer çıkıklıktan ayağım kaydığı için neredeyse düşüyordum. "Gözlerim doğru mu görüyor yoksa birayı fazla mı kaçırdım?"

Keşke ben de aklımı tamamiyle kaçırdığımı söyleyebilseydim, Gazel'in de tepkisizliğiyle birlikte senin bir hayalet olduğuna inandırırdım kendimi. Ama değilsin.

Çünkü Gazel doğrulurken çatık kaşlarının altından kilitlendiği kişi Hazar'ın ta kendisiydi; kareli pijama tarzı bir pantolon, siyah bir sweatshirt, dağınık kömür karası saçlar ve dünya yansa umrunda olmadığını haykıran bir ifade. Doğruydu. Umrunda olmamıştı. Çünkü dünyamı yakmıştı.

Cehenneme kar yağdığını hiç görmemiştim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"TANIDIK CEHENNEM"

LP, Other People

Kuzenlerimin hiçbiri benimle oynamazdı çocukken.

Bir odaya götürürlerdi ve o odanın kilidi bozulurdu,
ben çıkamazdım içeriden.

Pikniklerde en küçük pasta dilimi bana kalırdı ve birisi illa ki çelme takar ya da omuz atardı.

Üstelik konuşabiliyorken, ben küçükken.

Çok, çok küçükken.

En küçükleri, en cılızları, en güçsüzleri olduğumdan mıdır bilinmez; dedem beni kalabalıklardan alır, dizine oturtur, bir oyun kurardı her defasında. Kartlar yeniden dağıtılırdı.

Dedemi çok sevdiğimi bahane eden ailem beni vakit buldukça dedemin evine bırakır ve yurtdışı seyahatlerine giderlerdi.

Kıskandıklarından mıdır yine bilinmez, belki de bu yüzden bütün kuzenlerim benden nefret ederlerdi.

En çok da *Tayga*.

“Monopoly falan oynayabiliriz isterseniz?” diye bir fikir attı ortaya Meri, geldiği gibi sanki oturacak başka yer bulamamış gibi Gazel’in koltuğunun kol kısmına oturmuştu. Üzerinde bir kot ve beli açık, pofuduk bir boğazlı bir kazak vardı.

“Ay çocuk muyuz?” diye söylendi Ukte, pencereden bakmayı kesip orta sehpaya doğru yürüyerek. Elinde küçük bir kova patlamış mısır vardı ve sinirden sürekli içine tuz döküp ağzına atıyordu, birazdan tansiyonu yükselip fenalaşacakmış gibi duruyordu. “Kim çağırmış bunları?” diye homurdandı yüzüme doğru

oldukça sessizce, dudaklarını okuyabileceğimi biliyordu.

Elektrikler gideli yarım saat oluyordu ve çocuklar bu yüzden *Apex* oynayamıyorlardı. Ukte, Tayga'yla restleşip onunla oynamak istemişti ve kaybetmişti. Tayga da dalga geçme konusunda çizgiyi aşınca Ukte, Tayga'nın oyun oynadığı kolu alıp pencereden, dışarıdaki gölete fırlatmıştı. Yaklaşık on beş dakika önce de öğrenmiştik ki, Tayga, muhtemelen Ukte'yle uğraşsınlar diye ikizleri eve çağırmıştı çünkü bir anda kapıda belirmiş ve suratlarındaki koca sırıtışlarıyla içeri girmişlerdi.

Sorun şuydu ki ikizler yalnızca Ukte'yle uğraşmıyordu.

Yani, *teşekkürler, kuzen*.

“Cidden saçlarını kesmelisin, kezban gibi uzatmışsın,” dedi ne zaman ayağa kalktığını bile fark etmediğim Meri o an, masanın üzerinden bir su şişesi kaparken kendine. Kolunu koltuğun sırtına yaslayıp bana doğru dönerek bacak bacak üstüne atmıştı. Ortada başka bir konu döndüğünden benden başka kimsenin duyduğunu sanmıyordum. “Annemin kimler için tasarım yaptığını biliyorsun, bu sene kısa küt saçların popüler olacağını söyledi. İstersen seni çok iyi bir kuaförle—“

Ukte’den geldiğini düşündüğüm bir patlamış mısır, Meri’nin suratına çarpıp kucağına düştüğünde lafı da yarıda kesildi o an. “Kendi saçlarını uzatamadığı için kıskanıyor haspam,” diye söylendi Ukte, Hazar’ın hemen yanındaki boş tekli koltuğa geçerken. Mısır kabını bırakıp sehpanın üzerindeki içilmiş kola şişesini aldı ve cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

Tayga koltuğunun arkasından uzanıp hiç fark ettirmeden Ukte'nin ağzındaki sigarayı aldığında Ukte neye uğradığına şaşırmış, Meri ona bilmiş bir bakış atıyordu. "İçeride sigara içemezsin," dedi Tayga sigarayı içi su dolu bir bardağa atarken.

"Niye?"

"Yasak."

"Kim demiş yasak diye?"

"Ben."

"Hazar içti az önce ama!" diye bağırdı Ukte, bakışlarını ona çevirirken. Hazar o an başını telefonundan kaldırdı ve muzip bir bakış atarak göz kırptı Ukte'ye. *Et flört. Et. Uçan sinekle bile flört et!*

Hazar'a bakarken Gazel'le göz göze geldiğimde bakışlarımı kaçırdım ve pozisyonumu değiştirdim koltuk rahatsız etmişçesine. Batan koltuk değildi; batan Hazar'ın Tayga'yla arkadaş oluşuydu, batan Hazar'ın Kama evinde oluşuydu, batan Hazar'ın umursamazlığıydı çünkü sanki hiçbir şey canına dokunmuyordu.

Kapıda karşılaştığımızda, nereden tanıştığımızı soran Gazel'e *"Mahallede dondurma yerdik arada,"* cevabını vermesinin ne kadar midemi bulandırdığından bahsetmeyecektim bile.

Ardından görmezden gelinmiştim.

"Sen hayatımda gördüğüm en gerçek şeysin ve benim inandığım şeyler bir elin parmağını geçmez Hazar," demiştim ona bir gece, zehir gibi geçen bir gece; ardından sabahında yine, görmezden gelinmiştim.

Görmezden gelinmem devam ediyordu. Evde ayrıca Gazel, Hazar, Tayga, Ukte ve benim dışımda; okuldayken ara sıra gördüğüm ama tanışmışlığımın olmadığı Berkay ve Nazlı, varlığı tamamen bir gizemden ibaret olan ve soyadıyla herkesi zaman zaman korkutan Lodos Adler ve Meri'nin daha oturaklı ikizi Esme de vardı. Esme iyiydi. Esme bir zamanlar arkadaşım olduğunu bile söyleyebileceğim biriydi.

Esme'ye baktım. Ardından Hazar'a. İkisinin de dikkati bambaşka yerlerdeydi ve ikisi de selamlaşmaktan öteye gitmemişti. Belki de Hazar'ın insanlar üzerinde bıraktığı etki buydu; insanlarla muhattap olmak istemeyen birinin bile sınırlarını kurşun kalemle çizilmişçesine elinde silgiyle ihlâl edebiliyor ve ardından hiçbir şey yapmamış gibi terk edebiliyordu. Ardından bir sabah denk geliyordunuz ve *"Günaydın,"* diyordu size, gülümseyip selam veriyordu; sanki iki ders arası denk gelen eski bir dost gibi.

Aklınızı kaybediyordunuz.

“Şu orta sehpayı boşaltsanıza abicim,” diyerek içeri giren Berkay, kolunda birkaç shot bardağı ve 100’lük votka taşıyordu. Arkasından Nazlı girdi, onun da elinde alkol ve bardaklar vardı. “Bakın mutfakta ne buldum! Hava bozukken oyun iyi gider.”

Ukte el çırparak kalktı ayağa. “İşte bu! Aradığım enerji! Adamsın Burak.”

“Berkay,” diye düzeltti Berkat. Ukte elini önemsizmişçesine salladı havada. Bu kızın alkol almasına gerek yoktu, her zaman sarhoş gibi davranıyordu.

“Ben oyun falan oynamam, çocuk muyuz?” Tayga kendini tekli koltuğa attığında arka

cebinden telefonunu çıkardı ve ekranda gezinmeye başladı. “Oynayın siz.”

Ukte masayı boşaltırken, içi boş bir şişenin kapağını açıp bir anda Tayga’nın üzerine boşaltıyormuş gibi sallamaya başladığında Tayga öyle hızlı bir şekilde koltuktan fırladı ki reflekslerine hayran kalmıştım. “Ne oldu korktun mu abilik?” diyerek bir kahkaha patlattı Ukte, eli karnında.

“Şansını zorluyorsun Ukte!” Tayga işaret parmağını Ukte’ye doğrultmuş, çatık kaşlarının ardından izliyordu yıllar sonra çıkagelen kız kardeşini. Onu gerçekten sinirlendirebiliyordu ve bunun ne kadar nadir gerçekleşen bir olay olduğundan haberi yoktu.

Olay ne olursa olsun, Tayga tepkisiz kalırdı. Çocukken bile. Bahçıvan elini çim biçme makinesine kaptırmıştı ve her yer kan gölüne

döndüğünde yüzünü silip kenarda uzaktan kumandalı arabasıyla oynamaya devam etmişti. Adamın et parçaları vardı her yerde. Tayga'nın arabasının koluna denk geldiğinde bu parçalardan biri, tek yaptığı silkeleyip pantolonuna silmek olmuştu kanı.

Akel amcamın, Tayga'yı İsviçre'deki bir kliniğe götürdüğünü ve beşinci sınıfın yazını birlikte orada geçirdiklerini ama herkese bunun turistik bir tatil olduğunun söylendiğini biliyordum. Çoğu zaman dedemin odasında oynardım ve koridordan sesler duyduğumda dolaplardan birine saklanırdım, çocuklardan sadece ben her yere sığabilecek kadar esnek ve küçüktüm bu yüzden kovuklar evimdi, oralarda *çok şey* duymuştum.

"Daha ne kadar kavga edeceksiniz?" Duvara omzunu yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde etrafa bıkkın bakışlar atan

Lodos sonunda sesini tüm odayla paylaşmaya karar verdiğinde Ukte'nin ifadesi değişti. Tayga'ya son bir kez ters bir bakış atıp orta sehpayı temizleyen Berkay'a yardım etmeye girişti. "Bez getir Burak, bu bardaklar tozlu."

Tayga'dan zerre çekinmeyen Ukte, Lodos'dan mı esirgiyordu lafını? İşte bu ilginçti.

Tayga ise bir süre daha Lodos'a bakmaya devam etti.

"Nasıl oynayacağız?"

Tayga, havanın da kararmasıyla iyice karanlık olan salonu aydınlatmak amaçlı köşedeki şamdanlıkların üzerinde duran mumları getirip yaktığında neredeyse herkes orta sehpanın etrafında bir yerde oturuyordu. "Şişeyi iki kere çevirelim, ilk çıkan ikinciye eğlenceli bir soru sorsun. Pas geçen shot atar."

“Röportaj vermeyeli uzun zaman olmuştu,” dedi Ukte oturduğu koltuktan kalkıp sehpanın önünde, yere otururken. Parmaklarını birbirine geçirip kollarını ve ellerini esnetti, ardından boynunu kıtlattı ve şişeyi çevirdi. “Dört shot atan göle girer. Mızmızlık yok.”

Şişe kendinde durduğunda şaşırmışa benzemiyordu. “Pekâlâ, benim röportaj iptal,” diye mırıldandı şişeyi tekrar çevirirken. Bu kez şişenin ucu, koltuğun kenarına kalçasını yaslamış birasını yudumlayan Lodos’da durmuştu. Aslında… *Tam isabet.*

“Ama… Ne sorabilirim ki? Çocuğu tanımıyorum bile,” dedi Ukte hiç de ikna edici olmayan bir sesle, gözlerini etraftakilerin üzerinde gezdirirken. Gerilmiş miydi o?

Hazar güldü. “Olay da bu zaten.” Ardından uzanıp dolu bir shot bardağını Ukte’nin önüne bıraktı ve kıvrılan dudaklarının ardından hafifçe güldü. “Dik bakalım *Yürüyen 2012 Tumblr*.”

Ukte eliyle ittirdi shot bardağını. “Peki. Soruyorum. İdeal tipin ne?”

Berkay gülmemek için kendini zor tutarken patlamasıyla Nazlı’nın birkaç kez ardı ardına çocuğun koluna vurması bir oldu. “Dalga geçme!”

Berkay omzunu silkti. “Kızım böyle sorularla oynayacaksak cidden oynamayalım daha iyi—“

“Sen *değil*,” diye yanıtladı Lodos soruyu, sıfır mimik bir suratla. Nedense Tayga başını iki yana sallayarak kıvrılan dudaklarını birbirine bastırmış ve gözpınarlarını ovalamıştı. Yani

Lodos, Ukte'nin ondan etkilendiğini fark etmişti. *Tüh, kullanırdım ben bunu.*

Ukte oturduğu yerde mosmor kesilip önündeki bardağı yine de shot atarken şişeye uzanıp çeviren Berkay oldu. Şişenin ucu önce beni, ardından her ne kadar durmaması için küfretsem de Hazar'ı buldu. Rahat bir tavırla oturduğu yerde kıpırdandı Hazar, gece kadar karanlık gözleri üzerimde; elini kömür saçlarından geçirerek. Başına bir şey fırlatmak istiyordum. Doğrudan kafasına. Sert bir şey. *Defalarca.*

İşaret dilini biliyordu. Bu masada ondan başka işaret dili bilen bir kişi daha vardı; Tayga, ama herkesin ortasında beni ele vermeyeceğini biliyordum. Muhtemelen amacımı anlayacaktı ama umrumda değildi.

Sence Lodos'la benden olur mu?

Kaşları havalandı, gülümsedi. Lodos'a bakmadı bile, yalnızca sorumun çocuksuluğuna inanamıyordu. Hayal kırıklığına bile uğramış olabilirdi. Ama alışkın olmalıydı konu ben olduğumda hayal kırıklığına uğramaya. "Cidden mi?"

Kafamı salladım olumlu anlamda.

"Olur neden olmasın," diye cevapladı beni gözleri kısılırken, ama dudakları keyfi kaçmamışçasına tebessüm ediyordu. Tereddüt etmemişti bile. Lodos arkadaşı değil miydi? Öyleydi. Göğsüne hançer yemiş gibi hissetmemişti mesela. *İnandığım şeyler bir elin parmağını geçmez ama*— "Bu muydu gerçekten sorun?" *Ben seninle cehennemin dibine*—

Hafifçe gülümserken ona, kafamı salladım sakin bir şekilde. Evet. Sorum buydu. Çok basit bir soru. Verilen cevabın, cevap ötesinde tepkinin aslında gerçeği ortaya çıkardığı bir soru; bu gece aynanın karşısına geçip kendi kendime, *idrak etmek için bunu sormana gerek mi vardı, zavallı seni,* konuşmasını yapacağım soru. *Cehennem burası.*

Ama anlayamıyordum işte. Bir insan nasıl aynı anda o kadar yakın ve bu kadar soğuk olur, bir fikrim yoktu. Sanki ben etten kemikten, Hazar bambaşka bir *maddeden* yapılmıştı; *tehlikeli* bir *maddeden.* Göğsünde atan kalbin tek işi gerçekten sadece damarlarına kan pompalamaktı.

"Eee? Biz soruyu anlamadık?" diye araya girdi Berkay.

Nazlı gergince bakışlarını benimle Hazar arasında gezdirdi. “Aynen abi, kim çeviri yapacak bize?”

Araya giren ses beklenmedik birine aitti. “Ödevinde yardım istedi işte. Çocuk oyunu oynuyoruz demiştim,” diye söylendi Tayga, ardından shot bardaklarından birine uzandı ve kafasına dikti, bardağı masaya çarparken bana ters bir bakış atmadan hemen önce.

Ona, söylediklerini duyar duymaz şimşek hızında başını çeviren üç kişi vardı; biri ben, biri Hazar, diğeri ise *Gazel’di*. Hazar ve ben, Tayga’nın yalan söylediğini bildiğimiz için ona anlamsız bir bakış atmıştık fakat Gazel’in dikkati neden Tayga’ya çevrilmişti? Hareketlerinin aslında ne anlama geldiğini anlıyor muydu?

“Shot attı, yalan söylüyor,” diye araya girdi Ukte eliyle boş shot bardağını işaret ederken. “Yasak kardeşim. Tükür.”

“Yalan söylemek için bir nedenim yok.”

“Bu tam da senin gibi bir yalancının söyleyeceği bir şey.”

“İki dakika çeneni tutamıyorsun değil mi? İlla konuşman lazım.”

“Evet. Bir sorun varsa pılımı pırtımı toplayıp aile evine taşınacağım için yakın zamanda halledebiliriz. Düğünde kavalyem olmak ister misin bu arada hâlâ bulamadım birini?”

“Hayır. Birinin kavalyen olması için ciddi miktarlarda ödeme yapman gerekebilir, bütçe ayır,” diye cevapladı onu Tayga, dudaklarında belli belirsiz bir kıvrılmayla. Zevk alıyordu

resmen dalaşmaktan. Tayga dalaşmaktan zevk almazdı. Çoğu zaman cevaplarını kısa keser ve boş laflamalardan uzak kalırdı. Çocuk insanları gerçek hayatta *ghost*luyordu resmen.

"O zaman *Amex* kartını sabah kahvaltıda cebinden yürüttüğüm iyi olmuş," diye yanıtladı Ukte onu, gayet sakin ve anlayışlı bir tavırla fakat yüzündeki ifade gittikçe muzipleşiyordu. "Uzun zamandır istediğim *Louis Vuitton* çantanın mini, orta, tote ve valiz versiyonunu kahverengi ve siyah alternatifleriyle aldım! Hafta sonuna kadar kargo elime ulaşır mı dersin?"

Tayga'nın ağzı açık kalırken, şaşkınlıkla öfke arasında bir yerde gidip geliyordu yüz ifadesi. "Sikeyim babamın da uzantısını sarmadığı gecenin sabahını—"

"Kullanmışlar," diye araya girdi Ukte, sehpanın etrafındaki herkes kahkahalarla yıkılırken. Ben

bile gülüşümün şiddetinden elimi ağzıma kapatmak zorunda kalmıştım. “Ama her zaman %100 koruma sağlamıyor, *bilirsin*.”

“Ooooooo!” Bağırarak orta sehpaya keyifle vuran, Berkay’dan başkası değildi. Çocuk keyif alıyordu resmen.

“Sen de sus Burak,” diye homurdandı Tayga geriye yaslanırken ama Lodos bile ona ters bir bakış atmayı ihmal etmemişti. Sanırım bu, çok değil bir ay önce çıkan ama hızla susturulan bir dedikoduyla ilgiliydi.

“Berkay, amına koyayım ya, *Berkay*!”

“Senin bebeğindi, değil mi?” Hazar gözlerini Tayga’ya doğru devirdi. Koltuğun yanındaki kasadan bir bira çıkartıp açtı, ardından muhtemelen ilk yudumda yarısına kadar içti.

Tayga gözlerini devirdi. Onun yerine cevap veren Ukte olmuştu. “Elbette onun bebeğiydi. Yoksa niye Sulhi dede apar topar kızın kaydını Amerika’daki bir okula aldırsın ve *resmen* sosyal medyadan tüm izini sildirsin?”

Tayga cevap vermedi. Ortada hiçbir zaman net bir bilgi olmamıştı ama böyle bir skandalın olduğunu duymuştum, sadece ilgilenmemiştim. Zaten ben sorular sormaya başlayana dek, herkes çenesini kapatmıştı bile.

“Bu kadar dedikodu yeter.” *Gazel.*

Bir süre daha oyun sıkıcı bir şekilde devam etti, nihayetinde elektrikler geldiğinde Nazlı eve dönmesi gerektiğini söyledi. Onu eve bırakma teklifine atlayan Bur— *Berkay*, oldu. Ukte etrafı topladığı sırada iki shot bardağıyla yanıma geldiğinde dudakları muzip bir ifadeyle kıvrılmıştı, “Ne dersin? Alkol boşa gitmesin diye

herkes shot attı," dedi bardakların birini bana uzatırken.

Alkolle aram iyi değildi. Bir sığınak değildi mesela alkol, kendimle ve hayatımla başa çıkamadığım gecelerde bir zehir gibi boğazımdan aşağı akan. Diyetimin en yasak maddelerinden biriydi hatta. Buna rağmen umrumda değildi.

Bardaklardan birine uzanacağım sırada "O benim için mi? Çok kibarsın," diyerek aramıza dalan Gazel'in shotlardan birini alıp suymuş gibi boğazından aşağı yuvaladıktan sonra boş bardağı kirlilerin olduğu tepsiye bırakışını izledim. Bana bakmadan koca salonun diğer ucuna ilerlediğinde Ukte'nin meraklı gözlerini üzerimde hissetmiştim. Ardından omuz silkti ve diğer bardağı boğazından aşağı gönderdi.

“Iyyyyyy!” diye bir bağırış yükseldi Ukte’den ama ikimiz de yüzümüzü buruşturmuştuk.

Çok geçmeden Tayga’nın, Ukte’nin elinden boş bardağı alıp koridorda kayboluşunu izledim. “Anavatanında buruştur bir de yüzünü votka shot attıktan sonra. Adamın yüzüne tükürürler. *Eta devushka*—-…”

Sanırım ağzının içinde Ukte’nin koca bir şaka olduğunu mırıldanmıştı.

Kama evi büyüktü. Dedemin şu anki evi yapılırken bayramları burada kutladığımız ve aile yemeklerine oturduğumuz akşamları silik bir şekilde hatırlıyordum; uzun zamandır kullanılmadığından mı bilinmez, ev oldukça eski görünüyordu ama eşyaların ruhu vardı sanki. Arka bahçe gübre torbaları ve iş aletleriyle doluydu, ayrıca havuzun içi de boştu ve bu şekilde korkunç görünüyordu.

“Eğer eve girmek için seni kullandığımı düşünüyorsan özür dilemek istiyorum Talya, niyetim bu olmasa da seninle birlikteyken daha güçlü durabileceğimi biliyordum Tayga’nın karşısında,” dedi Ukte, benimle alt katı gezerken. Üst kattaki odaların çoğu kapalıydı ve eşyaların üzeri örtülüydü. Ev, bu hâliyle, yüksek bütçeli ve iyi bir korku filminde kullanılabilirdi kesinlikle. “Kendini aileden uzaklaştırıp tek başına takıldığını fark ettim. Eski okulunda isminin geçtiği dramayı duydum, ne kadarı doğru bilmesem de, yani söylemek istediğim şey… Sadece arkadaş olmak istiyorum.”

Ne zaman merdivenlerden aşağı, bodrum katına inmiştik bilmiyordum ama üst kattan hiç ses gelmiyordu, sanki bizim dışımızda herkes gitmişti.

“Konuşabileceğim biri. Ve fark etmişsindir, ben çok konuşuyorum. Her neyse… Başın ağrıdı mı?”

Telefonumu çıkardım ve hızlıca ekranı Ukte’ye çevirdim. *Herkes nerede?*

Sorumu okuduğu gibi, bir rüyâdan uyanmışçasına etrafa baktı Ukte. Alt katta yalnızca kiler, ütü odası, kolilerle dolu bir oda, banyo ve misafir odası vardı. Evin üzerine inşa edildiği patika sebebiyle aslında yerin altında olması gereken bu kat, arka bahçeye bakan pencerelere sahipti.

“Sence gittiler mi?” diye sordu Ukte. “Yani en son Hazar’ın da çıktığını gördüm ama… Diğerleri evdeydi.”

İlginç.

“Alışverişe ve yemek yemeye gitmek ister misin? Burada yapılabilecek bir şey kalmadı. Zaten sandığım kadar eğlenceli değilmiş.”

Belki de aylar sonra ilk defa, alışveriş yapmak için bir AVM’ye gittim o akşam. Bir şeye ihtiyacım olduğunda her zaman online söylerdim, insanlarla etkileşimimi minimuma indiriyordu ama Ukte yanımdayken zaten kimseyle konuşmama gerek kalmamıştı ve bu farklı boyutta bir rahatlık veriyordu. Bana, kendisi çantasına da attığı küçük bir kar küresi hediye etti kaşla göz arasında aldığı. Hediye nasıl kabul edilir bilemediğimden, yemeği gizlice ben ödedim. O, almak istediği ipek pijama takımından iki tanesini kasadan geçirdi; ben, beğendiğim beyaz altın bileklikten hem ona hem kendime aldım. Dedemin verdiği kartı en son ne için kullanmıştım bilmiyordum ve hesabında bir hareketlilik gördüğünde şaşıracağı kesindi.

“Pekâlâ, tamam, yeter. Pes ediyorum. Daha fazla hediye yok, tamam mı?” Ukte, mağazanın ortasında ellerini teslim oluyormuşçasına havaya kaldırdığında, rahatsız olduğu şeyin ne olduğunu anlayamamıştım bile. Gülerek elleriyle yüzünü kapattı ve ardından indirdi. “Kar küresini aldım çünkü sene sonu yaklaşıyor ve arkadaşlığımız için tatlı bir hediye olacağını düşündüm. Ayrıca tanesi çok uygundu. Lütfen şunu keselim. Kendimi *satın* alınıyormuş gibi hissediyorum—”

Telefonumun ekranını ona çevirdim. *Arkadaş olmak istediğini sanıyordum. Arkadaşlar hediyeleşir. Bu hiçbir şey.*

“Arkadaş olmak istiyorum, evet haklısın, arkadaşlar hediyeleşir ama sana bir hediye aldığımda karşılığını hemen vermek ya da sürekli bir şeyleri ödemek zorunda değilsin,”

diye açıkladı Ukte kendini. “Bugün ben, kar küresini tatlı bulduğum için sana alırım; birkaç hafta sonra sen, tatlı bir dükkandayken hoşuma gideceğini düşündüğün ufak bir şeyi benim için alırsın ama bunu aklına geldiği için yaparsın, aklının bir köşesine not alıp denkleşmek istediğin için değil. Sevgi dilidir bu, bir yarış değil.”

Sevgi dilidir bu, bir yarış değil. Eve dönüş yolunda sürekli tekrar ettiğim sözlerdi bunlar, kafamın içinde. Sorun şuydu ki, ben başka bir dil *bilmiyordum* bundan başka.

Herkes benden maddi ya da manevi alır, alır, *alırdı*— bense tükenene kadar *verir*, kalacaklarını umardım.

Akşam eve döndüğümde, annem ve babam, Görkem’in okulda rol aldığı tiyatro senaryosunu salonda birlikte çalıştırıyorlardı. Görkem’e aslan

rolü verilmişti, bu yüzden aslan kulakları olan bir taç takmış ve siyah keçeli kalemle bıyık çizmişlerdi yüzüne. Küçük kardeşim o kadar mutlu görünüyordu ki, ses çıkartacak ya da varlığımı belli edecek bir şey yapmadım merdivenlerden doğruca odama çıkarken.

Ertesi gün termosuma doldurduğum kahveyi, okulun arka bahçesine çıkan kapının merdivenlerinde oturmuş içerken Ukte yanıma geldi ve yağmurdan ne kadar nefret ettiğinden bahsetti, daha çok hava durumuna bakmadan UGG'larını giydiği için sinirli gibiydi. Öğle yemeğini birlikte yedik. Ertesi gün de. *Ertesi gün de öyle.*

Babamın Görkem'i bizzat okuluna bıraktığı sabahlardan birinde arabaya binmem için ısrar ettiğinden arka koltukta Fransızca dersinin haftalık kelimelerine bakıyordum ki, Görkem'in elindeki mikro parçalı gelişmiş zekâ küpünü hızlı

ve mekanik hareketlerle çevirişine daldı gözlerim. Dün akşam annem, yeni küpünü eve getirdiğinden beri elinden bırakmamıştı ve neredeyse çözmek üzereydi. Eğer 24 saatten önce çözerse babam ona bir sürprizi olduğunu söylemişti.

“Fırçalar istiyorum,” diye mırıldanıyordu Görkem kendi kendine, gözlerini çözmeye çalıştığı küpten çevirmeden. “Ablamınkiler gibi. Güzel fırçalar. Güzel kağıtlar. Tahta tutucular…” Şövalemden bahsediyordu sanırsam.

Babamla dikiz aynasından göz göze geldiğimde, bir süre soğuk mavi gözlerine bakakaldım. Sanki eskiden daha sıcak bir tondaydılar ve gittikçe soğumuştular bana. Nedenini biliyordum. Birçok neden sayabilirdim aslında.

“Eve *uğursuzluk* getirme oğlum,” dediğinde önüne dönüp boğazını temizlerken, benim boğazıma yumruğum kadar bir yumru oturmuştu. “Başka bir şey iste. Şu çok istediğin son model akülü arabaya ne dersin?”

“Fırçalar istiyorum… Güzel fırçalar. Ablamınkilerden… Kağıtlar bi’ de… Boyalar…”

Nefes aldığımı hatırladığım andan beri fırça darbelerini vurdum kağıtlara. Dört duvar bir çatı evlerin üzerinden bulutlar geçirdim ve ağaçların tepesine gökkuşakları çizdim. Büyüdükçe, çocukluğumun geçtiği kocaman ve dopdolu evleri resmeder oldum envai çeşit renkle ama her biri ne kadar yalnız ve içe kapanık olduğumu bağırıyordu insanlara, kaçtılar benden. Komiteler sevdiler. Okullar ülke genelindeki yarışmalara gönderdiler. Nihayetinde 14 yaşında uluslararası bir resim yarışmasına katılmaya hak kazandım ve babam

bu başarımı görmezden gelemeyerek bana özel bir öğretmen tuttu.

O öğretmen gitti. O yarışmaya gönderilen tuval, parçalar hâlinde geri geldi ve benim elim bir daha hiç fırça tutmadı. Kalem tuttu matematik sorularını çözebilmek ya da paragraf çalışabilmek için zamanla yarışırken, ya da fark etmeden örnek sınav sorularıyla dolu kitapların köşelerine insan suratları çizerken.

Ne olduğunu bilmiyorum. Açıklayamıyorum da.

+905.....: *Veee 51. İstanbul Serbest Sanat Yarışması başvuruları kapanıiir! Bilin bakalım kim başvurmadı? Talyaaaaaaaa Vasilyevaaaaa! Vuuuhuuuuuuu! Ne oldu? Çalacak başka bir tablo bulamadın mı küçük şampiyonlardan?*

“İyi dersler Görkem,” diye mırıldandım babam aracı Görkem’in okulunun hemen önünde durdurduğunda. Ön kapıdan inip Görkem’in kapısını açtı babam, ardından bana bir kez bile bakışlarını değdirmeden Görkem’in emniyet kemerini çözdü ve çocuk koltuğundan indirdi. Görkem eli babamın elinde, okulun içine doğru yürürken dönüp bana el salladığında yalnız başıma kapıdan şoför tarafından bırakıldığım sahneler gözümün önüne geldiği için avucumun içinde tuttuğum telefonumu elimi kırarcasına sıktım ve daha fazla dayanamayarak çıktım arabadan.

“Bir günaydın bile yok mu?”

Okulun uzun duvarlarının kenarından kaldırıma çıkıp aşağı yürümeye başlamıştım ki beni durduran ses ayaklarımın yere çakılmasına sebep oldu. *Senin burada ne işin*— ifademle aksi bir şekilde arkamı dönüyordum

ki, kumral saçlardan önce kadrajıma girdi sarışın bukleler ve dünyanın en şeker pembesi tonuna sahip montu. *Lara Hanvezir*.

Gazel'in kaşları o kadar, insanda *anlamlandıramadığım* hisler uyandıran bir ifadeyle kalkmıştı ki bir an boğazımı kesen bir kuruluk hissetmiştim. Bir koluyla kız kardeşini taşıyordu, diğer omzunda okul çantası asılıydı ve üzerinde üniforması vardı. Bakışlarım şaşkınlık ve kocaman açılmış ela gözlerle beni izleyen küçük kıza çevrildiğinde yutkundum ve ne söyleyebileceğimi bilemedim. Zaten istesem de muhtemelen konuşamazdım o an. Gazel yanında rahat hissettiğim biri değildi, ayrıca sokağın ortasındaydık.

Lara bir anda huzursuzca kıpırdanmaya başladığında "Lara, ne oldu?" diye sormak istedi Gazel ama küçük kız homurdanarak elini arkaya atmaya çalışıyordu bu yüzden Gazel

onu yere indirdi. Böylece Lara kollarını arkaya verip sallayarak minik sırt çantasından kurtuldu ve nefes nefese fermuarını açmaya çalıştı. Ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, Gazel'in de öyleydi ki sakince eğilmiş kız kardeşini izliyordu.

Lara küçük barbie oyuncağı ve parlak simli pembe ipini kenara attıktan sonra nihayetinde atıştırmalık kutusuna sabahtan beri onu arıyormuşçasına ulaştığında kapağını açtı ve içinden küçük bir *kırmızı elma* çıkardı. Kutuyu da çantasının üzerine atıp elmayı montunun içinden okul formasına silerek başını kaldırdığında, kocaman ela gözler bana dolu dolu bakıyordu.

Ardından elmayı uzattı. "*Pamuk* Prenses!"

Gözlerimi birkaç kez ardı ardına kırpıştırarak bir elmaya, bir Lara'ya, bir de Gazel'in elmaya

kilitlenmiş kahve gözlerine baktım; ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama sanırım bana neden Pamuk Prenses diye seslendiğine dair bir fikrim vardı. *Koca mavi gözler. Beyaz ten. Soğuktan al al olmuş yanaklar. Siyah saç. Kırmızı ceket.*

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden elmaya bakakaldım. Lara geçen sürede sabırsızca yerinde kıpırdanarak elmayı almam için bana tekrar tekrar uzattığında artık başka çarem yoktu, bu yüzden elmayı aldım sertçe yutkunarak. Çocuklarla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum; kendi kardeşimle bile doğru düzgün iletişim kurabildiğim söylenemezdi. Ayrıca konuşamıyordum bile. Bir teşekkür bile edemezdim burada kekelemeden.

Lara utanmışçasına yere saçtığı her şeyi çantasına tıktıktan sonra birkaç ufak adımda

okul kapısından içeri koşturmadan hemen önce dönüp abisine el salladığında, Gazel'in ona ufaktan kızar gözlerle bakarak yerden atıştırmalık kutusunu alışını izledim. "Bıcır ya, rollenmelere bak," diye mırıldandı kendi kendine, kutuyu elinde sallarken. Ardından doğruldu bana bakarak. "Masal prenseslerini aşırı seviyor. Seni Pamuk Prenses'e benzetmesine şaşırmadım açıkçası."

Lara ve Görkem'in aynı okula gittiklerini bilmiyordum.

Omuz silktim Gazel'in yorumuna, ardından önüme dönerek kırmızı elmadan bir ısırık aldım ve yürümeye başladım. Buraya bir an önce taksi çağırırsam ilk derse geç kalmazdım.

"İkimiz de aynı okula gidiyoruz ve benim bir arabam var, biliyorsun değil mi?"

Ama Gazel biliyora benziyordu. Lara ve Görkem'in aynı okula gittiğini.

Hiçbir şey söylemeden dönüp omzumun üzerinden bir bakış attım sokağa ve tam karşıdaki tanıdık aracı gördüm, ardından ellerimi ceketimin cebine sokup küçük adımlarla geçtim karşıya. Gazel neyine güveniyordu bilmiyordum ama kapılar açıktı, bu yüzden geçip otururken bir saniye tereddüt etmedim.

Bedava şoförlüğüne hayır diyecek kadar delirmemiştim.

Çiseleyen yağmur, aracın camlarını iyice doldurup dışarıyı görmeyi imkânsız kılmaya başladığında çantasını ve Lara'nın içi boşalan atıştırmalık kutusunu arka koltuğa bıraktı Gazel, ardından öne geçti ve kapıyı kapattıktan sonra motoru çalıştırdı. Direksiyonu tam sola

kırıp kolayca çıktığı yolda giderken emniyet kemerini takıyordu. “Gurur yapıp taksi falan çağırırsın diye düşünmüştüm açıkçası.”

Ona bir mesaj yolladım.

Titreşen telefonunu iki koltuk arasındaki bölmeden alıp ekrana baktıktan sonra dudakları kapalı bir şekilde güldü ve gözlerini devirerek sürmeye devam etti. *Çağırdım. Taksi sensin.*

Gafil avlanmış gibi hissetmiştim telefonum elimde, cebimdeyken titreştiğinde. Gazel’in bana bir cevap yazmadığını ve arabayı kullanıyor olduğunu biliyordum, bu yüzden bir operatör mesajı olduğuna inanmayı tercih ettim nedense ve elimi boşken çıkardım cebimden.

“Seni hiç iyi görmedim.”

Alaycı bir gülüş kurtuluyordu boğazımdan ama sessiz kalmayı seçtim bir süreliğine. Söylediğini duyacak bir çift kulağım yokmuş gibi arabanın camlarına vuran yağmur damlalarını izledim ve ilk dersin ne olabileceğini hatırlamaya çalıştım ama bu sıralar hafızam epey kötüydü.

Bir çağrı melodisiyle aracın ekranına Tayga'nın ismi belirdiğinde, kollarımı göğsümde birleştirerek bakışlarımı Gazel'in üzerine çevirdim. Bir yola, bir de arayanın kim olduğuna baktıktan sonra yeşil butona bastı ve Tayga'nın sesi tüm araçta yankılandı.

"Keremleri otopark köşesinde sıkıştırmak da ne demek oluyor?! Herif telefonları bile açmıyor Gazel!"

Gayet rahat bir manevrayla kırmızı ışık yanmadan hemen önce sola dönüp okulun tepesine dikildiği dağ yoluna giren Gazel, Tayga'nın lafının tamamen bittiğinden emin olduktan sonra pencereyi hafifçe açarak aynı anda aracın klima derecesini yükseltti. *İyi*. Çünkü donuyordum.

"Başka birini buluruz. O dalyarak da ya naklini aldırsın ya da okulda kaçacak yer arasın," diye homurdandı işaret ve orta parmağıyla şakağını ovarken, ardından yola kilitlendi. Tayga aradığından beri yüzünde hareket yoktu, mimiksizdi. Tüylerimi ürpertmeye başlamıştı. "Lodos bir tanıdığı ayarlıyor. Bundan sonra onunla işimizi hallederiz."

Tayga, Gazel'de bir değişiklik olduğunu anlamış olmalı ki birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra nefesinin altından rusça bir küfür etti. "Olay?"

“Kızların telefonlarını hackleyip uygunsuz görüntüleriyle şantaj yapıyorlarmış orospu çocukları.”

Tayga daha fazla dinlemedi. Ya da devamını dinlemeye ihtiyacı yoktu. Arama sonlandırıldığında bunca zamandır çatık kaşlarla dik dik aracın ekranına baktığımın farkında değildim ama başım ağrımaya başlamıştı bile. *Keremler* dedikleri otoparktaki şişko ve diğer çocuk olmalıydı, daha fazla kişi bu işin içinde miydi bilmiyordum ama eğer bu olay Taygaların ilgisini çektiyse işleri bitmiş demekti.

Gazel’in bakışları, okulun otoparkına giden yoldaki araç trafiği başladığında yavaşça üzerime çevrildi o an. “O piçleri idareye şikayet ettiğini ve Kimya ödevlerini kızlara yaptırdığını da video ve fotoğraflarla

kanıtladığını biliyorum, neden bunun için seni zorbaladıklarını birine söylemedin?”

Gözlerimi kaçırdım önüme doğru. Çünkü hiçbir şey yapamazlardı bana, günlük bir şekilde canımı sıkmaktan başka; ki bu okulda canımı sıkan çok fazla insan vardı, kendime daha da yüklenmem için sırtımı kamçılıyormuş gibi hissediyordum. Bu da bana iyi geliyordu. En azından ben öyle düşünüyordum. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum. Belki de anne ve babam da geçmişte beni umursadıkları zamanlar bu yöntemi kullandıkları için tanıdık geliyordu.

İnsanlar yabancı bir cennette güneşlenmektense tanıdık bir cehennemde yanmayı tercih ederlerdi çoğu zaman.

Cevap vermeyi düşünmüyordum, bir süre sonra konuşmayı bırakırdı benimle ne de olsa

herkesin yaptığı gibi ama telefonumun notlar kısmını açarken ikinci kez düşünmedim nedense. Ardından ekranı ona uzattım yüzüne bakmadan ve birkaç saniye okumasını bekledim.

İnsanların bana kinlenmesi için bir sebebe mi ihtiyaç duyduklarını düşünüyorsun?

"Neden herkesin senden nefret ettiğini düşünüyorsun?"

Öyle sert bir ifadeyle ve aniden döndüm ki ona, boynumdan *çıt* diye bir ses gelmişti ve takiben saniyelik bir acı bile hissetmiştim. Neden herkesin benden nefret ettiğini mi düşünüyordum? Çünkü ediyorlardı. *Herkes.*

Dadımın yapıp yapıp yalnızca tazeyken bir dilim yememe izin verdiği ve kalanının bayatladığı

için ertesi günü çöpe atıldığı kekin çikolata kıvamındaydı sanki Gazel Hanvezir'in kahverengi gözleri. Ne zaman baksam, ikinci dilimi hiçbir zaman hak edecek kadar iyi bir kız çocuğu olmadığımı hatırlıyordum.

Ama bana o küçük kafamın içinde neler döndüğünü anlamak istercesine yumuşak ve sakin bir ifadeyle bakıyordu, gözlerimin içinde cayır cayır yanan ateşi görüyor ve kendini yakacağından habersiz, eli boş öylece dinmesini bekliyordu. Yangın tüpüyle gelmeliydi halbuki.

Annem olsa üfler, babam olsa benzin dökerdi.

Gazel Hanvezir ne yaşadığımı biliyordu, bilmiyor olamazdı; her şeyden haberi vardı ne de olsa. Okulda dönen taciz zincirinden bile. Sorması saçmaydı.

Araba otoparkta park hâlindeydi o an. Emniyet kemerimi çözüp kapıya uzandım ama tam çıkmak için bir hamle yapacağım sırada duyduğum sözler beni oturduğum yere çakılırcasına hapsetti.

“Ben etmiyorum.”

Ona bakamadım, çatık kaşlarım ve hiddet dolu ifademle yere bakıyordum; içine gömüldüğümüz karanlığa. Eğer içine karışırsam bir daha böyle aptalca atmazdı kalbim. *Sanmazdım* bir şeyleri. Hayal kırıklığına uğratamazdı insanlar beni. Anne ve babamdan bile kaçabilirdim belki de, yalnızca özel günler ve tatillerde görürdüm erkek kardeşimi. Kimse dokunamazdı bana. Kimsenin *sözleri* de öyle.

Kapıyı açıp kendimi dışarı çıkardıktan sonra arkama bile bakmadan merdivenlerden çıktım

ve okul koridorunun kalabalığının içine karıştım o sabah.

Ve telefonumdaki, operatörden gelen bir mesaj değildi.

+905.....: *Kimseye güvenemezsin küçük orospu. O sırtını yaslamaya çalıştığın Hanvezir çocuğu bile terk edecek seni sabaha kalmaz. Bana şimdi inanmasan bile sabaha inanacaksın. Hepsinin bir çıkarı var senden, en iyi sen bilirsin, yoksa neden yanaşsınlar ki? Kaşar kuzeninin bile. Seninle gerçekten arkadaş olduğuna inanmıyorsun değil mi?* 🤪

ALTINCI BÖLÜM

"KARANLIK"

Tommee Profitt & Fleurie, Noble Blood

Gazel haftanın geri kalanında, tıpkı telefonuma mesajlar atan kişinin söylediği gibi okula gelmedi.

Tayga da ortalıkta yoktu; onunla aynı sınıfta olan Lodos da öyle. Bir keresinde Berkay'a rastlamıştık kuzey yemekhanesinde ve Ukte

ağzından laf almaya çalışmıştı ama Berkay'ın cevabı yalnızca o spesifik üçlüyle yeterince yakın olmadıklarını kanıtlar nitelikteydi. O zaman Berkay'ın bile bilmediği bu gizemli kayboluştan nasıl telefonumdaki yabancının haberi vardı? Belki de yabancı değildi onlara. Belki düşündüğümden daha da yakınımdaki biriydi.

Ardından bir Edebiyat dersi sonrası, Emel hoca beni ofisine çağırdı ve ödev eşleştirmesinin artık geçerli olmadığını, tek başıma hazırlamam ve sunmam gerektiğini söylediğinde işlerin garipleşmeye başladığını düşünmeden edememiştim. Gazel'in nereye kaybolduğu hakkında bir fikri olduğunu fark ettiğim an ona sormamak için kendimi tutmam gerekmişti ofisinden çıkana dek çünkü ben kimdim sınıf arkadaşımın yokluğunu sorgulamak için aramızda hiçbir bağ ve sormam için hiçbir sebep yokken?

“Babamla konuştum ve ufak bir geziye çıktıklarını söyledi,” dedi Ukte bir akşam, odamda ödev yaparken. Hafta sonları annesinin evinde kalıyordu bu yüzden birlikte ders çalışmak için bulduğumuz tek yöntem, bilgisayarlarımızdan görüntülü aramayla bağlanmaktı. “Saçma geliyor kulağa değil mi? Kesinlikle öyle. Ayrıca çocukların dönem sonuna kadar dönmeyebileceğini de söyledi. Bu gezi okulla ilgiliymiş, derslerini orada alıyorlarmış ve sınavlarını orada vereceklermiş falan… Böyle bir geziden haberin var mıydı? Mümkün mü onu bile bilmiyordum ben…”

Safir’in yurtdışı bağlantılarını ve okulun varlıklı eğitim sistemini biliyordum fakat daha önce, tüm okula duyurulmayan bir eğitim gezisi düzenlediklerini duymamıştım kesinlikle. Çocuklar bir akşam, ortadan kaybolmuşlardı ve günlerdir ortalıkta yoklardı; kulağa her ne kadar

kaçırılmışlar gibi gelse de bunun yalnızca çok fazla *mafya* ve *ajan* kitapları okumaktan geldiğini biliyordum, öteki türlü aileleri ortalığı yıkıyor olurdu. Özellikle amcam… Oğluna ne kadar değer verdiğini hepimiz biliyorduk. Dedem de öyle. Tayga'yla birbirlerinden hoşlanmıyor olabilirlerdi ama aile, aileydi ve dedem, Tayga'nın saçının teline zarar gelmesine izin vermezdi.

+905……..: *Herkes ne kadar sakin ve sessiz olduğunu düşünüyor ama ben koca bir fahişe olduğunu biliyorum. Maskenin ardındaki çirkin suratını görebilen biri olması nasıl hissettiriyor?*

"Kalbin kırıkmış gibi hissediyorum," dedi Ukte sınav haftası, yine karşılıklı görüntülü aramada çalışırken. Biri ne zaman tam on ikiden vursa hakkımdaki fikirleriyle yaptığım gibi, gülüp geçecektim ve ona hislerinin yanlış olduğunu

söyleyecektim ama karşımdaki Ukte, haftalar öncesine tanıştığım ve şüphelerimin olduğu bir kız değildi artık. Telefondaki yabancının aksine, ona güvenmeyi seçmek istiyordum.

Ukte bana, annesiyle arası ne kadar iyi olsa da bazen bir anneden çok arkadaşa sahip olduğu için ne kadar yalnız hissettiğini, daha fazla arkadaşa sahip olmak istemediği için etrafındaki herkesi ittiğini ama benim sessizliğimin ona iyi geldiğini söylemişti. Küçükken kalp krizi geçirdikten sonra olabildiğince temiz ve yeşil beslenmesi gerektiğini söyleyen doktorunun kontrolünde vegan olmaya karar vermişti. Bazen sigara içiyordu ve dikkatsiz davranıyordu, ama bu onun hayatla başa çıkma yoluydu. *Tıpkı benim gibi.*

Bu yüzden ona birkaç ay önce dondurmacıda tanıştığım çocuğu anlattım. Beni nasıl evine davet ettiğini ve yaşlı köpeğinin peşinden

gittiğimi; bana dart oynamayı ve iskambil kartlarını öğrettiği, o tatlı diliyle hiç kimsenin sormadığı küçük sorular sorduğu için bana dokunmasına nasıl izin verdiğimi anlattım. O bir hafta boyunca nasıl birlikte film izlediğimizi, aptal bir bardağı lavaboya koyarken musluğa çarpıp kırdığımı ya da süpürgeyi nasıl açacağımı unuttuğum için yarım saat boyunca önce fiş kablosunu, sonra da başlatma düğmesini arayıp pes ederek ona sorduğumu; anahtarla kapıyı açamadığım için nasıl sertifikalı bir geri zekâlı gibi hissettiğimi ve daha fazla komik duruma düşmemek için çoğunlukla sessiz kalıp *dinlediğimi*.

Onunlayken sessiz kalmamın bir *seçenek* olduğundan haberi yoktu kimsenin.

Ona, beni nasıl görmezden geldiğini ama daha sonra kendi bir şeyler yapmak istediğinde bana her yazışında anında kapısında bittiğimi

anlattım. Benimle birlikte olmasına rağmen nasıl başkasıyla çıkabildiğini sorduğumda nasıl güldüğünü, çıktığı kişinin arkadaşım olduğunu fark ettiğimde yaşadığım derin hüznü ve onun zerre umrunda olmayışını ben kapıdan çıkıp giderken.

Kal, demeyişini.

Hiç kalmış olmamı diliyor musun? yazmıştım ona üç gün sonra.

Evet. Senden çok hoşlanmıştım. Yalan söylemiyordu, ama gerçek şuydu ki… Onun hoşlandığı çok fazla insan vardı. Kocaman bir kalbi vardı herkesi içine alabilen. Tatlı bir dili vardı kast etmediği şeyleri öylece söyleyebilen. Bu yüzden ben ona dönmüştüm her seferinde, o da oyununa.

Ukte'ye asla onun ismini söylemedim ama içimden bir ses kim olduğunu bildiğini söylüyordu.

"En azından artık ne istemediğini biliyorsun Talya," demişti Ukte, elinin omzumu sıvazladığını hisseder gibi olmuştum o an. "Üff, engelle şunu, bir daha sana ulaşamasın. Belli ki zaafın var, yazarsa cevap verirsin gibi hissediyorum. Hiçbir erkeğin seni istemediğini iki kez belli etmesine izin verme. Defalarca kez idrak edemediğin bir gerçek var, idrak etmek istemiyorsun çünkü onu istiyorsun, ama gerçek şu ki hiçbir zaman senin olmayacak ve kafanın içinde ona bu şansı yeniden ve yeniden vermemelisin, her defasında daha da kırıyor kalbini. Hem, dünyada erkek mi kalmadı canım da özsaygısı bu kadar düşük birine takılı kaldın?"

Beni dinlediği için ne kadar minnettar olduğuma dair bir fikri yoktu. *Hiç kimse* beni dinlemiyordu.

Yılbaşında ailecek dedemin malikânesine gittiğimizde Ukte orada değildi, annesi de öyle. Henüz nikâh kıyılmadığından, dedem onları evine davet etmemişe benziyordu. Eğer daha önceden oğlunun yeniden evlenmesine karşı çıkmasaydı çoktan evli olacaklardı ve Ukte de yılbaşını annesiyle birlikte yalnız geçiriyor olmayacaktı, belki benim çocukluğum da zorbalıkla geçmezdi ve bir arkadaşım olurdu o zaman.

Yılbaşı toplanmalarından ya da ailenin uzak üyelerinin de katıldığı yemeklerden nefret ediyordum. Kuzenlerim zorbaların tekiydi, dayım rahatsız edici biriydi ve yengelerim beni hiçbir zaman sevmemişti.

“Tedavin nasıl gidiyor bakalım, küçük hanım?” diye sordu dedem o akşam, aile yemeğinin ardından beni çalışma odasına çağırdığında. Okuma gözlüklerini takmıştı ve onu acil bir iş için daha sessiz bir odaya devam eden takım elbiseli bir adam evden çıkalı yarım saat civarı oluyordu, amcam ve babam büyük salonun ayrı köşelerinde farklı insanlarla sohbet ederken ve kuzenlerim gruplar hâlinde etrafta takılırken Tayga ortalıkta yoktu.

Derin bir nefes almıştım tozu yeni alınmış kitaplıkların arasında gezinirken, parmaklarımı raflara sürterek. “Güzel.”

“Güzel, güzel,” diye cevaplamıştı beni dedem, hafifçe öksürerek. Hastalığı beni, hızla ilerleyişi yüzünden fazlasıyla geriyordu. “Evde durumlar nasıl peki?”

Kitapların arasında hareket eden parmaklarım durdu, bir kitabı seçtim aradan. Küçükken buraya koyduğum bir kitabı. *Peter Pan.* James Matthew Barrie'den, orijinal dilde ve ilk baskı. Doğum günü hediyemdi, ben istemiştim dedemden. Çünkü birine hediye etmek istemiştim. Henüz birkaç gündür tanışıyor olduğum birine.

"Aynı," diye mırıldandım tozlanmış kitabın üzerindeki tozları üflerken. "Tedavi… İşler yolunda."

"Ameliyat için tarih rica ettiğini duydum Hakan Bey'in, programını ayarlayabilecek misin?"

Kitabın ilk sayfasında el yazımla yazdığım ithaf hâlâ duruyordu. Unutmak üzereydim hâlbuki neredeyse. *To a sarcastic pain in the ~~ass~~ heart and an all-doer. From the girl who always kept quiet.**

Kitabı kapatıp raftaki yerine koyduktan sonra dönüp dedemin karşısındaki deri koltuğa oturdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim. Kafamda ufak da olsa bir sargı beziyle gezmenin, insanların kafasında soru işaretleri yaratacağını ve okulda dersler sırasında herhangi bir şapka veya bere takmanın yasak olduğunu bildiğimden ameliyat tarihini dikkatli seçmem gerektiğini anlattım bir süre dedeme. Anlatmaya çalıştım ya da. Hâlâ kekelemeden uzun cümleler kurmak zordu benim için.

Herkes bir köşede sessizliğimle çürüdüğümü zannederken, dedem *Vasilyev* imparatorluğu için bir *vâris* yetiştiriyordu.

"O çocuğun merhameti yok," demişti dedem, beni ilk doktor randevuma bizzat kendisi götürürken. Arka koltuktaydık. Bir eli işlemeli, avucunu yasladığı tokmağına kadar kara bir

yılanın sardığı bastonunda; diğeriyle ise elimi tutuyordu. Puro kokuyordu. İçmemesi gerektiğini biliyordu fakat içiyordu. Kimse bir şey söyleyemiyordu. Usulca öldürüyordu onu hastalığı bu yüzden.

"O çocuğun merhameti yok. Vasilyev şirketleri onun avuçlarında korkunç bir suç örgütüne dönüşür. Bratva desteğini kaybederiz. Buna izin verememem, güzel kızım. Bir kadına her zaman ihtiyaç duymuştur bu aile. Vakit, senin ayaklarının üzerinde dimdik ve güvenle yere bastığın bir dünyada kuzeninin gölgesinden çıkarak yanında sapasağlam dikilmenin vaktidir."

Babam, gurur duyardı. Babam gurur duyduğu için de, annem yeniden severdi beni. Ama yanlarında büyüdüğüm ve yetiştiğim yıllar benden sevgi denilen o sıcak ve iç ısıtan duyduğu söküp aldığından, bir beklentiye

girmemiştim onlara karşı. Aksine, istememiştim de öğrenmelerini. Çünkü ben istemiyordum artık beni, *işe yaradığım sürece* sevmelerini. İşe yaramaz olduğumu düşünüp nefret etmelerini yeğlerdim, *en azından gerçekti.*

"Benim güzeller güzelim, yeni yılda dedesinden ne istiyormuş bakalım?"

"Ukte," diyebilmiştim tek nefeste, cümleme işaret dili ile devam etmiştim. *Annesi amcamla nişanlı, zaten yakında evlenecekler. Bu akşam bize katılmalarına izin ver.*

Dedem sert bir ifadeyle, birkaç saniye gözlerini elindeki raporlardan ayırmamış ve deri koltuğuna otururken isteğimi gözden geçirmişti. "Yalnızca Ukte gelebilir."

Yeterliydi.

O gece Ukte'yle terasta sıcak şarap içtik ve dedemin hazırlattığı havai fişek gösterisini izledik. Gece yarısından sonra ortalıktan kaybolan Akel amcamın nereye gittiğini hepimiz biliyorduk, bana sürpriz olan ise Ukte'nin işaret diliyle *"Mutlu yıllar!"* diyebilmiş olmasıydı. Bir aydır online dersler alarak işaret dili öğrendiğini söylediğinde yeni yıl hediyemin, aslında gerçek bir arkadaş olduğunu fark etmiştim. Bana arkadaşlığın aslında ne anlama geldiğini öğreten bir arkadaş.

Yeni yılın ilk haftasında İsviçre'ye kayak tatili yapmaya gideceğimizi söyleyen aileme onlarla gitmeyeceğimi kabullendirmek zordu. Tatili hediye edenin dedem olduğu belliydi, ne zaman ailemle tatile gitsem kendimi otel odama hapsettiğimi bilmiyordu; büyürken bana nasıl onlarla vakit geçireceğimi öğretmemişlerdi, büyüdüğümde de kendi

kabuğuma çekilmeyi tercih etmem benim suçum değildi.

Son sınavlar bittiğinde Ukte'yle düğün ve nikah için bir şeyler bakınma alışverişlerine çıktık. Sinemalardaki bütün animasyonları ve korku filmlerini izledik, bütün fast food zincirlerini tattık ve kendi aramızda puanlar verdik, ortamı görmek adına katıldığımız bir okul partisinde bize laf atmaya çalışan ikizlere ne söylemiş olurlarsa olsunlar arkalarından gülerek bize hiçbir şey ifade etmediklerini kanıtlamış olduk.

"Havalı holding çocuklarından kendimize eğlence çıkaracağız, sorun yok," dedi Ukte, aynanın karşısında gümüş renkli saten elbisesini düzeltiyor ve üzerine beyaz, kısa kürkünü giyiniyordu. "Sadece *İtalyanlara dikkat et.* Ve Rus olanlara, nasıl ayırt edeceğimizi bilmiyorum gerçi."

Kıbrıs'taydık. Buraya kadar sağ gelmeyi nasıl başardığımız hakkında bir fikrim yoktu çünkü hiç kimseye söylemeden biletleri almıştık ve ertesi gün oteldeydik. Ukte, annesine bende kalacağını söylemişti ve benim ailem de İsviçre'deydi.

Kollarımı göğsümde birleştirip aynanın yanındaki dolaba yaslandım ve seslice nefes verdim. Ukte'nin gergin bakışları üzerimdeydi. *"Dikkat etmemiz gereken tek kişi, amcam,"* dedim işaret diliyle. *"Sence bizi fark ettiği an, gözetiminde eğlenmemize izin verir mi yoksa direkt İstanbul'a geri mi postalar?"*

"Muhtemelen İstanbul'a geri postalar. Bizi fark edeceğini nereden biliyorsun?"

Tebessüm ettim. *"Fark edecek."*

Akel Vasilyev'in kızı ve yeğenini fark etmemesine imkân yoktu. Şirket davetlerine katılmayan davetlilerin kartıyla katılanların fark edilmesi çok zordu; herkese davetiyelerinde yalnızca bir kod veriliyordu ve isme göre değil, özel bir numaraya göre sayım yapılıyordu.

Ama amcam, her seferinde, kimin başkasının kartıyla girdiğini öğrenip birkaç dakikalığına masadan kayboluyordu. Davetsiz misafirler de öyle. Bu yüzden şirketle ilgili herhangi bir organizasyona katılmaktan nefret ediyordum çünkü küçük şeyleri fark ediyor ve rahatsız oluyordum ama soyadımla birlikte paket hâlinde gelen, kaçamayacağım bir sorumluluktu bu.

Vasilyev adına gelen bir davet kartı, dedemin çalışma odasında, masasının üzerindeydi. Özel davetler için hazırlanan çoğu kart tek kişilik olurdu, ama önemli insanlara *+1* hak verilirdi.

Akel amcamı isteği üzerine şirketinde ziyaret ettiğim günün akşamı Ukte ve beni, dedemin akşam yemeğine davet ettiğini söylediğinde normal akşamlardan biri olacağına şüphem yoktu. Okul hakkında sohbet edecektik, dedem piyanoyu çalmam konusunda ısrarcı olacaktı ve tatlının ardından evlere dağılacaktık. Öyle olmamıştı.

Ukte'yle birlikte duymamamız gereken bir davet hakkındaki bir konuşmaya kulak misafiri olmuştuk, Akel amcam o akşam önce İtalya, Milan'a ardından direkt Kıbrıs'a geçeceğini söylediğinde bir *casino* görmek aniden ilgimizi çekmişti. Çok tatlı bir dille rica etsek ve uslu duracağımıza yemin etsek bile bizi yanında götürmezdi; elbette yakalanacaktık ama davetsiz bir şekilde içeri girdiğimizde en azından etrafa bir bakma şansımız olacaktı.

Dedemin masasının üzerindeki davetiyenin, amcam değil de organizasyona katılmayacak dedem için olduğunu anladığım an onu çalan ben oldum. Benim kartımın ekstresini her zaman dedem kontrol ettiğinden, biletleri nakit ödeyerek Ukte aldı. Sanırım artık yalnızca arkadaş değil, *suç ortağı*ydık.

Omuzları açık, siyah, kadife, eteği diz kapaklarımda biten ve derin yırtmaçlı bir elbise giyinmiştim annemin dolabından. Altımda yine annemin dolabından aşırdığım, ince sivri topuklu *Yves Saint Laurent* ayakkabılar vardı. Koyu kahve, uzun saçlarıma dümdüz bir fön çekmişti Ukte ve makyajımın yıldız parçası kesinlikle koyu kırmızı rujumdu.

Ukte'nin üzerinde gümüş rengi saten bir elbise, kısa beyaz bir kürk; ayağında ise sivri topuklu transparan ayakkabılar vardı ve kumral saçlarını düzleştirmişti. Ayrıca ikimiz de dirseklerimizin

üzerine çıkan eldivenler giyiyorduk; benimkiler siyah ve dantel, Ukte'ninkiler beyazdı. Dikkat çekmemek adına kendimizi daha büyük göstermiştik makyaj ve kıyafetlerle. Casinoya giriş yaşı 25'di, davetiyeye rağmen içeri girememe ihtimalimiz de vardı.

Saat akşam 10'a yaklaşırken otele çağırdığımız taksideydik, yol uzun sürmüştü çünkü davetiyenin üzerinde adı geçen otel şehrin daha kırsal kesimine inşa edilmiş altın bir saraydan farksızdı. Sahil şeridi boyunca uzanan, yüksek binaları otelin ana bahçesine yerleştirilmiş büyük havuzdan yükselen gökyüzünü bile aydınlatacak kadar güçlü altın rengi ışıklarıyla resmen kilometreler ötesinden parlıyordu.

Araba kalabalığı nedeniyle içeri girmeyen taksi bizi güvenliğin önünde indirdiğinde, adını bile bilmediğim markalara sahip araçları ve şık

giyinmiş yüksek sınıf insanları gördüm; başımı kaldırıp yukarı baktığımda, açık gökyüzünde tek bir yıldız bile görünmüyordu etraftaki ışık kirliliğinden. Halbuki iki vadinin ortasında, şehirden uzak bir yerdeydik.

“Korkmaya başladım,” diye mırıldandı Ukte, koluma girmişti ve otele giriş yapıyorduk o sırada. Casino giriş katında, büyük altın kapıların ardındaydı fakat önce güvenlikten geçmeliydik. “Ama heyecan veren de bu zaten! Düşünebiliyor musun şu an evde pijamalarımızla uzanmış yeni Wonka filmini izliyor olabilirdik ama resmen Casino’ya geldik. *Timothee Chalamalabing-bong* çocukları eğlendirmeye devam etsin!”

İstemsizce gülümsedim ama damarlarımdaki kan resmen heyecan ve gerginlikten kaynıyordu. Daha önce Ukte’yle hiç yapmayacağımı düşündüğüm şeyler yapmıştım;

mesela bir partiyi basıp sarhoş bir hâlde havuza atlayarak dans etmiş ve eve dönüş yolunda 7/24 açık bir marketten ucuz pijamalar alıp gün doğumunu izlemiştik ya da Hazar'ın onu henüz engellemediğim için bana mesaj attığı akşam onu caddedeki bir Pub'a çağırıp mavi arabasına bir manavın çöpe atmak için kasalara kaldırdığı çürük domatesleri fırlatmıştık. Ama tüm bunlar kendi şehrimizde ve yaşıtlarımız etrafında dönen deliliklerdi.

Şimdi, Kıbrıs'ın en ünlü Casino'sunun önünde boyumuzun aşan iş adamlarının olacağı bir davete girmeye çalışıyorduk ve muhtemelen Akel amcam bizi fark ettiğinde, bu işten cezasız kurtulamayacaktık.

"Hanımefendiler, kimlikleriniz?"

Tarama aletinden güvenle geçtikten sonra elimdeki davetiyeyi göstermeye

hazırlanıyordum, fakat bizden önce geçen hiç kimse davetiye göstermemişti ve zaten güvenlik sorumlusu kimsenin elinde de QR kodları için bir tarama cihazı yoktu.

"Biz davetliyiz," dedi Ukte ve elimdeki davetiyeye uzandı fakat zarfı kabanımın kolunun içine sokmuştum bile çoktan. Kehribar rengi gözlerinin içine baktım ve anlayacağı bir şekilde, çok hafif bir hareketle başımı iki yana salladım. Davet burada değildi, muhtemelen girişi çok daha zor bir yerdeydi. *Otelin içinde bir yerde.*

Çantama uzanıp kimlik kartımı çıkardım, Ukte de çıkardı. Güvenlik görevlisi kafasını hafifçe uzatarak ikimizin de kimlik kartına yakından baktı, ardından başını olumsuz anlamda salladı. "Korkarım ki sizi misafir edemeyeceğiz, yaşınız içeriye girmek için uygun değil."

“Ama reşitiz,” dedi Ukte. “Oynamak için değil, yalnız izlemek için girmek istiyoruz.”

“Lütfen ısrar etmeyin.”

Etrafa baktım, arkamızda kimliklerini göstermek için bekleyen insanlar vardı fakat bir çift hemen yanımızdan geçmek üzereydi o sırada, *güvenlikten geçmelerine gerek olmayan bir çift.* Üzerinde derin dekolteli, patlak pembe bir *Valentino* olan kadının bakışlarını Ukte’nin üzerinde yakaladım, adımları durdu. Ardından bana baktı ve kibar bir şekilde gülümseyerek, eşi olduğunu tahmin ettiğim 50’lerindeki adamın kolundan çıkarak yanımıza geldi. “*È un peccato! Beyler, kızlari* içeri almayacak *misiniz*?”

“Affedersiniz, fakat prosedür bu şekilde,” diye yanıtladı güvenlik görevlisi. Aksanından ve ilk cümlesinden İtalyan olduğunu tahmin ettiğim kadının, güvenlik görevlisine attığı keyif dolu

fakat içten içe aşağılayıcı bakışın altında bir neden olduğunu hissettim o an; birkaç saniye sonra, güvenlik görevlisini kulağındaki cihaza dokundu ve kaşları çatıldı, ardından İtalyan kadına olan bakışlarını eğerek geri çekildi. Saygı göstergesiydi. Ya da daha gerçek bir şey. *Korku*.

"*Kizlar* bizimle girecekler, değil mi *tatlim*?" Kadın yeniden kocasının koluna girerek, tatlı bir ifadeyle önüne döndüğünde adam memnuniyetsiz bir ifadeyle güvenlik görevlisine baktı, güvenlik görevlisi çoktan taş kesilmişti bile.

"*Le mie scuse*, affedersiniz *Signora*," diyerek yanımıza gelen ve yetkisinin çok daha üst düzey olduğunu düşündüğüm, dev gibi bir adam "Buyrun kızlar," dedi ve bize Casino salonuna inen uzun merdivenleri gösterdi.
"Misafirimizsiniz."

Ukte’nin kolumu sıktığını hissettim, muhtemelen sevinmişti fakat ben yalnızca gerilmiştim. “Teşekkürler, hanımefendi,” dedi Ukte kadına kocaman gülümseyerek saygıyla başını eğerken, kadın ise aynı gülümsemeyi takınıp önden girmemizi işaret ederek bize yol verdi.

Kırmızı halının üzerinde sesi kesilen topuklu ayakkabılarımız, Casino’ya inen çift taraflı büyük merdivenlerin olduğu balkona doğru açılmıştı. İlk fark ettiğimiz şey, devasa büyüklükteki avize oldu; ardından metrelerce uzanan slot makinelerini ve salonun bu yükseklikten bile göremediğimiz kadar uzağında başlayan poker masalarını gördük. İçerisi sandığımdan çok daha büyüktü.

“Bedava şampanya ikramı var!” diye seslendi Ukte, merdivenlerden iner inmez elimi

bırakırken. Etrafta şampanya dolu tepsilerle gezinen garsonların birinden iki kadeh kapıp tekrar yanıma geldiği sırada ben bizi içeri aldıran kadın ve kocasını uzaktan izliyordum. Kırmızı, kalın, kadife bir perdenin arkasından güvenlik görevlilerinin yönlendirmesiyle bambaşka bir yere kaybolmadan önce doğrudan gözlerime bakıp gülümseyen kadın, tüylerimi diken diken ediyordu.

"Slot makinelerini denemek ister misin? Oynadığın sürece garsonların istediğin her şeyi getirdiklerini duydum, hepsi bedava! Garsonları nasıl çağıracağını biliyor musun? Öpücük atmalısın! Başka türlü bakmıyorlar. Tam gece yarısı on beş dakikalık araları oluyormuş, o zaman hepsi ortalıktan kayboluyor. Ayrıca büyük yemek restoranı da ileride olmalı— *Ahhhhhhhh!* Talya! Burası *de-va-sa!* İnsanların neden maaşlarını aldığı gibi buraya kaçıp günleri unuttuğunu şimdi anlıyorum! Fotoğraf

çekersen garsonların anında yanında bitip görselleri telefonundan sildirdiğini duydum—”

Heyecanla gülümseyip şampanyasından bir yudum alan Ukte, yüzünü buruşturarak yudumu bardağın içine geri tükürdü ve yanımızdan geçen garsonlardan birinin boş tepsisine koydu. “Iyyy. Alkolün tadının ne kadar berbat olduğunu unutmuşum. En içilebilir olanı sıcak şarap.”

Elime tutuşturduğu şampanya bardağını kenara bıraktım ve elinden tutarak kalın, kadife perdelere doğru ilerledim. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Ukte. “Tüm eğlence diğer tarafta Talya!”

“S-ses-siz ol,” diye fısıldadım kulağına eğilerek, belirli yerlere konumlandırılmış güvenlik görevlilerinin sayısı perdelere yaklaştıkça çoğalıyordu. Merdivenlerin altında, bambaşka

bir yere giden bir koridor ya da kapı olmalıydı ve davetiyemizin olduğu organizasyon tam olarak oradaydı.

"Haklısın, *davetiye*," dedi Ukte, kabanımın koluna bir bakış atarak. "*Asıl olay* başka bir yerde değil mi? Burası yalnızca Casino."

Başımı salladım. Ardından birlikte perdelere baktık.

"Burada kalıp slot makinelerinde takılabiliriz, biraz içer restoranda lezzetli şeyler yeriz. Oraya gidip babama yakalanmak istediğinden emin misin?" diye sordu Ukte, burada kalıp asıl davete gitmekle ilgili çekinceler yaşadığının farkındaydım.

Elimi elinden çektim. "*Bizi içeri alan kadın İtalyandı. Davetiyemiz olduğunu biliyor. İçeride*

bambaşka bir şeyler dönüyor. Merak etmiyor musun?"

"Zennalar ve dansözler olduğuna eminsek zaten burada durmamız hata," dedi Ukte beni kolumdan tutup perdelere doğru çekerken, istemsizce gülerek peşinden ilerledim. Başımızın ciddi bir belaya girmek üzere olduğunu hissediyordum ama kendimi devam etmekten alıkoyamıyordum, son birkaç aydan Ukte'yi çıkardığımda her şey çok sıkıcıydı ve ne zaman onunla bir şeyler karıştırsam, başımı belaya soksam bile hiç keyif almadığım kadar keyif alıyordum hayattan. Buna değiyordu. Her seferinde.

Bu yüzden perdenin arasından kör bir şekilde içeri girip karanlık bir koridorla karşılaştığımızda, kapının önündeki güvenlik görevlilerine doğru çekincesiz ilerledik. Sanki her zaman geliyormuşuz gibi. Sanki kapının

ardında neyle karşılaşacağımızı çok iyi biliyormuş gibi. *Ben mahallemdeki bakkala bile geçen ay ilk defa gitmiştim halbuki.*

Buradaki güvenlik görevlileri, Casino'nun girişindekilerden çok daha farklıydılar. Aynı siyah takım elbise ve aynı kulaklık, fakat cüsse olarak daha büyük ve dövmeleri sayesinde de kesinlikle daha tehlikeli görünüyorlardı.

Aniden, organizasyonu kimin düzenlediğini merak etmeden edemedim. İstanbul'da Vasilyevlerin davet edildiği etkinlikler otellerin özel salonlarında gerçekleşirdi, *gizli saklı* kapıların ardında değil ve her ne kadar kapıda güvenlik görevlileri olsa da, hiçbiri bu kadar *tehlikeli* görünmezdi. *Tehlikeli* görünenler illegal işleri olan saygın *iş adamları*ydı ve bahsi geçen *iş adamları*nın hiçbirinden hayır gelmezdi.

Belki de geri dönmeliydik.

Saçları sıfır numara, buz mavisi gözlere ve boynuna kadar gelen dövmelere sahip olan bir güvenlikle göz göze geldiğimde yanaklarımın içini ısırdım. Ukte'nin bile ayaklarının geri geri gittiğini biliyordum, belki de bu sefer fazla ileri gitmiştik. Dedemin masasından davetiye çalmak? Kıbrıs'a uçmak? *Yaşımızın bile tutmadığı bir Casino'ya girmek?*

"*Dobro pozhalovat', demy,*" dedi buz mavisi gözlere sahip olan adam, ellerini oldukça tehditkâr ve saldırıya açık bir şekilde önünde birleştirmişti fakat cebinden bir cihaz çıkarmak için pozisyon değiştirdi hemen önünde durduğumuzda. Rus olduğumu biliyordu.

Ukte'ye bakmadım bile, benim gibi onun da adamın ne dediğini anladığını biliyordum. Akel amcam onu, Rusça öğrensin de dedemin

gözüne girsin diye Rusya'ya göndermişti ne de olsa bir dönem ve ben de Rusça derslerimi bizzat dedemden, küçük yaşta almıştım. *Hoş geldiniz hanımefendiler.*

Hiçbir şey söylemedim, yerine davetiyeyi çıkardım ve mimiklerimi sabit tutmaya çalışarak zarfı ona uzattım. Ruslar egoist ve soğuk insanlardı, özellikle kadınları gerekmedikçe tek kelime etmez ve başlarını daima tutarlardı. Ayrıca eğer, yeterince üst seviye olduklarını bakışları ve ifadeleriyle belli etmezlerse; kolay lokma olarak göründüklerinden başları kolayca belaya girebilirdi.

Ders iki. Rus kültürü *ve kadınlar*. Dedemden öğrendiğim birinci ders, *asla gözlerini kaçırma'*ydı. Eğer gözlerini kaçırırsan, hileciler poker oynarken bakışlarından çok daha fazlasını çalarlardı.

Adam QR kodu taradı, ardından kapının önünde ondan emir bekleyen adama bir bakış attı ve birkaç saniye sonra, ikinci güvenlik bize altın tokmaklı ve işlemeli büyük kapıyı açıyordu.

İçerdeydik.

Ukte yeniden kolumu sıktı. “İnanamıyorum!” diye fısıldadı kulağıma, kapıdan içeri adım attığımız an.

Ben de *inanamıyordum*. Göğe kadar yükseliyormuşçasına yüksek bir tavan, beyaz mermerlerle kaplanmış duvarlar ve köşede klasik müzik çalan bir orkestra, etrafta dolanan beyaz üniformalı garsonlar ve birbirinden şık insanlar. Bu kadar boğucu bir otel ve kalabalık bir Casino’nun ardından kasvetli bir girişe sahip o kapının, böylesine ferah ve göz alıcı bir salona açıldığına inanamıyordum.

“Casino’yu siktir et. Burası daha iyi!”

Boş, uzun bir kokteyl masasının önündeyken kabanlarımızı alıp vestiyer için bir numara bırakan garsonuna ardından ikramlıklar bir bir taze bir şekilde önümüze gelmeye başladığında çantamdan minik aynamı çıkartıp makyajımı kontrol ettim. Siyah kalem ve far gözlerimden akmamış, kırmızı rujum yerinden oynamamıştı. *Ellerimi nereye koyacağımı bilmiyordum* böyle ortamlarda, sadece hiçbir şey canımı sıkmıyormuş gibi görünmekte iyiydim. Klasik müzik kulağıma gelene kadar yükselen ve hızlanan kalp atışlarımın sesine dönüşüyordu; bir panik atağın koynundaydım aslında o an.

Benim burada ne işim var?

“Vegan sushileri varmış, inanılmaz,” diyerek elimden yakaladı ve beni yavaşça kendine çekti Ukte. Kocaman gülümseyen suratına baktığım

an yalnızca heyecandan parlayan gözlerini ve bembeyaz dişlerini görebildim; ardından "Sence iş anlaşmalarını da burada mı imzalıyorlardır? Masalarda neler konuşulduğunu o kadar merak ediyorum ki," diye itiraf etti, kalp atışlarım gittikçe normale dönerken. Fark etmeden anksiyetemi dindiriyordu. "Herkesin yaşı büyük görünüyor ama yaşıtlarımız olabilecek kişileri de görüyorum. Kesin birilerinin kızları ya da oğulları. Keşke babam da beni böyle bir davete getirse. Hilton'daki buraya göre o kadar sıkıcıydı ki!"

Öyleydi. Burası bambaşka bir yerdi. Cennetten bir köşe gibi görünüyordu.

"Ah, *siktir*," diye fısıldadı Ukte ardından, ellerimi bırakarak; etrafında beni döndürmeyi de bırakmıştı klasik müziğin ritmiyle. Önüne döndü ve masanın üzerindeki şampanya bardağından bir yudum alıyormuş gibi

davrandı. “Bizi içeri alan kadını hatırlıyor musun? Saat beş yönünde. *Bize* bakıyor. Başımız belada mı?”

Saat 5 yönüne bakmadım bile. Kadının, Ukte lafını bitirene kadar burada olduğunu zaten biliyordum, bizi fark ettiği an bakıyor olması da komik gelmemişti.

“Bir adama bir şey söyledi, Talya, koruması mı o? *Siktir*, adam— hayır, *adamlar* buraya geliyor—”

Birkaç saniye içinde belimde bir baskı hissettim. Ukte de hissetmiş olmalı ki anında sırtı gerildi ve gözlerindeki korku dolu ifade donarak büyüdü. Elindeki şampanya bardağını masaya düşürdü ve içkiden biraz kıyafetlerimize döküldü fakat arkamızdaki adamlardan biri uzanıp bardak yere düşerek herkesin dikkatini çekmeden hemen önce engellemişti.

“Bizimle geliyorsunuz. Ani bir hareketinizde *cehennemin dibini* boylarsınız, akıllı olun,” dedi kalın ve sert bir ses, yalnızca ikimizin duyabileceği bir şekilde. İçimdeki sarkastik yanım *hayır oranın zebanisiyle bir daha görüşmemeye yemin ettim,* diye söylenecek olduysa da belime değen silahın soğuk hissiyatı buna engel oluyordu. *Silah gerçekti.* İçi mermi doluydu. Saliseler içinde etimi delip geçebilir ve burayı kan gölüne çevirebilirdi. Her ne kadar iş adamları ve yatırımcılarla dolu bu gecede potansiyel büyük müşterilerden birinin torununu öldürmeyi göze alamayacak olsalar da, kim olduğumuzdan pektabii haberleri olduğunu düşünmüyordum.

Yüzlerini bile görmediğimiz adamlar bizi masamıza yakın bir koridora soktuklarında tuvaletleri es geçtik, kırmızı bir halının serildiği merdivenlerin yanındaki asansörün düğmesine

bastıklarında Ukte'nin dizleri ve elleri bariz bir şekilde titriyordu. Dönüp arkamıza istedim fakat adam arkadan yüzüme elleyerek buna engel oldu, ardından açılan asansör kapılarıyla başımı kaldırdım ve aynadan ikimizin de suratını gördüm; Ukte bakamıyordu bile, bakıyor ve görmüyordu ya da. Aynada arkamızdaki uzun boylu adamların yüzü görünüyordu fakat idrak etmek anın verdiği adrenalin yüzünden mümkün değildi, eğer buradan kurtulursam polis suratlarını sorduğunda robot resmi bile çizdiremezdim.

Eğer buradan kurtulursam.

Ve eğer, polisler bizi öylece salmak yerine robot resimlerini çizdirmemizi isterlerse. Çünkü bu dünyada, bu insanların karşısına yalnızca yüksek rütbeli askerler dikilebilirdi ama onların kulağına gitmeden ötecek insanların sesi çoktan

kesilmiş olurdu. *Boom. Sorun kökünden çözüldü.*

Siktir. Biliyordum. Şöyle böyle hatırlıyordum çocukluğumu ama dedemin aslında ne kadar karanlık işlere karışmış bir adam olduğunu ve babamın temiz bir şirket yürütmek için ayrılıp kendini batırdığını ama amcamın, dedemin izinden giderek işleri nasıl büyülttüğünü biliyordum; yine de Ukte'ye hiçbirinden bahsetmemiş ve bu davetler çok basitmiş gibi onunla Kıbrıs'takine gelmiştim. *Kıbrıs'takine*. Suçluların, kara para aklama cennetine.

Çok geçmeden, oldukça yüksek bir kattaki süit odalardan birinin önüne durduk. Kaçıncı katta olduğumuzu görememiştim çünkü gözyaşları sürekli gözlerimi ıslatıyor ve beni teknik olarak kör kılıyordu fakat koridorun sonundaki cam duvardan ve çatısı görünen bir diğer binadan

dolayı, fazlasıyla yukarıda olduğumuzu biliyordum.

Adam kartı okuttu ve kapı açıldı. İçeri *itildik*. Korkmaktan ziyade, sinirlenmeye başlıyordum.

Ukte halıya takılıp düşmeden önce bir ses çıkardığında adamlardan biri onu kolundan yakalayıp yürütmüştü zorla. "*İçerideler*," dedi bir başkası, kulağındaki kulaklığa doğru, basit ama aksanlı bir ingilizceyle. Tanıdık bir aksan… *İtalyanlar.*

Ukte'yle ortasına itildiğimiz salonda birbirimizi bulduk ve aynı anda uzanıp birbirimizin elini tuttuk. O içerideki yatak odasına açılan kapıya bakarken ben henüz kullanılmamış görünen geniş mutfağa ve odanın ortasındaki jakuziye bakıyordum, keskin hatları olan vazoları gördüğümüz an Ukte'yle göz göze geldik ve aynı anda vazoları almak için harekete geçtik.

Adamlardan biri kahkaha attı, belindeki silahı çıkartıp emniyetini kapayarak bize doğrulturken. Ukte şoktan elindeki vazoyu düşürdü ve vazo yerde parçalara ayrıldı o an.

İkimiz de işlerin buraya kadar geleceğini bilmiyorduk. Ben, hissetmiştim; altıncı hissimi görmezden gelmek, böyle bir tehlikenin koynuna düşene dek… Bu tamamen benim dikkatsizliğimdi. Ukte, bu işlerin içinde olan bir ailede büyümemişti; *ben* büyümüştüm. Kendimi ailemden soyutladığım yıllar, hatırladıklarımı umursamamamda rol oynamıştı.

Ama bir kez içeri girdiğinde, çıkış yoktu.

Vykhoda net.

Dedemin sözü çınladı kulağımda. *Çıkış yok.*

Birkaç dakika sonra bir topuklu sesi duyuldu koridordan, ardından kapı tıklatıldı. Adamlardan kapıya yakın olan kapıyı açıp geri çekildiğinde, bizi içeri alan Valentino'lu kadının içeri girdiğini gördüm ve sertçe yutkunmaktan alıkoyamadım kendimi. *Kimse kimseyi hayrına içeri almazdı.* Belki yalnızca Casino'ya giriyor olsaydı inanırdım ama kadın perdelerin arkasında *kaybolmuştu*. Üstelik *İtalyandı*. Hiçbir şeyden haberi olmayan Ukte bile İtalyanlara güven olmadığını söylemişti hazırlanırken.

"*Idioti*!" diye söylendi kadın, kapı açıldığı an otuz iki diş sırıtan çehresini bir karanlık ve bıkkınlık sarmıştı, üzerimize doğru ilerlemeye başladığında istemsizce Ukte'yle birkaç adım geri çekildik ve kadın bizi koltuğa düşürene kadar geri gittik. Eğilip yüzüme uzandığında, başımı çevirdim. "*Kizlari* korkutmuşsunuz!"

Bizi getiren adamlar ellerini önlerinde birleştirip başlarını eğdiler, kadının birlikte geldiği adamlar ise onlara ters ters bakıyordu.

“B-Bize ne y-yapacaksınız?” diye sordu Ukte kollarımda titrerken, sürekli gözlerini kırpıştırıyordu. Benden başka birinin kekelediğini duymak yalnızca daha da germişti beni, korkudandı çünkü. Ukte aklını kaybedecek derecede korkuyordu.

“Hmm,”layarak geri çekildi kadın, dalgalı saçlarını omuzlarından aşağı ittikten sonra kollarını göğsünde birleştirerek yüksek topuklu ayakkabılarıyla kırık vazo parçalarının üzerinden geçti. Ardından bakışlarını, vazoyla kendimizi koruma çabamıza gülüp gözümüzün önünde silahını çeken adama yönlendirdi. “Matteo! *Kizlarin* kim olduğunu öğrenebildin mi?”

Matteo öne çıktı. "*Gümüs* elbiseli, dişaridan. Ama mavi *gozlü* olan, *Vasiliev*. Sulhi Bey'in torunu, *Signora*. *Hakliymıssınız*."

Hassiktir.

Ukte'nin soyadı, Akel amcam annesiyle evlenene kadar aile kütüğüne girmeyeceğinden annesinin soyadıyla aynıydı. Muhtemelen bu yüzden onun Vasilyev olmadığını düşünüyorlardı. Beni nasıl tanımışlardı?

"Demek Sulhi Bey'in torunu," diye mırıldandı kadın, parmaklarını düşünceli bir şekilde çenesine değdirirken. "Gemi *anlaşmasini yapali çok olmadi*, torununu almam hoş olmaz," diye devam etti düşünceli bir sesle, kıstığı gözlerini üzerime çevirirken. "Ama… *Sei bellissima, bir anlasmayi bozabileceğim* kadar *guzelsin*."

Korku, iskeletimden yukarı tırmanarak boğazıma yapıştı ve nefes borumu tıkadı o an. Birçok şekilde korkuyu yaşamış, en azından yaşadığımı düşünmüştüm hayatım boyunca; mesela bir lunaparktaki hızlı trene bindiğimde, tren hızlandığı an bilincimi kaybetmiştim korkudan ve kendime gelmem bir saat sürmüştü. Uyandığımda bir ambulansın içinde hastaneye götürülüyordum. Ya da hamam böcekleri. Sınıf pikniğinde, bir dilim çikolatalı keke uzanırken kek dilimi yerine kocaman, kabuklu bir hamam böceğini elime aldığımda korkudan belime kadar gölete girmiş ve çığlıklar atarak suya düşmüştüm; neredeyse, yüzmeyi biliyor olmama rağmen, yarım metre suda kendimi boğuyordum.

Ama *bu kadın*, bu kadın daha önce tatmadığım türden, acı bir korkuyu dilime sürmüştü ve şimdi kollarımda titreyen arkadaşımı tuttuğum yerde,

dört nala koşan kalbim yüzünden gerçekten kalp krizi geçirerek ölmek üzereydim.

Ne demek *bir anlaşmayı bozabilecek kadar güzelsin?* Bu kadın karşıma geçmiş, dedemle anlaşması olduğu halde anlaşmayı bozarak beni almayı mı düşünüyordu gerçekten? O kadar mı delirmişti?

Sen benim dedemin kim olduğunu biliyor musun?!dxx diye çığırırdım muhtemelen, bir yardımı olacağını bilseydim eğer. *Sesimin o kadr yüksek çıkabileceğini düşünseydim ya da.*

"*Signora*," diyerek araya girdi o an, kadının peşinden gelen adamlardan biri. İtalyanca bir şeyler söyledi, hiçbirini anlamıyordum. Kadın karşı çıkarak bir cevap verdi, ardından adam geri çekildi ve sustu. Kapı yeniden tıklatıldı. Bu sefer içeri giren, kadının ellilerindeki kocası olduğunu düşündüğüm adamdı.

Adam, muhtemelen kilosundan kaynaklı tembelce attığı adımlarla içeri girdi ve önce yerdeki vazo parçalarına, sonra ayakta düşünceli bir şekilde dikilen kafayı yemiş kadına, ardından kollarımda titreyen Ukte'yle muhtemelen dışarıdan tek beden görünen bana baktı.

Bizi işaret ederek söylediği cümleden *Sulhi* ve *hayır,* kelimelerini çıkartabildim. Kadın ısrar etti bir şeyler konusunda fakat adam sakin kaldı ve kadife sesiyle son bir şey söyledikten sonra kırık vazo parçalarının üzerine basarak kadının elini tuttu, ardından birlikte kapıya doğru ilerlediler. *"Ci vediamo, bellezza!"* diye seslendi kadın çıkarken bana bakarak, ardından adamları da birer birer çıktılar ve kapı üzerimize kapandı.

Birkaç dakika boyunca Ukte'yle birbirimize sarılı bir şekilde kalmaya devam ettik. Ukte'nin

ağladığını fark etmemiştim, o sırada plan yapmaya çalışan ama karmakarışık olmuş beynimle bir şeyler düşünüyordum. İyice uyuşmuş ellerimden birini kucağıma getirerek yumruk yapıp açmaya başladım, küçükken gittiğim bir psikiyatristin öğrettiği bir numaraydı. Odaklanmamı, şoktan hızlı bir şekilde çıkmamı ve sinirlerimi yatıştırarak ana odaklanmamı sağlıyordu.

Bir süre sonra Ukte "G-gittiler mi?" diye sordu ve belime sardığı ellerini çekerek doğruldu. Burnunu çekti. "Talya…" Kendini sakinleştirmiş gibi görünürken, dönüp bana baktığında suratı yeniden ekşimiş ve gözyaşlarına boğulmuştu. "Az önce ne o-oldu? Ben anlamadım."

Dudaklarımı birbirine bastırırken çenemde birikmiş yaşları sildim ve başımı iki yana salladım. *Bilmiyorum,* dedim fakat biliyordum; kaçırılmıştık ve kullanılacaktık. Ne için, *kim bilir?*

“Gitmemiz gerek buradan. Hem de *hemen*,” diyerek ayağa kalktı Ukte ama hâlâ şoktan çıkmamış olmalıydı ki neredeyse ayak bileğini burkuyordu, ona yardımcı olmak için ayağa kalktım ama bacaklarım tutmuyordu sanki. “Ya aşağıya inene kadar başkasıyla karşılaşırsak? Ya hemen geri gelirlerse? Kapının önündelerse şu an? O kadın kimdi? *İtalyanlardan* uzak duralım demiştim—”

Kapı kırılırcasına açıldı o an.

Ukte kocaman bir çığlık atıp ellerini kulaklarına dayayarak yatak odasına doğru koşmaya başladığında benim yapabildiğim tek şey, öylece durarak bakışlarımı kapının pervazını dolduran cüsseye çevirmek olmuştu. Bu sefer içeri dalan adamların yüzünü ezberlemek zorunda kalmayacağımı, İstanbul’daki bir davette söyleseler bile inanmazdım; ama

Kıbrıs'da bir otel odasına *kaçırılalı* yalnızca birkaç dakika oluyordu ve işte, aylardır ortalıktan kaybolan çocuklar üzerlerine birkaç yaş eklenmiş gibi karşımızdalardı.

Lodos Adler. İlk iki düğmesi açık, siyah bir gömlek üzerine giydiği lacivert ceketi mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Bir şekilde daha tehlikeli görünmeyi başarabilmişti kısalan saç kesimiyle. Odaya en son giren o'ydu ve oldukça sakin görünüyordu.

Fakat *Tayga Vasilyev*, ağzı açık kalmış bir şekilde, zifiri siyah bir suya batırılmış gibi görünen takımıyla öfkesini saklayamıyordu. Boynunda beliren damar oraya yeni mi eklenmişti ya da ceketini saran kol kaslarını ne ara yapmıştı? Hiçbir fikrim yoktu. Bu çocukları en son, mevsim sonbaharken Kama evinde birlikte çocukça oyunlar oynarken görmüştük.

Bir çift çikolata kahvesi gözle buluşana dek bakışlarım, sarsılmadım. Kısalan kumral saçlarını fark ettiğimde, kurumuş dudaklarım aralandı ve boğazım kurudu; kahvenin en sıcak tonu olan gözleri oldukça soğuk bakıyordu, yanakları hafif içe göçmüştü ve dolgun dudakları, solgun teniyle uyum içinde öne çıkmıştı. Bu sefer çikolatalı kek fazla acoı görünüyordu. *Bitter*.

Çene hatları keskinleşmiş görünüyordu, âdemelması boynunda hükmünü sürdürüyordu ve üzerindeki siyah gömlek ile ceket takımı sanki kumaşı onun için dokunmuş, ölçüleri santim hesabıyla onun üzerine göre dikilmiş ve dikkatle giydirilmiş gibiydi. *Gazel*.

Hanvezir. Gazel'in bakışları içeri girdiğinden beri üzerimde, yüzümde geziniyor; bir çizik, yara, herhangi bir anormal durum ararmışçasına inceliyordu. Gözlerini üzerimden çevirdiği an

yerdeki kırık vazo parçalarını görecek ve istediğini bulacaktı.

İşte son birkaç aydır, ortalıktan kaybolan o üç *çocuk*. Neredeyse *adam* demem gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Bir şekilde… *büyümüş* görünüyorlardı.

"Değillerdir demiştim," dedi Tayga yatak odasına doğru şokla seslenerek, ardından bakışları bana döndü. "Ama doğruymuş… Sizin burada ne işiniz var amına koyayım ya?!"

Sanki az önce kaçırılmaya çalışılmamış gibi soğuk ve sakin bir tavırla *"Sizin ne işiniz var burada?"* diye sordum, Ukte'nin içeriden çıktığını göz ucuyla görmüştüm. *"Kaç aydır neredeydiniz?"*

Ukte koşarak kendini Tayga'nın kollarına attığında sorum yarıda kesildi, "Seni burada

gördüğüme bu kadar sevineceğimi gerçekten bilemezdim, çünkü seni görüp de sevinebileceğim bir lokasyon olduğunu bilmiyordum," dedi bu sefer de sevinç gözyaşları dökerken. Geriye çekildi ve parmaklarıyla yaşlarını sildi. Tayga sanırım, üvey kardeşinin ani teması ve sulugözlüğü karşısında şok geçiriyordu çünkü kaşları çatık ve kolları havada, adeta nasıl davranması gerektiği konusunda karmaşa içinde gibi görünüyordu.

Adım sesleri duydum, ardından hepimizin dikkati aralık duran fakat ittirilen kapıya odaklandı; oldukça uzun boylu, 20'lerinin sonunda gibi görünen, bir eli cebinde içeri ilk giren kişi yakışıklı bir erkekti. Maviliğine dikkatle bakmadığında belli etmeyen gözleri, kırık vazo parçalarından yavaşça yukarı çıkarak etrafta gezinirken içeriye bir adım attı ve ışık altında oldukça koyu görünen dalgalı saçları, keskin yüz

hatları ve beyaz teniyle bana birini hatırlattı. *Lodos*. Benziyorlardı. *Abisi? Roman?*

Ardından içeri giren kırklarının sonundaki fit figür, oldukça sinirli bir baba ve amcaydı; *Akel Vasilyev*. Lodos'la akraba olduğunu düşündüğüm adamın arkasından içeri girdi ve nihayetinde üçüncü adam da odaya adımını atmış oldu; uzun boylu, oldukça esmer, koyu kahve gözlere sahip, attığı adımla odayı titreten bir cüsse. Tanıyordum. *Ushan Hanvezir.* Gazel'in babası.

Tayga geri çekildiğinde, amcamın gözleri önce beni; ardından Ukte'yi buldu. "Gözlerime inanamıyorum," dedi ölümcül sakinlikte bir tonla amcam, yüzünde mimik oynamıyordu. "Siz, *ikiniz…*"

"Özür dilerim," diyebildim, amcamın gözlerini yakalayabildiğimde. Tayga ellerimi okuduğu an,

bununla kurtulabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun, dercesine bir bakış attı bana. Elbette başımı belaya soktuğum için sevinecekti.

❧

Aileye ait olduğunu üzerinde yazan *Kama* isminden anladığım özel jete bindiğimizde vakit gece yarısını geçeli çok oluyordu. *Kama*, eski bir hançer türüydü dedemin yatak odasında; baş ucunda asılı duran ve atalarımızdan bize miras kalan. Eskiden aileler anlaşamadıklarında ya da sözleşme ihlalleri yaşandığında bedellerini bu hançerden geçerek canlarıyla ödediklerinden, onlarca katledilmiş ruhun öfkesini taşıdığını ve dokunursam cehenneme

gideceğimi söyleyip dururdu Tayga. O zamanlar korkardım.

Üzerimizi değiştirmeye vakit bile bulamamıştık, eşyalarımız otel odasından alınarak jete getirilmişti. Ukte uçağa bindiği andan beri tek kelime etmemiş veya benimle göz göze gelmemişti, nihayetinde arka koltuklardan birinde uyuyakalmıştı ve üzerini bir battaniyeyle örten hiç kimsenin beklemediği bir şekilde Tayga olmuştu.

Kucağımdaki battaniyeyi sıyırıp hostesin getirdiği sıcak bitki çayından bir yudum almaya çalıştım ama işe yaramıyordu, çenemde inanılmaz bir ağrı vardı geçmeyen. Sıkmaktan. *Nasıl bu kadar dikkatsiz davranabildin Talya? Nasıl, liseli serseri eğlencesini adam kaçıran ve gözünü bile kırpmadan can alan insanlarla bir tutup peşinden hiçbir fikri olmayan bir masumu sürükleyebildin?*

Çünkü sen masum değilsin.

Çünkü ben masum değildim.

Yalnızca loş aydınlatmanın açık olduğu uçakta, karşımdaki koltuğa geçip oturan gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış; dağınık saçlı Gazel Hanvezir oldu. Amcamdan yeterince azar işitmediğimi mi düşünüyordu? Ayrıca orada ne halt yediklerini sormaya fırsatım bile olmamıştı, cevap vereceklerini düşündüğümden değil; içimde, boğazımda takılı kalan bir his onu göğsünden ittirip bunca zamandır nerede olduğunun hesabını sormak istiyordu.

Bir keresinde sahilde koşarken, evinin yakınındaki parklardan birine gitmiştim ve orada dadısının gözetiminde oynayıp pamuk şeker yiyen kız kardeşiyle karşılaşmıştım. Beni hatırlamıştı. *Abinin nerede olduğunu biliyor*

musun? Gülümseyerek başını sallamıştı Lara. *Evet, okulda! Uzaktaki bir okulda.* Bize söylenen de buydu. *Görüyor musun onu?* Cevabı belliydi. Lara görüntülü konuşuyordu abisiyle düzenli olarak. Gazel ve çocuklar uzaktaydı yalnızca, kaçırılmamışlardı.

Birkaç saat önce bizim ucundan döndüğümüzün aksine.

Sınıftaki sırası boştu. İnce giyindiğimde ya da ıslandığımda kafama sweatshirt'ünü atıp tüm sınıfın bakışlarını üzerime çeken biri yoktu. Telefon rehberimde hâlâ *yakışıklı* diye kayıtlıydı ama bunu bana hatırlatacak bir mesaj veya bildirim gelmemişti hiçbir zaman. Beklediğimden değil…

Hiç gelmeyecek birini yeterince uzun zaman beklemiştim. Artık kimseyi beklemeyecektim. Böyle bir kapasitem yoktu artık.

“Sizi içeri alan o *İtalyan* kadın, iş adamlarına özel davetlerde eşlik eden kızları dünyanın dört bir yanından topladığı bir *kült*’ün başında. Kibar şekliyle toplamak dediğime bakma, *iznini* almıyor,” dedi Gazel, oldukça nötr ve kendinden emin çıkan tok sesiyle. Loş ışıkta çikolata kahvesi gözleri koyulaşmış, bitterliğini iyice ortaya çıkarmıştı; insanın göz rengi koyulaşabilir miydi? Buna ne sebep olurdu ki? Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu, anladığımdan emin olmak istercesine. “Son birkaç saati amcanın azarını işiterek değil, Sicilya’ya giden bir uçağın içinde geçiriyor olabilirdin.”

Göğüs kafesimin içinden çıkmak istiyorcasına atmaya başlayan kalbim dışında, dışarıdan gözle görünebilecek herhangi bir hareket yoktu vücudumda ve bir cevap olarak herhangi bir tepki vermeyi düşünmüyordum da. Kalbim

benden ayrı düşünebiliyor olmalı ki, bu kadar hızlı atmasına bir sebep gösteremiyor oluşuma aldırmıyordu. Artık kendi beyni vardı belki de. Benim ne düşündüğümün onun nezdinde bir önemi yoktu. *Siktir olup çıksaydı içimden o zaman kendi başına iş yapabiliyorsa artık.*

Sorun şuydu ki, *bilmeliydim*, gelmeden önce içten içe tehlikeli bir iş yaptığımızı *biliyordum*. Amcam, bu konuyu dedemden saklayacağını söylememişti bile; çünkü bunu yapsa bile dedemin öğreneceğini biliyordu, bu da yalnızca onun aleyhine bir hareket olurdu. Aksine, benim böyle bir hata yaptığımdan içe içe memnun olduğuna kalıbımı basardım; ne de olsa dedemin favorisi olduğumu biliyordu her zaman.

Dedem yaşlı, oldukça varlıklı, güçlü ve hasta bir adamdı. Elbette bir vasiyeti vardı. Her şeyi Tayga'ya, dolaylı yoldan amcama ve onun

kontrolüne bırakacak değildi; babam ve erkek kardeşim Görkem'in bir payı olduğu gibi pastada, benim de olacaktı ve içimden bir ses, gizliden gizliye dedemin beni yetiştirdiğini ve iyileştirdiğini bildiğini düşünüyordu.

Bakışlarımı Gazel'in uzun bacaklarına indirdim, ortadaki küçük masa olmasa neredeyse bacaklarımız birbirine değecekti. Telefonumu çıkardım ardından ve notlar kısmını açıp yazdığım şeyi okuması için masanın üzerine, ekran ona çevrili olacak şekilde bıraktım.

Ödevi Emel Hoca'ya tek başıma sundum.

Gazel'in bakışları ekrana değdi, ardından dudakları hafifçe kıvrılır gibi oldu fakat gözlerini yeniden benimkilerle buluşturduğunda suratında görebildiğim tek şey *merak*tı. "Biliyorum," dedi tok bir sesle. Ona *nasıl?* dercesine baktım. "Bir hafta önce İstanbul'a

döndük. Son sınavlara Safir'de girdik. Bireysel ödevlerin notlarının yazılı olduğu panoda ismin vardı. *Tam not*. Şaşırmadım. Tek başına harika bir iş çıkarmışsın her zamanki gibi."

Tek kaşım havalandı istemsizce, dudaklarım ise şaşkınlıkla aralanmıştı. *Bir hafta önce* dönmüşler miydi? Haberim yoktu. Neden söylememişlerdi? *Neden söylesinlerdi?*

Ekranı kendime çevirdim ve hızlıca sorumu yazdım.

Nereye kayboldunuz?

Gazel dirseklerini masaya yasladı ve hafifçe başını eğdi. Acı çikolatayı andıran gözlerinde öyle cevaplar gizliydi ki, söyleyeceği hiçbir şeyin beni tatmin etmeyeceğini dürüst olsa bile biliyordum. "Safir'in yurtdışı bağlantısı olan, özel bir okulda eğitim görüyorduk."

Kaşlarım çatıldı.

Artık orada mı okuyacaksınız?

“Hayır,” dedi Gazel. “Ama aralıklı olarak belli eğitimler alacağız orada. Ailelerimizin nesillerdir aldığı bir eğitim.”

Gözlerim kısıldı. Bu da ne demekti şimdi?

Tayga benim kuzenim. O gitti. Ben neden almadım bu eğitimi?

“Çünkü deden *mirasçı* olarak onu seçti, eğer ileride senin de eğitim alman gerektiğini düşünürse gönderecektir,” diye yanıtladı beni. Yalan söylediğini düşünmüyordum ama dedemin mirasçısı yalnızca Tayga değildi. O hâlde neden bu eğitimi yalnızca o almıştı?

Kaşlarım çatık bir şekilde boşluğa daldığım bir sırada burnuma hafifçe dokunan parmakla neye uğradığımı şaşırdım, Gazel çoktan ayağa kalkmış ve yanlış anlamadıysam az önce burnuma dokunmuştu dikkatimi çekebilmek için. Ellerini cebine soktu ve başıyla önümdeki, soğuyan çayımı gösterdi. “Çayını bitir. Birazdan inişe geçeceğiz.”

Kendimden beklemediğim bir harekette bulundum o an; yanımdan geçerken Gazel’i bileğinden yakaladım, anında durdu. Parfümü ciğerlerime dolarken bu tanıdık hissin vücudumu rahatlatarak beni mayıştırma hızına inanamıyordum.

Ona doğru dönerek tek elimle notlarıma yazdığım ve gösterip göstermemekte tereddüt ettiğim yazıyı gösterdim. Belki de bu konuyu yalnızca ve yalnızca dedemle konuşmalı, Gazel

de Tayga'yla birlikte olduğu için ondan uzak durmalıydım.

Bir şeyler… farklı.

Neyi kast ettiğimi çok iyi biliyordu. Onda *bir şeyler* farklıydı, kuzenimde *farklıydı*, bir şeylerin *farklı* olmadığını söyleyebileceğim tek kişi muhtemelen Lodos'tu ama o her zaman soğuk ve sessiz olandı zaten, ki da onun da görünüşü farklıydı. Her nerede geçirdilerse son birkaç aylarını, bir şeyler *çok* farklıydı.

Gazel'in bitterleşmiş gözleri, notlarıma yazdığım üç kelimenin üzerinde gezindi bir süre. Okumak bu kadar uzun sürmezdi. Düşünüyordu. Gözlerinin önüne görüntüler geliyordu ve neredeyse dalmak üzereydi. Biliyordum. Hissedebiliyordum.

Cevap alacağımı düşündüğüm saniyelerin birinde, bileğindeki elimi diğer eliyle çekti ve koltuğumun kolluğunun üzerine bıraktı yavaş bir hareketle. Neredeyse bir buluta dokunur gibi tutmuştu bileğimi. Garip bir sakinlik veren bakışları ekrandan, yüzüme çevrildiğinde otel odasındaki gibi bakıyordu artık; sanki herhangi bir değişiklik, bir farklılık arıyordu o da bende ama yoktu. Değişen yalnızca o'ydu ve fark etmemek imkânsızdı, o da biliyordu.

"Dinlen, *Pamuk Prenses*," diye mırıldandı pilot iniş anonsunu yaparken.

Tüm uçaktaki ışıklar söndürüldüğünde Gazel Hanvezir de koridordaki karanlığa karıştı o akşam.

O karanlık, içinden geliyordu da çoktan bir mi olmuştular ya da bu sadece bir his miydi, bilmiyordum.

Aslında biliyordum. Her şeyi bildiğim gibi en başından. Her şeyin bilerek olmasına *izin* verdiğim gibi, *ta en başından.*

YEDİNCİ BÖLÜM

"NARİN SEYİRE, KABA KUVVETİE"

Ramsey, Love Surrounds You

"Görkem'in dinozorlu battaniyesini arabaya götürdün mü tatlım?"

Elimdeki su bardağına daldı gözlerim bir süre. Mutfağa neden indiğimi bile hatırlayamıyordum, sanırım su içmek içindi. Belki kahve demlemeliydim. En son ne zaman bir şeyler yemiştim? Ders çalışırken zaman çok hızlı geçiyordu.

Kıbrıs fiyaskosunun ardından birkaç gün geçmişti ve teknik olarak tüm ara yıl tatilini evde ders çalışarak geçiriyordum çünkü cezalıydım. Olanlar dedemin kulağına gittikten sonra, annemler İsviçre'den apar topar dönmüşlerdi; *neredeyse* İtalyan bir kadın tarafından kaçırılacak olmamız detayını saklamış olmalı ki amcam ve dedem, yalnızca tehlikeli bir davete gizlice katıldığım ve peşimden Ukte'yi de sürüklediğim için azar işitmiştim. Annem yatağımın altındaki jelibon paketlerini bulduğu için vücudumun temizlenmesi adına yeşil şeyler pişirmesini söylüyordu yardımcımıza. Madem vücuduma ne girdiği bu kadar umrundaydı, neden tüm sinir sistemimi ve psikolojimi ilgilendiren duygularımı hiçe sayıyordu?

Eğer kuzenin Tayga gibi ailemizi gururlandırmak istiyorsan, çocuk gibi yasaklı kapıları zorlamayı bırak ve derslerine çalış!..

Ukte, eve döndüğümüz ilk üç gün yataktan çıkmamıştı. Dördüncü gün? Dördüncü gündeydik.

Ardı ardına gelen mesajları arka cebimdeki telefonumu titretiyordu.

Ukte: *Sence babam, annemi akşam yemeğine çıkarmak için gelince Tangayı başıma bebek bakıcısı gibi dikmiş midir*

Ukte: *Sence ben gizlice evden sıvışırken Tanga salağına yakalanıp odama kilitlenmiş miyimdir*

Ukte: *Peki sence, Tanga salağı az önce arkadaşlarıyla telefonda plan yaptı diye ben kapı kilidini maymuncukla sökmüş müyümdür*

Ukte: *Sence harika bir arkadaş olduğum için seni de evden alıp onlarla takılmaya ikna etmiş miyimdir abimi*

Ukte: *Sence şu an size geliyoruz muyuzdur*

Talya: *Odanda neden maymuncuk var*

Ukte: *Eeeıııı… Bir kızın çantasında her zaman bulunmalı. Biber gazının yanında.*

"Dışarı çıkmak yasak, çok istiyorsan eve bir iki arkadaşını davet edebilirsin," diye tembihledi annem, arkasında gizli bir *tabii varsa* tınısıyla, mutfak masasını üzerinde bıraktığı telefonu ve cüzdanını alıp çantasına koyarken. Portmantonun önündeki boy aynasında kabanını düzeltti ve makyajını kontrol etti. Babamın bir iş arkadaşıyla aile yemeğine çıkıyorlardı. "Gece yarısından önce dönmüş oluruz. Kapıyı arkamızdan kilitlemeyi unutma." Babam çoktan, Görkem'i de alıp çıkmıştı. Annem kapıdan geçmeden hemen önce durdu, bana döndü. Birkaç saniye yüzüme baktı meraklı bir ifadeyle. "Sınavların nasıl geçti?"

Tembelce su içtiğim bardağı kenara bıraktım ve *"İki hafta önce bitti hepsi, ve çoktan üç kere sordun,"* dedim işaret diliyle.

Annem dudaklarını birbirine bastırdı. “Doğru. Öyle yaptım değil mi?” Dışarıdan seslenen babamın, geç kaldıklarını imâ eden sesiyle dikkati dağıldığında “Seni seviyoruz!” dedi her zamanki gibi ve el sallayarak kapıyı kapattı ardından.

Annemi ve babamı seviyordum, kardeşimi de öyle; kötü ebeveynler değillerdi, ama bir şey her zaman eksikti. Ne, bilmiyordum ve sorgulamayı uzun zaman önce bırakmıştım.

***Talya**: Ne kadar yakındasınız?*

Telefonumu bir kenara bırakıp hazırlanmadan önce, bir süredir sessize aldığım, bilinmeyen numaradan gelen mesaj bildirimlerini kontrol ettim. Ukte’nin gerçekten arkadaşım olmadığını, kendini aileye kabul ettirebilmek adına en zayıf halkaya kendini yamamaya çalıştığını ve aslında bana acıdığını çünkü acınacak bir insan olduğumu ve insanların bana karşı yaptığı tüm iyiliklerin aslında bir zavallı oluşumdan

kaynaklı sadaka olduğuna beni inandırmaya çalışıyordu bir süredir. Aynı zamanda ben bir *sahtekâr, orospu* ve *dolandırıcı*ydım onun gözünde.

Neden tüm bunları söylediğini biliyordum.

Ben neye inanıyordum, işte onu bilmiyordum.

Fazlaca düşündüğümden, üzerimi değiştirmeye vaktim olmadı. İnce, beyaz bir üst ve alt takımı giyiyordum ve oldukça rahattı. Yeni duş aldığım için nemli olan saçlarımı iyice kuruttum ve çatlamış dudaklarıma meyve aromalı bir krem sürdüm, portmantoda asılı mavi montumu üzerime; beyaz converse'lerimi de ayaklarıma geçirdiğimde tamamdım.

Tayga'nın arabası spor bir *Porsche*'du ve iki kişilikti ama ön koltuk çekildiğinde, arkaya geçebilmek için yer açılıyordu. Annemler çıktıktan beş dakika sonra geldiler.

Ukte'nin üzerindeki kalın taban botlar, metalik renkli mini etek, omuzları açık siyah kazak ve halkalı küpelerini gördüğümde nereye gittiğimizi sormadığıma pişman olmuştum bile ama üzerimi değiştirmek için çok geçti. En azından *ders çalışma outfit*'im temizdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum arka koltukta, dikiz aynasından Tayga'yla göz göze gelip duruyordum ve attığı soğuk bakışlar tüylerimi ürpertiyordu.

"Davetsiz misafirler olarak, parti basmaya," dedi Ukte, omzunun üzerinden bana dönerek. "Kama evinde parti varmışmış." Anında kaşlarım çatıldı, dikiz aynasından Tayga'ya baktım; Ukte neden, çocukların kendi verdiği partiden kendilerinin haberleri yokmuş gibi söylemişti bunu?

Telefonunu çıkartıp birkaç kişinin Instagram'a attığı hikayeleri gösterdiğinde kaşlarım havalandı. Arka bahçedeki havuz yapılmıştı ve havanın ne kadar soğuk olduğu zerre umurlarında değilmiş gibi

mayolu insanlar, suya atlıyordu. Görünüşe göre havuzun etrafına yapılan cam kafesin içinde aynı zamanda ısıtıcılar vardı, sıcak şarap dağıtılıyordu, ateş bile yakılmıştı.

"Çocukların haberi yok kimin yaptığından. Evin anahtarını biri yürütmüş olmalı. Güvenlik, Sulhi dedeye haber vermiş ve o da *Tanga*'yı—" Ukte, Tayga'ye göz ucuyla baktıktan sonra dudaklarına vurdu ve kendini hızlıca düzeltti ama Tayga'nın ona attığı yan bakış, gayet de duyduğunu gösteriyordu. "Tayga'yı aradı. Polisi karıştırmak istemiyorlar." Ukte önüne dönerken seslice, pişmanlık dolu bir nefes verdi. "Bikinimi getirmeliydim."

"*Mne sledovalo ostavit' tebya doma s tvoimi pornoknigami,*" diye homurdandı Tayga nefesinin altından, dikiz aynasından göz göze geldiğimiz an kahkaha attım ama o hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çatmıştı. "Biz ortamı kontrol altına alıp yabancıları def edene kadar gözümüzün önünden ayrılmayın. İkram edilen hiçbir şeyi almayın—" Tam Ukte ağzını açmış, abisinin lafını kesecekti ki "*Laf* dinleyin," diye

devam etti Tayga, baskın bir sesle ve Ukte ağzını kapatarak önüne döndü. “En son kendi başınıza hareket ettiğinizde ne olduğunu hepimiz gördük.”

“Ne olmak *üzere* olduğunu,” diye düzeltti Ukte. “Ama olmadı. Ayrıca, Sicilya’yı her zaman görmek istemişimdir. Fazla tehlikeli bir bölge olduğundan babam hiçbir zaman izin vermedi.”

Tayga içten içe sabır çekerken başka bir şey söylemedi.

“Az önce ne söyledin?” diye sordu Ukte, bir sessizlik olduğunda.

“Seks kitapları okumak yerine Rusça derslerini iyi dinleseydin anlardın.”

“Porno dediğini anladım.”

“Koca cümle içinde algılayabildiğin tek kelimenin porno olmasına hiç şaşırmadım.”

Yaklaşık on dakika sonra, aylar öncesinden hatırladığım demir parmaklıklı kapının önüne geldiğimizde güvenlik görevlisinin kulübesinde olmadığını ve kapının da sonuna kadar açık olduğunu ve öyle kaldığını gördüm; etrafa park edilmiş düzinelerce araba vardı ve hatta bahçeye de girmişlerdi.

Haneye tecavüz sayılmıyor muydu bu? Dedemin çoğu işini kendi bildiği yöntemlerle halletmesi, yalnızca polisten daha tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. Anahtarları aşırıp partiyi düzenleyen her kimse başı beladaydı. Mülk, *Vasilyev* adına aitti ve dedem de, oğulları da herkese açık partilerden nefret ederdi.

Tanımadığın insanlarla eğlenme konsepti onlara tamamen yabancıydı. Davetlerde bir saatten fazla zaman geçirmez, dönerlerdi. Aile yemekleri ve toplantıları bildikleri tek formuydu partilemenin. Belki de bu şekilde büyüdüklerindendi Rusya'da, dedem ve amcam hiçbir zaman bahsetmese de

babamdan farklı yetiştirildiklerini görmemek imkânsızdı.

“Göz önünde durun dedi,” diye mırıldandı Ukte, kızın biri ona çarparak yanından geçip giderken, Ukte ona ters bir bakış attı ama bir şey yapmadı. Havuzun önünde dikiliyorduk. Tayga arabasını mülkün önüne çekip eve girerek ortalıktan kaybolmuştu, Ukte ve ben ise asıl kalabalığın olduğu arka bahçedeydik. “Göz önündeyiz bence yeterince.” Ellerini ceketinin cebinden çıkardı ve kırmızı atkısını düzeltti. “Sıcak şarap?”

Hapşurdum. Tayga’nın *hiçbir şey almayın* derken yiyecek ve içeceklerden de bahsettiğine emindim neredeyse.

“Kesinlikle sıcak şarap içiyoruz!” Ukte ellerini çırpıp, kırmızı atkısını boynuma dolayarak ortadan kaybolduğunda itiraz etmek için elini yakalamaya çalıştım ve hatta ufak bir ses bile çıkardım ama kaynayan kazandan başka bir şeyi gözü görmüyordu o an.

Tayga buradaysa ve Ukte yalnızca abisinden değil, genel olarak *çocuklardan* bahsediyorsa bu, diğer ikilinin de burada olduğu anlamına mı geliyordu? Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırırken kadrajımı olabildiğince genişletmeye çalıştım fakat, görebildiğim tek şey havuz içi ve etrafında eğlenen çıplak insanlardı. Ocak ayında olmamıza rağmen termometrelerin 16 dereceyi görmesi, partinin beyni her kimse ona ilham vermiş olmalıydı.

Gazel Hanvezir'i en son, Kıbrıs uçağında görmüştüm. Ukte ve ben özel araçlarla uykulu bir şekilde eve bırakılmıştık, onunla bir daha konuşma şansım olmamıştı.

Başımı kaldırdığımda evin ikinci katındaki karanlık camlardan birinde bir silüet gördüm, ama etrafta sürekli yer değiştiren insanlar dikkatimi dağıttı ve yeniden pencereye baktığımda görebildiğim yalnızca rüzgârdan sallanan perdelerdi.

"Nereye gidiyor o?"

Bir şekilde tanıdık, fakat yabancı sese dönerken bir başkasıyla çarpışmamak için geriye çekildim; ayağım sert bir şeye takıldı, etrafta tutunabileceğim hiçbir şey yoktu ama belime sarılan sert ve güçlü bir kol beni yeniden dengemi sağlarken ayakta tutmuştu. Şaşkınlıkla kolun sahibine doğru başımı kaldırdım ve dik durduğumdan emin olduğu an temasını kesen Lodos Adler'e baktım; buz mavisi gözler yalnızca uzakta bir yere odaklıydı.

Ukte iki bira bardağı kapmış, sıcak şarap kazanının başındaki çocuklarla sohbet ediyordu.

Lodos'un dikkati üzerime çevrildiğinde, geçtiğimiz aylardaki şüphemi doğrulamak için ortaya bir yem attım. *"Sıcak şarap almaya gitti."*

Mavi gözler el hareketlerimi takip etti, ardından tok bir sesle "Bir yere ayrılmayın buradan," dedikten sonra eve doğru hızlı adımlarla kayboldu Lodos. Beni *anlamıştı*. Tahminim doğruydu, Lodos işaret dili biliyordu.

Safir'in on iki ayrı dil öğreten ek ders alabileceğimiz donanımlı öğretmenleri ve daha birçok ek aktivitesi vardı, adını bile duymadığım hobileri kapsayan. Her bir öğrencisi zehir gibi olan bir okul için, öğrencilerinin bilgi kapasitesini yargılamam komikti. Elbette Lodos Adler, işaret dili biliyordu. Gazel'in bilmiyor oluşunu yargılamam gerekiyordu asıl.

"Geldim, geldim!" diye seslenerek iki bardak sıcak şarapla, insanların arasından sıyrılan Ukte'ye baktım. "Tadına inanamayacaksın!"

Bardağı almakta tereddüt etmiştim. *"Abin hiçbir şey yiyip içmeyin dedi."*

"Yabancıların ikram ettiği şeylerden bahsetmiyor muydu?" Ukte şüpheyle elindeki bardaklara baktı, ardından ben engel olana dek koklayıp bir yudum almıştı bile. Dilini şaplattı. Saniyeler içerisinde otuz iki diş sırıtıyordu. "Talya, inanamayacaksın, tadı harika! Ayrıca buradaki herkes içiyor. Bardaklara dolduran çocukların ellerini de takip ettim, herhangi

şüphe edici bir hareketleri olmadı. Haplanma, zehirlenme, *azdırma* tehlikesi yok. Sadece İtalyanlara dikkat etmemiz gerekiyor—"

"Az—" Ağzım açık kaldı, ilk heceden devamını söyleyemedim bile.

"Bilirsin, öyle haplar var. Seni bir köşeye çekip senden yararlanırlar. Bir kitapta okumuştum," diye mırıldandı Ukte. "Gerçi kitapta kesinlikle başrollerin işine yaradı. Kıza içinde cinsel dürtülerini harekete geçirecek bir şey olan bir içki verdiler, kız da içti. Sonra başı dönmeye başladı, aklı karışmaya başladı derken birileri tam kızdan yararlanacaktı başrol geldi ve *boom!"* Ukte otuz iki diş sırıtıyordu. "Kıza ne verdiklerini öğrenmek için kızı öptü. *Mouth. Tongue. Teeth. He sucked the life out of her lips—"*

Tek kaşım havalandı. Dudaklarından hayatını çekercesine öpmüştü yani. *Harry* Potter'daki ölümyiyenler gibi mi?

Her neyse. Herkesin bira ve sıcak şarap içtiği bir gerçekti etrafta ve kendini eğlenceye en çok kaptıran en fazla çakırkeyif görünüyorlardı. Ukte'nin elindeki diğer bardağı aldım ve sıcak şarabın tadına baktım. Tarçın ve meyve aroması tam yerindeydi. Gözlerimi kocaman açarak neyden bahsettiğini anladığımın imâsıyla baktım arkadaşıma, ağzıyla bardağı tutup ellerini çırptı ve ardından yükselen müzikle birlikte bardağı elinden alarak kollarını yukarı kaldırdı. Kalabalıkla birlikte şarkının nakaratını bağırarak söylemeye ve kendi etrafında dönerek dans etmeye başlamıştı. Bahçenin köşesindeki hoparlör sisteminden tüm mülkte yankılanan şarkı, *Beyonce'*nin *Heated* şarkısıydı.

Sözümüzü çiğnemedik, göz önünde durduk. Üçüncü bardak sıcak şarabı ikram eden çocuklar yanımıza geldiğinde Ukte onları utandırmanın bir yolunu buldu ve kaçabildik, kendi evimizin içinde tuvalet sırası beklerken birbirimizi kolladık, kapalı bir paket cips bulduğumuzda açlıktan tamamını beş dakikada bitirmiştik. İnsanlar havuzda birbirlerinin omuzlarına

çıkıp deve güreşi oynamaya başladığında, evin duvarına asılmış büyük dart tahtasında takılıyorduk.

“Görüyor musun? Hiç oynamamış biri nasıl tek seferde on ikiden vurabilir ki dart tahtasını?” diye söylendi Ukte, hafif çakırkeyif bir tonla. Dördüncü bardak sıcak şarabı almamalıydık. “O yüzden eğer aşk istiyorsan, denemek zorundasın. İnsanlara şans ver. Pes etme. Dört, beş, altı…—“ Bir yandan da yerden topladığı bütün okları fırlatıyordu. “Tam *on iki*den vurana dek!”

“Hey, yeter artık,” diyerek araya girdi o an kızlardan biri, bir grup arkadaş bir süredir dart tahtasının etrafında dolanıyorlardı. “Biraz da biz oynayalım. Acınası aşk hayatınızı başka bir şey oynarken de saçma aforizmalarınızla tartışmaya devam edebilirsiniz.”

“Sen!” Elindeki oklardan birini, konuşan kıza atacakmış gibi kıza dönen Ukte’nin elinden oku aldım ve gergin bir şekilde gülümsedim kıza. Her ne kadar ters konuşuyor olsa da, biraz haklı olabilirdi.

“Sus! Burası kimin evi biliyor musun? *Bizim*. Yani Talya’nın. Ama Sulhi dede beni kabul ettiğinde benim de olacak—“

Ukte’yi çimdikleyerek ağzına elimi kapatıp onu geri çektiğimde dart tahtası için bekleyen gruptan “Ne diyor bu salak?” lafları yükseldi. “Bırakın kendi hâline,” dedi bir diğeri ve bir başkası da o sırada, sonunda dart tahtası boşaldığından tahtaya saplı okları kullanmak için çıkarmakla meşguldü.

Ukte elindeki okları yere attı ve “Ne var ya?” diye söylendi kollarını mızmız bir çocuk gibi kollarında birleştirerek.

“Aile içi meseleler özeldir. Öylece konuşamazsın, dedemin kulağına gider,” dedim hızlıca. Ve dedemin kulağına giderdi, çünkü partiler basitçe kaynayan dedikodu kazanlarıydı ve bir şekilde okulda konuşulanlar bile ailemin kulağına gidiyordu. Bana dilsiz demeleri, Tayga’nın ters hareketleri, Lodos’un ailesinin karanlık tarafı, *Gazel Hanvezir’in annesinin intiharı…*

“Haklısın,” dedi Ukte. “Pardon, ben… Alışkın değilim…” Elleriyle yüzünü sıvazladı ve saçlarını geriye itti. “Biraz hava alacağım sanırım…”

“Mutfakta kahve gördüm. İkimiz için hazırlayıp getireceğim. Ön bahçede buluşalım.”

Ukte başını sallayarak kabul etti, birlikte içeri girdik. O ön bahçeye gitmek için kapıya doğru ilerlerken ben, mutfağa ulaşmaya çalışıyordum. İçeriyi tamamen temizlemek için büyük bir firmanın iki gün üst üste gelmesi gerekiyordu muhtemelen. Buraya geldiğimiz bir saatte bir daha Lodos ve Tayga’yı görmemiştim, gözlerim istemsizce kalabalığın içinde üçüncülerini aramıştı ama görememiştim. Partiyi durdurup herkesi kovacaklarını sanıyordum ama durum sanırım değişmişti çünkü parti olduğu gibi devam ediyordu, hatta etraf bir saat öncesine göre daha kalabalıktı.

Mutfak kapısında bile yığınla insan vardı fakat içeriye girilmeyecek gibi değildi. Orta tezgâhta öpüşen

çiftten gözlerimi kaçırarak espresso makinesine ilerledim ve yanındaki boş plastik bardakları olduğu gibi lavaboya iterek kendime çalışma alanı yarattım, ardından makinenin fişini taktım.

Yiyecek bir şeyler ararken gördüğüm kahve kavanozunu derin çekmeceden çıkardığım sırada "Orospu çocuğu!" diye bir bağırış yükseldi oldukça yüksek bir şekilde o an, aynı anda ne olduğunu anlayamadığım sert bir şey koluma çarptı ve kahve kavanozu elimden düşüp yerde binlerce parçaya ayrıldı.

Belim, tezgâha o kadar sert çarpmıştı ki yüksek sesle inlemekten kendimi alıkoyamamıştım.

Keskin bir acı omurgam boyunca yükseldi, anlık bir şekilde nüfuz ettiği için geçmesini bekledim fakat hareket ettiğim an yeniden alevleniyordu. Bana çarpan çocuğun hayatı pahasına kaçıyormuş gibi koşarak mutfağı terk ettiğini gördüm kaydığım yerde doğrulurken, "Seni bir daha kız kardeşimin yanında görürsem hayatını sikerim! Duydun mu beni?!" diye

gürledi aynı ses yeniden, bir kızın “Abi!” çığlıkları mutfağı inletirken, çocuğun peşinden koridorda kaybolmadan hemen önce. “Yeter artık! Hayatıma böyle müdahâle edemezsin!”

Seslice nefes verdim bahsi geçen *abi*, kız kardeşinin arkasından o ve erkek arkadaşı hakkında tehditler savururken. Çocuğu tezgâhtan çekip nereye fırlattığına dikkat etmezmiş gibi, kahve kavanozunu da kırmama sebep olmuştu ve cam kırıkları arasından iki kaşık espresso alabileceğimi zannetmiyordum. Ukte ve kendime cam parçalarıyla dolu kahve içirip midemizi delemezdim.

“Pardon ya.”

Yerdeki dağınıklıktan bakışlarımı kaldırıp önümde duran çocuğa baktığımda, suratıma ters bir ifade olduğunun gayet farkındaydım ama belime baskı yapan elim bana canımın ne kadar acıdığını hatırlatıyordu ve sert bakışlarımı kesemiyordum. Ayrıca hak ediyordu. *Pardon ya* diyemezdi,

neredeyse yaptığının üstüne bir de hakaret eder gibi. Özür dilemeliydi.

“Pardon dedik?” dedi çocuk, oldukça kalıplı ve kiloluydu. “Ne bakıyorsun? Ne kadar egoistsiniz lan siz?”

Burnumdan soluyarak bakışlarımı kaçırdım ve derin dolabı yeniden açtım, belki buralarda bir yerlerde Türk kahvesi olabilirdi ve cezvede kaynatabilirdim.

Çekmeceyi açtığım gibi bir el bileğime dolandı ve sertçe elimi çekti. Çam kırıklarının üzerine basmak zorunda kaldım çekiştirildiğim için, başımı kaldırdığım gibi az önceki çocuğun öfkeyle yanan gözlerini gördüm. “Cevap versene! Bayılıyorsunuz değil mi üstten üstten bakmaya?” Yavaş çekimde izledim, engel bile olamadım montumun üzerine tükürürken. “*Safir orospuları*.”

Ve yalnızca, arkasından yükselen kumral saçları görebildim o an.

Çocuk, geriye doğru tartılarak çekildiğinde elimi bırakmak zorunda kalmıştı. Ne olduğunu anlayamadan yüzüne yediği yumrukla orta tezgâha çarparak düştüğünde çarpışmanın sertliğiyle sesli bir şekilde inledi, mutfak kapısının önüne toplanan kalabalık; müziğin sesinin gittikçe kesilmesine neden olmuştu. Duyabildiğim tek ses göğsümden fırlayacakmışçasına bir şiddetle atan kalbimin sesiydi bir süreliğine.

Gazel çocuğu düştüğü yerden kaldırıp yakasından tutarak duvara yasladı, *hayır*, çarptı; "Sen *ölüsün*," dedi hırlar gibi bir sesle, öfkeyle omuzları kalkıp iniyordu suratına dik dik bakan çocuğu gözünü bile kırpmadan, taş kesilen suratıyla tehdit ederken. "Buradan topuklarını götüne vura vura siktir olup gidecek ve bir daha bana *hâlâ yaşadığını* hatırlatacak hiçbir şey yapmayacaksın. *Anladın* mı *beni*?"

Çığlıklar yükseldi, sanki bir maç izliyorcasına keyiflilerdi. Gazel çocuğu tuttuğu gibi kalabalığın üzerine doğru ittiğinde— *hayır*, fırlattığında,

mutfağın kapısında toplananlar hızla geri çekildi ve birbirini itip düşenler oldu. Önce kendi kız kardeşini rezil eden çocuk kalabalığı yararak kaybolup gitti, ardından Gazel'in mutfak kapısını hemen pervazda kim dikiliyormuş umursamadan kapatmasıyla izleyen tüm gözler engellendi.

Cam kırıklarının üzerindeki ayaklarımdan biri, istemsizce geri gittiğinde çıkan çıtırtılar kulağımı tırmalamış; ardından göğüs kafesimi delercesine atan kalbim sakinledikçe bulanıklaşmış gözlerim temiz bir görüş yakalamıştı.

Uzun bacaklarını saran siyah bir pantolon, basit beyaz bir tişört ve baskısız siyah, kapüşonlu bir sweatshirt giyen Gazel Hanvezir; mutfak kapısını kapattığı an arkasını döndüğünde Kıbrıs dönüş uçağından beri görmediğim çikolata kahvesi gözlerini gördüm. Ne zaman önümde şiddet içeren bir sahne olsa sinirlenip görüşünü kaybeden ben, o an yalnızca karnımdan— *kasıklarımdan* yükselen bir hassasiyet ve tek bi yere odaklanmış, bir başka yere

çeviremediğim bakışlarımla baş başaydım. Çünkü *ne sikim* dönmüştü burada az önce.

Eğer beş yaşında tatlı küçük bir kız olsaydım, ona aşağıdan parlayan gözlerle bakar ve gülümseyerek el çırpardım. On dokuz yaşındaki Talya? Yutkunmakta zorluk çekiyordu.

Gazel'in ağzından çıkan ilk şey, "Burada ne yapıyorsun?" oldu, daha çok, *burada ne halt yediğini sanıyorsun?* dercesine çıkmıştı ağzından. Aramızdaki mesafeyi aşıp üzerinde dikildiğim kırık cam ve kahve çölüne bir bakış attı ve ellerimi kontrol etti, ardından düşmüş atkımı omzumdan geçirdi ve "Sen iyi misin?" diye sordu. Elleri soğuktu. Ellerim sıcaktı. Avuçlarım kaşınmıştı. "Buradan *acilen* çıkmamız gerekiyor—"

Bir anda ışıklar söndüğünde ellerimi kontrol eden Gazel'in tişörtüne yapıştım ve bir adım yaklaştım ona. Müzik kesildi, dışarıdan itiraz sesleri yükseldi, yan taraftaki mülkün bahçesinin aydınlatmaları

mutfak camından içeri sızıyor ve karanlığa alışan gözlerimin biraz olsun görebilmesini sağlıyordu.

"Talya, *hızlı*," dedi Gazel bastırarak, ve bir elimi tuttuğu gibi önden ilerleyerek beni mutfak kapısına götürdü. Kapıyı açıp neler olduğunu anlamaya çalışan şaşkın kalabalığın arasından geçerek bahçeye çıkmaya yeltendiğimiz sırada ışıklar geri geldiğinde, müziğin sesi az öncekinin neredeyse iki katıydı ve anlık açılan şarkının nakarat kısmıyla korkudan iki elimi de kulaklarıma dayamıştım.

Gazel… Gazel? *Ne? Tayga*? Etrafımda döndüm ve kahkahalarla çığlıklar atan kalabalığın arasında, çocukların yüzlerinden yapılmış maskelerle dolanan insanları gördüm; yalnızca erkekler değil, kızlar da takıyordu. Gazel'in *yüzü*. Tayga'nın *yüzü*. Lodos'un *yüzü*. Tam basamaktaydım, düşmemek için bahçeye çıkıp çimenlere bastığımda başım dönüyordu. Havuzdakiler de takmıştı. Neredeyse herkeste maske vardı ve hoparlörden son ses yükselen şarkı *Bring Me The Horizon*'dan *Can You Feel My Heart*'dı.

Nereden atıldığını bilmediğim, yukarıdan düşen kırmızı bir balonun, havuzdan yeni çıkan bir kızın gözlerinin önünde ağır çekimde patlayışını izledim; bir anda yüzü kırmızı bir sıvıyla boyandı, şokunu henüz yaşayabilen kızın birkaç saniye sonraki çığlığı haporlörden yükselen sese rakip olabilecek kadar yüksekti.

Bir anda yukarıdan gruplar hâlinde düşmeye başlayan balonlar patlamaya başladığında toplu çığlıklar yükseldi, koyu renkli bir sıvı patlayan balonlardan sıçrayarak üzerimize akıyordu ve insanlar kaçışıyorlardı. Beyaz montumun üzerinde kırmızı lekeler oluştu, havuz tamamen kırmızıya boyanmıştı, yüzüme sıçrayan bu kırmızı sıvının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama aniden ağır kokudan dolayı midem bulandı ve dizlerimin üzerine çökerek kusma isteğiyle savaştım. Elimi yüzüme sürdüm ve akan ılık sıvıya dokundum, avucumun içi kırmızıya boyanmıştı.

İnsanlar kan banyosunda dört bir yana kaçışırken hoparlörden yükselen şarkı, *Fall Out Boy'*dan *Centuries*'di.

Beni ittirip, neredeyse düşürecek ve üzerime basmaktan çekinmeyecek kadar çıldırmış bir kalabalığın arasında birkaç metre ileriden bana doğru koşan Gazel'i gördüğümde hâlâ şok içerisindeydim ve felçli gibi davranıyordum. *Aptal* gibi davranıyordum. Kaçmam gerekiyordu, *herkes gibi*, ama orada öylece dikiliyordum.

Gazel yanıma ulaştığı gibi beni belimden tutarak omzuna attı çevik bir hareketle *hiçbir şeymişim gibi*, arka bahçeden uzaklaşırken kırmızıya boyanan dünyayı tersten izledim.

❧

+905.....: *Kırmızı. Seversin.*

“Kapının önüne birkaç parça kıyafet bıraktım.”

Suyu kapattım ve avucumu duvara yasladım. Dışarıdan gelen ses Ukte’ye aitti, beni banyoda bıraktıktan sonra üzerime giymem için bir şeyler bulmaya gitmişti.

Arka bahçe ve evin içinde dönen korku filminden sonra ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama uzun zamandır suyun altında, saçlarımın arasından ve tenimden kırmızı boyayı— ki içimden bir ses boya *olmadığını* söylüyordu çünkü çok ağır ve pis kokuyordu, çıkarmaya çalışıyordum. Gazel beni omzuna attığı gibi ormana doğru götürmüş ve orada diğerleriyle buluşmuştu. Ukte ve Lodos hariç herkes kırmızıya bulanmıştı ama benim yüzüm bile görünmüyordu, Ukte banyoya ulaştığımızda aynanın önüne geçip görmemi engelleyene dek fark etmemiştim.

Çocuklar evi kontrol edene dek Ukte’yle dönmemiş, arabanın içinde beklemiştik; ardından amcamın

adamları mülkün etrafına dağılmış ve kapıları gidenlerin arkasından kapatmıştı. Güvenmiyordum yine de güvenli olduğuna evin, aslında bakılırsa çocukken de güvenmiyordum buraya; tüylerimi ürperten bir koku duyuyordum ne zaman bu eve girsem, gıcırdayan merdivenler ve bodrum katlarının soğuğu tüylerimi ürpertiyordu.

Dolaplarda bulduğum havlularla saçlarımı ve vücudumu kuruttuktan sonra kapının kilidini çevirdim ve Ukte'nin çarşaf geçirilmiş yatağın üzerine bıraktığı kapüşonlu sweatshirtü gördüm. İç çamaşırım temizdi, üzerine kapüşonluyu geçirdiğimde elbise gibi olmuştu. Converse'lerimin yalnızca ön kısmında birkaç leke vardı, giyilebilir durumdalardı. Montum ve kıyafetlerim ise çöpteydi.

Gıcırdayan merdivenlerin dayanağına tutunarak basamakları teker teker indim, Ukte bodruma inen merdivenlerin önünde gergin bir şekilde dikiliyor ve bir ileri, bir geri gidiyordu. Ceketini çıkarmıştı, üzerinde yalnızca kazağı ve eteği vardı. Saçlarını sudan geçirmiş gibi görünüyordu, ıslak ve

kabarıklardı. Botları boya olmuştu. *Ama boya kurudukça koyulaşmazdı.*

“Neredeler?” diye sordum gözlerimle etrafı tararken. Ukte cevap olarak, bodruma inen merdivenlerin önünde dikildi ve yolumu kapadı. Kaşlarımı çattım.

“Aşağıdalar, ama—“

Daha fazla bir şey duymama gerek yoktu. Kenardan sıyrılıp merdivenlerden inmeye başladığımda bodrumda ne yaptıklarını ve Ukte’nin neden bu kadar gergin göründüğünü merak ediyordum, öte yandan içimden bir ses Ukte’nin bu kadar gerilmiş suratının her şeyi anlattığını ve merak edilecek bir şey olmadığını söylüyordu. Çocuklar aşağıdaydı, muhtemelen partinin sorumlusuyla birlikte. Ve yine muhtemelen, uygun olmayan bir şekilde.

Ütü odası ve diğer odaların olduğu bodrum katı diğer taraftaydı ve farklı bir merdivenden iniliyordu, burada yalnızca toprak bir zemin ve eve elektrik

veren kabloların geçtiği dolaplar vardı hatırladığım kadarıyla. Ukte peşimden gelene kadar aralık duran kalın, demir kapıyı iki elimle sertçe çektim ve tek başıma içeri girdim. Bu kapının bu kadar fazla kilit barındıran ve ağır bir kapı olduğunu hatırlamıyordum, hatta o kadar dandik bir kilit sistemi vardı ki saç tokasıyla açılabiliyordu—

Adımımı bastığım yer, toprak değil sert bir zemindi; koyu renkli parkelerle döşenmiş, bir şöminesi ve uzun bir çalışma masası olan, bir duvarı komple kitaplarla dolu ve hatta bir başka köşesinde kum torbası olan, zemininin hatrı sayılacak kadar geniş bir köşesine sert matlar serilmiş bir salondaydım. Güneş ışığının zerresinin girmediği ve tavanından boruların geçtiği bir salon. *Duvarlardaki tabakalar, ses izolasyonu için miydi?* Neredeyse bir *sığınaktı* burası. Köşede bir mutfak bile vardı. Birileri burayı elden geçirmişti çünkü en son çocukken bu eve geldiğimde, alt katlar yalnızca depolama ve eski eşyalar için kullanılıyordu.

"Bilmiyorum dedim ya! *Bilmiyorum*! Yeter!"

Bir yabancının ve bir yumruğun sesi, ayaklarımın altından zemini kaydırdı o an; hayır düşmüyordum, refleks olarak sesin geldiği yere doğru ilerliyordum hızlı adımlarla.

“Bunlar sadece piyon, bir şey çıkmaz,” dediğini duydum Gazel’in, ben köşeyi dönmeden hemen önce. “Denileni yapmışlar, neye bulaştıklarını bile bilmeden… Bahse varım köşedeki terk edilmiş inşaattan toplamışlardır bunları.”

Üç duvar arasındaki küçük bir odacıkta iki sandalye, sandalyeye bağlanarak oturtulmuş ve yüzü kanlar içinde kalmış bir çocuk ve yerde bilinçsiz bir beden. *Gözlerime inanamıyordum*, burada neler oluyordu böyle?

Lodos’un sıyırdığı ince kazağından, muhtemelen omzuna kadar uzanan dövmesinin ucunu gördüm. Parmak boğumları kan içindeydi ve hatta birkaç damla kan yüzüne bile sıçramıştı. Hemen köşede, bir omzunu duvara yaslamış bir şekilde ıslak saçlarının

nemini omzundaki havluyla alan ve üzerinde yalnızca beyaz bir tişörtle gri eşofman olan Gazel, sanki sıkıcı bir filmden bir sahne izliyormuş kadar rahat, hatta bunalmıştı. Tayga ise başını eğmiş, iki parmağının arasında sıkıyordu burun kemerini. O da pek farklı görünmüyordu.

Siz, demeye çalışmıştım gözlerimle. *Burada ne yapıyorsunuz?* Dudaklarım kurumuştu. Beni ilk fark eden köşeyi döndüğüm gibi omzunun üzerinden bakan Gazel oldu, ayak seslerimi duymuştu yalnızca çünkü başını çevirdiği hâlde gözleri bomboş bir şekilde yere bakıyordu. *Bir insan, üç ayda bu kadar değişemezdi.* Ruhu falan mı satmıştı şeytana?

"Ha, şu mu?" diye sordu Tayga, şok içerisindeki ifademe karşılık sakin bir şekilde yerde bilinçsiz yatan çocuğu göstererek. Çocukların yaşları en fazla 20'ydi. "*Slabyy ublyudok.* Korkudan bayıldı o. Dokunmadık bile." *Zayıf piç.*

"Bırakın da gideyim artık!" diye bağırdı yüzü kanlar içinde olan, acı çektiği belliydi. Konuşurken yüzünü

buruşturmuştu ve inliyordu. “Bok gibi partiydi zaten!”

“*Sus*,” dedi Lodos ölüm gibi bir sesle, nefesinin altından anlayamadığım bir küfür mırıldanırken. Çocuk tehdidini çok derin bir yerden hissetmiş olmalı ki gözlerini ardı ardına kırpıştırdıktan hemen sonra çenesini bir daha hiç konuşmayacakmışçasına kapattı. O sırada Lodos elini, cebinden çıkardığı bir mendile siliyordu.

“Bu adamlar içeri girdi ve—” Ukte, birkaç takım elbiseli adamın ardından koşar adım önlerine geçerek yanıma ulaştığında bana çarpmamak için koluma tutundu. Adamlar önümüzden geçerken Ukte’yle geri çekildik, yüzü kanlar içinde olan çocuğu ve yerde bilinçsiz yatanı kollarından tuttukları gibi odanın dışına sürüklemeye başladıklarında olanları sindirmeye çalışıyordum.

“Aynen, onları oraya… evet evlerine götürün, bence de,” diye mırıldandı Ukte, yanımızdan giden adamların ardından. Kollarını göğsünde birleştirmişti

ve ne demesi, ne yapması gerektiğini bilmiyor gibi davranıyordu. “Pekâlâ, yerdeki kan lekelerini çıkarmak epey zor olacakmış gibi görünüyor…”

Dedem, Ushan Hanvezir ve Lodos’un ailesi birlikte çalışıyordu. *Çocukları nereye göndermişlerdi?* Muhtemelen aldıkları eğitim çok farklı bir eğitimdi, bu kadar soğukkanlı olmaları ve vahşileşmeleri başka türlü mümkün değildi. Peki okul nasıl bunu mazur görüp sınavlarına bile uzaktan girmelerine izin vermişti? Aileler cüzdanlarının ağzını mı açmışlardı? Şaşırmazdım. Safir’e para akıtan başıca aileler vardı ve bu ailelerin düzenlerine okul saygı göstermek *zorundaydı*.

Belki de yanılıyordum. Belki de bu kanlı şiddet, bu üç çocuğun içinde her zaman vardı; kapalı kapılar ardında ve karanlıkta ortaya çıkıyordu sadece. Ne de olsa Tayga’nın çocukluğunu biliyordum. Bu kadarı, üç ayda öğrenilmiş *olamazdı*.

Belki de kapalı kapılar ardında nesiller boyu aktarılan *tehlikeli* bir *miras* için yetiştirilen yalnızca ben değildim.

“Aşağı inmemekle ilgili ne demiştim?” diye sordu Tayga seslice nefes vererek, Ukte’ye doğru.

“Ne yapsaydım? Talya’yı kolundan tutup salona kilitleyemezdim ya. Ayrıca benden daha soğukkanlı olduğu belli, şaşırmadı bile şu yaptığınıza. Ben aklımı kaybetmiştim siz çocukları aşağı sürüklerken,” diye söylendi Ukte kolumdan çıkarak, endişeli bir ifadeyle yüzümü süzerken. Ardından yere baktı ve avuçlarını yanaklarına yasladı. “Aslında, şu aklımı kaybetme olayı devam ediyor sanırım. Şu an biz konuşurken bile kaybolduğunu hissedebiliyorum. Ambulansı arayıp kendi kendimi hastaneye kaldırtsam nasıl olur? Polisler geldiğinde de travmadan hiçbir şey hatırlamadığımı söylerim—”

“Polis *yok*.” Tayga’nın telefonu çalıyordu ve yanıtlamak için uzak bir köşeye gidiyordu o an, çatık kaşlarımla izliyordum telefonunun ekranını. Rus

alfabesiyle dedemin adı soyadı yazıyordu. Tayga'nın ayrıca, babası ve dedemle yaptığı özel konuşmalarda yalnızca Rusça konuştuğunu biliyordum.

"Ben gidip bir yerden su bulacağım. Ya da belki kusarım…" Ukte homurdanarak kapıya doğru ilerlemeye başladı ve merdivenlerden birkaç basamak çıktığında çoktan kaybolmuştu bile.

Önüme döndüğüm an irkilerek bir adım geri gittim, Gazel tam önümde dikiliyordu. Dağınık nemli saçlarını o kırmızı sıvı her neyse ondan arındırmak için yıkadığı belliydi, omzuna bıraktığı temiz havlu ve muhtemelen gözüne de biraz kaçtığı için kızaran kahvelerine baktım; üzerini değiştirmiş ve temizlenmişti. Lodos arkasından geçip kadrajımdan çıkarken Gazel önümde dikilmeye devam etti bitmek bilmez saniyelerde. *Bitterleşmiş* gözleri koyu mavilerimde, yüzümde gezindi; üzerimdeki kapüşonluya, çıplak bacaklarıma ve ıslak saçlarıma baktı, ardından bakışlarını kaçırdı ve hiç

beklemediğim bir anda, omuzlarındaki havluyu çekip yüzüme fırlattı.

Ne?

Sertçe havluyu kafamdan aldım ve arkasından beş karış açık kalan ağzımla baktım, yürürken dönüp bana bir bakış attığında nedense önüne döndüğü an anlayamadığım bir nedenden gururla gülümsediğini hissetmiştim. “Saçların ıslak. Kurula.”

Havluyu arkasından fırlattım ama anında dışarı çıktığı için yalnızca kapıya çarpıp yere düştü. Peşinden merdivenlerden çıkmaya başladım ve onu girişe kadar takip ettim, tam kapıdan dışarıya çıkacağı sırada kolunun altından sıyrılıp önüne geçmemle onu anca durdurabilmiştim.

“Farenjit falan mı olmaya çalışıyorsun?” diye sordu bana, kolumdan tutup içeri çekerken. Ardından kapıyı üzerimize kapattı.

Kollarımı göğsümde birleştirip ters ters baktım ona önce, ardından bunun bana hiçbir cevap kazandırmayacağını fark ederek telefonumu çıkardım ve yazmayı bitirdikten sonra ekranı yüzüne doğru uzattım. Her zamanki gibi mesafeyi ayarlayamayıp fazla yakınına soktuğumdan, Gazel bileğimi tuttu ve telefonumu elimden alıp okudu.

Partiyi kim vermiş? Nasıl bu evi kullanabilmişler? Güvenlik neredeymiş? Maskeler ve kırmızı sıvı ne anlama geliyor? Aşağıdaki çocukların piyon olduğunu söylerken ne demek istedin?

"Fazla merak kediyi öldürür derler," dedi Gazel telefonu indirirken, kapüşonlunun cebine uzandı ve telefonumu oraya koydukten sonra sakin bakışlarını yüzüme çıkardı.

Gözlerim kısıldı. Telefonumu cebimden çıkardım yeniden.

Sana bir soru sordum.

“Sen bana *birçok* soru sordun, Talya, emin değilim kendi aile meselelerinizi sana kahve ısmarlığında bile neden seninle konuştuğunun hesabını sorduğun birinden dinlemek istediğinden,” diye yanıtladı beni, dudaklarını ıslatmış ve hafifçe kafasını yüzüme doğru eğmişti. Yani bu, *hâlâ*, aylar öncesindeki tavrımla ilgiliydi.

Ayrıca, *aile meselesi* mi?

Çocukların suratındaki maskelerde senin de yüzün vardı. Bu, olayı nasıl sadece benim aile meselem yapıyor?

Gözleri kısıldı. “Belki de dedene sormalısın,” dedi sesindeki hafif eğlenir tınıyı gizlemeden, dedemin benimle bu tarz meseleleri katiyen konuşmadığını ve sadece derslerimle, özel hayatımla ya da almak istediğim hediyelerle ilgilendiğini bilmese de eğer sorarsam cevap alamayacağımı kesinlikle biliyordu.

Seninle konuşmak ya da yan yana görülmek istemediğim için bana kızamazsın.

“Kızgın değilim,” diye yanıtladı. Gözlerini kaçırmıştı. “Öyle bir samimiyetimiz yok.”

Kırmızı sıvı, boya değildi değil mi?

Gazel’in yüz ifadesi gerildi, birkaç saniye gözlerimin içine bu bilgiyi kaldırıp kaldıramayacağımı tartarcasına baktı. Ardından yavaşlığı ve ağırlığı beni tedirgin edecek bir şekilde başını iki yana salladı. “*Domuz* kanı.”

Yutkundum. Gazel onun domuz kanı olduğunu nereden biliyordu? Midem bulanıyordu. Eve gittiğim gibi, kendimi üç kere keseleyecek ve saçlarımı on kere yıkayıp derin bir maske yapacaktım. Ayakkabılarımın yalnızca ön kısmına bulaşmış olması umrumda bile değildi, çöpe gidiyorlardı ve ayrıca tırnaklarımı da kökünden kesmek istiyordum.

Kim neden yaptı bunu?

“Neden yaptıklarından çok, ne kadar aptal ve acemice olduğunu söylemem gerek…” Yeniden ısınan çikolata kahveler, ıslak saç tutamlarımda gezinirken “Çoğu zaman sınırı aşmak *aptallıktır*, cesaret değil,” diye devam etti lafına. Bir elinin saç tutamlarıma uzandığını hissettim, bir tutamı alıp iki parmağının arasına sıkıştırdı. “Eve dönmen gerekmiyor mu? Kıbrıs meselesi yüzünden cezalısınız sanıyordum. Saçlarını gerçekten kurutmalısın.” Bir anda omzumun üzerinden uzandı, sweatshirt’ümün kapüşonunu kaldırdı ve başımdan geçirdi. Aklı başka bir yerdeymiş gibi konuyu değiştirmişti. “Buraya gelmemeliydiniz.”

Yani kimin yaptığını biliyorsunuz aslında, yazdım fakat göstermeye fırsatım olmadı. Tayga ve Lodos bodrum katından yukarı çıkarken, Ukte de mutfaktan elinde bir buçuk litrelik bir su şişesini kafasına dikerek geliyordu.

Bodrum katını kullanmak için elden geçirdiklerini anlattı Tayga, dönüş yolunda. Beni ve Ukte’yi eve bırakıyordu, ardından Kama evine geri döneceğini

biliyordum çünkü Gazel ve Lodos orada kalmıştı ve daha işleri olduğu her hâlinden belliydi.

Arabada Ukte onu fazlasıyla sıkıştırdığında, ailenin iş anlaşması yaptığı bir meseleden hoşnut kalmayan İtalyan kökenli bir ailenin çocuklarının onlarla uğraştığını söyledi. Çocuklarla birkaç aydır uzaktayken katıldıkları eğitimde tanışmışlar ve ilk andan itibaren aralarında bir gerginlik oluşmuştu. "İtalyanlara dikkat etmemiz gerektiğini söylemiştim!" diye atıldı Ukte, arkaya dönüp bana bakarken. "Hep söylüyorum!"

Tayga nefesinin altından Rusça homurdandıktan sonra "Ne bu İtalyan merakın?" diye söylendi, ama Ukte cevap vermemişti. Araya girip ne düşündüklerini sormak istemiştim ama bunun için fazla yorgundum ve abi-kardeş arasında bir şey olabileceğini düşündüğümden karışmak da istememiştim doğrusu.

Eve geldiğimde neredeyse sabah olmak üzereydi ve bunca zamanın nasıl bir anda geçtiği hakkında hiçbir

fikrim yoktu. Ön kapının kilidini sessizce açtım ve ayakkabılarımı çöp kutusuna bastıktan sonra parmukucunda çıktım üst kata. Annem ve babam muhtemelen eve geldikten sonra odamda ne yapıyor olduğumu kontrol etmemişlerdi bile, bu yüzden evden çıktığımı bile bilmiyor olma ihtimalleri yüksekti.

Neden bilmiyorum, ama Görkem'i kontrol etme isteği odama girmeden hemen önce aklımı meşgul ettiğinde, sessizce kapısının kolunu indirdim ve kafamı içeri uzattım. Henüz yedi yaşındaki erkek kardeşim yatağında mışıl mışıl uyurken, örtüsünün üzerindeki elinden yatağına düşmüş fotoğraf makinesinin ipi bileğindeydi. Her şeyin fotoğrafını çekiyordu o makineyle.

Yatağının önünde eğilip mışıl mışıl uyuyan çehresine baktığımda, aklıma yalnızca Gazel'in Lara'yı okula bıraktığı sabah küçük kızı kucağında bahçeye taşıyışı ve benim çoğu zaman aynı evde yaşıyor olmamıza rağmen Görkem'in yüzünü bile görmüyor olmam

gelmişti. Gazel muhtemelen çoğu sabah bırakıyordu Lara'yı okula. Belki de hep.

Yedi yaşındaki kardeşimle aramdaki ilişki ideal bir abla-kardeş ilişkisi değildi, her ne kadar zora düşse ona yardım etmek için elimden geleni ardıma koymayacağımı bilsem de. O biliyor muydu ki gerçi bunu? Benim alamadığım ebeveyn ilgisini onun alıyor olmasının onun suçu olmadığını biliyordum, o sadece küçük bir çocuktu.

Fotoğraf makinesinin ipini bileğinden çıkarmadan, açıp kapama düğmesine bastım ve bugün çektiği fotoğraflara baktım. Görünüşe göre Görkem, yemekteki tek çocuktu. Epeyce sıkıldığından çocuk menüsünden sipariş edilmiş makarnası ve mavi ayakkabıları dâhil birçok şeyin fotoğrafını çekmişti; şarap kadehleri, lüks bir restoranın özel odasının birçok açısı, şık bir hanımefendi ve eşi, ve hatta imzalanan sözleşmeler bile. Fotoğrafların çoğu bulanık ve yamuktu, ama eminim Görkem büyüdüğünde iyi bir fotoğrafçı olacaktı. Onun yaşındaki çocukların çoğu kameranın ışık ayarlarını

kurcalayıp harika işler çıkarmayı bırak, flaş düğmesinin nerede olduğunu bile bilmiyorlardı.

Ardından kendimi gördüm. Kahvaltı sofrasında omletimi yerken, salonda televizyon kanallarını karıştırırken, kanepede uyuya kalmışken… Birkaç fotoğraf ileride, aralık odamın kapısından çekilmiş ders çalıştığım bir iki fotoğrafım bile vardı.

Seni baş belası, diye düşünmeden edemedim içimden. Fotoğraf makinesini bırakıp Görkem'in sarı saçlarını karıştırdım ve kafasına bir öpücük bıraktım. Anlaşılan, annem Görkem'i hâlâ *Dalin*'le yıkıyordu.

❧

İkinci dönemin ilk günü, şehrin dışına doğru ormanın içine konumlandırılmış Safir'e *kar* yağıyordu. Şehrin içinde dolu olarak kendini gösteren fırtına tüm İstanbul'un trafiğini tıkamış, televizyondan kar yağacağı haberini aldığı için tüm gece sevinçten uyuyamayan küçük kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir *Hanvezir*, kar *yağdığı* için takınırken soğuk nevale suratını; bir diğeri, *yağmadığı* için tüm gün somurtacaktı.

"Akel'in kulağına gidecek," dedi Lodos, tepsisini masanın üzerine bıraktıktan sonra sandalyesini çekip karşıma otururken. Güney yemekhanesi bugün, olumsuz hava şartları yüzünden öğlen yemeğine dışarı çıkamayanlar sayesinde fazlasıyla kalabalıktı.

Tayga, içeri girdiğimizden beri üçüncüye çalan telefonunu sessize alıp masanın üzerine fırlatırcasına bıraktıktan sonra yemeğinden bir çatal aldı. "*Ya znayu." Biliyorum.* "Onunla ben ilgilenirim."

İki rus kökenli yakın arkadaşa sahip olmak, rusçanın boğazından aşağı sokulması demekti. Kendimi

eziyetten kurtarmak için ek derslerde rusça almaya başladığımda ise fark etmiştim; yanımda oturan iki *piç* sayesinde zaten B1 seviyesindeydim. Artık tek yapmam gereken alfabeyi ezberleyip doğru aksanı bulmaktı.

"Hanege'ye güvenmiyorum. Mekânı kontrol etmemiz lazım," dedim sodanın kapağını masaya vurup elimle açarken. "Kızlar nerede olacak?"

"Ukte yorganın altında zavallı hayatından kaçmak için kitap okuyacağını söyledi." Tayga bana doğru soru işaretleriyle dolu bir bakış attığında sodamdan bir yudum alıyordum. "Neden?"

"En son kontrol ettiğimde, babamın elini sıkan ve neredeyse iş anlaşması için bizimkilerle aynı masaya oturacak kadın tarafından Sicilya'ya kaçırılmak üzereydiler. Ardından kuzenini, İtalyan dalyarakların kurup oynadığı *13. Cuma*'dan fırlama kanlı partinin mutfağında kahve yapmaya çalışırken yakaladım; kahve kavanozunu kıran orospu evladı, cevap vermediği için üzerine tükürüyordu." Parmaklarımın

arasında bir kalemmiş gibi seri bir şekilde gezdirdiğim bıçağı, yemeğimi keserken belki bir kere kullanmıştım. Başka bir şeyler yapmayı düşünmek içinse *birçok* kez. "Asıl sen neden sorgulamıyorsun?"

Lodos'un dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm su içerken. Narsist piçi neredeyse hiç gülümserken görmemiştim bile. Tüm dişlerinin çürük olduğuyla ilgili canım üzerinden bir bahse girmem gerekse geberme ihtimalim yarı yarıyaydı.

Tayga düşünceli bir bakış attı, ardından "Biliyor musun…" diye mırıldanırken kaşlarını çattı.
"Haklısın. O ikisi bir araya gelince ortalığı fena karıştırıyorlar. Talya'nın *sosyal becerileri* herkesin takdir ettiği bir konu değil."
Ailesinin onu tıktığının bile farkında olmadığı bir kafesin içinde gökyüzünün geri kalanında hüküm süren kanatlılardan kendini izole eden ve ısrarla kanat çırpmayan huysuz bir serçe, Rusya'dan yeni dönen ve âdeta bir sosyal kelebek olan kuzeniyle tanışmıştı ve sonuç felaketti. Her ne kadar arabalara

çürük domates fırlatıp sabahın 3'ünde sahil şeridinde hız cezası yemiş olsalar da, bunlar yalnızca tutanakları tutulan ve soyadlarının verdiği güç sayesinde gün yüzü görmeden saman altı edilen ufak eğlenceleriydi. Kıbrıs bir ilk olabilirdi onlar için ama son olmayacağız bariz belliydi.

Bir zamanlar ben de yalnız uçan bir kuştum ve her ne kadar yalnızlığın aslında oldukça keyifli, insanı birçok sosyal açıdan geliştirip olgunlaştıran bir şey olduğunu savunsam da etrafında güvenebileceğin insanların olması hayatı kolaylaştırıyordu. *Talya Vasilyev*'in hayatının kolay olduğunu düşünmüyordum; öte yandan, kendisinin işleri zorlaştırdığına dair *şüphelerim* vardı.

Benim dikkatimi çekmiş ve sinirlerimi bozmayı başarmış olması, en büyük kanıtıydı.

Çok yakında, kilidini kırdığı kafesinden çıktığına pişman olacaktı.

Yemekhanenin ücra bir köşesinden gelen bir çığlık, tüm algı mekanizmamı devre dışı bırakarak dikkatimi tamamen bir tehlike aramak üzere sesin kaynağına çektiğinde; başımı kaldırdığım an yalnızca, masaların arasından koşturup şakalaşan bir grup arkadaşı gördüm. Dışarıdaki öğrenciler etrafta biriken kar tabakasıyla kartopu savaşı yapmaya başlamıştı ve yemekhanede işi bitenler gürültülü bir şekilde dışarı çıkıyorlardı sadece.

"Kartopu savaşııııııı—aaaaaaaaaaaaa!"

Lodos huzursuz bir şekilde çatalını ve bıçağını bırakıp, ruhsuz bakışlarını pencereden yüzüme çevirdiğinde ne düşündüğünü biliyordum. Neredeyse bir saldırı altında olduğumuzu düşünmüş, bir et parçasını bile oldukça uzun bir sürede kesen ucu kör bıçağın kabzasını avucunun arasına iki parçaya ayıracak kadar sıkmıştı.

Dışarıda insanlar, kar yağan bir günde yapılacak en doğal aktiviteyi yapıyordu oysa; herhangi bir terslik yoktu.

Cehennemde üç ay geçirdikten sonra normal hayatına dönmek zorlayıcı olabiliyordu ama. Uyanıp güneşin yine batıdan doğmasını bekliyor ve kahvaltıda önüne parçalar hâlinde bir *Glock .45 ACP* koyup en hızlı birleştirenin diğerini vurarak hayatta kaldığı odalarda bırakıyordun ruhunun bir parçasını. Gerçek dünyayı görüşünü sıfıra indiren siyah filmli gözlüklerden, olduğu gibi görmeyi öğrenene kadar; *karanlık, hilelerle dolu, distopik bir kâbus…* aile mirası belini bükmeden dik dururken omuzlarında taşımaya alışana kadar değil, aile mirası *olmayı* öğrenene kadar.

Birbirlerine kar fırlatan insanların arasında, arkasında koşturan arkadaşına yakalanmamak için paytak adımlarla koşmaya çalışan; beyaz bir berenin altına sıkıştırılmış, siyaha dönük koyu kahve saçlara takıldı gözlerim. Tayga çoktan dikkatini toparlayıp masaya dönebilmiş, Sulhi Vasilyev'in *sûkunet* emrini tartışıyordu. Ailelerin nasıl sessiz kalmamızı istediğini.

Ama küçük piçler rahat durmuyordu ve Kama evindeki herkese açık boktan gösterileri yeterince tahrik etmişti etmesi gerekenleri.

Bıçağı ne zaman yeniden elime almıştım bilmiyordum ama Ukte'nin kovaladığı Talya kendi botunun açılmış bağcığına takılıp yerden kalkmaya çalışan bir çocuğun üzerine dikkatsizce düştüğünde, kabzasını avucumun içinde sertçe tuttum ve başparmağımı çeliğin keskin tarafına sürttüm. *Metalik* tadı ağzımda hissediyordum.

"Çocuklarını *yalnızca* kontrol etmek istemiyorlarsa etmezler. O ailenin işleri nasıl hallettiğini küçükken dinlediğim hikâyelerden biliyorum," dedim gözlerimi pencereden ayırmadan. "*Capo* dedikleri adamın sözü *Cosa Nostra*'da kendi başına ayrı bir *din* gibidir. Herif bir şeyi öğrenmeyi *talep* etmez, zaten *bilir*. Göz yumdukları ve apaçık izin verdiği konular vardır sadece." Ukte, Talya'ya elini uzattı ama yerden kalkan çocuk üzerini bile silkelemeden hızla doğrulmuştu, sözde *destek* olmak için Talya'nın koluna girdiği an temas ettiği uzuvunu *alev*

aldırabilecekmiş gibi baktığımın farkındaydım. Kendime *apaçık* engel olamadığımın da.

"Yani diyorsun ki, savaşı çocuk kavgasıyla çıkartıp ailelere bulaştırmak istiyorlar," diye tercüme etti Tayga. "*Ya dolzhen byl znat'.*" *Bilmeliydim.* "O zaman *Elena Adelardi*'nin Kıbrıs'da yaptığı şov asla iyi niyetinden değildi. Kızları Sicilya'ya kaçırabilirdi ama bunun yerine babamı arayıp kızların lokasyonunu verdiler, çünkü asıl tahrik etmek istedikleri *küçük* üyeler." *Mirasçılar.*

"Asıl soru şu," diye mırıldandım, oldukça kör ama tırtıklı olan bıçağın keskin tarafını baş parmağımın içiyle okşarken. Talya, onu kaldıran çocuğa kocaman gülümserken Ukte nefessiz bir şekilde gülerek bir şeyler anlatıyordu. *Her zaman böyle… değildir… ister misin… kahveler senden!* Sürekli geçen insanlar yüzünden kızın ağzını doğru düzgün okuyamıyordum. "*Asıl* motivasyonları ne?"

"Bazen," dedi Lodos, pencerenin ötesinden Talya'nın *derin mavi* gözleri benimkilerle buluşurken;

Tayga'nın aksine Lodos'un arada ortaya çıkan bir rus aksanı vardı. "…*kazanmak* istediğin için başlatmazsın bir kavgayı." Soğuktan kıpkırmızı kesilmiş dudaklardaki tebessüm yavaş yavaş kaybolurken, bunun çabucak bir *gözlerini ilk kaçıran kaybeder* oyununa döndüğünün farkındaydım. "*Bitirmek* istediğin için başlatırsın." Tepsimin ortasındaki kırmızı elmaya uzanıp bir ısırık aldığımda Talya'nın gözleri önce elmaya, ardından dudaklarıma kaydı ve bakışlarını kaçırması uzun sürmedi. Nasıl bu kadar cesur ve aynı anda korkak olabilirdi? "Çünkü savaşarak elde edemeyeceğin *bir şey* vardır."

Ateşkes derler buna.

"Yebat'," diye soludu Tayga, *siktir,* öyleydi. Ailelerimizle konuşmamız gerekiyordu ama yapılabilecek bir şey olmadığınız *hepimiz* biliyorduk. Eğer *savaş* istiyorlarsa, istediklerini alana dek bu tahrik oyunu durmayacaktı. Sûkünet bir çözüm değildi asla.

Birkaç saniye önce Talya'nın dikildiği yere baktığımda görebildiğim yalnızca zilin çalmasıyla dağılan öğrenciler oldu. Çocuklar sınıflarına gittiğinde, yemekhanenin kapısını açıp bahçeye çıktım ve omuzlarımın üzerine usulca konan kar tanelerine baktım; küçükken avuçlarımla yakalamaya çalışırdım, kaptığımı düşündüğüm an kaybolurlardı.

"Narin şeylere kaba kuvvetle sahip olamazsın," sözleri çınlıyordu kulağımda şimdi, yeniden *yedi* yaşındaydım sanki ve beni *yalın ayak*, ince birkaç kumaş parçasıyla dışarı çıkaran annem kollarını açmış etrafına dönerek kucaklıyordu kar tanelerini.
"Öylece durmalı ve sana gelmesini beklemelisin."

Öylece durmuştum ben de, soğuktan ayaklarım kangren olma noktasına gelene kadar karların üzerinde; küçük kristaller gökyüzünden üzerime yağıyor ve hareket etmediğim sürece birkaç saniye sürse de ne kadar güzel olduklarını görebiliyordum. Üzerinde dikildiğim soğuk, ayak tabanlarımı kesmiş; ateşler içinde yanarken annemle oynayarak günlerimi geçirmiş, yatağıma kan kustuğum noktada

hasta olduğumu düşündüğü için annem, avucuma bırakılan antidepresan haplarını koca bir bardak suyla boğazımdan aşağı göndermiştim.

Bahçedeki kadife kar örtüsünün üzerine yatıp kollarımla melek kanatları yaparken kalp krizi geçirdiğimi düşünmemiştim bütün bedenim bir anlığına uyuştuğunda ve gözlerim karardığında. Ayağa kalkmış, içeri girmiş ve banyo yapmak istediğimi söylemiştim. Anneme göre duştaki musluğun yalnızca sıcak ve soğuk ayarı vardı, üşüdüğümü bilmediğimden ve yalnızca tenimi yakan kısım beni kendime getirebildiğinden vücudumdaki üçüncü derece yanıkları sorun etmemiştim ben de…

Nihayet iş gezisinden dönebildiğinde, babam etmişti ama.

SEKIZINCI BÖLÜM

"ÖLÜM SESSIZLIGI"

BELLSAINT, Losing My Religion

Soğuktan telefonum çalışmayı reddederek kapandığında arka bahçeden kalkan servislere doğru yürüyordum ama etrafta herhangi bir araç yoktu. Ukte, Kalp Damar Cerrahisi'nden kontrol randevusu alıp öğleden sonra okuldan çıkacak günü bulmuştu ve şimdi de servisler ekstrem hava şartları yüzünden erken kalkıyordu. Yeni yılın en berbat günü için

şimdiden elimde bu kadar fazla seçenek olması beni korkutmuyor değildi.

Koyu saçlarımın üzerine düşen kar tanelerini izlerken, ayak bileklerime kadar yükselen kar tabakasının üzerine basarak soğuğa alışmaya çalıştım bir müddet ama öksürmeye başladığımda, gerekirse aileden birini, *herhangi birini* arayıp beni buradan çıkarması için yalvarmam gerektiğinin yavaşça farkına varıyordum. Hastalanamazdım, eğer hastalanırsam çok ağır geçireceğimi ve haftalarca yataktan çıkamayacağımı biliyordum; okulun son döneminde böyle bir aksaklık tolore edilemezdi ve en iyi ihtimalle sınıfı tekrar ederdim.

Sınıfı tekrar falan edemezdim. Ama o zaman sahip olacağım not ortalamasıyla, üniversitelere geçiş sınavında potansiyelimin en üst seviyesinde bir puan alsam bile hedeflediğim

okullardan birine tam burslu giremezdim. Tam bursu geçebilirdik, *direkt* giremezdim.

Talya: *Beni okuldan alabilir misin?*

Alâ: *Taksi çağır. İşim var.*

Ama sorun da buydu zaten. Taksi çağırma uygulamasından kimse yanıt vermiyordu çünkü bu karda kim yolları birkaç saate kapanacak kadar yoğun yağan karlı bir dağa çıkmak isterdi?

Annem her zaman böyle miydi, hatırlamıyorum. Eğer bana tutunabileceğim tek bir hatıra verebilseydi ona, eminim kollarım kopana kadar tutunurdum sımsıkı. *Aklı başında insanlar yumuşar ve gözleri dolar bu yorumuma, bense yalnızca bir enayi olduğumu düşünüyorum.*

“Montun nerede senin?”

Kollarımı birbirine bağlamış öylece, botlarımın ucuyla karları tekmeliyordum ki durdum. Birkaç saniye yalnızca kalbimin atış sesi doldurdu kulaklarımı. *Güm. Güm. Güm.* Kar bile nazikçe yağarken üzerime, birkaç metre arkamda dikildiğini tahmin ettiğim kişinin insafı yoktu. Benimle dalga geçiyordu. Sanki bahçede, üzerimde yalnızca ince okul ceketi ve eteğimin altında incecik bir çorapla dikilmek tamamen benim tercihimmiş gibi.

Omzumun üzerinden ona doğru döndüğümde üşümüyormuş izlenimi vermek ve ona daha iyi kafa tutabilmek için kollarımı iki yanıma indirdim ve burnumu çekmeyi kestim. Okul formasının üzerine giydiği uzun, siyah kabanı; hafifçe ıslanmış kumral saç tellerine düştüğünde saçlarının rengini koyultan kar taneleri ve soğuğa rağmen oldukça canlı görünen gül kurusu dudakları vardı. Yazdan kalma

bronzluğunu çoktan üzerinden atmış teninin beyazlığına baktığında bir film sahnesi görüyordu insan.

Christopher Nolan gibi yönetmenlerin çektiği türden, konusu anlaşılmaz bir film. Çünkü Hanvezir ve onun gibilerle ilgili sorun buydu; o güzel yüzlerinin ardında kafataslarının içine yerleştirilmiş güzel beyinleri ne planlıyordu, ne düşünüyordu, ne istiyordu *bilemiyordunuz.* Ama onlar sizden almayı iyi bilirlerdi. *Alır, alır, alır ve alırlardı.* Verebileceğiniz hiçbir şey kalmayıncaya dek.

Nihayetinde sıkılıp bir başkasına geçene dek.

Ellerimi okul ceketinin içine soktum ve vücudumu tamamen ona çevirerek dik bir şekilde durdum karşısında. Cevap vermedim. İstesem de veremezdim, telefonum çalışmayı reddediyordu bu soğukta.

Gazel birkaç saniye bakışlarını soğuktan kızarmış yüzümde, kirpiklerime ve saçlarıma düşen kar tanelerinde gezdirdi. Ardından uzun bacakları sayesinde attığı iki adımın ardından tamamen karşımda dikiliyordu. Uzun boyu sayesinde yüzüne bakmaya devam etmek için başımı kaldırmak zorunda kalmıştım.“Soğukta ince giyinmekten keyif mi alıyorsun?”

Biri montumu çaldı.

“Bilinçli bir şekilde kendini hasta etmek mi istiyorsun?”

Daha acısız yollar var.

“Neden def olup evine gitmiyorsun?”

Tüm yolu yürümek zorunda kalırdım muhtemelen.

Tabii bunların hepsi, kafamın içinden verdiğim cevaplardı; Gazel Hanvezir hiçbirini elbette ki anlamıyordu. İşaret dilini kullansam bile anlamazdı. Onunla konuşabilmenin bir yolu yoktu.

“Duymazdan gelinmekten çok sıkıldım,” diye homurdandı nefesinin altından. “Telefonun nerede?”

Elimi cebime uzattım ve soğuk havaya karşı tepki olarak kapanan, açılmayı reddeden telefonumu ona uzattım. Gazel çatık kaşlarla telefonumu açmayı denerken dudaklarımı birbirine bastırdım ve adlandıramadığım, keyif veren bir his dudaklarımın iki ucunu yukarı kaldırdı. “Şarjın yok?”

Başımı iki yana salladım gözlerimi gözlerinden çekmeden. Burnumu birkaç kere çekmiş,

donma raddesine gelen yüzümü avuçlarımı içine bastırmamak için zor tutuyordum kendimi.

"Benimle gel," dedi Gazel, uzanıp telefonumu cebimden içeri atarken. "Seni eve bırakacağım." *Sağ ol, kalsın*, dercesine başımı iki yana sallayıp kantin kapısına doğru dönüyordum ki yumuşak, parfüm kokulu bir kumaşın boynuma sarıldığını hissettim; ellerim şaşkınlıkla Gazel'in boğazıma doladığı siyah atkıyı kavradı. Kendi boynundan çıkarmıştı.

"H-h—" *Hayır*, diyecektim, eğer bileğimden kavradığı gibi beni yöneldiğimin aksi tarafa çekiştirmeye başlamasaydı. Sendeleyip düşmekten son anda kurtularak karların arasında koşturdum, aptal herifin bacakları anca benim boyum kadar olduğundan onun her bir adımını benim koşar adımlarla tamamlamam gerekiyordu.

Kapalı otoparka inen asansöre binene dek bileğimi bırakmadı. Aslında, asansördeyken de bırakmamıştı; yalnızca ben boştaki elimle omzunu dürttüğümde ve *ne var?* dercesine bir bakış attığında hâlâ tutuyor olduğu bileğimi gösterdiğim an, ateşe dokunmuşçasına ani bir hareketle çekmişti elini.

Kırmızı bir spor arabaya bakındım fakat yüksek, siyah bir Jeep'in ışıkları kilidinin açıldığını belirtircesine yanıp söndüğünde bu havada kendi aracıyla gelmediği için içimden şükür duaları okuyordum. Bir keresinde kendi başıma nasıl gidildiğini bile bilmediğim bir kütüphaneye ders çalışmak için gitmeye teşebbüs etmiştim ve taksi, bir yokuşu tırmanırken ani fren yaparak kaymıştı. Öndeki otobüs de kaymıştı. Hayatımın da gözlerimin önünden kaydığını hissetmiştim o gün.

Tüm bu aptal anılarımı insanlara anlatmak istiyordum. Kalabalık masalarda çenem çıkana kadar konuşmak ve açılan konular hakkında yorumlarımı paylaşmak istiyordum. Yalnızken en çok izlediğim videolar TED konuşmalarıydı ve çok daha küçükken duştan çıktığımda, ayna karşısında saçlarımı kuruturken insanların karşısında önemli konulardan bahsediyormuş gibi davranırdım.

Eğer yeterince cesur olursam hayaller yalnızca buğulu ayna karşısında dinlediğim podcastlerde ağzına mikrofon dayanmış kişi olmayı hayal etmekten ötesine gidebilirdi ve belki bir gün, *yeterince* inanırsam, Tayga; Ukte'ye değil de bana *çenesi düşük* diye laf atabilirdi.

Ama tüm bunlar yağmurlu bir günde rotada beliren dik bir yokuş gibiydi ve ben freni tutmayan bir arabayı sürüyordum.

Gazel aracı okulun otoparkından çıkardıktan sonra şehre doğru sürerken birkaç denemenin ardından telefonumu açmayı becerebildim, ardından *Kar yağmasını seviyorum*, yazdım notlara ve Gazel'e gösterdim. Neden bilmiyordum. Ukte bir şekilde, insanlarla iletişime geçme isteği ekmişti sanki içime ve küçük, alakasız şeyler söylemek— göstermek, yapması o kadar da absürt bir şeymiş gibi gelmiyordu artık. *Hey, ben de buradayım* demek gibiydi dev gibi insanların arasında küçük bir karıncayken kaldırım kenarındaki ve kimsenin beni duyabileceğini düşünmüyordum yine de.

"Tabii ki seviyorsun," diye mırıldandı Gazel, nefesinin altından. Ön koltuğa geçmeden önce kabanını çıkartıp arka koltuğa koymuştu ve klimayı 30 dereceye falan ayarlamış olmalıydı

çünkü okul ceketimin altında terlemeye başladığımı hissediyordum.

Tabii ki seviyorsun. Ama sesindeki tını, *bunu tahmin etmeliydim*, der gibi aşağılarcasına bir tınıydı.

Sen sevmiyorsun galiba, yazdım ve yeniden ekranı ona gösterdim. Boş bir ifadeyle ekrana baktı ama bir anlığına çenesini sıktığını fark etmemek imkânsızdı, ardından yola odaklandı yeniden. "Pek bir sosyal kelebeksin bugün, hayırdır?"

Bir konuşmayı başlatmanın, cesaret kıran yanı da bu; karşındaki devam ettirecek mi bilmiyorsun ve sessizliği seni duymazdan gelmeye tercih ettiğinde öfkelendiğin yalnızca kendin oluyorsun. Terapist buna "*Sorun değil, seninle konuşmak istemiyor olabilir, o an konuşmak istemiyor olabilir, bu konu hakkında*

konuşmak istemiyor olabilir," diyor, farklı bakış açıları sunuyor. Hiçbiri *gerçek* gelmiyor. Sen yalnızca reddedildiğini düşünüyor ve birkaç saati midende bir taşla geçiriyorsun çünkü hayal kırıklığı, aslında çocukluğundan beri koynunda beslediğin ve seni zehir zıkkım bir uykuya daldıran o yegâne duygu. Sen aç bırakıp öldürmek isterken onu ekmek kırıntılarıyla besleyen her yeni insanda biraz daha nefret ediyorsun kendinden.

Ama *sorun değil,* öyle mi? Terapilerden nefret ediyordum.

Sende bir sorun var! diye bağırıyordu ailem sanki bana, beni terapilere gitmeye zorladıklarından beri. *Git düzelt!* Hiçbir zaman *"Yemeğini yedin mi?"* değildi öğün vakitleri sordukları, *"İlaçlarını aldın mı?"*ydı sanki. İlaçlar karın doyurmazdı. Görünüşe göre, sessizlik doyuruyordu ama.

Okuldan çıkalı ne kadar olmuştu hatırlamıyordum fakat şehrin içindeki trafikte, spesifik bir noktada yaklaşık kırk beş dakikadır bekliyorduk ki sessizliğe ve sıcağa daha fazla dayanamadığım için pencereyi sonuna kadar açarak kolumu dayadım ve diğer elimi avucum açık bir şekilde dışarı uzattım. Avuçlarımın içinde eriyordu kar taneleri.

“Hasta olacaksın.”

Bıkkın bir nefesle telefonumu çıkardım ve yanağımı koluma yaslayarak tepkisini görmek için Gazel’e döndüm. *Neden bu kadar umursuyorsun hasta olup olmamamı? Artık birlikte ödev de yapmak zorunda değiliz.*

Çikolata kahvesi gözler ekrandan ayrıldı, dirseğini kapıya yasladığı eli havadaydı ve başparmağının tersini alt dudağına sürttü

gözleri ön cama düşen kar tanelerini izlerken.
"*Hasta* insanlardan nefret ediyorum."

Bir şimşek, zihnimin orta yerinde acı bir şekilde çakarken kendime düşüncelerinin bu kadar beni etkilemesine izin verdiğim için küfrettim ve rahatsızca arkama yaslanırken camı kapattım. Hasta derken *üşütmek, grip olmak* gibi bağışıklık sistemini doğrudan etkileyen hastalıklardan bahsettiğini biliyordum ama annesini düşünmeden edememiştim. Parmaklarım istemsizce yeni bir cevap yazdı. *Benden nefret etmemek için çabalıyormuşa benziyorsun Hanvezir.*

Gazel'in başparmağı dudağından düştü, gözleri yola geri dönmüştü bir santim ilerlememiş olsak bile ve bir *cık* sesi çıkardı seslice nefes verirken. "Bu kadar belli etmek niyetim değildi, Vasilyev."

Ruhsuzca gülümsedim ama içimde, şaka yapmadığını fısıldayıp duran sesi susturmanın bir yolunu bilmiyordum. Bilmesinin *imkânı* yoktu. Ama, yine de…

Gazel'in telefonu titremeye başladığında aracın ekranında *TAYGA* adı yazıyordu. Gazel "Sess—" diyecek oldu fakat saniyeler içinde gözlerini kapatarak kendini durdurdu ve aramayı cevapladı. *Sessiz ol,* diyecekti. Çünkü yanında biri varken gelen aramaları açmadan önce her zaman söylediği şeydi bu.

Ama ben her zaman sessizdim ve aslında kimsenin beni uyarmasına gerek yoktu.

"*Adelardi* piçinin sevgilisinin doğum günü. Bu akşam. *Il Cielo* diye bir mekan," dedi Tayga direkt konuya girerek, her ne kadar neyden bahsettiğini anlamasam da.

Gazel'in bakışları sanki doğrudan Tayga'nın suratına bakıyormuş gibi sertleşti, direksiyonu tutuşunu sıkılaştırırken. "Aksiyon almayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"*Yebat'*," diye mırıldandı Tayga derin bir sesle, küfür etmediğini bilsem bile küfür ettiğini düşünürdüm, öyle tükürürcesine konuşuyordu. "Elena Adelardi'nin şoförü bugün Ukte'yi aldığım hastanenin karşısında arabasına yaslanmış dikiliyordu. Tesadüf mü dersin?"

Ben şaşkınlık ve endişeyle yerimde kıpırdanmaya başladığımda Gazel'in gözlerinin üzerime çevrildiğini hissettim ve başımı ona doğru çevirdim. Gözleriyle sakin olmamı söylüyordu. "Kuzenini eve bırakıyor olduğumdan bahsetmiş miydim?"

Bir sessizlik oldu. Ardından "Umarım bırakmışsındır, umarım biz bu konuşmayı

yaparken Talya çoktan sıcak evinin kapısından içeri girmiş ve sıkıcı pornografik kitaplarının içine gömülmüştür," diye ekledi Tayga.

Sanki ona vuruyormuş gibi aracın ekranını tokatladığımda Tayga'nın nefesinin altından başka bir küfür mırıldandığını duydum, ardından sert bir sesle "*Senin cenazen,* Hanvezir, buyur," dedi ve aramayı sonlandırdı. Benim sıkıcı pornografik kitaplarım yoktu. Benim kitaplarımın hiçbiri *sıkıcı* veya *pornografik* değildi. Aylardır elime romantizm barındıran bir kitap aldığımı veya bir film izlediğimi bile hatırlamıyordum!

Emniyet kemerimi çözüp torpidoyla koltuğun sırtı arasında tutunarak tamamen Gazel'e döndüğüm an, önümüzdeki arabanın ilerlemeye başlamasıyla birlikte Gazel hafifçe gaza bastı ve kaşlarını kaldırarak koltuğu işaret etti. Kemeri çıkardığım için araç alarm

veriyordu. “O emniyet kemerini geri tak öncelikle.”

Çatık kaşlarımla yüzüne bakıyordum sadece bir cevap alabilmek için. Bu trafikte kaza yapacak değildik.

Gazel’in tek kaşı havalandı. “Takmayacak mısın?”

Telefonumu çıkardım. *ELENA ADELARDİ KİM VE NEDEN ŞOFÖRÜ UKTE’Yİ TAKİP EDİYOR?*

“Sanırım takmayacaksın,” diye mırıldandı Gazel kendi kendine ve hiç beklemediğim bir anda kolunu uzatıp bir kağıt parçasıymışım gibi beni koltuğa geri yaslarken emniyet kemerini çekip taktı. Bir eli koltuğun kenarına yaslı, diğeri emniyet kemerimin üzerinden karnıma değiyordu. Başımı kaldırdığım an yüzünün ne kadar yakında olduğunu fark ettim, nefesimi

tuttum. “Çıkarma,” dedi ölümcül bir sakinlikle. Bitterleşen gözler, onu yeterince iyi anladığımı görmeden çekilmeyecek gibiydi. “*Sakın*.”

Bir anlığına, yurkunduğum için hava ihtiyacıyla aralanan dudaklarıma kayan gözleri karanlığını kaybederken kendini geri çekmeden hemen önce yeniden gözlerime baktı ve geri çekildi.

Bir müddet göz kapaklarımı ardı ardına kapatıp açarak konunun ne olduğunu hatırlamaya çalışırcasına önümdeki boşluğa baktım. Neydim ben? Neden gergince atmaya başlayan kalbim, damarlarımda akan kanı kaynatıyordu? Hiç iyi bir tepki değildi bu. Bu kadar zayıf olamazdım.

Ardından elimde sıktığım telefonuma yazdığım son not aklıma geldiğinde ekran kilidini açtım ve ekranı yeniden gözüne sokarcasına yüzünün karşısına diktim.

“Aileniz ve *İtalyanlar* arasındaki soğuk savaştan haberin olduğunu biliyorum, bahsi geçen ailenin adı *Adelardi*. Kıbrıs’ta Ukte’yle seni neredeyse yanına alacak olan kadının adı *Elena*, tahminimce etrafınızda gezerek gözdağı veriyor. Dikkatli olmalısın,” diye açıkladı Gazel, yüzüne sokmak üzere olduğum telefonu kolumu ittirerek önünden çekerken. “Gerçi Ukte’nin takip edildiğini öğrenen Sulhi Vasilyev’in ikinizin peşine adam dikmemesi şu saatten sonra imkânsız…”

O kadından tamamen kurtulduğumuzu düşünmüştüm ama söz konusu İtalyanlarsa bu düşüncem yalnızca toyluğumu ilân etmemden başka bir şey olmazdı, değil mi? Ailemizin İtalyanlarla geçmişten gelen bir derdi olduğu kapalı kapılar ardında olduğu kadar kalabalık sofralarda da hep konuşulmuştu.

Gazel’in telefonu yeniden titreşmeye başladığında ikimizin dikkati de yeniden ekrana kaydı. Bu sefer arayan numara kayıtlı değildi, Gazel’in aramayı hiç düşünmeden sonlandırmasına karşı şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Gazel bakışlarımı yakalamış olmalı ki, birkaç saniye sonra açıklama yapma gereği hissetmişti. “Kaydetmediğim numaralardan gelen aramaları kabul etmiyorum.”

Neden? dercesine baktım ona. Aslında sorunun sonuna alayla bir *paşam* eklemek ve *Nedenmiş o paşam?* diye sormak istemiştim ama bakışlarla ifade edebileceğiniz kelimeler kısıtlıydı.

“Önemli biriyse numarası zaten kayıtlıdır. Kayıtlı değilse bir yerden bulmuştur,” diye açıkladı telefonu yeniden titreşmeye ve aynı numara aramaya başladığında. “Ki bu beni ilgilendirmiyor.”

Gazel aramayı yeniden reddedeceği an elini ittirdim ve numaraya birkaç saniye daha baktım. O kadar tanıdıktı ki, neredeyse kim olduğunu çıkaracaktım. Durumu anlamlandırmaya çalıştığım bakışlarımı Gazel'e çevirdiğimde, gözleri kısıldı ve "Numarayı tanıyor musun?" diye sordu, şüpheli bir sesle. Sanki aramayı cevaplamama izin veriyordu doğrudan reddetmeyerek.

Bu yüzden yeşil butona bastım ve çağrı başladı.

"Gazel?"

Telefonun diğer ucunda oldukça tiz sesli bir kız, Gazel'in adını sorarcasına seslendi. Saniyeler içinde damarlarımda akan kan yeniden, bu sefer *öfke* ve *kıskançlıkla* kaynamaya başlamış; hayali bir el boğazıma yapışarak aldığım nefesi soluk boruma tıkamıştı. *Leyla.*

“Leyla ben, eski numaran vardı ama değiştirdiğini öğrendim ve açıkçası yenisini bulmak pek kolay olmadı,” diye devam etti Leyla lafına, hafifçe gülerek. “Gazel? Sensin değil mi?”

“Evet.”

Gazel’in tok sesi kulaklarımda çınladığı an ona döndüm, önce araç ekranındaki numaraya ardından bana baktı ve umursamazca önüne döndü. Önümüzdeki trafik biraz olsun ilerlemeye başlamıştı ve Gazel sıkılmaya başlamış gibi görünüyordu.

Leyla gülerek “Niye ses vermiyorsun? Başka biriyle konuştuğumu hayal ettim bir an, kendime içimden gülüyordum,” diye devam etti lafına. Gülüşünden nefret ediyordum, tek bir samimiyet kırıntısı barındırmıyordu. Daha

çok kendi gerginliğini atmak istediğinde böyle konuşurdu. “Her neyse, çok vaktini almayacağım. Akşam doğum günü partim var *Il Cielo*’da, 8’de başlıyor. Arayarak bizzat davet etmek istedim. Satranç kulübünden ulaşabildiğim herkesi davet ettim, biraz nostalji olsun diye gelmek istersen… Lokasyonu atabilirim.”

Satranç kulübü. Bunu nasıl unutmuştum? Leyla liseye başladığımız sene bir anda satranç oynamaya başlamıştı ve spesifik olarak Safir öğrencilerinin ağırlıkta olduğu, devletin özel imkânlar sağladığı bir satranç kulübüne girmek için bireysel dersler almıştı. Kendini inanılmaz geliştiremese de ilçe müsabakalarına katıldığını, kulübe girdiği gibi bütün aktivitelerine katıldığını ve hatta bazen kulüp aktiviteleri için okulu bile ektiğini hatırlıyordum.

Bir çocuk var… arada anlatıyordu bana ama Leyla bir günde on çocuk beğenip her birinden ayrı ayrı bahsettiği için hiçbir zaman takip edemiyordum kimin kim olduğunu. *Ne konu açabileceğimi bilmiyorum… Bugün Feriha taktiği denedim ve üzerine kahve döktüm ama önemli değil diyerek yanımdan geçip gitti… Yanımda çok iyi durur Talya… Resmen her şey peşinde… Sarışınlardan hoşlandığını duydum…* Ve saçını sarı yaparken yaktın.

Bu yeni değildi. Leyla uzun zamandır Gazel'in peşindeydi. Başka popüler çocuklarla çıkarken de, iyi bir çocukla iki yıllık bir ilişki içerisindeyken de… Gözüne birini kestiriyor ve bekâr olup olmamasına aldırmaksızın elde edene kadar peşinden koşuyor, ardından sıkılıp bırakıyordu. Eğer Gazel'i elde etmiş olsaydı bu zamana kadar uzanmazdı bile takıntısı, çoktan bir başkasına geçmiş olurdu.

Leyla erkekleri sabah, öğle ve akşam çiğneyip sonra tükürüyordu. Her zaman böyleydi. Egosuna iyi geldiğini ve kendi tarzında bir tür meditasyon olduğunu söylüyordu. Bir gün başına bela açacağını söylemiştim.

Belki açmıştı bile. *Il Cielo*.

"Belki uğrarım, davet için teşekkürler," dedi Gazel ve Leyla'nın cevabını beklemeden telefonu suratına kapattı. Sert bir nefes aldım göz kapaklarımı birbirine bastırırken, *tam da Leyla'nın erkeklerde hoşlandığı hareketler* diye düşünmeden edemedim. Eminim Gazel'in kabalığı ve umursamazlığı, Leyla'nın kanını kaynatıyordu.

Benim aklıma gelen Gazel'in de aklına gelmiş olmalı ki, son aramalardan Tayga'nın adını bulduğu gibi üzerine bastı ve birkaç saniye sonra Tayga aramayı cevapladı. "Ukte'ye laf

çarpıyorum sürekli ama o sessiz olanın doğaüstü bir yeteneği var, o da ağzını açmadan insanın başını ağrıtmak. İnanamazsın.”

“*Adelardi*’nin sevgilisi sarışın mı?”

Tayga durdu. Ardından “Evet,” diye cevapladı. “Neden?”

“Yarım saate sana döneceğim. Lodos’u bul, telefonu kapalıydı en son.”

Trafik o an açılmıştı ve Gazel, evime çok yakın bir mesafede gaza basmıştı. “Anladığını biliyorum,” dedi anlık bir şekilde dönerken, ardından gözleri yeniden yola odaklandı ve neredeyse kırmızı yanacakken bir ışıktan hızlıca geçti. “O yüzden beni dikkatli dinlemelisin. Bu akşam evde kal.”

Arkadaşlarım yok, tek arkadaşım Ukte ve onu da yeni edindim, demek istedim çocukça ona ama o an bana emir verdiğini fark ettiğimde kontrol edemediğim bir öfkeyle yanmıştı boğazım. İtiraz edecek bir şey söyleyecekmişçesine açtım ağzımı, kaşlarım çatılmıştı ve eğilerek şaşkınlık içerisinde bakıyordum Gazel'e. Bir şeyler planlıyorlardı açıkça, bir şekilde Leyla da konuya dâhil edebilmeyi başarabilmişti kendini ve Hanvezir *özel olarak* evde kalmamı söylüyordu.

Araba, evin bahçesinin hemen önünde durduğunda emniyet kemerimi çözdüm. "Beni anladığını belli etmelisin," dedi Gazel az önce söylediklerini işaret ederek ama ben arka koltuktaki çantama uzanmakla meşguldüm. Ardından kapıyı açtım, boynumdaki atkısını çözdüm, dışarı çıkmadan hemen önce atkıyı Gazel'in üzerine attım ve bahçe kapısından içeri ilerledim.

“Talya!” diye seslenişi ulaştı kulaklarıma ama umrumda değildi.

❧

O akşam geç saatlerde, odamın kapısı tıklatıldığında ve içeri sıfır makyaj ve pijamalarıyla Ukte girdiğinde neredeyse hayal gördüğümü sanmıştım. Okuldan sonra eve geldiğim ilk birkaç saati uyuyarak geçirmiş, henüz duştan çıkmış, yatağımın üzerine uzanmış bir şekilde ders çalışıyordum. Çok değil beş dakika önce erkek kardeşim Görkem kapıyı tıklatıp onlarla balık restoranına gelip gelmeyeceğimi sormuş, ardından ortalıktan kaybolmuştu.

“Tatilin keyfini çıkarmaktan anladığın yatağına uzanıp ders çalışmak olmamalı,” dedi kapıyı yavaşça arkasından kapatırken Ukte, başındaki bereyi ve montunu çıkartıp kapının arkasına astı. “Lütfen bana sabahtan beri tam olarak bunu yaptığını söyleme.”

“Yapmıyorum,” dedim işaret diliyle, yatakta doğrulup oturduktan sonra. *“Sabahtan beri, yani. İçeri nasıl girdin?”*

“Ben gelirken ailen dışarı çıkıyordu.” Ukte çalışma masama kalçasını yasladı ve keyifsizce kalem kutumu karıştırmaya başladı. “Neler yaptın ben okuldan çıktıktan sonra? Umarım yokluğumda perişan olmuşsundur.”

Hafifçe gülümsedim, moralinin bozuk olduğu her hâlinden belliydi. *“İkizler montumu çaldı. Servislerin nereden kalktığını anlamaya çalışırken ceketle tüm bahçeyi turladım.”*

“Umarım hasta olmamışsındır çünkü ben hasta olmak istemiyorum ama yanında kalmak istiyorum ama hasta olursan yanında kalamam bu yüzden hasta olamazsın,” dedi çok normal bir cümle kurmuş gibi, Ukte, nefes nefese bile kalmamıştı. Bu kızın diyaframı ne kadar güçlüydü? Başını kalemlerden kaldırdı ve göz göze geldik o an, şüpheyle baktı bana. “Oldun mu?”

“Ne?”

“Hasta?”

Sorusunu görmezden geldim, hasta olmadığımı biliyordu. Üstelik hastalanırsam da yanımda kalmayacağının koca bir yalan olduğunu düşünüyordum, her ne kadar geçmişte hapşurduğum gibi üzerime koca bir ilaç

deposuna çevirdiği torpidosundan çıkarıp etil alkol sıkmış olsa da.

"*Tanga* geri zekâlısı ve çocuklar bir şey planlıyorlar. Biliyorum. Beni hastaneden almaya kendi bizzat geldi, arabamı otoparka çektirmiş. Hayal edebiliyor musun? *Tayga Vasilyev*? Varlığını reddettiği kız kardeşini hastane kontrolünden *almaya* geliyor? Saçmalık," diye homurdandı Ukte, kalem kutumu sonunda masaya geri bırakırken.

"Ben de telefonunu karıştırdım. Tayga'nın apartman dairesindeydim, şifreyi biliyordum, duştaydı. Tam o sırada, Gazel aradı. Leyla Mira Tanlar diye bir kızdan bahsetti, doğum günüymüş, her neyse. Kızı anında hatırladım. Senin şu eski okulundaki *vampir* arkadaşın. İnsanın kanını, huzurunu, maneviyatını, tüm iyi duygularını emen *vampir*. Sonra Tayga banyodan çıktı ve telefonunu elimde görünce

delirdi tabii, ben de evinde *Vogue Türkiye*'nin kapağında görünce ağzımın suyunu akıttığım modeli evinde çıplak görünce şaşkınlıktan ufak çaplı bir şok geçirdim ve çarpıntım başladı. Sonra adını hâlâ bilmediğim model, Tayga ve pijamalı ben; abimin tehdidiyle doktorumun ofisini bastık ve doktor, Tayga'yı kenara çekip ölmeyeceğimi; sadece ufak bir şok geçirdiğimi tane tane açıklamak zorunda kaldı."

Ağzım beş karış açık, kaşlarım alnımdan muhtemelen beş metre havada bir şekilde dinliyordum anlattıklarını.

"Sonra model gitti, çekimi mi ne varmış. Tayga beni eve bıraktı ve annemle ciddi bir konuşma gerçekleştirdi. Bir süre dışarı çıkmamam gerektiğiyle ilgili bir şeyler zırvaladı."

"Ama buradasın," dedim gözlerim kısılırken.

“Buradayım, dahası, bir saate seninle *bambaşka* bir yerde olacağız.” Ukte, üzerindeki kazağı çıkardığı gibi yere fırlatırken dolabımın kapaklarını açarak bütün kıyafetlerimin içinden geçmeye başladı o an. “Evden topuklular ve parti elbisesiyle kaçamayacağım için ben de battı balık yan gider kafasıyla pijamalarımla kaçtım. Ayrıca o kızın doğum günü partisine biz de gidiyoruz, çünkü, *çünkü*—” Ukte elleri belinde bana doğru döndüğünde kaşlarını çatmış, dudaklarını birbirine bastırmış, savaşa hazır bir şekilde derin nefesler alıyordu. “Çünkü abimler de gidiyor ve neden gidiyorlar yani o kızın doğum günü partisine? Ne alaka?”

Ağzımı açıp ona, Leyla’nın sevgilisinin *Adelardi* ailesinden olduğunu ve muhtemelen çocukların Kama evindeki tehditten sonra bir karşı atak planladıklarını söylemek istedim; hastane çıkışı onu almaya Tayga’nın geldiğini çünkü Kıbrıs’daki o tehlikeli İtalyan kadın tarafından

takip edildiğini… Ama Ukte nefessiz bir şekilde konuşuyordu ve bugün ufak çaplı bir şoktan geçirdiği rahatsızlık bana kalbinin durumunun aslında ne kadar hassas olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

Elena Adelardi'nin, kocası olduğunu düşündüğümüz adamla otel odasından çıkışı aklıma geldiğinde yalnızca Ukte'nin nasıl fenalaştığını ve arka odaya gittiğini hatırladım; muhtemelen nefes alamamıştı ve kendi kendini sakinleştirmek için uzaklaşmıştı. Rahatsızlığını insanlardan saklıyordu. Benden bile. Güvenmediğinden değil, zayıf olduğunu göstermekten çekiniyordu.

"Leyla'nın sevgilisi ile aralarında bir soğuk savaş var," dedim Ukte'nin bakışlarını yakalayabildiğim ilk an. Elbiseler ve takımlar arasında gidip geliyor, incecik bir şeyler seçtikten hemen sonra dışarıda kar yağdığını

hatırladığı için vazgeçiyordu. *"Eğlenmeye gittiklerini düşünmüyorum."*

Leyla'nın bir erkek arkadaşı oluşunun, Gazel'i partisine çağırmasına engel olmayışı beni şaşırtmamıştı bile ama sinirlendiriyordu. Daha önce bunu defalarca kez yapmıştı ve umrumda olmamıştı ama bu seferki hedefi ve hedefinin de o partiye gidecek olması, Leyla'nın Gazel'i gördüğünde yüzünde belirecek tatminkâr tebessüm aklıma geldikçe dişlerimi sıkıyordum. Göğsümde kabaran bu lanet duygu beni saçma sapan pozisyonlara düşürebilirdi ve en sinir bozucu olanı da, elimden *hiçbir şey* gelmiyordu.

"Harika. Çocuklar o İtalyan sıçanını avlar, biz de vampirlerin kalbine kazık saplarız. Sinsi, zorba, faydacı ve bencil olanların—" Üzerime atılan elbiseyi son anda yakalayabildim, etiketi üzerindeydi. İki yıl önce çok beğenerek aldığımı

ama asla giyinmediğimi hatırlıyordum. “İkizlerin Leyla’yla yakın olduğunu neden söylemedin?”

Çünkü sana yeterince anlattım.

Ukte’ye güveniyordum, ama hiç kimseye *eskisi kadar* güvenmiyordum. Böylesi daha iyiydi.

“Gitmek istemiyorum,” dedim üzerime atılan elbiseyi kenara bırakırken ayağa kalkarak. Sırf meraktan kalkıp sırtıma bıçağı geçirmiş eski en yakın arkadaşımın doğum günü partisine gitmeyecektim, ertesi gün tatil olsa da erkenden uyuyup sabah uyandığımda hatırlamayacağım hayallere— *kâbuslara,* dalmayı ya da mısır patlatıp korku filmi izlemeyi tercih ederdim.

“Talya…” Ellerimi okuyan Ukte’nin omuzları düştü, elindeki askılardan birkaçını da yere düşürmüştü. “Emin misin?”

Onaylarcasına salladım başımı. Gitmemek için başlıca sebeplerim vardı ve tüm aile ya da eski en yakın arkadaş dramasını bir kenara koysak bile, Ukte'nin yeniden Kıbrıs'taki gibi bir şoka girmesini istemiyordum; eğer gerçekten o kadının gözleri üzerindeyse ve hastaneye kadar takip ediliyorsa, Ukte'yi o kadının kendi ailesinden birinin vereceği partiye götürmek ne kadar mantıklıydı?

Kafamın içinde kaybolmuştum, dolabımı toparladıktan sonra birlikte makarna yapmak için mutfağa girdiğimizde. Ayağım yere sağlam basmayalı epey bir zaman olduğunu biliyordum ve günler geçerken tek yaptığım okula gitmek, Ukte'yle takılmak ya da ders çalışmaktı. Yaz bittiği gibi artık küçük çocuklara resim dersleri vermiyor ya da bakıcılık yapmıyordum para biriktirmek için ve en son ne zaman bir konu

hakkında heyecanlandığımı hatırlayamıyordum bile.

Hiç kimseydim. Ukte hayatıma girmeden önce de öyleydim ama günışığının üzerinde sahne ışıkları gibi dolaştığı bir insan görene dek aslında kendi hayatında bile ne kadar arka planda olduğunu fark etmiyordu insan; belki de bunca zaman doğru düzgün arkadaşlıklar da kuramamış olmamın sebebi de buydu.

Ben *yoktum* aslında. Başkalarının yanında *var* oluyordum.

Tiyatro sahnesinin başrolleri, oyuncuları ve figüranları olurdu. Ben köşedeki ağaçtım gölgemde dinlenmek için gövdeme yaslananlara; çalılıktım, biri geçerken saklanmak isteyenlere ya da bir kayalıktım, üzerine oturup denizin üzerinde kızılın tonlarında batan güneşi izleyeceklere.

Yakışıklı: *Ukte evden kaçmış. Seninle mi?*

Telefonumun ekranında beliren mesajı okuduktan sonra bir süre nasıl bir cevap vereceğim konusunda düşünürken alt dudağımı yoldum.

Talya: *Evet.*

Bayağı orijinal Talya.

Yakışıklı: *Evde kalın.*

Hah.

Talya: *Şu an evde olduğumuzu nereden biliyorsun?*

İkinci tabak makarnayı çatalımın ucunda çevirirken bir süre kanepenin üzerindeki telefonumun ekranının yeni bir mesajla aydınlanmasını bekledim o gece, ama hiçbir şey olmadı. Bir süre sonra Ukte, partiye gidenlerin paylaştığı hikâyeleri Instagram'da izlerken uyuyakaldı ve ben de Görkem'in yanında götürmeyi unuttuğu fotoğraf makinesini karıştırırken buldum kendimi.

Fakat aynı fotoğraflarda dönüp durmaktan sıkıldım bir süre sonra.

Talya: *Eğer karşılık vermeyecekseniz neden partiye gidiyorsunuz ki?*

Yakışıklı: *Leyla davet ettiği için.*

Talya: *Adını hatırlıyorsun.*

Yakışıklı: *İşime gelen herkesin adını hatırlarım.*

Talya: *Çocuk mu kandırıyorsun? Parti eğlenceli olacağı için gideceğiniz yok.*

Yakışıklı: *:)*

Talya: *Ya Ukte'yi kaçırırlarsa?*

Yakışıklı: *Yanında sanıyordum?*

Talya*: Ama ya birine bir şey yaparlarsa?*

Yakışıklı*: Henüz yapmadılar.*

Talya: *Cevabın bu mu cidden?*

Neden bilmiyordum ama konuşmamızın bitmesini istemiyordum. Gazel'in hazırlanıp Leyla'nın doğum günü partisine gidiyor oluşu

sinirlerimi bozmuştu ve doğru düzgün düşünemediğim için utanç verici bir şekilde davranıyordum. Oraya gidip Leyla'nın ona sarıldığını, Gazel'in kolunu Leyla'nın ince beline sararak yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra kulağına iyi ki doğduğunu fısıldadığı bir görüntü gözlerimin önüne geldiği an telefonu koltuğa fırlattım.

Ukte kafamın içinde ne döndüğünü merak edercesine bir bakış attı. Telefon yeniden titreşti. Utanç verici bir hızla telefona koştum. *Utanmam gerekiyordu.*

Yakışıklı: *Senin çenen mi düştü?*

Talya: *Sadece soruyorum.*

Yakışıklı: *Keşke ben bir şeyler sorduğumda da böyle tak tak cevabımı alsam.*

Talya: *Kekeleyerek konuşmayı sevmiyorum.*

Yakışıklı: *Hayır, beni toptan yok saymayı seviyorsun.*

Talya: *Sinir bozucu birisin.*

Yakışıklı: *Ön yargılısın.*

Talya: *Konuşamıyor olabilirim ama kulaklarım iyi duyuyor.*

Yakışıklı: *Ona ne şüphe.*

Talya: *Neden öyle söyledin?*

Eskiden birine mesaj atmak, sesli bir paragraf okumaktan daha zor geliyordu çünkü Hazar ne zaman ona yazsam bana günler geçse de cevap

vermez, sadece işine geldiğinde yazardı. Birine mesaj gönderdiğimde o an ne kadar meşgul olabileceği ihtimalini yok sayıyordum bu yüzden, sadece görmezden gelindiğimi düşünüyordum. Göğsümde başlayan çarpıntı ve titreyen ellerim sakinleşmeme yardımcı olmuyordu ve nihayetinde kendimi telefon numarasını rehberimden silerken buluyordum, bir daha ne olursa olsun mesaj atmamak için.

O akşam Gazel'in telefon numarasını rehberimden sildim. Bana cevap vermediği için.

Televizyonun karşısında uyuyakaldığımı saatler sonra, dış kapı kırılırcasına çalınmaya başladığında fark ettim. Kayıtlı olmayan bir numaradan gelen çağrılar vardı telefonumda ve numaranın Gazel'e ait olduğunu, peşpeşe atılan mesajları görünce anlayabilmiştim.

“Bu kim ya?” Uyku mahmurluğuyla söylenen Ukte’yi salonda bırakarak ayaklanıp kapıya ilerlemeye başladığımda uyuşan ellerimi yol boyunca yumruk yaparak açtım, geçmedi; kapı kolunu tutup açarken canım acıyordu bu yüzden, sanki *açma* diyordu ellerim bana ama onları dinlemedim.

Dışarıda kar yağıyordu. Kapının pervazına iki eliyle yaslanmış ve üzerinde yalnızca kolları dirseklerine kadar sıvanmış ince, beyaz bir gömlek olan Gazel’in omuzları aldığı derin nefeslerle inip kalkıyor ve vücudu, ondan en az bir kafa boyu kısa olan vücudumu gölgeliyordu.

Sarhoş görünmüyordu ama bir terslik vardı; omuzlarının üzerinden arkaya baktığımda gördüğüm yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklı polis aracı ve sokağa henüz lastiklerini kaydırır bir frenle giriş yapan Tayga’nın arabası, yoğun rüzgârdan sallanan sokak lambası,

pencerelerinin perdelerini sıyırıp neler olduğuna bakan komşular ve hatta Gazel'in buraya gelirken defalarca kez elini geçirdiği dağınıklığından belli olan saçları bile bir şeylerin yanlış olduğunu fısıldıyordu bana.

Lodos, bahçe yolunda kalırken koşar adımlarla Gazel'in omzuna çarparak içeri dalan Tayga'ya; ayakkabılarıyla içeri geçtiği için bağırmak istedim o an. "O aptal kız nerede?!" diye bağırdı Tayga benim yerime, salondan gözlerini kaşıyarak çıkan Ukte'yi görene dek.

"Ya üf ne oluyor ya?"

Arkamdan Ukte'nin uyku mahmurluğundan bir şeyler geveledığini duydum Gazel beni kenara çekerek içeri girerken, "Bu siktiğimin polisleri niye takip etti buraya kadar?!" diye söyleniyordu Tayga arkada benimle göz göze gelene dek; ardından ağzını yeni bir şey

söylemek için açtı ama gözlerini üzerimden çekene— *çekebilene* dek, ve hatta *çektikten sonra* bile, bir şey söylemedi.

Ölüm sessizliği.

Gazel ellerini omuzlarıma koyarak beni duvara yasladıktan sonra tepkimi ölçmek istercesine göz hizama eğildiğinde ne olduğunu bilmek için yalvarıyordu gözlerim, neredeyse ağzımı açıp sonsuza dek kekelemeyi umursamadan sormaya çalışacaktım. *Ne oldu? Neden sadece gömleğinlesin? Neden dışarıda polis arabası var? Tayga neden bu kadar sinirli? Sen neden böylesin?*

"Talya, bunu söylemenin kolay bir yolu var mı bilmiyorum. Bir kaza olmuş…"

Soğuk bir Şubat günüydü. Toprak kabul eder miydi kendinden gelip kendine dönmek isteyeni, bilmiyordum.

❧

Küçükken beni okula servis götürüyor, servis getiriyordu ve ebeveynlerim işten dönene kadar televizyon karşısında akşam dizilerini izleyen yardımcının yaptığı ocağın üzerindeki yemekleri kendim koyuyordum tabağıma. Hafta sonlarım hatırladığım kadarıyla dedemin evinde geçiyordu ama bir anne babadan alamadığı ilgiyi çocuğa, meşgul bir dede ne kadar verebilirdi ki?

"Konuşacağım annemle bu konuyu, hmm, bunu da babamla konuşacağım," diyordum kreşteki çocuklara ne zaman ailelerin de katılım

sağlayacağı bir etkinlik düzenlense, kendimce kağıtlara notlar alarak, yalnız başıma. Benim ailem meşgul iş insanlarıydı ve benim geleceğim için çok çalışıyorlardı bu yüzden etkinliklere katılmaya vakit bulamıyorlardı, böyle biliyordu herkes; ama ne zaman malzeme odasındaki yedek üniformamı giymek istesem, yemek vakti meyve suyumu yalnız başıma rahat rahat ağlayabilmek için üzerime döktüğümü bilmiyorlardı.

Söyleyecektim.

Öğrenciler özel günlerde, onları çıkışta bekleyen anne babalarının kollarına koşarken beni neden dedemin yardımcısı Albert'ın almaya geldiğini soracak, tabletler ve telefonlarla iş başında oturdukları sofraların sessizliğinin şimdilerde boynuma bir idam ipi gibi geçtiğini anlatacak, hayatımın hatırlayamadığım ve konuşma yetimi

kaybetmeme neden olan dönemini bir tokat gibi suratlarına çarpacaktım.

Neden makarna yapmayı bana Youtube'daki dört çocuk annesi bir kadın öğretmişti? Neden çözemediğim matematik problemlerini sormak için elimde test kitabıyla saatlerce salonda söz verdikleri saatte gelmeyecek anne babamı beklemiş, uyuyakalmış ve hasta olmuştum çünkü üzerimi kimse örtmemişti?

Neden dedeme, anne babamın öz evlatları olup olmadığımı gözyaşları içinde sormak zorunda kalmıştım?

Herkes anne baba olabilir. Herkes *anne baba* olamaz.

Ve herkes yarını olduğu düşüncesiyle yaşar ama bir sonraki gün üç metre derine gömülebilir.

Mevsim kışsa, cesedi toprak kabul etmeyebilir.

Bir evlat, bir anne babanın mezarı başında dua etmek yerine; toprağına tükürmek isteyebilir.

Zaten rayında gitmediğinin bir süredir farkında olduğun hayatın, bir gecede tepetaklak olabilir.

“Lütfen bir şeyler yer misin? Bir hafta oldu, ağzından içeri tek bir lokma girdiğini görmedim. Sulhi *Dede* eğer durumun böyle devam ederse tanıdık bir doktor ayarlayacağını konuşuyordu öğlen babamla—“

Gözümün ucuyla gördüm Tayga’nın, Ukte’nin kolunu çekip lafını bölüşünü; kız kardeşine artık susması gerektiğini belirten bir bakış attı ve elindeki tepsiyi alıp fırlatırcasına köşedeki masanın üzerine bıraktı. Bir şeyler konuştular fakat fısıldadıkları için duyamadım, nihayetinde Ukte benim tarafıma doğru endişeli bir şekilde

baktıktan sonra Tayga'yla birlikte odayı terk etti.

Dedemin evindeki kütüphanede, camın önünde bacaklarımı kendime doğru çekerek oturmuş; kar yağışını izliyordum. Buradan çok uzakta değildi aile mezarlığı, güneşli ve açık bir günde bahçeye çıkarsam mezar taşlarını bile görebilirdim belki. Dedem ve tüm aile, Kama evinde kalıyorken, çok, çok küçükken bu araziye geldiğimi hatırlıyordum; etrafta tek bir ağaç bile yoktu. Şehirden kamyonlarca fidanlar getirtip ağaçlar diktirmişti dedem, malikânenin yapımı bir yılı aşkın sürmüştü üç mimar, iki mütahhit, onlarca işçi gece gündüz çalışmasına rağmen.

Burada yaşamak istemiştim çünkü peri masallardaki şatolara benziyordu mimarisiyle. Anne babaları severdi masallardaki küçük kızları, küçük kızların başına hep kötü şeyler gelse de; eğer ben de tatlı elbiseler giyip

koridorlarda gülerek dolaşır ve arka bahçedeki bostandan havuç ve turp aşırmak için gelen tavşanlar ve köstebeklerle arkadaş olursam belki bir peri masalının içine düşerdim.

Ama şehre taşınmıştık. Tek bildiğim okula gitmek, eve dönünce ders çalışmak ve görmezden gelinmekti. Yaşım büyüdükçe kekemeliğimin seviyesi artmıştı ve okuldaki çocuklar çok acımasızdı. Özgüvenimin kırıntılarını toplayıp birbirine yapıştırarak bir cesur maskesi takmış ve bir çocukla çıkmıştım, dönüş yolu yağmurluydu ertesi gün ve göğsümde sağlam giden kalbim avuçlarımın arasında parçalar hâlinde dönmüştü benimle yürürken eve.

Onu o kadar çok sevmiştim ki izin vermiştim üzerinde tepinmesine.

Sahte arkadaşlıkların sırtımda bıraktığı bıçak izlerini saklamak isterken soğuk, nevale, ikiyüzlü ve asosyal olmuştum; insanlardan nefret etmiş ve her birinin sırlarını öğrenip doğru zamanda suratlarına bir tokat gibi çarpabilmek için liste tutmuştum.

Doktorlardan korkmuş, gerçek bir arkadaş edindiğimde akıp giden zamanda kaybolmuş, bir trafik kazasında anne babasını kaybetmiş ama tek bir gözyaşı bile dökmediği için akrabaları tarafından nankör ilân edilmiştim.

Kaybolmuştum. Yabanîydim. Toydum hâlâ.

Cenazenin üzerinden bir hafta geçmişti ve tek düşünebildiğim üst kattaki odalardan birinde uyuyan Görkem'di. Bir çocuk psikologu onunla konuşmak için her öğlen ziyaretine geliyordu ve ardından yemeğini yedikten sonra uyuyordu Görkem. O enkazdan nasıl ufak sıyrıklarla

kurtulabilmişti kimse bilmiyordu, ben ise merak etmiyordum bile; sadece, her ne kadar yakın olmasak da küçük kardeşime zarar gelmediği için memnundum.

Anne babam tatile gitmişti işte yine. Bizi dedeme bırakmışlardı. Bu sefer Görkem de benimle aynı kaderi paylaşıyordu, anne babası tarafından görmezden gelinme yaşı gelmişti belki de.

Evet. Anne babam tatile gitmişti yine.

İçeriye birinin girdiğini adım seslerinden anlamıştım; loş ışık sayesinde pencerenin yansımasından ise, içeri girenin *Gazel Hanvezir* olduğunu. Cenazede vardı. Hatta üvey annesi ve babası bile oradaydı, dedem ve amcamın ardından kürekleri alıp mezarların üzerine toprak bile atmışlardı.

Bir keresinde uyku ilacını kuru kuru boğazımdan geçmediğinde ve öksürük krizine girdiğimde su almak için mutfağa inmiştim ve dedemin yardımcılarından biri yemek yemem konusunda azarlamaya başlamıştı beni; ellilerinde oldukça şişman bir kadın, öylece karşısında dikilip cevap vermeden boş boş yüzünü izliyordum. Sanırım adı Agnes'di.

O sırada koridordan geçen Tayga içeri girip Agnes'a bir bakış atmıştı ve Agnes memnuniyetsizce tezgâha geri dönmüştü, hamur yoğurmaya. Bunun için minnettardım.

Hatırlamadığım günlerden birinde dedemin, amcam ve avukatlarla salondaki kavgasına şahit olmuştum; salonda Tayga, Gazel ve Lodos da vardı ve kapının eşiğinden onları izlediğimi yalnızca Gazel fark etmiş, yine de beni ifşa edecek bir şey söylememişti. Yarım saat boyunca o gece neler olduğunu dinlerken

yüzümden geçen onlarca karmakarışık duyguyu izlemişti Gazel acımasızca.

Anton Adelardi, Leyla'nın sevgilisinin ismiydi. O gece çocuklar partiye davetli bir şekilde gitmiş, Anton ve kuzenleriyle sakin bir konuşma gerçekleştirmiş, ardından bir saat geçmeden mekanı terk etmişlerdi. Akel amcam, babamın o akşam yemekte görüştüğü iş ortaklarının Adelardi ailesine çalışan bir güvenlik şirketinin sahibi olduğunu söylediğinde oğlunun ona ihanet ettiğini söylediğini düşünen dedem fenalık geçirmiş; hemşirenin onu kontrol etmesine izin vermeyerek tansiyon aleti kullanmayı ve limonlu çay içmeyi kabul etmişti.

Dedem limonlu çaydan nefret ederdi. Amcam ve babamın kavgalarından da öyle. Ama amcamın bu sefer, yanıldığını düşünmüyordum; çünkü evden getirilen eşyaların arasında bulduğum Görkem'in fotoğraf makinesinde,

Akel amcamın bahsettiği kişilerin fotoğrafları da vardı restaurantta çekilen. Üstelik Akel amcam bir akşam merdiven başında Tayga'dan polis raporlarını teslim aldığında ve kütüphanedeki masanın üzerinde birkaç dakikalığına unuttuğunda raporlarda görmüştüm ki, aracın fren hidroliği boşaltılmıştı. Biri o yemekten dönerken ailemin kaza yapmasını istemişti.

Dedemin sağlığını düşünen amcamın, bu konuyu günden günde hasır altı edişini izledim; ben de fotoğraf makinesinin hafıza kartını sakladım bu yüzden. Ailemin hain çıkma ihtimali beni rahatsız etmiyordu ama benimle ilgili sorun da buydu; bana dokunmuyordu hiçbiri. *Ölümleri* bile. Aynanın karşısına geçiyor ve akrabaların fısıltılarını tekrar ediyordum zihnimde; tokatlıyordum kendimi. *Nankör. Bir kere bile gözyaşı dökmedi, sanarsın komşuyu gömüyorlar. İnsan bari gözlük takar. Saçlarına maşa yapmış bir de, terbiyesiz.*

Nankör değildim, görmediğim sevginin yokluğu da dokunmamıştı sadece o saatten sonra. Gözyaşı dökememiştim çünkü gerçek gelmiyordu hiçbir şey. Gözlük takmamıştım çünkü yoktu. Saçlarıma maşa yapmamıştım, yağmurda ıslandıktan sonra iyice dalgalanmışlardı.

Ağla. Ağla hadi. Ağlasana! Aptal çocuğun teki için gece yarıları hıçkırıklara boğuldun göğsündeki yumruğunun arasında tuta tuta, anne babanı gömerken burnun bile sızlamadı.

Kötüsün sen. Kötüsün Talya. Hep öyleydin. Yoluna ters ters bakanın da, bile bile koridorlarda hakkında dedikodu yapanların da isimlerini kazıdın aklına ve intikam almak için bekledin. Sırf sana *dilsiz,* dediğini duyduğun için adını bile bilmeyen bir çocuğun annesinin hassas ölümünü tüm okula ve sosyeteye meze

ettin; *beni sevin* diye yalvardığından yanında kalan insanlara *arkadaşım* dedin ve yanında kalmadıkları için giderken yere bıraktıkları bıçakları sırtına sen geçirdin.

Sen *sensin* diye kalmadı yanına kalmasını istediğin; sessizliğin uzaklaştırdı insanları kendinden.

Şimdi nesin sen?

Soytarı.

Kazağının kolu dirseğine kadar sıyrılmış, bileğinde gümüş renkli bir saat olan; belirgin damarları uzun ve kalın parmaklarına kadar uzanan bir el hemen yanıbaşıma kırmızı bir elma bırakana dek bakışlarımı pencereden çekmemiştim. Elmanın kızıllığı o kadar iştah açıcı görünüyordu ki, neredeyse çocukluğumda

sayfalarını yıprattığım masal kitaplarının birinden çıkarıp getirdiğini düşünecektim.

“Kar yağışını sevdiğini söyledin,” dedi Gazel tok bir sesle, omzumun üzerinden başımı çevirdim ve ona baktım. Hemen arkamda, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde dikiliyordu ve sıcak bir tona dönen buz kahveler, pencerenin hemen ardındaki kar yağışını izliyordu. Neden bana bir elma getirmişti? “Ben sevmiyorum. Annem İtalya’nın sıcak köylerinden birinde büyümüş, ilk kar görüşü İstanbul’da olmuş. Bu yüzden burada kalmak istemiş. Ne zaman yağsa yalınayak bahçeye koşturur ve karların altında benimle dans ederdi. Bu şehre yağdıkça kar, annemi hasta etti. İnsanların mevsimleri yoktur ama hastalıkların vardır. Bu yüzden ne zaman yağsa bana annemi hatırlatır.”

İnsanların mevsimleri yoktur ama hastalıkların vardır. Duyduğumda tüylerimi diken diken eden bu söz, zihnimin ücra köşelerinde yankılanmaya devam etti bir müddet. Gazel için annesinden bahsetmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum; annesinin hatırasına saygısızlık eden bir soytarıydım ben, eğer bilseydi yine de beni teselli etmek ister miydi kendi bu kadar özel anılarıyla emin değildim sadece.

Bu yüzden bir sahtekâr olduğumu fısıldıyordu bir ses içimden sürekli bana. Onu hak etmediğimi. Teselli edici sözlerini de, sohbetini de, paylaştığı hiçbir şeyi…

Elmaya uzandım ve oldukça parlak kabuğunda gezindi gözlerim. Ardından başımı tekrar çevirerek Gazel'e baktım ve bir anlam kurmaya çalıştım; daha önce de onu kırmızı bir elmayı ısırırken görmüştüm, geçtiğimiz hafta okula ilk

kez kar yağdığında ben Ukte'yle bahçedeyken ve o yemekhanede çocuklarlayken. Kısa ve… tanımlayamadığım bir andı. Rahatsız edici değildi. Sadece anlam verememiştim o elmayı ısırırken, kalın dudaklarından çekemediğim gözlerime. *Merak.*

"Bu gece çocuklarla, birkaç haftalık bir yurt dışı eğitimi için yola çıkacağız." Nihayet buz bakışları gözlerime değdiğinde, birkaç saniye yüzümün her zerresinde gezindi ve renksiz, soluk ve kuru dudaklarımda asılı kaldı bir süre. "Eğer elmayı yersen," dedi elimdeki elmaya değdirdiğinde bakışlarını, aslında *yemek yersen* demek istiyordu. Bir haftalık açlık beni çirkin bir iskelete döndürmüştü. "Döndüğümde belki sana elmaların hikâyesini de anlatırım, Vasilyev."

Döndüğünde belki ben de sana bir hikâye anlatırım Hanvezir, demek istedim fakat,

yalnızca o kütüphanenin kapısından çıkıp giderken arkasından izlemekle yetindim.

Ve bir ısırık aldım elmadan. *Pamuk Prenses* masalda, cadını verdiği elmayı ısırdığında sonsuz bir uykuya yatıyordu; belki ben kendiminkinden uyanırdım.

+905.....: *Vah vah vah. Annenle baban ölmüş. Çok yazık! Ne kadar aşağılık bir kızları olduğunu yeterince göremediler… Neyse ki yerlere göklere sığdıramadıkları bunak deden ve ailenin geri kalanı hayatta.*

+905.....: *Eğer boş konuştuğumu düşünüyorsan, sadece bekle. Çünkü ben bekliyorum.*

DOKUZUNCU BÖLÜM

"ZEHRİ DAMARDAN, MERHEMİ ÇÜRÜYÜNCE"

Chloe Ament, The Water is Fine (Crimson Edition)

veda edemediğin kimse geçmişte kalmaz
yara iyileşse, kabuğunu kaldırır zaman;
ve aynı şarabı alamazsın bir daha raftan,
(dondurma dükkânı kapanır)
delik deşik duvarı alçıyla sıvarsan.

Veda etmeyi bilmiyordum.

İnsan nasıl öylece durur ve her gece, aynı yerden alırdı aynı darbeyi? Karnında ilk hissettiği günkü tazeliğiyle, *hatta neredeyse yepyeni*. Belki de güç bulduğundandı ne zaman yeterli hissetse, kendini daha da zorlamak için. Daha yukarı, *yükseğe*, düştüğünde en büyük hasarı alacağı yere; acıyla hem bedenini hem zihnini kamçılamak en büyük motivasyon ne de olsa; ne de olsa *zehri damardan, merhemi çürüyünce.*

Ülkenin en prestijli üniversitelerinden birinden Psikoloji lisansını almış, yüksek lisans alarak ardından doktorasını tamamlamış, terapi seansı alabilmek için insanların sekreterinin peşinden koşturduğu bir terapistin karşısında dikiliyor ve *"Bana acı veren tüm bu anılar, nasıl bırakılır bilmiyorum; bana bu anıları veren insanları tüm*

kalbimle sevdim ve nihayetinde gittiler, terk ettiler— onlara dair sahip olduğum tek şey bu anılar, geriye sadece anılar kaldı," diyordum; *geriye sadece yaralar kaldı*, demek istiyordum. Sorular soruyordu ama cevaplarıyla ilgilenmiyordu sanki adam. Her bir seansın ardından daha da boşlukta hissediyordum.

İnsanlara veda etmeyi bilmiyordum.

Bu yüzden bedenimde açtıkları görünmez yaraları onlardan kalma birer yadigâr gibi saklıyor ve iyileşmelerine izin vermiyordum.

Dönüp de yazdığım günlükleri okumuyor, çizimlerim bittiği an bir daha yüzlerine bakmıyor; yanlış çözdüğüm her bir matematik probleminin üzerinden defalarca kez geçiyordum ama bir kez olsun, düştüğümde dizlerime iz yapan tozları ve taş parçalarını silkelemiyor, yürümeye devam ediyordum.

Kendini ailesine sevdirmek için tüm çocukluğu çaresiz bir çırpınışla geçinen insanlar, büyüdüğünde ona ilgi gösteren yabancıların peşinde ıslak küçük bir köpek yavrusu gibi dolanır ve bir hevesle aldıkları ilgi kırıntısının devamını ister. Bir parçasını bile değil, tüm ekmeği isterler. Öylesine bir açlıktır onlarınki. Alamazlarsa, tüm dünyaları yıkılır ve kendilerini kaybederler.

Oysa sevgi hiçbir zaman bir çocuğun almak için ebeveynlerinin peşinde koşturduğu bir ödül olmamalı; arkadaşlık, birinin diğerine verdikleriyle ayakta tutulmamalı ve kimse, kimseye *beni sev* diye yalvarmamalı.

Neredeyse. Neredeyse yalvaracaktım sana.

Hiçbir zaman veda edemedim.

Dedemin çalışma odasını yalnızca Agnes temizleyebiliyordu ve ne zaman toz almak için girse, duvara asılı takvimden bir sayfa koparıp kahvaltı tepsimin kenarına bırakıyordu; yalnızca bu sayede zamanın ne kadar hızlı geçtiğini görüyor ve hangi günde olduğumuzu söyleyebiliyordum.

Cenaze töreni ve tutulan yasın ardından ev nihayet sessizleştiğinde, bir sabah; kahvaltı masasına oturduğumu ve odamdan çıktığım için şaşıran dedemin, Agnes'a bana servis açmasını söylediğini hatırlıyordum. Gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirmiş, dikkatini günün raporlarının sunulduğu tabletinden çekmiş ve tabağıma kahvaltılık bir şeyler koyarken gözyaşlarının çenemden aşağı akışını izlemişti bir müddet; ona içimden diyordum ki, *bana yardım et. Kayboldum. Yolum yok, haritam yok, göremiyorum bile. Nasıl yürüyor insanlar bu altı*

öfkeyle kaynayan asfaltların üzerinde? Yalın ayak, gözlerini bile kırpmadan.

Ben uçuyormuşum meğer kafes diye bildiğim volkanın en tepesine, bunca zaman. Konduğum an bir köşesine, yok olacakmışım.

Ben yokmuşum zaten.

Beyinde, sonradan gelişen travmaya bağlı hasar tespiti ve tedavisi; çeşitli tahliller, tetkikler ve tomografi sonucu yetenekli bir doktorun ellerinde sana bir mucize verebilir. Ama rayından çıkmış hayatını yoluna oturtacak olan sensin.

Yoğun geçen tedavinin ardından yalnızca dedem, Agnes ve Görkem'i gördüğüm günler takvimden tam 30 yaprak eksilttiğinde başlayan fiziksel ve zihinsel tedavi bana bir savaşın çanlarını mı çaldırtıyordu; yoksa bunca yıl

kafamın içinde süregelen bir katliamı sona mı erdiriyordu bilmiyordum ama ikinci dönemın ilk sınavlarına günler kala, uzun bir zaman sonra ilk defa yürüdüğüm okul koridorları yere sağlam basan adımlarımın altında iyi hissettiriyordu.

Anne ve babam görse çabamı, gurur duyacaklarını düşünmeden edemiyordum. Sonunda sorunsuz bir çocuk olmaya başladığımı fısıldayan küçük kız zihnimde ölü bulunmuştu o sabah, *sorunsuz bir çocuk* diye bir şey yoktu çünkü; anne baba olmayı becerememiş insanlar ve ebeveynleri olmadan büyümek zorunda kalmış çocuklar vardı sadece. Yemeği önünden eksik edilmese de, başının üzerinde bir çatı olsa da, hakları olan eğitimi iyi bir kurumda alıyor olsalar da. Yine de.

Ne zaman dedemin evine gelse beni ziyaret etme talebini geri çevirdiğim ve nihayetinde kapıdan dönen Ukte'nin, okulda beni

görmezden geldiğini fark etmek sırtıma değil de göğsüme yediğim hak edilmiş bir bıçak darbesiydi; ve hak edilen her darbe gibi, kabzasından tutup çeviriyordum bıçağı her sabah. Acıdığından emin oluyordum. Yemekhanede yanına oturup *"Konuşabiliyorum artık,"* demek istiyor, kısa cümlelerle kendimi yormadan yavaş yavaş konuşmaya başladığımı önce ona, sonra çatıya çıkıp insanlara duyurmak istiyordum.

Ebeveynlerimi kaybettiğim için bana acıyan gözlerle bakan ve artık karşılaştığımız her köşede beni sıkıştırmak, eşyalarımı çalmak, ayağıma çelmeyi takmak istemeyen ikizlere bağırmak istiyordum eskiye dönmek için ama bir hayalet gibi, koridorda yanımdan geçip gidişlerini izliyordum sadece. *İttir beni. Omzuma çarp. Geç dalganı yine, bu sefer yalnızca kendi isteğimle konuşmuyorum bak! Gözlerime seninkiler gibi çekikleştirmek için*

kalem çektiğimi söyleyebilir ya da voleybol oynarken saha dışında kitap okusam da smaçını suratıma basabilirsin, anne babam ölmeden önce de hayatımda yoktular zaten benim.

Kalbim kırıldığında yalnız başıma ağladım kapının önünde ve kedilerle konuştum sadece, bu yüzden çantam çürük meyve gibi kokuyor senin deyiminle; her zaman açık bir paket mama taşıyorum çünkü. Gece saat 10'u vurduktan sonra uyuyamazsam bir süre daha uyumak istemiyorum, Görkem üzerini açmış mı diye kontrole geliyor ikisinden biri illa ki çünkü; ve ben hasta olduğum akşamların ertesinde en çok bulaşmanı istiyorum bana Meri, nefretin ayakta tutuyor başım çatlarken bedenimi.

Çünkü. Çünkü. Çünkü. Bakma bana her şeyini kaybetmiş küçük bir kız çocuğuna bakar gibi, ben hiç kimsesiz doğdum ve büyüdüm çünkü; şimdi acıdan ölecek değilim.

Serin bir Şubat akşamı döndüğüm terapinin ardından Agnes ne kadar ince giyindiğimle ilgili söylenerek ceketimi kapıda üzerimden aldığında, salonda çizgi film izleyen Görkem'in yanına gitmek için hareketlendim ama Agnes'in memnuniyetsiz suratı yeniden önüme belirdi ve yolumu kesti. *"Tvoy dedushka zhdet tebya." Deden seni bekliyor.*

"Nerede?" diye sordum kendi sesimi duyuyor oluşumun farkındalığı ay içerisinde yüzüncü kez dilimin ucuna acı biber gibi sürülürken, ısrarla Türkçe konuşmayan Agnes'a karşı. Agnes beni değil, Tayga'yı büyütmüştü ama çocukluğumdan hatırlıyordum onu az çok; her ne kadar türkçe bilse de her zaman kendi dilini konuşmayı tercih etmişti.

Agnes gözlerini iki kere kırpıştırdı Türkçe soruma karşılık, ardından dudaklarını birbirine

bastırdı ekşi bir tat alırcasına ve nihayetinde geri çekildi, koridor boyunca devam etmem için yol açarak. *"V yego komnate." Odasında.*

Loş lambalarla aydınlatılmış, 1800'ler Fransa'sını hatırlatan bir duvar kağıdı ve portrelerle kaplı koridorda yürümeye başladığımda üzerimdeki siyah kazağı ve deri eteği düzeltiyordum aynı zamanda. Dedemin çalışma odası koridorun sonunda, kütüphanenin hemen yanındaydı ve kapısı tamamen kapalıydı. İki kere tıklattıktan sonra kapının kolunu çevirdim.

Mini şöminenin karşısındaki uzun, tahta çalışma masasının üzeri haftalık raporlar ve altına yükseltici bir platform konmuş bilgisayara bağlı kablolarla doluydu. Dedemin üzerinde beyaz bir gömlek, kareli bir hırka vardı ve bembeyaz saçları dikkatle geriye doğru taranmıştı. Burnunun ucuna kadar itti gözlüklerini, ardından bana baktı ve önüne dönerken eliyle masasının

iki yanındaki koltuklardan birini işaret etti. “Terapin nasıl geçti, güzel kızım?”

Dilimin ucunu ısırdım, ardından “Bilgilendirici,” diye bir yorumda bulundum koltuğa otururken. Uzun ve karmaşık cümleler kurmak bir şekilde başımı ağrıtıyordu, yavaşlatıyordu beni. Net ve kısa cevaplar iş görüyordu. *Dedem, Görkem, terapist ve doktorlardan başkasıyla konuşuyormuşum gibi.*

Hasır rengi bir zarfın içinden birkaç fotoğraf çıkardı dedem, masasının bana yakın yerine doğru ittirdi ve ardından arkasına yaslanarak içi muhtemelen rahatlatıcı bir tür bitki çayı dolu kupasından bir yudum aldı. Fotoğraflar aylar önce çekilmişti, kadrajda yalnızca siyah şemsiyeler ve takım elbiseli adamlar vardı. Siyah bir Mercedes’e, tanıdığımı düşünmediğim fakat tanıdık yüzlü bir adamın eli omzunda binen kişi babamdan başkası değildi; ardından

rugan topuklu ayakkabılar giyen kalem etekli, omuzlarında oldukça şık bir kürk olan kadının, *Elena Adelardi'nin,* araca binerken görüntülerini gördüm.

Bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Yarın sabahtan itibaren seni Albert okula götürüp getirecek, eğer okul-ev arası farklı bir durağın olacak olursa da başka bir ulaşım aracı kullanmanı ya da Albert'ı arkanda bırakmanı istemiyorum— İtiraz kabul etmiyorum küçük hanım." Ağzımı açacağım sırada dedemin itiraz kabul etmediğini söyleyen sert sesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ben bu işin içinde ne olduğunu anlayana dek bütün torunlarımın her an nerede ne yapıyor olduğunu bileceğim. Aynı uyarıyı herkes dinledi."

Ukte ve Tayga'yla da konuştuğu anlamına geliyordu bu. "Tayga burada bile değil."

"Yakında dönecek," dedi dedem, otoriter bir sesle, *dönecekler*, diye düşünmeden edemedim. Bir ay geçeli günler oluyordu. Gazel Hanvezir, Tayga Vasilyev ve Lodos Adler ortalıkta yoktu. Dedem, ailemin ölümünde Adelardilerin parmağı olabileceği ihtimalinin üzerinde durmuş ve bu fotoğraflara erişebilmişti; Akel amcamın haberinin olup olmadığını ve işlerin ne kadar sarpa sarabileceğini merak ediyordum.

Benim de planlarım vardı.

"Agnes, yakında mülkte verilecek davet için menü ve dekorasyonlarla bizzat ilgilendiğini dile getirdi. Organizasyon işinden hoşlandığını bilmiyordum, bir şeye ihtiyacın olursa benimle konuş. O huysuz kadın moralini bozmasın,

zevkine güveniyorum.” Dedem gözlüğünü çıkarırken, hafifçe başını yana doğru eğmiş; düşünceli bir ifadeyle inceliyordu yüzümü.

Ne zaman elime aldığımı bilmediğim fotoğraflardan birini sessizce katlarken hafifçe tebessüm ettim. “Bir sorun mu var?”

“Moya lyubimaya doch’, cesaretin için tebrik ederim. Tedavi sürecine girmeyi kabul ettiğin gün beni çok mutlu ettin. Sonsuza dek tek kelime etmesen de ben gururlu bir dedeydim ama senin de dışarıdan bir Vasilyev olarak kusurlu göründüğünü ve babanın bu yüzden okulunu değiştirip kendini göstermene engel olmaya çalıştığını bildiğinin farkındayım,” dedi yumuşak bir sesle, ayağa kalkıp masanın etrafından yanıma doğru yürürken.

Oturduğum koltuktan kalktım ve yarı yolda onunla buluştum, sıcak elleri dışarıdan geldiğim

için üşümüş ellerimi tuttu. Fotoğrafı çoktan eteğimin beline sıkıştırmıştım bile. “Çok güçlüsün güzel kızım, sakın unutma bunu,” diye fısıldadı beni kollarının arasına alırken. Vanilyalı puro kokusu burnuma dolduğu an gülümsedim, ellerinden biri saçlarımdaydı. “Sen unutmazsan, bir gün tüm dünya öğrenecek.”

Vah vah vah. Annenle baban ölmüş. Çok yazık! Ne kadar aşağılık bir kızları olduğunu yeterince göremediler… Neyse ki yerlere göklere sığdıramadıkları bunak deden ve ailenin geri kalanı hayatta.

Birkaç hafta önce gelen mesaj, kırmızı harflerle zihnimde belirdiğinde gergince dudaklarımı ıslattım ve dedemle kendimin yansımasına baktım pencerede. Mesajlar bir süredir kesilmişti ama bunu çocukların şehirde olmayışına bağlıyordum. Mesajları gönderen her kimse, sandığımdan fazlasını biliyordu;

Kama evindeki saldırıdan haberdardı ve hatta o gün orada olduğunu da düşünüyordum. Belki de İtalyan çocuklardan biriydi.

O akşam dedemin çalışma odasını terk ettiğimde Görkem çoktan televizyon karşısında uyuyakalmıştı. Agnes, tüm itirazlarıma rağmen Görkem'i kucaklayıp üst kattaki odasına kadar götürdüğünde en azından pijamalarını kendim giydirmek istediğimi söyledim.

"Çok büyük, bu öğretmen," diye mırıldanıyordu Görkem uyku mahmuru bir sesle, kapanan kapıya bakarak. Agnes'dan bahsediyordu, Görkem'e göre yaşı büyük olan ve bilgili görünen herkes öğretmendi.

"İyi biri." Kazağını yukarı ittirdim ve kollarından çıkardım. Ben dolaptan pijama takımını çıkartırken, Görkem kızarmış gözleriyle beni izliyordu. Kekelemeden konuşabildiğim için

şaşkındı hâlâ, alışamamıştı. Tedavi için evden ufak bir valizle ayrıldığımız sabah kreşe gitmek için bindiği arabadan, Albert'ın elinden kaçmış ve bacaklarıma yapışmıştı.

Onu terk ettiğimi zannettiği için. *Anne babamız gibi.*

Önce pijama üstünü, ardından altını giydirdim ve çıkardığım kıyafetlerini kenara bıraktım.
"Abla?"

"Hm?" Yorganı üzerine örterken günler sonra bana uzun zaman sonra ilk defa *abla* dediğinde, alnına düşen saç tutamlarını kenara itiyordum. Görkem kazadan sonra haftalarca hiç konuşmamıştı.

"Fotoğraf makinem nerede?"

Yanaklarımın içini ısırdım gergince, hafıza kartını sakladıktan sonra makinayı dolabın derinliklerine fırlatmıştım. Görkem'in aklına er ya da geç geleceğini biliyordum ve eğer kaybolan fotoğraflarından bahsetmeye başlarsa, dedemin bir şekilde kulağına gideceğinden emindim. Adam her şeyi sorguluyordu.

Elinde Elena Adelardi'nin babamla olan fotoğrafları varken neyi saklıyordum gerçi, bilmiyordum bile.

"Yarın buluruz. Şimdi uyu," dedim yumuşak bir sesle o gece, Görkem'in alnına dudaklarımı bastırırken. Gece lambasını açık, kapıyı aralık bıraktım.

Ertesi sabah Görkem fotoğraf makinesine kavuştuğu için çok mutlu görünüyordu. Agnes ona, makineyi okula götüremeyeceğini

söylediğinde kahvaltı masasına oturduğu süre boyunca somurttu ve yumurtasını zorla yedi. Kardeşim hakkında yeni şeyler öğreniyordum, mesela haşlanmış yumurtanın sarısından nefret ediyordu; eğer zorlarsanız kusuyordu. Portakalın suyundan nefret ediyordu ama birkaç dilimini tabağına bırakırsanız eme eme bitiriyordu. Renkli çoraplardan hoşlanıyordu.

O sabah Ukte, onu okula getiren araçtan indikten sonra okul binasına doğru yürürken bir süre araçlık alanın arasında kaybolmasını bekledim; ardından misafir girişinin yanına park etmiş siyah filmli lüks araca doğru yürüdüm ve tek kelime etmeden arka koltuğa binerek ceketimin cebindeki katlanmış fotoğrafı bıraktım amcamın kucağına.

Dedemin benimle konuşacağı bir şey olduğunu ve sorun çıkarmamamı söylemişti.

Amcam buruş buruş olmuş fotoğrafı açarken ben gerginlikten tırnaklarımı avuç içlerime batırıyordum. Mavinin en koyu tonu gözleriyle bir süre fotoğraf karesindeki kadını ve memnuniyet dolu bakışlarını süzdü, ardından babamın üzerinde gezdirdi parmağını ve omzundaki ele kilitlendi. “Emin misin, Talya?” Koyu mavilikler yüzüme çevrildi, cevabımı gözlerimde de görmek istiyordu. Kaşlarının ucu hafifçe kalktığında alnındaki kırışıklıklar belli olmuştu amcamın, yakışıklılığı çoğu zaman yaşlılığını gölgeliyordu.

Başımı ağırca yukarı ve aşağı salladım.

“Adı *Eymen Seva*,” dedi amcam, ön koltuğun altına uzanıp bir bölmeden ufak bir paket çıkarırken. “Hedefe ulaştığı an, iletişimi kesiyorsun. Bir aksilik olduğunu düşündüğün an ortamı terk et, işaret ver.”

Paketi aldım ve çantamın içine attım. Sormak istediğim bir soru, günlerdir dilimin ucunda bana gecelerimi zehir ediyordu ama düşünmem gereken çok daha önemli şeylerim olduğunu hatırlattığımdan sürekli kendime engel oluyordum.

“Sormak istediğin bir şey mi var?”

Başımı iki yana salladım. Ardından arabadan çıktım ve sırt çantamı omuzlarıma geçirdikten sonra okul binasına yürüdüm.

Sınıftaki boş bir sıra derslerde dikkatimi dağıtıyordu. Dikkatimi daha da dağıtmak istersem, el kaldırıp hocaya bir soru soruyor ve tüm sınıfın ilgisini üzerimde topluyordum; böylece zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. Tuvaletlerde saçıma ya da makyajıma iltifat eden kızlar; ödevler ya da sınavlarda sorumlu olduğumuz konular

hakkında soru sormak isteyen erkekler olsun; insanların tavırlarında gözle görülür bir farklılık vardı ve istenmeyen ilgi rahatsız ediyordu. Ses tonumdan mı hoşlanıyorlardı? Eskiden de sert bakışları ve soğuk davranışları olan bir kızdım ama konuşmaya başladığımdan beri birkaç çıkma teklifi bile almıştım.

O gün ilk teneffüs lavaboda ellerimi yıkıyorken, kabinlerden birinden çıkan Meri yanımda dikildi ve üniformasını düzeltmeye başladı. "Geçen gün seni caddedeki spor kulübünde gördüm. *Survivor*'a falan hazırlanıyorsun herhâlde."

"Beni gören Esme'ydi," diye mırıldandım ellerimi durulamak için musluğun altına tutarak. Buz gibi su iyi geliyordu.

"Nasıl ayırt edebiliyorsun?" Kollarını göğsünde bağladı Meri. "Hiçbir zaman anlayamadım."

“Esme sessiz. Etrafa toy bakışlar atıyor.” Yutkunurken kendime iyi gittiğimi söylüyordum, uzun ve karmaşık cümleler kurabilirdim heyecanlanmadan. Ellerimi lavaboya tuttum bir müddet suyun damlamasını izlerken. “Sen insanlar sana baktığında, nasıl bir baş ağrısı olduğunu anlasınlar istiyorsun. Bu yüzden postürün hep dik ve…” Omzumun üzerinden yüzüne baktığımda, kaşlarını çatarak bana döndü. Bakışlarımı yanaklarına indirdim. “Daha sert bir görüntü için yanaklarının içini ısırıyorsun.”

Söylediğim an, şaşkınlıkla kaşları havalandı ve yanaklarının içini ısırmayı bıraktı. Ben kağıt havlu alıp ellerimi kurularken Meri hızlıca ellerini yıkamaya başlamıştı. “Sana yıllar önce o aptal kekemeliğini düzeltmeni söylemiştim,” diye mırıldanıyordu kendi kendine. “Belki o zaman ortaokulda itilip kakılırken dik durup kendini savunabilirdin ama sen arka sıralara geçip

uyumayı tercih ettin. O iftiralar doğru olsa bile hak etmeyecek kadar yetenekliydin ama yine de çizim yeteneğini bir hiç ettin."

"Senin sorunun, kusurlarının insanları *korkak* yaptığını sanıyor olman," diye mırıldandım tok bir sesle, hemen yanındaki çöpe elimdeki kullanmış kağıt havluyu atarken. Ellerini durulamıştı ve avuçlarından sular yere damlarken bana bakıyordu. "Ama *sürpriz*, Meri, ben her zaman cesurdum. Sadece hiçbir zaman *yeterince* umursamadım."

Kendimi kastığımda inanılmaz bir baş ağrısıyla başa çıkmak zorunda kalıyordum, bu yüzden doktor gerektiğinde almam için güçlü bir ağrı kesici vermişti. Derse neredeyse hocayla aynı anda girdiğimde hızlıca arka sıralara ilerledim ve çantamın içinden ilaç şişesini çıkarmak için fermuarını açtım, fakat ilaç şişesi gözümün

önündeyken sabah amcamdan aldığım paket yoktu.

Bir anda çantamı sıranın üzerinde ters çevirdiğimde hoca dâhil herkes dehşetle bana döndü. Kitaplarım, kalem kutuluğum, ilaç şişem ve birkaç özel eşya düştü içinden ama *paket yoktu.*

"Ukte buradaydı teneffüste, seni sordu," dedi o an hemen yan sıramda oturan Didem, meraklı gözlerle sıramın üzerindeki eşyaları süzerken. Ne arıyordu? Gazel'den imzalı çıplak bir fotoğraf mı?

Devamını dinlemedim. Ağrı kesici haplardan birini ağzıma atıp kapıya doğru ilerlerken hocayla göz göze gelmiştim. "Hocam, tuvalete gidiyorum. *Kızsal.*"

Tuvalete falan gittiğim yoktu ama kızsal olduğu doğruydu.

Ukte'nin sınıfının önüne doğru hızlı ve sinirli adımlarla yürürken bir yandan da rehberimden telefon numarasını arıyordum, bulduğumda mesaj yazmaya başladım direkt.

Talya: *Çantamdan aldığın paketle birlikte sınıfın önüne çıkmak için iki dakikan var yoksa dersi elimde ertesi gün hapıyla basıyorum ve herkesin içinde aciliyetini belirterek sana veriyorum.*

Saniyeler içinde cevap geldi.

Ukte: *SENDE ERTESİ GÜN HAPININ NE İŞİ VAR*

Yoktu. Ama onun da bunu bilmesine gerek yoktu.

Talya: *Saniyeler içinde içerideyim.*

Talya: *Üç*

Talya: *İki…*

Sınıf kapısı şiddetle açılırken hızını alamadan karşı duvara çarparcasına çıkan Ukte'ye çarpmamak için bir adım geri çekildim, hiddetle aldığı nefeslerin arasında kutuyu koltuğunun altına sıkıştırdı ve sınıf kapısını kapatarak sırtını kapıya yasladı. Görmeyeli saçları uzamıştı ve rengi açılmıştı, bugün okul eteğinin altına lacivert bir çorap tercih etmişti ve ayrıca *Prada* makosenler giyiyordu. Tayga giderken kartını ceplemiş falan olmalıydı çünkü asla kendi parasını bu kadar pahalı markalara harcamazdı.

“Şeytan!” dedi hisler bir sesle, tehdidime inanamıyordu hâlâ. Karşıma dikilirken paketi bana uzattı ve aldığımda kollarını göğsünde birleştirdi. “Al, zaten hiçbir şey anlamadım. Minik siyah bir şey. Nedir yani bu? Taşınabilir telefon şarj cihazı falan mı *bluetooth*’lu?”

“Çantamı karıştırmışsın.” Sorusunu tamamen görmezden geldim. Yaptığı şeyin ne kadar yanlış olduğunu bilmiyor muydu?

Suçlu bir ifadeyle alt dudağını ısırdı. “Evet. Bu sarı zarf babamdaydı daha bu sabah. Senin çantanda görünce… Zaten okula bırakmak istemesine de şaşırmıştım yolu tersken…” Çatık kaşlarının altından yüzümü süzen endişe dolu gözleri, merak ediyordu. “Talya, ne işler çeviriyorsun? Cenazeden beri tek kelime konuşmadın benimle. Mesajlarımı, çağrılarımı görmezden geliyorsun. Yanlış bir şey mi yaptım?”

Ona doğruları söylemek istiyordum. Kendimi Kıbrıs'ta ucundan görüp yalnızca fikir edinebildiğimiz kaosun orta yerine atmayı istiyor, kafamın içinde planlar yapıyordum bunca zaman. Dedemin yalnızca prensesi değil, Tayga gibi bir *vârisi* olmak istiyordum. Babamın ölümünün ardından dedemin iş yükünün çoğunu alan Akel amcam olmuştu ve kazanın ardındaki gerçekle yakından ilgileniyordu, dahası, *Adelardi* ailesiyle.

Ve Ukte'nin kalp rahatsızlığı dolayısıyla stresten ve aşırı heyecandan uzak bir hayat yaşaması gerekiyordu. Benim kendimi tam orta yerine bırakmak istediğim hayatta, hayatım boyunca edindiğim ilk ve tek gerçek arkadaşın yeri olamazdı.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatırken. Ona gerçeği

söyleyemesem de, yalanlarla onu kendimden uzaklaştıracak hâlim yoktu. “İyi bir arkadaşsın ve beni düşündüğünü biliyorum. Ama yaşadıklarım… Çok fazla. Yalnız kalmak istiyorum sadece. Beni anla.”

Ukte önce dudakları düz bir çizgi hâline gelinceye dek birbirine bastırdı. Neyi yanlış söylediğimi anlayamamıştım, hızlıca sözlerimi beyin süzgecimden geçiriyordum gözleri sulandığında; avucunu ağzına yasladı önce, ardından gözyaşlarını sildi ve göz açıp kapayıncaya dek kollarını etrafıma sarmıştı. Bana sarılıyordu. “Çok… Çok iyi konuşuyorsun. Sesin çok güzel.”

Beklemediğim bir hareketti. Düşününce, geçmişte dedem dışında bana sarılan biri olmamıştı; ben de son zamanlarda sadece Görkem’e sarılıyordum fakat kollarımı birinin etrafına sarma konsepti henüz çok yeniydi

benim için. Bu yüzden Ukte geri çekilene dek kollarımı hareket ettirmek aklımın ucundan geçmedi bile.

Burnunu çekti Ukte ve ıslanan gözaltlarını sildi. “Ben sınıfa döneyim, bu ders sunumum var… Zorla birkaç dakikalık izin aldım sadece,” dedi boğazını temizlerken. Ardından son bir kez yüzüme baktı ve kapıyı açıp sınıfına girdi.

❧

Sulhi Vasilyev’in evinden gizlice çıkmak zordu; girmek, *imkânsız*.

Üzerimde askısı boynumdan geçen siyah bir korse, altımda siyah boru paça mavi bir jean, sivri topuklu ayakkabılar ve kocaman deri bir ceket vardı. Sade bir makyaj yapmış, saçlarıma

fön çekmiş ve üzerime en iyi sindiğini bildiğim hoş bir parfüm sıkmıştım. Taksi beni dedemin evinin alt sokağından aldığında saat akşam 10'u geçiyordu; bu saatte pijamalarımı giymiş, yatmak için hazırlanıyor olurdum normalde.

Il Cielo, İstanbul'un merkezi denilebilecek bir kıyı semtinde sahil tarafında yer alan bir kulüptü. Herkesin giremediğini ama güzel kızların her zaman alındığını biliyordum, bu yüzden kapıdaki güvenlik kimlik kartıma ve yüzüme az önce reddettiği herkesten birkaç saniye daha uzun baktığında negatif düşüncelere kapılmadım. Leyla eğer Anton denen çocukla dışarıda bir yerde tanıştıysa, orası burasıydı nihayetinde.

Tabii iki ayın sonunda ayrılmadılarsa.

İçerisi tıklım tıklım değildi, ama boş olduğunu da söyleyemezdiniz. Ceketimi vesiteyere

bırakıp bar kısmına oturduktan sonra bir şey içip içmediğimi soran barmene arkadaşımı beklediğimi söyledim, ardından masanın üzerine Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası* oyununun ingilizce bir kopyasını bıraktım.

Bir bara gelmiştim ve Shakespeare okuyacaktım.

"Çok orijinal," diye bir yorumda bulundu barmen, hemen yanımda bir başkasının içkisini hazırlarken. Kitabın üzerinden kaldırdığım bakışlarım üzerinde beş saniye durmadı bile, tepkisizce sayfalara geri döndüm.

Beş dakika sonra kalabalık bir grupla içeri *Anton Adelardi* girdi, fotoğrafına o kadar uzun süre bakmıştım ki kafasının arkasından bile tanıyabilecek hâle gelmiştim onu. Kolundaki sarışın Leyla değildi, diğer arkadaşlarından da mesafe nedeniyle çıkarabildiğim olmamıştı ama

bir anda kadrajıma *Eymen Seva* girdiğinde ve tuvalete yöneldiğini anladığımda kafamın içinde plan yapmak için sadece beş saniyem vardı.

Kitabı da alıp çantamla birlikte kalktım ve tuvaletlere yakın olmanın avantajını kullanarak koridora ilk ben girdim, kızlar tuvaleti tamamen boştu. Önce kapıyı kapattım, ardından vahşice tıktıklamaya başladım. "İğrenç! Madem kusacaksınız içmeyin bu kadar! Daha saat kaç?!"

Eymen Seva'nın çoktan koridorda olduğunu biliyordum, bu yüzden suratımda bıkkın bir ifadeyle arkamı dönerken hemen yan taraftaki erkekler tuvaletine çaresiz bir bakış attım ve sırtımı kadınlar tuvaletinin kapısına yasladım.

Eymen Seva yüzünde umursamaz bir ifadeyle erkekler tuvaletine girmek üzereydi, beni fark ettiğinde. Daha doğrusu, *yüzümü*. Aptal

değildim, ihtimalleri tartıp biçmiştim. *Bir*, eğer beni tanıyorsa kendi inlerinde bir *Vasilyev* oluşu hoşuna bile giderdi ve doğal olarak benimle oynamak isteyecekti; *iki*, eğer tanımazsa bile, güzel bir yüz ve vücuda aklı çükünde her erkek tav olurdu. Shakespeare ne için miydi?

"Bar tuvaletinin önünde çömelmiş Shakespeare mi okuyorsun gerçekten?"

Bingo. Eymen Seva tiyatro eğitimi alıyordu ve gelecek dönem Hamlet oyununu sergilemek için başrolü kapmıştı.

İnsan ilişkilerinde, *umursamıyorken* gayet iyiydim ama karşımdaki kişi aklıma girdiğinde koca, duygusal bir aptala dönüşüyordum. Sırf takıntılı bir varlık olduğum için dışarıda karşılaşsak bakışlarına bile karşılık vermeyeceğim insanların, *ben* onları aklımın

içine koydum diye beni dizlerimin üzerine düşürebilmesi *koca bir saçmalık*tı.

"Ödev," dedim kısaca, Eymen Seva'ya bir bakış attıktan sonra kitaba geri dönerken. Çömelmeyi bırakmış ve ayağa kalkmış, köşeye dayanmıştım. Vücudumu, yüzümden birkaç saniye fazla süzdü. Ardından gözlerimde takılı kaldı bakışları. *Tanımıştı.*

"Kapı mı kilitli?" diye sordu arkamdaki kapıya doğru yönelirken ama önüne geçtim ve elimi kaldırdım, anında durdu. Üzerinde beyaz, pahalı bir markanın logosunu taşıyan düz bir tişört ve basit, mavi bir jean vardı. Sarı saçlarını hâlâ 2015'deymişiz de Justin Bieber'ın Boyfriend klibinden fırlamış gibi yukarı kaldırmıştı ve suratında aynı mazlum ifade vardı.

"Boş ver. Çıkarlar birazdan, biri fena kusuyordu," dedim başımı iki yana sallarken.

“Buyur, devam et sen.” Gözlerim erkekler tuvaletinin girişinde durdu, Eymen’in arkasından başka bir erkek çoktan içeri girmişti bile.

“Erkekler tuvaletini kullanmaktan rahatsız olacağını düşünüyorum, yüzden teklif dahî etmiyorum.” Eymen bir elini masumca beline yaslayıp diğeriyle çenesini kaşımaya başladığında kitabın 67. sayfası üzerinden ona bakıyordum. “Ama kullanabileceğin çok daha temiz ve kişisel bir tuvalet var mekânda, istersen seni götürebilirim.”

Kaşlarım havalandı.

Ellerini suçsuzca havaya kaldırdı ve masumca gülümsedi. “Yanlış anlama beni lütfen, alınırım. Shakespeare hatrına teklif ediyorum, *ben-diğer-kızlar-gibi-değilim* hareketin hoşuma gitti. Gelecek ay şehir tiyatrolarında Hamlet

başrolünde sahne alacağım bu yüzden yardım etmek istiyorum.” Telefonunu çıkartmış, hızlıca Instagram’ına girmiş, bana birkaç provadan görsel gösteriyordu. “Şanslıysak sana hâlâ bilet bulabiliriz. Bulamazsak da, en azından tuvaletteki işini halletmiş olursun.”

Edebiyatçı çocuklardan, sayısalcı kızlara zarar gelemez. Romantizmle fazla içli dışlıdırlar, öyle yetişmişlerdir. Gidip saçma sapan insanlardan aşk dilenirler ve kalplerini kırdırırlar, sonra da kötü çocuk tavırları takınmaya başlarlar. Eğer karşımdaki Hazar olsaydı beni bir saate bu ortamdan çıkarmaya, evine götürmeye çalışırdı ama Eymen bir tiyatro oyunundan bahsediyor, daha ilk dakikadan kendi hakkında ekstrem bilgiler veriyordu.

Kalbin paramparça olduktan sonra gelen özgüven. Atlattıktan sonra gelen umursamazlık. Nihayetinde o çok korktuğun hayatın akışına

karışmak, orada kaybolmak… Çünkü bir amacın olmalı, bir diploman ya da bir işin, seni her gün meşgul edecek ve kapitalizmin çarklarından birinde döndürecek *bir sistem*. *Hayat* bu.

Keşke bu kadar duygusal ve aptal varlıklar olmasaydık.

“Elim cebimde ve telefonum 155’i her an tuşlayabilir haberin olsun,” dedim iki elimin de dışarıda olmasına rağmen. Eymen esprime güldü ve kenara çekilerek yüzündeki tebessümle koridoru işaret etti. Beni varış noktasına götüren bir tren olduğundan ve binmeyi haftalardır planladığımdan haberi yoktu.

“Adın ne bu arada? Ben Eymen,” dedi kadifemsi bir sesle, tuvaletten çıkarken. Uzattığı elini tuttum ve silik bir tebessümle sallarken “Talya, memnun oldum,” diye cevapladım.

Işıkların altında olduğumuzdan mı bilinmez, gözleri parlamıştı.

“Talya? Ne kadar eşsiz bir isim. Senin kadar güzel bir hanımefendi, böyle bir isimle, buralı olamaz…” Kafiye mi yapıyordu o konuşurken? Emin değildim. Dişisini etkilemeye çalışan klasik bir erkek gibi görünüyordu, bir barda tanışıp sohbet ederler ve geceyi birlikte geçirirlerdi; ertesi gün herkes yoluna…

Başımı çevirirken çok değil, beş dakika önce, tuvalete kalkmadan önce oturduğum bar tezgâhının üzerinde bir şey gördüm. Bir… *şey?*

Kırmızı elma.

Eymen’i dinleme yetimi o an kaybettim. Beni masaların arasından geçiriyor ve arka tarafa yönlendiriyordu ama gözlerim tanıdık bir tutam kumral saç görmek için hızla tarıyordu etrafı.

Burada mıydı? Tesadüf olabilir miydi? Barmen bir kokteyl hazırlarken elmayı neden bar tezgâhının üzerine bıraksındı? Ayrıca kokteyllerde kim kırmızı elma kullanırdı? Her zaman yeşil olurdu o elmalar.

İnanamadığım bir kuvvetle göğsümü döven kalp atışlarımı, karşımdaki sarışına fark ettirmeden sakinleştirmeye çalışmak çok zordu. Gazel Hanvezir burada olamazdı. Yurt dışındaydı. Henüz dönmemişti.

Değil mi?

"…birazdan dolar buralar o yüzden. Biz arkadaşlarla arkada takılıyoruz, eğer katılmak istersen eminim sorun olmayacaktır. Sen biriyle mi birlikteydin bu arada?" Eymen iki yanında da iki koruma dikilen bir kapıyı açarken bana doğru döndüğünde, yeniden

algılayabiliyordum onu. Bir an önce kendime gelmem gerekiyordu.

Kapının arasından baktığımda bir çift kömür gözle buluştu gözlerim. Kanım damarlarımda tersten akmaya başlamış, gerginlik bir yılan gibi iskeletime sarılmış ve yukarı dolanıyordu o an. "Arkadaşımı bekliyordum barda, ama gelmedi…" Bahanem hazırdı, bu yüzden cevaplamak için ekstra vakte ihtiyacım olmadı. Gözlerimi Anton Adelardi'den çektiğim an, yukarı baktım ve Eymen'in gülümseyen suratıyla karşılaştım. *Hazar*lardan biriydi o an. Bu gülüşü tanıyordum. Bir palyaçoyu andırıyordu. Keyif veriyordu avucunun içine düştüğümü bilmek.

Öyle sansındı.

"Umarım biraz daha geç kalır," diye mırıldandı Eymen, beni içeri yönlendirirken. Ona gözlerimi kısarak sahte bir gülüş atıp önüme döndüm.

Yalan söylemek kolaydı ama mimiklerine yalan bir dansı öğretmek, buz pistinde vals yapmaya benziyordu. Her an kayıp düşebilirdin. Halbuki kimsenin, senin profesyonel bir patenci olduğuna dair şüphesi olmamalıydı.

Il Cielo büyük bir kulüptü, ama bu kısmı kendi başına başka bir hikâyeydi. Tüm deniz manzarası içeridekilerin ayaklarının altındaydı ve köşelerde bilardo masaları, dart tahtaları, deri koltuklar ve devasa bir projeksiyon cihazı vardı bir duvarda. Öte yandan hâlâ büyük bir bara sahipti salon. Pek fazla insan yoktu içeride ama az önceki grup Anton'la birlikte içerideydi. Muhtemelen Leyla'nın doğum gününü burada kutlamışlardı, Anton'un locasında.

Ama şimdi Leyla neredeydi ve bu çocuğun kolundaki sarışın kimdi?

“Tuvalet hemen şurada,” dedi Eymen bar kısmının yanındaki loş koridoru gösterirken. “Gördüğün üzere polisi aramalık bir durum yok. Ben sana yanlış bir harekette bulunursam, senden ya da polisten önce içeridekiler zaten icabıma bakar.”

Hiç sanmıyorum Eymen ama bir köpek olsan Golden Retriever olurdun bu yüzden… Başımı sallayıp koridorda kayboldum, Il Cielo’nun tuvaletlerinin ne kadar temiz olduğunu inceleyecek kadar dikkatli bakmamıştım ama burası kesinlikle kendi evimdeki tuvalet kadar temiz ve düzenliydi. Eymen, burası yerine kulübün tuvaletine giderek beni çok daha önceden fark ettiğini ve hatta takip ettiğini ifşa etmişti. Oltaya doğru yüzen bir balık, *kusursuz* bir avdı.

Birkaç dakika içeride oyalanıp çantamdaki cihazı kontrol ettikten sonra çıktığımda Eymen,

Anton ve diğer arkadaşlarının etrafında oturduğu deri koltuklardan birinin kolluğuna kalçasını yaslamış sohbet ediyordu. Gözlerim diğer yüzlerin üzerinde gezinirken gerginliğimi saklamaya çalışmadım, kurtlarla dolu bir sofraya oturmak üzere olan korkak bir kuzu gibi görünmek etrafımda kalkanlarını daha kolay indirmelerini sağlardı.

Anton elindeki sigaradan son bir nefes çektikten sonra uzanıp sigarayı masanın üzerindeki küllüğe bastırdı, ardından tam olarak nerede dikildiğimi biliyormuşçasına bir rahatlıkla başını kaldırdı ve gözlerini benimkilerle buluşturdu.

Anton *Adelardi*, dedemi tanıyor olabilirdi. Amcamı da öyle. Tayga'yı, Lodos'u, *Gazel'i*. Ama beni tanıyor olması, tek bir anlama geliyordu. Ailesi her ne karıştırıyorduysa, Anton dâhildi.

“Tanıyorsun onu, değil mi?” diye soran Eymen’e baktım. Ne ara kalkmıştı koltuktan?

“*Sen*, tanıyorsun *beni*,” diye mırıldandım sorusunu görmezden gelerek. Tabii ki tanıyordum. Tabii ki Anton da beni. Ve tabii ki, Eymen, *hepimizi*.

“Ailelerimizin işlerinin bizim ilişkilerimizi etkilemesine izin vermeli miyiz sence?” Çenesini kaşıdı, ardından ellerini jean’inin ceplerine sokarak yanımda dikildi ve omzuma doğru eğildi. “Rahat ol, burada sana kimse bir şey yapamaz. İçini rahatlatacaksa, hafta sonu Sulhi Bey’in evindeki organizasyona ailem ve ben de davetliyiz. *Dost*’um yani.”

Tek kaşım havalandı. “Öyle mi?” *Öyle. İsmini listeden ben seçtim Eymen.*

“Öyle,” diye yanıtladı beni, ardından başıyla koltukları işaret etti ve hafifçe belime dokunarak beni yönlendirdi. Cebimdeki telefonun vahşice titreştiğini hissediyordum ama bakabileceğimi zannetmiyordum.

Anton Adelardi, arkamda Eymen’le masasına doğru ilerlediğimi fark ettiğinde dudaklarının kenarı kıvrılmıştı. “Bu güzel surat fazla tanıdık,” dedi keyifle başka bir sigara yakarken, yanındaki sarışın rahatsız bir ifadeyle yerinde kıpırdandı sırada. *Güzelim, bu çocuklar kimsenin olmaz. Boşuna vaktini harcama.*

“Kusura bakma ben seninkini çıkaramadım,” diye mırıldandım Eymen’in oturduğu koltuğun kolluk kısmına otururken. “Ama tahmin edeyim… Yanık ten, baharatlı parfüm, ezik parmak boğumları, üst segment giyindiğini bağıran marka baskılı kıyafetler ve…” Gülümsedim, masanın üzerindeki içki şişesini

işaret ettim. “Tabii ki, *Sambuca*,” dedim tok bir sesle, likörden gözlerimi çekerken. “Enzo? Mattia? *Anton* Adelardi?”

Sessiz bir gülüş burun deliklerini büyülttü Anton’un, sarkastik yorumlarım hoşuna gitmişti. “Enzo, kulüplere gelmek için fazla işkolik. Mattia salağın teki. Üçüncü tahmininde tutturman biraz hayal kırıklığına uğratsa da, *rad vstreche s vami Thalia Vasilyva.”* Elini uzattı.

Bir anlığına masanın etrafında gürültüyle sohbet edenlerin dikkatinin üzerime çevrildiğini hissettim, Anton’un iyi bir aksanla benimle tanıştığına memnun olduğunu *Rusça* söylemesini kimse beklemiyordu sanırsam. Ben de dâhildim. Rusça bildiğini düşünmemiştim.

Dilimin ucunu ısırdım, yutkundum, ardından ailemin potansiyel katilinin elini tuttum ve

sıktım. *"Udovol'stviye moye." O zevk bana ait.* Emin olabilirdi.

Anton elimi bırakmadı, gözlerini gözlerimden çekmeden elimin üzerine bir öpücük bırakmak için eğildiğinde bütün kanımın damarlarımdan çekilmeye başladığını hissediyordum. Bilerek yapıyordu. Ondan ve ailesinden nefret ettiğimi biliyordu. Elbette nefret edecektim. Öğrendiğim kadarıyla ailelerimiz arasındaki düşmanlık yıllar öncesine dayanıyordu ve bu silahların çekilip aile fertlerinin öldüğü ilk kumpas değildi.

"Yakın zamanda anne ve babanı talihsiz bir kazada kaybettiğini duydum, başın sağ olsun," diye ekledi elimi bırakıp masanın üzerine uzanırken. Sigarasını söndürmüş, bir kağıt çıkarmış, masanın altındaki çekmeceden aldığı paketteki otu sarıyordu. Bir an durdu,

gülümsedi, ardından bana bir bakış attı. “Ve ciddi bir hastalık geçirdiğini. Geçmiş olsun.”

Ben de küçük kız kardeşinin Safir’e başlayacağını duydum, demek istedim ama bunu direkt bir tehdit olarak algılayacağından çenemi kapalı tutmak zorunda kalmıştım.

“Ben de duymuştum,” diye araya girdi o an bir ses, nereden geldiğini görmediğim oldukça esmer ve gür, dalgalı, uzun siyah saçlara sahip bir kız üzerindekileri koluyla iterek masaya oturduğunda enerjinin değiştiğini anında hissetmiştim. Bu iş düşündüğümden daha zor olacaktı.

Minik cihazı Anton’un cep telefonuna yaslamam gerekiyordu, yaklaşık on saniyeye ihtiyacım vardı. Bu kadar. Eğer yaparsam, cihazın yaydığı dalgalar Anton’un cep telefonunu doğrudan

amcamın adamlarının erişimine açacaktı ve aktif bir şekilde Adelardi ailesinin izini sürebilecektik.

Esmer kızı tanımıyordum fakat 20'lerinin başında ve İtalyan olduğu her hâlinden belliydi. Üzerinde orta bel bir jean, deri bir crop vardı ve sayamayacağım kadar çok kolye takmıştı. Apple Martini'sinin üzerindeki kürdanı alıp zeytini iki dişinin arasına sıkıştırdığında gözleri üzerimde geziniyordu. "Konuşamadığını, pısırık ve *ezik*, Vasilyevlerin kara yüzü olduğunu duymuştum," dedi tok bir sesle. "Ama dedikodular her zaman doğruları yansıtmıyor, hepimizin gördüğü üzere."

"*Popüler* bir konu başlığı olduğumu biliyordum," diye mırıldandım tek kaşım hafifçe yukarı kalkarken. Beni burada çiğ çiğ yerlerdi. Bir an önce işimi halledip çıkmam gerekiyordu, eğer halledemezsem Eymen Seva'yla iletişimimi devam ettirmem ve kendimi bir sonraki

buluşturmalara davet ettirmem gerekecekti ki bu istediğim en son şeydi. Eymen *Golden Retriever*'sa, Adelardiler birer *Doberman'*dı ve her ne kadar tatlı köpekler tolore edilebilir olsa da, avcı versiyonları için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Esmer kızın beni baştan aşağı yargılayıcı gözlerle süzdüğü sırada Anton, cebinden telefonunu çıkardı ve bir bildirimi kontrol ettikten sonra gözlerini devirerek yeniden cebine koydu. Ceketinin cebindeydi telefon. Eğer telefon cebindeyken ceketi çıkartırsa bir şansım vardı bu gece.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Eymen'in sorusunu düşünmeye başladım, önereceği bir şey olup olmadığını sorarak zaman kazanacaktım fakat tam o sırada, salonun kapısı bir gümbürtüyle açıldı ve şok

içerisinde hepimiz başımızı sesin geldiği yere çevirdik. Leyla, üzerinde siyah kadife bir elbise, beş kilometre öteden parlayan şık pırlanta küpeleri, topuklu çizmeleri ve dalgalandırdığı sarı saçlarıyla nefes nefese salona girdiğinde buraya gelene kadar badireler atlattığı belliydi.

"Sana inanamıyorum!" diye bağırdı doğrudan, Anton'a doğru koşar adımlarla ilerlerken. Aradan geçip masanın önünde durduğu sırada koltukta oturan çocuk, bir kızın kucağına doğru kayarak korkunç bir bakış atmıştı Leyla'ya. Anton ise bıkkınca nefes vermiş, otunu tüttürüyordu.

"Beni bu kızla kafayı bulmak için mi ektin?! Bu— Bu—" Anton'un yanındaki kızı süzüyor, kızın tepki olarak Anton'un koluna girişine hayretler ediyordu. Sanırım Leyla aldatılmıştı. "Bu *ucuz* kopyamla!" diye bağırdı nihayetinde,

hıncını alamamış gibi masaya uzanıp bir içki bardağını aldığında sertçe kızın suratına çarptı.

Beni fark etmemişti bile.

“Tamam, tamam sakin olun kızlar,” diyerek ayaklandı Eymen o an. Anton bir peçeteyle yüzüne gelen içkiyi sakince silerken, yanındaki sarışın beş karış açtığı ağzıyla Leyla’ya bakıyordu. “Leyla gelsene bir dışarıda konuşalım—“

“Kimin hareketleriyle ucuzluğunu kanıtladığı belli, boş yapma!”

İki parmağım arasında sıktım burun kemerimi, o an aklıma bir fikir gelmişti. Sarışın kız, Leyla’ya fırlatmak için masanın üzerinde bir şey ararken Eymen araya girdi ve kıza bağıran Leyla’yı masanın üzerine çıkmaktan alıkoydu; tam o sırada çantamdaki küçük cihazı avucumun içine

aldım ve ayaklandım. Eğer şimdi yapmazsam, daha sonra çok daha zor olacaktı.

Esmer olan kız yüzünde bıkkın bir ifadeyle gözlerini devirerek masadan kalktı, onunla çarpışmak için *şimdi* doğru zamandı. Ayağım dolanmış gibi dengemi bilerek kaybederken ufak bir çığlıkla Anton'un kucağına yüzüstü düştüm; bir elim destek için omzuna tutunurken diğeri telefonunun olduğunu bildiğim cebinden içeri küçük cihazı bıraktı ve hızla, *hızla* üzerinden kalkmaya çalıştım ama belime dolanan kolu buna müsaade etmedi.

"Dikkat et, *bellissima,*" diye mırıldandı Anton Adelardi, hemen arkamda iki kız kendisi için kavga ederken yüzünü yüzüme doğru çevirerek; yüzlerimiz arasında belki beş, belki altı santim vardı.

"Talya?"

Tabii ki, Leyla'nın beni fark etmesi için *gerçekten* değer verdiği bir şeye dokunmam gerekiyordu. Bu bir insanın etrafında olmak olsun, bir eşya olsun; istediği bir şey olsundu, yeterdi. Tek başıma *görülecek* kadar değerli değildim tabii ki.

Anton'un kucağından tekrar kalmak istediğimde bu sefer belimdeki kolu gevşedi ve nihayet teması kesebildim. Koltuğun üzerine düşen çantamı alıp arkamdaki Leyla'ya bakmadan çekip gidecektim ama Eymen Seva'yı bu hafta tekrar göreceğim aklıma geldiğinde dönüp ona tebessüm ettim ve "Sonra görüşürüz," diye mırıldandım koltukların arasından nihayet nefes alabileceğim bir alana çıkarken. Midem bulanıyordu ve kendimi keselemek istiyordum saatlerce duşun altında, bu hareketim için.

“Hey!” diye seslendi Eymen peşimden koşar adım gelerek, sanırım ufak şovum kavgayı durdurmuştu. Tam karşımda durduğunda kapının önünde dikiliyordum. “Kusura bakma, ortalık biraz karıştı. Normalde buralar böyle değildir. Ama dışarıdan gelenler her zaman sorun çıkartır, Anton ve ayran gönlü sağ olsun…”

“Önemli değil.”

“Seni tanıdığımın farkındaydın,” dedi gözlerini kısarak. “Neden bir şey söylemedin?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Eymen Seva iyi birine benziyordu ama insanların içinden nasıl kişilikler çıkacağını kimse kestiremiyordu. Yem atmanın tek bir yolu vardı, o da yalnızca *yeterince* dürüst olmak. “Beni nasıl tanıyorsun bilmiyorum ama ben de seni tanıyordum, daha önce buraya geldim. Güzel mekân.”

Eymen’in ince dudakları kıvrıldı. “Beğenmene sevindim. Hafta sonunu iple çekeceğim.”

Ona yalnızca gülümsedim, omzunun üzerinden Leyla’nın bu tarafa doğru geldiğini görebiliyordum. Öfkesine hâkim olamayan bir sarışınla uğraşmak için yeterli sabrım yoktu o an, kalbim hâlâ az önce yaptığım şey yüzünden dört nala koşuyordu öfkeyle. Bu yüzden kapıyı açıp kendimi koridora atarken ikinci kez düşünmedim bile ama köşeyi dönüp asıl mekânın içine döneceğimi düşündüğüm an bir el tarafından *neredeyse uçarak* başka bir kapının arkasına çekildiğimde kalbim sakinleşedursun *aklımı* kaybetmek üzereydim.

Karanlık ve dar bir yerdeydik, sırtım soğuk bir fayansa yaslanmıştı ve ağzıma dayanan el o kadar güçlüydü ki, çığlık atmaya çalışsam mırıltım dahî zor duyulurdu. Bacaklarıyla

bacaklarımı kıstırdığı an elini ısırmaya çalıştım, diğer eliyle bileklerimi hemen arkamda sabit tutuyordu. *İmd*—

"Sakin ol," diye fısıldadı tanıdıklığı, ensemden soğuk hava yemişim gibi hissettiren ve kalbimi tamamen durduran o kadife ses. İdrak edene dek devam eden çabam durdu ve öylece, gözlerimi kırpıştırarak yüzünü görmeye çalıştım. Fazla karanlıktı. Yine de biraz ışık olsa doğrudan bakabileceğim gözler hangi kıvamdaydı, merak ediyordum; kahve ya da bitter, *sıcak ya da öfkeli.*

Bir düğmeye bastı, sesini duydum; ardından ışık açıldı, ve işte, *bir aya* dönen *haftaların* ardından, karşımdaydı. Saçları kısalmıştı. Kaşları çatıktı, beni gördüğü an gevşedi ve kalın dudakları aralandı. *Tarçın* ve *elma* kokuyordu. Elma. *Kırmızı elma.* Burada olduğunu biliyordum. *Biliyordum.* Bitter. Acı. *Acı* kahve

gözler bana, beni sinirden öldürebilecekmiş gibi bakıyordu.

Şaşkınlığımı üzerimden atar atmaz ellerimin kontrolünü yeniden kazandım ve tüm gücümle ittim onu üzerimden, normalde yapabileceğimi sanmıyordum ama Gazel de beni köşede kıstırdığının ve fazla yakın olduğumuzun farkına yeni varıyor gibiydi.

“Manyak mısın sen?!” Boğazımda bir yumru hissettim, neredeyse tükürüğüm boğazıma kaçıyordu. “Niye çekiyorsun aniden? Kenara sıkıştırıyorsun bir de?! Korktum!” Olabildiğince sessiz bir şekilde bağırıyordum o an. Elimi saçlarımdan geçirdim kendime nefes almak için alan yaratmaya çalışırken, Gazel öylece karşımda dikiliyor ve donmuş gibi sadece bakıyordu bana. Sadece bakıyordu. Sanki saçımı pembeye boyatmışım ve kafamın

üzerinde boynuzlar çıkmış gibi. "*Sakin ol* diyor bir de! Nasıl olabilirim *sakin?!*"

Gazel'in nasıl burada olduğunu sorgulamaktansa, hareketlerine anlam vermeye çalışmak o an daha kolaydı ama o da anlam verememiş gibi görünüyordu o an, neye şaşırdığını bile bilmiyordum.

"*Sesin*," dedi kadife bir tonda ya da ben bir anlığına yanlış duydum. Üzerinde siyah, kısa kollu, kol kaslarını mükemmel bir şekilde saran siyah bir tişört, pantolon ve ceket vardı sadece. Gözlerini birkaç kez kırpıştırıp başını çevirdikten sonra yorgunca burun kemerini sıktı ve "*Senin* burada *ne işin* var?" diye sordu, nihayet kendine gelmişti. Attığı bir adımla yeniden karşıma dikilmiş; bu sefer yeniden öfke dolan kahvesi gözleriyle talepkâr bir şekilde bakıyordu yüzüme. "Senin," dedi her kelimeye bastırarak,

mekândaki varlığım onun canını epey sıkmışa benziyordu. “Burada. Ne. İşin. Var. *Talya?*”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve amcamın, Tayga’ya güncel olarak neleri anlattığını düşünmeye çalıştım; Tayga’nın bildiğini, Gazel bilmiyor olamazdı neticesinde. Gazel’e doğruları söylemek bana bir şey kaybettirmezdi çünkü bu savaşta bir köşede dikilecekse bu Vasilyev ailesinin yanı olurdu ama sesinin *tonundan* hoşlanmamıştım işte.

“Eğlenmeye çıkmış olamaz mıyım?” Aptalca bir cevaptı. Çünkü Gazel Hanvezir, oltaya gelecek bir balık değildi; seni oltanla ve diğer tüm balıklarla birlikte yutacak bir okyanustu.

Alaycı bir gülüş sardı dudaklarını, gittikçe sinirleniyordu. “Sen beni aptal mı sanıyorsun? Adelardilere ait olduğunu adın gibi bildiğin bir kulübe mi geldin eğlenmeye?”

“Bir arkadaşım var burada,” diye mırıldandım omuz silkerken. Eymen Seva’yı *arkadaş* saymak kulağa komik geliyordu ama selamlaştığım birileri bile olmadığını hesaba katarsak, ayaküstü sohbet ettiğim birinin arkadaşım olduğunu söylemek çok da yalan sayılmayabilirdi.

“Gece hayatı senin eğlence anlayışın değil,” dedi beni çok iyi tanıyormuş gibi, keskin bir sesle. Geniş omuzları ve uzun boyu sayesinde tepemde her an üzerime kapanabilecek bir kafes gibi hissettiriyordu, *başka bir kafes.*

“Sen nereden biliyorsun benim eğlence anlayışımın neleri kapsayıp kapsamadığını? Ve öyle değildiyse bile, belki *artık* öyledir, *Gazel.*” Sesim kontrollü fakat sinir bozucuydu, kabul etmem gerekiyordu. Öyle bir ateşimi çıkarmıştı ki cümlelerimi düşünmüyordum bile, *temkinli*

davranmıyordum, sadece *konuşuyordum*. Beklemeden. Takılmadan. *Kekelemeden*. Beklemeden.

İlk defa.

“Neye bulaştığının farkında bile değilsin.” Gözlerini kaçırdı, dudaklarını ıslattı seslice nefes almadan hemen önce. “Yürü. Çıkıyoruz buradan.”

“Sen istediğin gibi gitmekte özgürsün, ben senin protez kolun bacağın değilim bensiz de gidebilirsin gayet,” diye cevapladım onu kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı duvara yaslarken. Geri dönüp Anton’un ceketini ceplemenin bir yolunu bulmalıydım yoksa operasyonu tamamen batırırdım.

“Bak sen,” dedi kaşları havalanırken, neredeyse kapıya yönelmiş kolu çevirip açacağı sırada.

“Kafanın içinde böyle mi konuşuyordun benimle bunca zaman?”

Ağzım kapalı bir şekilde nefes verdim, güler gibi, *histerikçe*. “Belki. Ama sen hiçbir zaman bilemeyeceksin.”

Gözleri kısıldı, “Öyle mi?” diye sordu attığı bir adımı geri çekerek yüzüme doğru eğilerek. Bir süre gözlerimin içine baktı, “Öyle,” diye yanıtladım onu aynı sarkastik tonla. Hiçbir zaman ondan ne kadar nefret ettiğimi, nefret etmek *istediğimi* bilmeyecekti.

Dilsizin teki. Ama kulaklarım duyuyordu Gazel. Kulaklarım gayet iyi çalışıyordu benim.

“*Nefret* ediyorum senden. Her yerden çıkıyorsun,” diye söylendim kendime engel olamayarak. Öyleydi ama. Safir’e geldiğim ilk gün duymuştum kantinde söylediklerini. *Dilsizin*

teki. Babamın nihayet beni de götürdüğü şirket yemeğindeki herkesin gözü üzerindeydi ve Ushan Hanvezir'le birlikte babamla el sıkışmak için masamıza yaklaştıklarında beni görmezden gelmişti. Bütün kızlar, onun flört edebileceği nitelikteydi ama ben bir selamı bile hak etmiyordum gözünde, belki de cevap veremeyeceğimden konuşmak istememişti benimle.

Bir adım. Attığı tek bir adım ve neredeyse başımı duvara çarpıyordum, yüzü az önce Anton'un yüzünün yüzüme olan yakınlığından çok daha yakındaydı, verdiği nefes çarpıyordu dudaklarıma. *Bir şeyler içmişti.* Sarhoş değildi ama bir şeyler içmişti. Burada değilse bile başka bir yerde. Viski. Likör. *Bir şey.* "Nefret ettiğin herkesin kucağına tanıştıktan beş dakika sonra atlıyorsan benimle şu yakınlığa bile tahammül edememen *ilginç* bir seviye olur."

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım, göz bebeklerimin büyüdüğünü gördüğüne yemin edebilirdim. “İçeride miydin?”

Dudaklarının sağ köşesi hafifçe kıvrıldı yalnızca, ve yalnızca *bela* olarak tanımlayabileceğim ifadesiyle “Hayır,” dedi. “Ama izliyordum.”

“Neyi?” *Kimi?*

“Seni.”

Nefesimi tuttum, dışarıdan her ne kadar yalnızca yutkunan ve az önce duyduğu kelimeyi anlamlandırmaya çalışan sert bir kız gibi görünsem de içeride, az önce göğüs kafesime soktuğu çıplak ellerini kalbimden kaçırmaya çalışıyordum. Benimle flört etmiyordu. *Hayır,* sadece aklıma girmek için ekmek kırıntıları atıyordu önüme.

Ama bilmiyordu, uzandığında eline alabileceği tek şey avuçlarını yaralayacak parçaları olabilirdi sadece, keskin olanlar. Kalbim değil. *Asla* değil. Bir daha *değil.*

Sadece eğlendiği için sorun olmasa gerekti.

"Nasıl?" Fısıldar gibi çıktı sesim.

"İçeride, her hareketini izleyen, gözlüğüne kamera gizlenmiş biri vardı," diye açıkladı, bakışları gözlerimi delip geçerken. "Akel Vasilyev'le birlik olup Adelardilerin sosyal ağlarına sızmak istedin, Anton piçinin cep telefonunu hackleyerek. Güvenliğin için içeride ve dışarıda adamlar var. Eğer kaçırılsaydın, Akel bunu Sulhi Vasilyev'e açıklayamazdı. Açıklasa bile bedeli *ağır* olurdu. Aptalca bir tercih, bana sorarsan, *seni* kullanmak. Ama belki de alınması gereken bir risk, ne de olsa *her yerden* çıkıyorsun. Dedenin favorisi olduğun açık."

Şimdi de aptal bir tercih oldum.

"O grubun ilgisini çekebilecek başka birini tanıyor musun? Haberleri dahî olmadan işi halledebilecek birini? Beş metre yanlarına yaklaşabilecek, negatif bir ilgi çekmeden?" Sırtımı yasladığım duvardan kaldırıp ellerimi iki yanıma yumruk yaptığımda, çenem yukarıda; sanki ben aşağıdan izliyormuşum gibi bakıyordum Gazel'e. "Ama ben *yaptım*. O kadar da *aptal* bir tercih olduğumu düşünmüyorum."

"Sen?" Kaşları havalandı, ardından meydan okurcasına kıstı gözlerini. "Sen *aptal* bir tercih değilsin Talya. *Aptalca* olan seni *tercih* etmek. Seni tanımlayabilecek yüzlerce kelime arasından *aptal*'ı asla seçmezdim, aksine çok *akıllı* bir kızsın sen," diye devam etti lafına.

“E o zaman?” Omuz silktim, baygınca baktım ona. “Hem, madem neden burada olduğumu biliyorsun, neden karşında bana yalan söylettiriyorsun?”

“Bana ne kadar güvendiğini görmek için, *elbette*,” diye yanıtladı buz gibi bir sesle, geri çekilirken. “Gözlerimi yaşarttın.”

Şaşkınlığımı gizlemek istercesine bakışlarımı kaçırdım ve seslice bir nefes verdim o an. Beni neden deniyordu? “Neden güvenecekmişim sana?”

“Ben de kendime aynı soruyu soruyorum,” diye homurdanarak kapı koluna uzandı bu sefer ve açtıktan sonra çıkıp koridorda göz gezdirdi. Ardından eliyle mekânın içine giden tarafı işaret etti. “Geç.”

“Ne zaman döndünüz ki siz zaten…” diye homurdanıyordum önünden bir sinirle geçerken. Hemen arkamdan geliyordu. Mekânın içinde yankılanan müzik kulaklarımdan içeri doluyor, kafamı patlayacakmış gibi hissettiriyordu. İlk geldiğimde ne ses bu kadar açıktı, ne de müzik bir kadar rahatsız ediciydi; içerisi de epey kalabalıklaşmıştı, öyle ki bu gidişle bir saate iğne atılsa yere düşmeyecekti.

Nereye gittiğimi bile bilmiyordum, bir el belime dokunduğunda. Vücudumdaki tüm tüylerin ayağa kalktığını hissettim dokunuşunu izleyen, sıcak bir hissiyat omurgamdan yukarı tırmanırken. Yön gösteriyordu sadece. Yanlış tarafa yürüyordum. “Bugün,” diye fısıldadı Gazel, omzumun üzerinden kulağıma doğru eğilerek. Neden bilmiyordum ama adımlarım durmuştu. “Talya, cihaz nerede?”

Alt dudağımı ısırdım. Neden yarım saat önce, cihazı Anton'un cebine atmak mantıklı gelmişti bilmiyordum; o an nedense bir şeyleri batırmışım gibi hissediyordum.

"Talya," diye fısıldadı Gazel yeniden, bu sefer göğsüme uzanan saç tutamlarımı parmakları boynuma çarparken çekmiş ve kulağımın arkasına sıkıştırmıştı. Etrafımızda insanlar dans ediyor, sohbet ediyor, gürültüyü anlam çıkarması imkânsız seslere boğuyorlardı. Gazel çenemi iki parmağı arasına alarak başımı kaldırdığında mavi ışıkların arasında göz göze geldik. Bir kez daha sordu. "Cihaz. Nerede?"

"Anton Adelardi'nin cebinde," dedim otomatik bir cevap sistemi gibi. O sormuştu ve ben cevaplamıştım. Sanki cevap vermekten başka seçeneğim yokmuş gibi, çaresiz hissettirmişti beni. *Ne?*

Ne tür şeytanî bir cevap alma tekniğiydi bu üzerimde uyguladığı? Defolup gittikleri okulda aldıkları eğitim ne tür bir eğitimdi tam olarak? Gazel Hanvezir ne zaman oraya gitmek için ortalıktan kaybolsa, döndüğünde daha *tehlikeli* biri oluyordu. Hem fizîken, hem de mental üstünlüğü vardı üzerimde. *Bu çocuktan kurtulmalıydım.* Hem de *hemen*.

Cihazı cebine atmak için üzerine bilerek düştüğümü zaten biliyordu, bunu görebiliyordum gözlerinde. Kolumu tuttu, ardından doğrularak etrafına baktı ve az önce geldiğimiz koridoru süzdü. Çok değil, birkaç dakika önce bomboş olan koridorda şimdi iki sevgili kavga ediyordu; biri sarışın, diğeri esmer. *Anton ve Leyla*.

"Sikeyim, burada olmamam gerekiyordu bir de," diye mırıldandığını duydum nefesinin altından, her düşünüyorsa harekete geçecekti.

Gözlerini kapattı ve telefonunu çıkardı, bir süredir çalıyor gibi görünüyordu, ekranda Lodos'un ismi vardı. Aramayı yanıtladığı an telefonu kulağına götürdü ve "Talya'yı çıkar," dedikten hemen sonra kapattı.

Bir anda tutuşu kolumdan kaybolduğunda, gittikçe şiddetlenen nefes alışverişlerimin ardından başımı kaldırdım ve saniyeler içinde Gazel'in, Anton'un Leyla'yı ittirerek ona bağırdığı sahneye girişini izledim. Anton fazla sert ittiği için Leyla'nın sırtı duvara çarptı, Gazel koridora varmıştı bile. Anton'un yalnızca onu görecek ve suratını tanıdığını mimiklerinden belli edecek kadar vakti oldu, suratına yediği yumrukla koridorun karanlık tarafına savrulurken.

Bir anda etraftaki bütün güvenlik görevlileri koridora doğru koşturmaya başladı o an.

Nefesim kesildi, müzik kulaklarımın içinde boğuk seslere dönüştü bir anda; istemsizce koridora doğru ilerlemek isteyen ayaklarımı, koluma sarılıp beni aksi yöne sürükleyen bir gücün farkına varana dek kendim yönetmiyordum. “Bırak— bırak beni!—“ Yalnızca beyaza yakın, platin saçlarını görebildim; ensesinden, ceketinin yakalarına dek görünen dövmelere anlam vermek zordu. *Lodos.*

Lodos beni yangın merdiveninden, arka otoparka çıkardığında yağmur yağıyordu. Kolumu çektiğim an trabzanlara tutunarak nefes nefese sırtımı duvara yasladım ve üstümüze baktım; çatı, yangın merdivenlerini de kapsadığından bu kısma yağmur gelmiyordu. Merdivenler ıslak ve kaygandı, ben topuklu giymiştim.

Lodos neden durduğumuza anlam verememiş gibi iki basamak aşağıdan dönüp baktığında kendime gelmeye çalıştığımı gördü, ardından kalçasını trabzanlara yaslayarak bir sigara çıkardı ve hızlı bir el hareketiyle yakarak dumanı dışarı verdi. “Korkağın tekine göre fazla cesursun.”

Onu konuşurken bir kez görmüştüm sadece. Belki iki. Hiçbirinde direkt bana karşı bir şey söylememişti. Şimdi suratımdaki dehşet dolu ifadeden ve göğsümde başlayan çarpıntıdan keyif alıyormuş gibi izliyordu beni.

“Ne yaptı o?” Yutkunarak yaslandığım duvardan kalktım ve ona baktım. Burada durmamız güvenli miydi bile? Nihayet adrenalinden tamamen arınan ve düzene giren nefes alışverişlerim, az önce ne olduğunu idrak etmeme izin vermişti. “Ne yaptı içeride?”

“Hmm, bir bakalım,” diye mırıldandı Lodos, yanakları içeri göçerken içine çektiği sigara dumanıyla. Suratında her zaman sıfır mimik vardı ama nedense keyif aldığını düşünüyordum az önceki sahneden. “Aylar önce girmeyeceğimize söz verdiği bir yere girdi, görünmemesi gereken bir yerde kabak gibi ortadaydı ve ayrıca, şeyi eklemiş miydim, *eeeee*,” diye devam etti lafına, “*Yebat’*,” diye solurken. *Siktir*. “Senin yarım bıraktığın işi temizlemek için üçüncü dünya savaşı çıksa dokunmaması gereken birine yumruk salladığını?”

Yebat’ gerçekten. O an elimi öyle sert çarptım ki alnıma, izi kalacağından emindim. *“Il Cielo* yasaklı bölgeydi bu arada,” diye açıkladı Lodos, suratımın aldığı hâl onu daha fazlasını açıklamaya teşvik ediyormuş gibi. “Senin girebiliyor olman, bizim girebileceğimiz anlamına gelmez. Akel Vasilyev’in bu iş için

kullanabileceği yüzlerce eğitimli adamı varken seni kullanmış olması, tam da döndüğümüz gece, sence bir tesadüf mü?"

Lodos kafamı karıştırmaya başlamıştı ama trabzanlara yaslanarak uzaklara attığı bakıştan, sözleriyle tam da bunu amaçladığı belliydi.
"Neyden bahsediyorsun sen?"

"Sadece bir *teori*. Belki dışarıdan Adelardi ailesine bulaşmak istemediği açıkça görünen Akel Vasilyev'in aslında işine gelecektir bu *savaş*," dedi uzun, kalın parmaklarının arasındaki sigaranın yanışını izlerken. Sesi bir kış gecesi kadar soğuk ve doğası gereği kalındı.
"Belki çaresizce, tek bir domino taşını gözünü kırpmadan uğruna oynatabileceği bir sebep vermek istemiştir birine?"

Aralanan dudaklarımın arasından titrek bir soluk kaçtı, soğuk havada gözle görülür bir şekilde

buharlaştı. Lodos'un ne demek istediğini tek seferde çok iyi anlamış olmama rağmen sözlerini bir türlü konduramıyordum düzlüğe. Amcam neden bunu istesindi? Kimin işine gelirdi bu? Neler dönüyordu?

Lodos bunun farkındaysa, Gazel de farkındaydı. Her neredeyse şu an, Tayga da öyle.

"Gel, arka çıkışta buluşacağız," dedi Lodos sigarası bittikten sonra yere atıp ayağının ucuyla ezerken. Hiçbir şey söylemeden dikkatli adımlarla merdivenlerden indim, otopark boyunca yürüdük. Üşüyordum ve ıslanıyordum ama tek düşünebildiğim, içeride, Lodos beni çekip çıkarmadan hemen önce Gazel'in Anton'la karanlığa karışan görüntüsüydü.

Başına bir şey gelmiş olamazdı. Onun başına bir şey gelmezdi.

Çöp kutularıyla dolu bir ara sokağa girdiğimizde gri, demir bir kapı sertçe açıldı; Gazel'in kapıyı Leyla'nın geçmesi için açık tuttuğunu gördüm, Leyla'nın omuzlarında Gazel'in ceketini gördüğümde ise istemsizce kollarımı göğsümde birleştirerek adımlarımı durdurdum. Aslında etrafıma sarmak istemiştim kollarımı.

Gözyaşları ve terden makyajı akmış Leyla, kapıdan çıkarken çok ihtiyacı varmış gibi Gazel'in koluna tutundu ve iki basamağı öyle indi. Beni uzaktan yaklaşırken gördüğünde gözlerini devirerek alaycı bir ifadeyle nefesinin altından bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı.

Üzerimde bir çift göz hissettiğim an istemsizce kafamı kaldırdım; Gazel'in yüzünde bir çizik, darbe aldığını belli eden bir nokta aradım. Siyah tişörtü arbedede kırışmışa benziyordu sadece ve saçları dağılmıştı. Alnında hafif ter

damlaları vardı ve boynu nemli görünüyordu, terlemişti.

Onu ilk defa bu kadar detaylı inceliyordum.

Lodos'un sorarcasına Gazel'e bir bakış attığı o an, Gazel kapıyı kapattıktan sonra parmaklarının arasında çevirdiği cihazı mekanik bir hareketle havaya attı ve Lodos havada kaptı.

"Sen!"

Dikkatim Gazel yüzünden o kadar dağılmıştı ki, Leyla'nın bana doğru öfkeli adımlarla yürüdüğünü fark edememiştim bile. Omuzlarındaki Gazel'in ceketini giydi ve burnundan soluyarak önüme dikildi o an. "Gözümün önünde benden intikam almak için kendini sevgilimin kollarına attığına inanamıyorum— *eski sevgilim*, her neyse. Bu ortamlardan hoşlanmadığını sanıyordum.

Defalarca kez ısrar etmeme rağmen benimle bir kez olsun kulüplere gelmedin, şimdi ise en popülerlerinden birinde kendini mi *pazarlıyorsun*? Şu hâline bak, şu giydiklerine…" Baştan aşağı, burnunu kırıştırarak süzdü beni Leyla, baktığında insanın ruhunu soğutan buz mavisi gözleriyle. "Ne kadar değişmişsin. Eskiden en yakın arkadaşımdın, şimdi tamamen bir *yabancı*. Hatta yabancı olmak daha iyidir, en yakın arkadaşının eski sevgilisine sulanmaktansa."

Avuç içlerime batırdım tırnaklarımı. Sakin kalmam gerektiğini söyleyip duruyordum kendime sabahtan beri ama göğüs kafesimin içindeki lanet organ dinlemiyordu, *acıyordu*. "Anton'la ilgilenmiyorum Leyla," dedim monoton, neredeyse sıkılmış gibi bir sesle. "Yanlışlıkla üzerine düştüm. Geçmeye çalışıyordum."

Leyla'nın şaşkınlıkla büyüyen gözleri yüzüme sabitlendi o an, bir adım geri attı. *Buydu. İnsanları şoka uğratan buydu.* Gazel'i, malzeme odasında bir an puta çeviren de buydu. *Sesin.* Benim konuşabiliyor olmam. Kimse beklemiyordu. Belki yalnızca bir buçuk aydır konuşabiliyordum kekelemeden ve bana normal geliyordu artık sesimi böyle güçlü duymak ama çevremdekilerin alışması süreceğe benziyordu.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak, az önce geri attığı bir adımla üzerime gelirken. "Hep böyleydin. Her şey çok kolaydı senin için. Vasilyevlerin biricik kızı, *zavallı* Talya. Tüm dünya emrinde. İstediğin her şeye sahip olabilirdin, istemediğin bile çoğu şeye sahiptin. Hayatım boyunca çalışsam alamayacağım şeyler senin öylece etrafına dağıttığın *çöp torbaları* gibiydi. Bütün flörtlerim seninle tanışmak istedi, ağzını açıp tek kelime

edemesen de bakışlarınla *cezbettin* onları. Bilerek yaptın. Kimse kimseyi *yanlışlıkla* ayartamaz. Arkadaşım olduğun günden beri her şeyi aldın elimden. Anton'u neden almak istemeyesin?!"

"Leyla—"

"Masum ayakları kesme sakın bana şimdi burada. Sakın Talya. *Sakın*. Sırf sevmediğin iki üç insanla partiledim diye bir gecede sildin attın beni, kullanılmış mendil gibi. Umarım Anton da seni kullanılmış *prezervatif* gibi atar bir kenara," dedi tükürür gibi, suratıma karşı, fısıldayan ama zehirli bir sesle.

"Sana yaptığı bu muydu?"

Leyla nefesini tuttu o an, göğsüne bir bıçak yemiş gibi. Ben de böyle hissetmiştim onu Meri'yle dans pistinde gördüğümde doğum

günü partisinde, ben kenarda cin tonik içerken ve hayatımın en kötü gecesini yaşarken. Ya da Hazar'dan yanımda dünyanın en kötü insanı ve ondan kurtulmak gerekiyormuş gibi bahsedip yanımdayken telefon numarasını teklif ettiğinde. Ben de böyle hissetmiştim, neredeyse etrafındaki bütün çocukları ayartmaya çalıştığımı can ciğer olduğumuz günlerde bile laflarına bir süs gibi her iğnelediğinde ve bütün güvensizliklerini birer kazık yapıp göğsüme geçirdiğinde.

Kelimeler ağzımdan kurtulduğu an, tokat yiyeceğimi ve solak olduğunu adım gibi bildiğimden havaya kalkan elini tuttum ve savurdum. Leyla nefes alamıyormuş gibi bir adım geri gittiğinde eli boynunda, gözleri bir süre boşluğa odaklandı ve garip bir sessizlik oldu. Ona karşılık vermeme alışkın değildi. Aslına bakılırsa, bunca zaman, ne isterse onu yapmasına da izin vermiştim. Nasıl işine

geliyorsa beni öyle kullanmasına, Gazel'in yanında bile… Ve o an fark ettim ki, bir kez daha beni kötü kadın yapmasına izin vermiştim; onunlayken kazanmak imkânsızdı.

Ona fazla büyük olduğu için omzundan düşüp duran, her bir dikişinden tarçın ve elma kokusu fışkıran ceketi düzeltti ve boğazını temizledi Leyla. Ağzımı açıp da bir şey söylemek istedim ama burnuma dolan koku ve kokunun geldiği insan içimdeki tüm cesareti kırıyordu. Tüm geçmişim bir hançer gibi göğsüme saplanmıştı ve nefes almama dahî engel oluyordu sanki. *Hazar'ı*n kokusu *Esme*'nin üzerindeyken nefret etmiştim. *Gazel Hanvezir'in kokusu Leyla'nın üzerinde ölüm gibiydi.*

Kenarda rahat bir şekilde omzunu nemli duvara yaslayarak sigarasını içen ve dünya üzerinde ilgilenebileceği son şey iki eski kız arkadaşın çirkin kavgasıymış gibi görünen Lodos'un

ruhsuz bakışlarından çektiğim gözlerimi, çok değil iki adım uzağımdaki Gazel'e çevirdiğimde yüzünde ondan beklediğim tepkilerin biri bile yoktu; yerine, *merak* vardı. Merak. Merak eder gibi bakıyordu bana. Sözlerim onu şaşırtmamıştı bile, sanki bunca zaman içimde bir canavar olduğunu biliyormuşçasına izliyordu beni.

Leyla nihayet kendine geldiğinde "Gazel," diye mırıldandı boğazını temizlerken bir kez daha, gözleri kızarmış ve sulanmıştı. "Beni eve bırakırsın?" Soru değildi, rica yoktu. Kartlarını erkeklerle iyi oynuyordu Leyla. Hep oynamıştı. Ben kötü bir öğrenciydim sadece, öğrenememiştim asla. Saf bir kalp, onu hak edeni çeker sanmıştım. Oyunlar oynamak ve kendimi ağırdan satmak yerine dünyanın en dürüst insanı kesilmiştim. *Aptaldım*.

Daha fazla dinlemek istemediğimden dönüp hızlı adımlarla sokağın sonuna ilerledim ve

caddeye çıktım. Belki Leyla, onu eve bırakma nezaketini gösteren Gazel'i evine bir kahveye ya da biraya davet ederdi; sonra birlikte gecenin stresini atarlardı. Ne de olsa görünüşe göre, bir şekilde ikisinin de gecesini mahveden kız olmayı başarmıştım ayrı ayrı.

Ağır bir kalp taşır kadınlar, o kalp birini sevdiğinde.

Bu yüzden kırılması kolaydır, göğüs kafesini depremlere gebe bırakan o adam çekip gittiğinde.

Kırık bir göğüs kafesi, kırık bir kalpten beterdir derler.

Çünkü her nefeste kalbi yeniden bıçaklar kırık kemikler.

Caddenin üzerinde, kaldırımda, karşıya geçmek ve ilerideki taksi durağına gitmek için yayalara yeşil yanmasını bekliyordum ki yağmurdan görebildiğim kadarıyla sonunda araçlar durdu, yaya geçidi güvenliydi.

Kollarımı etrafıma sardım, ardından ağırca bir adım attım yola. Tam o sırada, son sürat kaldırım ve kaldırıma en yakın duran araç arasından yıldırım gibi geçmek üzere olan motorsikletin sesini duydum; ne olduğunu anlayana dek geri çekildiğimi, ancak göğsüm bir başkasınınkine çarptığında fark edebilmiştim.

Ani şok bedenime dalgalar hâlinde yayıldı. Son sürat ilerleyen motorsikletin sesi tüm caddede yankılanırken bir yola, bir omzumun üzerinden geçerek boynuma sarılan kola, bir de başımı kaldırıp az önce muhtemel bir kazadan hayatımı kurtaran kişiye baktım; aslında bakmama gerek

yoktu, *tarçın ve elma* kimliğini ele veriyordu. Birini gözlerin kapalı, kulakların tıkalı tanıyabilmek çok korkunçtu.

“Kendi başına nereye gidiyorsun sen?” diye sordu seslice nefes verirken, Gazel. Az önce geçip giden motorsikletin arkasında bıraktığı dumana tutulmuştu bir müddet. Başını eğip bir adım çekilerek bana baktığında neredeyse titrediğimin farkında değildim soğuktan, yağmur hafiflemişti ama rüzgâr acımıyordu asla.

“Leyla’yı bırakacaktın evine—“

“Lodos hallediyor,” diye cevapladı soğuk ve tok bir sesle, elimden tuttu, bir an benimle birlikte yaya geçidine çıktığında arabalar gaza basacak ve bizi ezecekler sandım fakat bu yalnızca motorsiklet yüzünden yaşadığım korkunun yankılarıydı.

Şaşkın bakışlarla yağmurdan ıslanmış sırtını, vücuduna yapışan siyah tişörtün üzerinden izlerken bir sokak boyu yol gittik. Tanıdık kırmızı spor aracın ışıkları kilidinin açıldığını beyan edercesine yandı, ardından ön koltuğun kapısını açtı Gazel ve benimle göz göze geldi. *Bin* diyordu başıyla.

"Sırılsıklamım farkında mısın?" diye sordum bir battaniye ya da örtü vermesini bekleyerek, çünkü arabaları erkeklerin bebekleriydi ve aylar önce Hazar, arabasına ıslak çantamı sokmak istemediği için naylon bir poşet vermiş ve yağmurluğumu da silkeleyip bagaja koymuştu. O kadar üşümüştüm ki ama klimayı açmasını isteyememiştim bile, çünkü en yakın arkadaşının nasıl işten kovulduğunu anlatıyordu ve uslu bir kız olmaya çalışıyordum. Uslu olmak iyiydi. Uslu olursam beni severdi. *Aptal. Aptal. Aptal.*

“Umrumda değil, istersen koltuğa işe. Hasta olmak için yemin etmiş gibisin şu hâline bak. Gören de Maldivler uçağından az önce indi sanır,” dedi söylene söylene aracın arkasına ilerleyerek. Geldiğinde üzerinde hiçbir şey yoktu ama elinde bir tişört ve bir sweatshirt vardı. Sweatshirt’ü kafama atmasına hiç şaşırmadım, ön taraftan dolanıp şoför koltuğuna binene kadar tişörtünü üzerine giymedi. Bakmamaya çalışıyordum ama yurtdışındayken de kas çalıştığı ve protein tüketimini artırdığı her hâlinden belliydi.

Seslice nefes verdim sweatshirt’ü kafamdan çekip, başımdan geçirirken. Gazel’in yüzüme kumaş parçaları atmasına alışmıştım artık, alışamadığım şey beni düşünmesiydi. Sadece onun değil, birinin. *Birinin beni düşünmesi.* Nefret ediyordum. Hastalıktan yatağında gün boyu çürürken babasına *beni hastaneye götürür müydün?* mesajı atmış bir çocuktum ben, tek tik

olmuştu mesaj ve cevap gelmemişti çünkü kendi babamın telefon numarasını haftalar önce değiştirdiğinden bihaberdim.

Şimdi birinin hasta olacağımı söyleyip azarlaması komik geliyordu.

Gazel'in sweatshirt'ünü başımdan geçirip koltuğa oturdum ve kapıyı kapattıktan sonra emniyet kemerimi bağladım ve ilk söylediğim şey, oldukça fevri bir şekilde, "Bana elmaların hikâyesini anlatacaktın," demek oldu.

Dikiz aynasından arkamızı kontrol etti, ardından başını çevirip arkaya bir bakış attı ve ufak bir geri manevrayla yola çıkarken koluyla uzandığı emniyet kemerini tek hamlede yerine geçirdi. "Zehir gibi bir hafızan var. Bu enerjinin bırazını da kendine kıyafet seçerken kullanmaya ne dersin? Hava on beş derecenin altındaysa net mont giyilir, garanti bak."

“Kolay kolay hasta olmam. Sen neden taktın buna bu kadar? Ve etrafımdakilere bulaştırabileceğimden bahsetmeyi kes, hiç inandırıcı değilsin.” Parmaklarıma kadar çekmiştim sweatshirt’ü ve Gazel de klimayı köklemişti ama içimdeki korseyi çıkarmam gerekiyordu, bu yüzden sweatshirt’ün kollarını çıkardım ve emniyet kemerimi çözüp öne sarkarak arkamdaki fermuarı çekmeye çalıştım.

“Ne yapıyorsun?”

“Şunu—“ Yana eğildim, kolumu büktüm, ne yaparsam yapayım fermuara uzanamıyordum. Giyerken de zor giymiştim. “Çekmem lazım—“

Gazel kırmızı ışıkta durduğumuzda, bana tek bir bakış attı; sanki yapacağını yapmadan önce uyarı veriyordu. Ardından uzun parmakları kumaşın içine soktuğunda fermuarı

yakalamadan hemen önce tenime değdiği yerde bir yanma, vücudumun geri kalanında bir sıcaklık, göğsümde ise bir çarpıntı hissetmeye başladım. Ben ne yaptığını anlayana dek fermuarı açmış ve önüne dönmüştü bile.

Sinirlerim bozulmuştu.

Bu durum neden sinirimi bozmuştu, bilmiyordum.

Ya da biliyordum.

Kopçalar.

Kopçalar yüzünden.

“Tecrübelisin,” diye mırıldandım korseyi içimden çıkarıp kenara bırakırken.

Gazel’in dirseği cama yaslı, başparmağını düşünceli bir şekilde çenesine sürtüyordu. “Ne konuda?”

“İşte,” dedim başımla korseyi işaret ederken ama çok bir şey anladığını düşünmüyordum. Bir şey de içmemiştim halbuki. Belki açlıktandı. Ya da saçmalama huyumdan. Birine çekildiğimi hissettiğimde saçmalardım. İnanılmaz cevaplar verir ve kendimi boğazlardım sonra geceleri yatağımın içinde. Kimse beni, kendi kendimi zorbaladığım kadar zorbalamıyordu. Fiziksel şiddet bile kullanıyordum bazen üstümde ama akıllanmıyordum yine de.

Gazel’in kaşları çatıldı, anlamadığını belirtircesine baktı bana. Ardından yeşil ışık yandı ve önüne döndü.

Uzamış, keskince törpülediğim tırnaklarımı sürttüm pantolonumun kumaşına ve çekingen

bir tavırla sordum. “Anton Adelardi ile… ne olacak şimdi?”

Gazel solurcasına silik bir şekilde güldü ağzının içinde. “Şimdi mi aklın başına geldi?”

“Ben sadece amcamın direktiflerini uyguluyordum.”

“Doğru.” Yeniden bir kırmızı ışıkta durmuştuk. Işık, camı geçerek Gazel’in yüzüne yansıyor ve ne kadar pürüzsüz bir cilde sahip olduğunu gözler önüne seriyordu. “Senin suçun değil.”

“Benim suçum olmayan ne?”

“Bu,” diye söylendi. “Her şey… her neyse işte.”

“Benim bir suçum olsaydı bile umrumda değil. Annemle babamı öldürdüler,” diye fısıldadım

avuç içlerime bakarken. *Sanki çok anne babaydılar ya sana*, diye fısıldadı içimden bir ses.

Gazel'in bakışlarının üzerime çevrildiğini hissettim ama ben avuç içlerime bakmaya devam ettim bir müddet. Kalan yol sessiz geçti. Gazel, dedemin evinin önüne aracını çektiğinde kimseye görünmeden eve girmeye çalışmak için artık çok geçti ve ben de çok yorulmuştum zaten.

Şehrin içinde hafifleyen yağış, geldiğimiz kesimde yeniden şiddetlenmişti ve damlalar hiddetle çarpıyordu aracın üzerine. Gazel hiç, radyo açmıyor ya da müzik dinlemiyordu. Bir meditasyon yolu muydu bu onun için? Birden, ne tarz müziklerden hoşlandığını merak ederken buldum kendimi; ardından dilimin ucunu ısırdım ve kendimi konuşmaktan

alıkoydum. Def olup gitme vaktiydi. Sabah okul vardı.

“Küçükken hasta oldum bir kere.”

Gazel’in konuştuğunu fark ettiğimde torpidoyu izliyordum, bakışlarım anında ona kaydı ve elini saçlarından geçişini izledim. Bana bakmıyordu. Önüne bakıyordu ama hiçbir yere bakmıyor gibiydi de. Kafasının içindeydi o an.

“Soğuğa aralıklı olarak uzun süre maruz kaldığım için oldu. Normal bir hastalık değildi. Çok üşüyordum ama anlamıyordum, çok küçüktüm. Hipotermi merhametlidir, insanı uyutur ve tatlı tatlı öldürür. Benimki uyuyabileceğim bir versiyon değildi, öldürmedi de zaten *ama*— her neyse,” diye mırıldandı daha derine inmek istemiyormuş gibi. Yüzeysel anlatmaya çalışıyordu. “İyileşmek aylarımı aldı. Bir hastane odasındaydım bu süre boyunca.

Beyaz, ilaç kokan, berbat bir yer. Bu yüzden hastalanmaktan nefret ediyorum, hasta insanlardan da, etrafımdakileri hasta görmekten de, *üşümelerinden de.*"

Bacaklarının üzerinde öylece duran ellerine baktım; avuç içleri belli bölgelerce nasır olmuştu, muhtemelen ağırlık çalışmaktandı. Gazel Hanvezir'i tanıdığım süre boyunca hiç hasta görmediğim gibi, beni sürekli azarlamasının altında böyle bir neden olmasını da beklemiyordum.

Ellerine bakıyordum çünkü uzanıp dokunmak gibi aptalca, ilkelce bir istekle dolmuştu içim o an; çünkü biliyordum, hiç iyileşmeyeceklermiş ve öleceklermiş gibi geldiği için nefret ediyordu hastalanmaktan da hasta insanlardan da. Belki de kendi hiç iyileşemeyeceğini düşünmüştü, keza annesi iyileşememişti ve ölüm nihai sonu olmuştu. Belki de ben kötü biriydim herkesin

söylediği gibi. Belki de ben, çok, *çok* kötü biriydim.

Ama insanların yüzüne bakıyor ve içini görüyordum; dokunmak istiyordum böyle olunca, yaklaşmak, bir yer yapmak onlara ve orada tüm kötülüklerden saklamak. İnsanlara uzanıyordum ve elimi koparıyorlardı; kolumu kırıyorlardı, sesimi çalıyorlardı, gözlerimi oyuyorlardı. İnsanları sevmekten korkuyordum. Hazar'ı sevmiştim. Leyla'yı sevmiştim. Gazel'i *sevemezdim*. Cesaretim yoktu. Yüreğim *yoktu*. Ben artık yalnızca *Talya* değil, Talya *Vasilyev*'dim. *Soyadına hizmet eden bir asker.* Tayga gibi.

Bu yüzden o akşam arabadan çıkarken "Geçmiş olsun ama ince giyinmek benim tercihim, üşümek benim sorunum. Seni neden ilgilendiriyor anlamadım," dedim soğuk bir şekilde emniyet kemerimi çözerken. "Sırf hasta

olacağım diye her bulduğun köşede azarlayacaksan da boşuna nefretine kalıp bulma, Hanvezir, *söyle.*”

Aslında *ben de çok üşümüştüm, bir yaz gecesiydi,* demek istiyordum. *Kapının önünde öylece oturmuştum ve çok üşümüştüm Gazel. Çünkü bedenimi sıcak tutan, o atan sıcak bir kalbi, hiç tanımadığım birinin titrek ellerine terk etmiştim.* O günden beri soğuk rahatsız etmiyor artık beni.

Sen, ediyorsun artık.

“Elma da sevmem zaten— Tarçın da—“

“Tarçın?” Gözlerini kısarak, başını kucağından kaldırdı ve bana çevirdi. “Tarçın ne alaka?”

“Sevmem tarçın,” diye söylendim aksi bir ses tonuyla. *Çok* seviyordum aslında. Her şeyin içine koyabilirdim. “Alerjim falan var.”

“Alerjin *falan* var?”

“Sana ne?” Dışarı adımımı attım ve kapıyı sertçe kapattım. Güvenlik kapısına doğru ayağım kaymadan yağmurun altında yürümeye çalışırken kendimi tokatlamamak için zor tutuyordum ellerimi. *Öldüreceğim kendimi. En son öldüreceğim göğsümdekini.*

+905……: *Hadi oynayalım.*

ONUNCU BÖLÜM

"KUZEYDE DOĞAN, KUZEYDE KALIR"

Madalen Duke, How Villains Are Made

Albert o sabah okulun önünde Mercedes'i durdurduğunda dikiz aynasından göz göze geldik. Bu garipti. Albert çoğu zaman benimle göz göze gelmekten ve hatta, konuşmaktan kaçınırdı bu yüzden söyleyecek bir şeyi varmış gibi gözlerimi yakaladığında istemsizce kapı koluna giden elimi durdurmuş ve beklentiyle beklemeye başlamıştım.

Bana tırnaklarımı yedirtecek kadar gergin geçen birkaç saniyenin ardından nihayet konuştu. Fakat anadilinde konuşmayı tercih etmişti. "Şüphe yok, damarlarında *basilisk* kanı aktığına, *çocuk*." Aracın kapılarının kilidini henüz açmadığını yeni fark ediyordum. Albert uzun

zamandır Vasilyev ailesine hizmet eden, sadık bir adamdı bu yüzden bir gram şüphe barındırmıyordum yine de ona karşı içimde. "Ama gün gelince, yılanın *kendini* dahî sancayacağını aklından çıkarma. Sulhi Vasilyev'in evine kimsenin ruhu duymadan girebildiğini sanıyorsan dün gece, yanılıyorsun."

Gergince dişlerimi iç dudağıma geçirmeye başlamıştım. Albert beni korkutmuyordu ama sözlerinin altındaki anlam korkutuyordu. Eğer Albert'ın dün geceden haberi varsa bile dedemin yoktu, dedemin haberi varsa bile ruhunun duymadığına çok iyi inandırmıştı beni kahvaltıda ki bunu yapmasının hiçbir anlamı yoktu; bu da Albert'ın ötmediği anlamına geliyordu.

Kendi kendime gülmek istedim. Bu imkânsızdı. Albert doğduğundan beri dedeme ve yalnızca dedeme hizmet etmişti.

"Dikkatli ol. İyi dersler."

İlk dersin başlamasına beş dakika kala sınıfa girdiğimde, haftalardır boş olan *o* sıranın üzerindeki kitap avuç içlerimin karıncalanmasına sebep oldu. *Gazel* nihayet okuldaydı. Tam köşeyi dönüp sıraların arasına girecek ve yerime oturacaktım ki, göz kenarımdan gördüğüm bir

silüet bileğimden yakaladı ve beni tam tersi yöne, sınıfın dışına çekiştirmeye başladı.

“Gazel, ne yapıyorsun?” diye sordum sınıftakilerin bakışlarından kurtulur kurtulmaz, koridordakilerin sessiz ama yargılayıcı bakışlarını fark ettiğimde. Gazel’in üzerinde okul ceketi ve pantolonu vardı, yalnızca geniş omuzlarını ve ensesini görebiliyordum çünkü zaten ona zor yetişiyordum. “İnsanlar izliyor—”

“Benimle görünmek seni bu kadar rahatsız ediyorsa bahçenin ortasında çekip öpsem başka bir okula naklini aldırırdın herhâlde. Deneyelim.” Aniden bileğimi bırakıp durduğu için neredeyse ona çarpıyordum, çenesi kafama çarpmak üzereyken durmuştum; mentol kokan nefesi suratıma bir tokat gibi indi, idrak ettiğimde sözlerinin üzerimde bıraktığı etki gibi. Önce gözlerimde gezinen bakışlar, ardından bir saniyeliğine dudaklarıma indi başını çevirip başka bir yöne bakmadan hemen önce.

“Ne?”

Bir şey söylemek istiyormuş da ağzında evirip çeviriyormuş gibi baktı gözlerimin içine, doğrudan, tüm öfkesiyle. Ben mi öfkelendirmiştim onu? İnsanların izlediğini söylediğim için mi? “Dün gece yüzünden mi?” Etrafa baktım kısacık

bir an, tek tük öğrenciler merdivenleri kullanıyordu sadece. “Bak, Anton’la kavga edip cihazı almak zorunda değildin. Gelmeseydin tüm kontrol bendeydi ve bir şekilde halledecektim—”

“Telefonun nerede?” İstemsizce elim kabanımın cebine gitti, henüz çıkarmıştım ki elimden kaptı Gazel. “Neden açmıyorsun telefonunu?” Ekrana baktı, birkaç cevapsız arama vardı kayıtlı olmayan bir numaradan gelen.

Kendi kendime, henüz olayın farkına varıyormuş gibi konuştum. “Kayıtlı olmayan numaralardan gelen aramaları—”

“Açmıyorsun, *küçük kopyacı*, anladık.” Gazel elinde salladı telefonumu, hayret eder bir ifadesi vardı yüzünde. “Ben bu telefona numaramı aylar önce kaydetmedim mi?”

“Ettin,” dedim dudaklarımı birbirine bastırırken.

“Neden sildin?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Mesajıma cevap vermedin.”

Gazel gülmek ister gibi geri çekildi ve başını salladı, ardından burun kemerini sıkarak karşında ben değil

hayatında ilk defa gördüğü bir yaşam formu varmış da henüz inceleme fırsatı bulmuş gibi bakmaya başladı. “Sen de numaramı mı sildin?”

Savunma mekanizması. Savunma mekanizmalarının mantığı yoktur. Herkes kendince birkaç tane geliştirmiştir, davranışlarının anormal olduğunu fark etmez bile. Ben normal olduğunu savunuyordum. *Seninle iletişime geçmek istiyorsam ama sen istemiyorsan, o zaman ölü sayarım, ölmüş birinin numarası da rehberimde neye yarar?*

Kendi içinde mantıklı. Kendi içinde.

Küçük intikamlar alıyorsun Talya.

Gazel’e bakıyordum, *kanlı canlı* karşımda hareketime karşılık dili tutulmuş ve kendince bir mantık arayan Gazel Hanvezir’e; sanırım ilk defa, ben de mantık göremiyordum. Kafanın içinde aylarca tek kişilik bir aşk yaşamak insanı böyle delirtiyordu demek ki.

Zil çaldı o an, “Boş versene,” diye söylendi telefonumu göğsüme çarparcasına bana verirken, düşürmemek için iki elimle tuttum ve dönüp sınıfa doğru yürürken izledim onu.

“Ne söyleyecektin?!” diye seslendiğim an arkasından, koridorda ağzı beş karış açık bakmayan yoktu. Beni bir anda buraya kadar sürüklemişti ve nedenini bile söylemeden gidiyor muydu? Ben kafadan kontaksam, bu çocuk ruh hastasıydı.

Gazel sınıfa girerken, etraftaki kapılardan çıkanlar ve çıktıkları merdivenleri geri inenler bile olmuştu. “Ben bağırdım.” Ellerimi kaldırdım, suçlu gibi değil de inanamadıklarını bağıran tepkilerine bir tepki olarak. Bugün ekstra bir merakları üzerlerindeydi sanki. “Tamam mı?” diye homurdandım ardından, ayak tabanımı yere çarpa çarpa sınıfa geri yürürken, kimseden çıt çıkmıyordu. “Ben bağırdım. *Ben*.”

Ben.

Alışın artık.

Konuşabiliyorum ben.

Talya ben.

Sınıfa neredeyse hocayla aynı ayna girdim, Gazel’in sırasına bakmamak için ekstra çaba sarf ederek astım kabanımı askılığa. Ardından sırama oturdum ve yoklama

alınırken cevapsız numaranı üzerine basılı tutarak *kaydet* tuşuna tıkladım. *Gazel Hanvezir.* Sil. *Gazel.* Sil. *RUH HASTASI.* Kaydet.

Dersler yoğun olduğundan teneffüslerde tuvalete bile gidememiş, aldığım notların üzerinden geçip müzik dinlerken vakit öldürmüştüm. Gazel üçüncü teneffüste sarışın bir kızla birlikte sınıfa geldiğinde bir şey konuşuyorlardı, her ne kadar integral notları alıyor ve aynı zamanda tek kulaklıkla *Anathema* dinliyor olsam da — kesinlikle şarkıyı durdurmamış ve çalışmaya devam ediyor gibi defterime anlamsız semboller çizmemiştim— konuştukları hiçbir şeyi duyamamış, tek kelime bile anlamamıştım.

Kızın göğüsleri var. Özetlersek, bir f(x) fonksiyonunun [a, b] aralığındaki integralini hesaplamak için muhtemelen 80D takıyorsa türevi f(x) fonksiyonu olan Gazel'in kopçalarını açması yine 3 saniye sürer miydi?

O teneffüs sıranın altında kendimi tokatladım. Bir sonraki saat laboratuvarda Gazel'in Kimya partneri, Gazel'in satranç turnuvasında finale kalan birini eğitmek için dersten muaf sayıldığını söyleyerek başka bir takıma üçüncü olarak dâhil olduğunda teneffüsteki sarışın kızın finalist olduğunu fark etmiştim. Gazel'in satranç

şampiyonu olduğu bilgisini ne ara kafamdan silmiştim, bir fikrim yoktu; turnuvalara katılmıyordu çünkü kurul onun dünya çapında bir seviyesi olduğu gerekçesiyle bu sene liseler arası turnuvaya katılımını uygunsuz bulmuştu.

Ben de kızın bebek suratını ve ipeksi sarı saçlarını uygunsuz buluyordum.

Öğle arasına girmeye birkaç dakika kala telefonuma gelen mesaja baktım; kayıtlı olmayan bir numaradandı. *Kapalı basketbol salonuna gel.* Mesajın hemen üzerinde bir bildirim vardı: *Tayga Vasilyev olabilir. Kaydet.*

Tayga beni neden çağırsındı?

Zil çalar çalmaz kabanımı alıp fırladım. Kalabalığa kalmadan merdivenlerden inmeyi başardığım için kendimi şanslı hissediyordum okulun diğer kanadına yürürken, başka bir mesaj titreşimiyle dikkatim dağıldığında. Bu sefer Ukte'dendi.

Ukte: *Bunu gördün mü? www.https://…….*

Linke tıkladığımda, oldukça popüler bir haber sitesinin magazin köşesine konulmuş piksel piksel, karanlık bir fotoğraf çıktı önüme. Kapalı spor salonunun kapısının

hemen önünde, elim kapı kolunda donduğunda damarlarımda ters akmaya başladığını hissettim kanımın; ılık bir his ensemden tüm vücuduma yayıldı. Fotoğraf net değildi ama deri koltukta yayık bir şekilde oturan Anton Adelardi görünüyordu. Kucağında, birazdan neredeyse onu öpmek üzere olan korseli bir kız oturuyordu ve yüzlerinin arasında fotoğrafın çekim açısına göre bir santim bile yoktu.

Kız bendim.

Son zamanların dikkat çeken, ünlü İtalyan ailesi Adelardilerin veliahtı Anton Adelardi'nin kucağındaki güzel dikkat çekti. Son zamanlarda adından oldukça bahsettiren ve kaliteli ortamıyla ünlü oyuncu ve modelleri gecelerine çeken Il Cielo'nun özel bir locasında, gizlice çekilen fotoğrafta âşıklar direkt olarak bütün gözleri üzerine topluyor. Bu, yakışıklı veliahtın yanında ilk defa bir güzel görüşümüz değil elbette; fakat çok özel bir kaynağa göre, Anton'un kalbini kaptırdığı güzel; ünlü iş adamı Sulhi Vasilyev'in torunu ve CEO Akel Vasilyev'in yeğeni, Talya Vasilyev. Kısa bir süre önce anne ve babasını talihsiz bir kazada kaybeden Rus melezi güzel, teselliyi İtalyan prensin kollarında bulmuşa benziyor.

Kapıyı, kapı kolunu koparırcasına açıp içeri öfkeli ve büyük adımlarla girdim o an; beş kilometreyi antrenmansız koşmuş gibi nefes nefeseydim ve saldıracak bir şey arıyordum ki tribünlerin önünde oturan Tayga'yı gördüm. Üzerinde okul takımının üniforması vardı, bir pet şişeden su içiyordu. Lodos köşeye yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde az önce boşluğa daldırdığı gözlerini üzerime çevirmişti ve Gazel, *Gazel,* soyunma odalarından henüz çıkıyordu. Hepsi takımın üniformalarını giymişlerdi.

Neden, neden, *neden* bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı?

"Bu ne?!" Sesim salonda yankı yaptı, etrafta kimse olmadığını biliyordum. Bugün maç vardıysa bile şu an bizden başkası yoktu. "BU ne?!"

"Üf, amma çıkıyormuş sesin," diye homurdandı Tayga yüzünü buruşturarak bir elini kulağına götürürken, elindeki pet şişeyi avuçlarının içinde ezip sahanın diğer ucundaki çöp kovasına attı. "Yeni mi gördün? Akel fotoğrafı internet üzerinden silmek için götünü terletiyor sabahtan beri ama çoktan haber yayıldı bile. İnanılmaz bir itibar kaybı."

"Kim— Neden—" Resmen dalga geçiyordu benimle.

“Seninle uğraşıyor işte,” diye söylendi Tayga, gözleri Gazel’in yüzünde, elinde çevirdiği basketbol topunu ani bir hareketle atarken. Gazel inanılmaz bir refleksle yakaladı ve temkinli ama çatık kaşlarla baktı Tayga’ya. İkisi başka bir dil konuşuyordu. Konuştukları dili çözebilmek için yüzlerini incelemem gerekiyordu ama ben o sırada, Gazel’in kol kaslarına çatık kaşlarımla doğrudan dalmıştım. *Sen akıllanmazsın kızım.*

“Anton mu?” Sormak bile saçmaydı. Tabii ki o’ydu benimle uğraşan. Eğer Leyla’yla aramdaki eski hikâyeyi biliyorsa hele, arkasına yaslanıp olacakları keyifle izlemek için bile yapmış olabilirdi sırf. Leyla’nın ne kadar pisleşebildiğini bilmek için onunla bir saat geçirmek yetiyordu.

“Başka kim olacak, *Tali?*” diye mırıldandı Tayga alaycı bir gülüşle, ardından Gazel’in ona bir tavırla attığı topu Lodos’a pas verip başıyla sahaya çağırdı. Koşar adımlarla ikisi potanın altına doğru hareket ettiler ardından.

Tali. Bu lakabı daha önce de duymuştum, Gazel’le tanıştığımız gün bana alaycı bir tavırla bu şekilde seslenmişti.

Kollarım iki yanıma düştü, omzumun üzerinden dönüp Gazel'e baktım; birkaç adım ileride, omuzlarını ısındırıyordu. "Ne söyleyecektin sabah bana?" diye sordum kendime engel olamadan, bedenimi hemen yanıbaşında bulduğumda.

Gazel gözlerini kaçırdı, histerik bir gülüş soluk buldu dudaklarında. Bacaklarını esnettiği yerden doğruldu, karşıma dikilerek yukarıdan alaycı bir edayla inceledi yüzümü. Dudağının hemen kenarındaki beyaz çiziği yeni fark ediyordum, küçükken kesilmiş olmalıydı. Ya da sağ çenesindeki beni. *Dur.* Uzun ve güzel boğazında, özellikle başını geriye attığında belli olan çıkıntı, âdemelmasıydı. *Talya. Dur.*

Kalpkıranlar terli basketbol formalarının altından da *tarçın* ve *elma* kokar mıydı?

"Elmaların hikâyesini anlatacaktım," dedi oldukça monoton, neredeyse sıkıcı bir sesle. Sıkılmış mıydı? *Benden* mi?

Gözlerimi devirdim. Dalga geçiyordu. "Yalan söylüyorsun."

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben Anton’un böyle çocukça işlerle uğraşacağını zannetmiyorum,” diye mırıldandı Lodos’un pas attığı topu son anda fark edip yakaladıktan hemen sonra saha içine ufak adımlarla koşmaya başladığında.

Yaklaşık elli dakika boyunca orada dikildim ve çocukların antrenmanını izledim. Yokluklarında takımın antrenmanlarına katılamadıkları için muhtemelen maç öncesi öğle teneffüslerinde idman yapıyorlardı ama oynayış biçimlerinden açıkça görülüyordu ki üçü de formdaydı. Zaten ilk on dakikadan sonra üçü de gevşemiş ve birbirleriyle dalga geçip bir tür *biri diğerini ne kadar sinirlendirebilir* oyunu oynamaya başlamışlardı. Tayga ve Gazel, özellikle atışıyorlardı. Mesafeden dolayı ne konuştuklarını duyamıyordum.

Saha içi kulübede oturdum, bacaklarımı kendime çekerek kabanımla etrafımı kapattım ve çenemi dizlerimin üzerine yaslayarak onları izledim sadece. Başka bir şey yapmadım. Tayga’nın gülebildiğini gördüm, çocukken diğer kuzenlerimizle yüzmeye giderken beni nasıl sırf yüzme bilmiyorum diye arkada bırakışını hatırladım; kendi kendime hırslanıp yüzmeyi öğretmeye çalışmıştım kolluklarla, tüm yaz boyu. Neredeyse boğuluyordum. Ben

yüzmeyi öğrendiğimde, diğerleri denize gitmekten sıkılmıştı.

Lodos her zaman aynıydı. Yemek yediğini bile görmemiştim, çoğu zaman sessiz bir şekilde bir köşede durur ve siz varlığını unutana dek kendini hatırlatmazdı. İnsan değildi sanki, robottu. Sosyal medyada izi yoktu. Biliyordum çünkü Ukte bir gece internetin altını üstüne getirmiş, yine de ona dair hiçbir şey bulamamıştı. Meşhur abisinin ismini bile Akel Vasilyev'den sökerek öğrenebilmişti Ukte. *Roman Vasil Adler.*

Gazel'in gülüşleri çoğu zaman alaycıydı, yalnızca gerçekten yakın olduğu insanların yanında samimiydi. Özellikle kız kardeşi Lara'nın etrafındayken oldukça korumacı ve yumuşak bir abiye dönüşüyordu. Gazel'in gülebildiğini ve daha sıcak, daha insani duygular taşıyabildiğini kanıtlamak için muhtemelen kız kardeşiyle yan yana getirmek gerekiyordu onu yalnızca, gerçi.

Tayga kendini ter içinde yere attığında, Gazel soyunma odalarına; benim oturduğum kulübeye doğru yürümeye başladı ellinci dakikada. Biliyordum çünkü telefonumdan sürekli saati kontrol ediyordum, son zamanlarda yalnız kaldığım her an yaptığım buydu. Düşünmemeye çalışıyordum ama bana o mesajları atan kişi ve asıl amacı,

beni ayakta tutuyordu bazı geceler. Ne biliyordu ve neyi nasıl kanıtlayacaktı? Eğer gerçekten bir şeyler biliyorsa bile onu susturmanın tek yolu kim olduğunu bulmaktı ama aklıma herhangi biri gelmiyordu bile sırlarımı bir şekilde öğrenebilecek… Çaresizce beklemek, en büyük işkenceydi bu yüzden.

Beyazlı lacivertli formasının eteklerinden kavradı Gazel, ardından kaldırıp hafifçe başını da eğerek alnındaki terleri sildi. Toplam beş saniye ve bilmemkaç salise boyunca karın kaslarının aldığı her nefes kasılıp gevşemesini izledim.

“Kalmışsın?” diye sordu koridora girmeden hemen önce, adımlarını yavaşlatırken. Beni fark etmemişti oynarken, kendimi kulübenin buzlu camının arkasına gizlemiştim.

“Antrenman izlemek daha cazip geldi.”

“Antrenman izlemek karın doyurmuyor,” diye söylendi tek kaşı havalanırken, geldiği gibi öğlen yemeklerine çıkmadığımı yakalaması inanılmazdı. İnce giyindiğim için kızıyorsa, şimdi de öğün atladığım için kızar mıydı?

Çocukça bir şeydi, ama yine de… “Bir ara yerim… Yanımda getirdim bugün de, zaten öğle yemeklerine çıkmıyorum bir süredir.”

“Neden?” Çatık kaşlarının ardından, merakla kıstığı gözleriyle baktı yüzüme.

“Herkes bakıyor.”

“Üzerindeki bakışlardan bu kadar rahatsız olan bir kıza göre fazla *güzel* değil misin?”

Bu, *bu, bu…* İşte, beklemediğim bir… *İltifat*-tı? Göğüs kafesimin içindeki işe yaramaz ve son zamanlardaki tepkileriyle beni iyice sinir küpüne çeviren organ, yine kendi başına on kilometre koşmuşum gibi atmaya başladığında resmen fiziksel olarak acı çekiyordum. Bacaklarımı indirip umursamazca omuz silktim ve ayağa kalktım o an. *Ne tepki vereceğimi bilmiyorum* tepkimdi bu benim.

Güzel olduğumu düşünüyordu. Daha birkaç saat önce satranç oynadığı sarışın kızın yüzüne bakmış mıydı gerçekten?

“Her neyse, duş alıp üzerimi değiştirmem lazım,” diye mırıldandı Gazel bir süre sonra ve soyunma odasının olduğu koridorda kayboldu.

Akşam maç vardı. Üstelik eski okulumla.

Son dersin ardından herkes sınıflardan ayrılırken, pencereden gözüme takılan ve okul bahçesine giriş yapan yabancı servislere bakmak için çantamı ve kabanımı kenara bıraktım. İlk otobüsten inenler sporculardı, üzerlerinde formalarıyla. Eski okulumun basketbol takımının ne kadar iyi olduğunu Hazar’ın ne kadar iyi bir sporcu olduğundan biliyordum, her ne kadar geçtiğimiz senelerde Safir’le karşı karşıya gelip gelmediklerini hatırlamasam da.

Başında baskılı şapka, kulağında kulaklıkları vardı. Her zaman şapka takardı. Koyu mavi bir mont giyinmişti. Takım arkadaşlarından haylaz olduğunu çok iyi hatırladığım bir çocuk arkasından gelip şapkasını alarak kendi başına ters taktığında, Hazar gülerek bir küfür mırıldandı ve çocuğun birazdan başına gelebilecek en kötü şey olmak üzere peşinden koştururken kadrajımdan çıktı.

Okul ayrıca, maçı izlemek için Safir’e gelmek isteyen öğrencilerine de bir servis ayarlamış olmalıydı ki eski

okulumun formasını giyen öğrenciler bir başka servisten inmeye başladılar. Binaya yürürken makyajını düzelten kızlar, maç sonu skor tahminleri için iddiaya tutuşan erkekler arasında üzerine oldukça büyük gelen deri ceketli bir sarışın dikkatimi çektiğinde o küçük kalbim göğüs kafesimin içinde sıkıştı.

Leyla'nın üzerinde, dün gece Gazel'den aldığı ceketi vardı ve maçı izlemeye gelmişti. Her ne kadar üzerinde eski okulun forması olsa da ceket, maçta kimi tuttuğunu ve kimin için buraya geldiğini açıkça belli ediyordu. Gazel gerçekten, Anton'la kavga edip cihazı almak için Leyla gidene kadar bekleyemez miydi? O kadar emindim ki, Leyla'nın; Gazel'in bu hareketini üzerine alınıp etekleri zil çalarak geldiğine buraya… Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım kendime gelmek ve hissettiklerime kapılmamak adına. Her ne olacaksa olabilirdi, beni ilgilendirmiyordu ikisi de.

Ukte tuvaletten çıkmış, hâlâ nemli olan ellerini havada sallıyordu. Beni gördüğünde hareketini kesti, gergince dönmek için bir harekette bulundu ama ardından gözlerini kapatıp burnundan soludu, bunun fazla gereksiz olduğuna karar vermiş olmalıydı.

Sonuçta biz birkaç aylığına en yakın arkadaşlardık. Sonuçta biz, kuzenlerdik. Sonuçta biz düşman değildik ve asla olamazdık da. Sonuçta ortada bir sebep bile yoktu aslında, ayrılığımıza.

Benim kafamın içindeki aptal koruma içgüdüsünden başka. *Akel Vasilyev* bana açıkça, eğer bu işlere bulaşacaksam Ukte'yi ayrı tutmam gerektiğini söylemişti. Eğer yakın olursak ve yediğim haltları ondan saklarsam, vicdanımla başa çıkamazdım. Böylesi daha iyiydi. Mesafe iyiydi.

Değil. Yine yalnızım.

"Maça mı?" diye sordu Ukte, hafif bir tebessümle, yüzümü tepkimi ölçmeye çalışırcasına süzüyordu.

Başımı salladım. "Birlikte izlemek ister misin?"

Ukte birkaç saniyeliğine bana baktı, gözlerini ardı ardına kırpıştırdı. Bugün kalın bir eyeliner çekmiş ve dolgun dudaklarını parlak bir nemlendiriciyle pembeleştirmişti. Buğday teninde güneş gördükçe belirginleşen çilleri ve ela gözlerinin kenarlarında yüzüne düşen kumral saç tutamlarıyla o kadar güzel görünüyordu ki, o kadar *canlı*,

benim beyaz tenim ve bir cadı gibi uzattığım kömür karası saçlarımla hiç olamayacağım kadar.

Bir meleği andıran kızlar vardır. Öğlen, Gazel'in satranç çalıştırdığı sarışın ya da Ukte gibi. Hatta Leyla bile. Bir de, cadılar vardır. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar bakışları her zaman sert, reddedici ve soğuktur. İnsanlar onları güzel bulsalar da etraflarına yaydıkları enerjiden dolayı yanlarına yaklaşmazlar. Melekler kendilerine çeker, cadılar mıknatısın iki eş kutbu gibi insanların soğukluğunu yansıtır ve uzaklaştırırlar kendilerinden.

Hiçbir zaman öyle biri olmayacaktım. Her zaman yanlış anlaşılmaya makhûmdum ve gözlerimle görsem, kulaklarımla duysam bile insanlara açıklama yapmayacaktım. Leyla'nın bir önceki gece sarf ettiği sözler en büyük örneğiydi. Onu yanımda tutmak, ne kadar değer verdiğimi göstermek için yaptığım her şeyi kükürt gibi silahına pompalamış ve namluyu alnıma dayamıştı. Beni en yakınımdakiler bile anlayamıyorsa, belki de sonsuza dek yalnız bırakılmalıydım.

"Haberler konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" Ukte gergince bir saç tutamını kulağının arkasına attı merdivenlerden inerken. "Bu arada benimle yine de arada

işaret diliyle konuşmanı istesem çok şey istemiş olur muyum? Ben hâlâ alıştırma yapıyorum da…”

Kaşlarım çatıldı. Meraktan, şaşkınlıktandı. “Neden?”

“Online aldığım derslerle öğrenmiştim işaret dilini bir hocadan ama sonra hocanın çalıştığı asıl kuruma gidip çocukların durumunu görünce, okuldan sonra bir saatliğine onlarla vakit geçirmek için kalmaya karar verdim. Yapacak daha iyi bir şeyim yok, çocuklarla vakit geçirmek de açıkçası bana iyi geliyor,” dedi yumuşak bir sesle, kollarını göğsünde bağlayarak. Kapalı salona giden koridordaydık. “İstersen seni götürebilirim bir gün. Çocuklar kimsesiz. Yurtta canları sıkılıyor. Ben matematik gösteriyordum biraz, belki sen de resim yapmalarına yardımcı olabilirsin.”

Uzak olduğumuz zamanlarda ne yaptığını duymak istemsizce yüzümde bir tebessüm belirmesine neden oldu. “Nereden buldun bu yurtta çalışan hocayı? Kampanyalı setler hâlinde ders veren sitelerden kurs aldın sanıyordum.”

Omuz silkti Ukte. “Annem önerdi. Gençken yakın arkadaşıyla birlikte orada çalışıyorlarmış üniversite okurken, harçlık çıkarmak için. Aslında biliyor musun,

birlikte kaçmışlar İtalya'dan iki kız, ellerinde sadece birkaç parça kıyafet ve pasaportla. Beş parasız. Çok heyecanlı bir hikâyeydi ve inanılmaz ilham vermişti bana küçükken dinlediğimde. Annem suluboya almış yurttaki çocuklara, arkadaşı da keman ve ukulele çalıp çocuklarla dans ediyormuş. Karşılığında orada uyumalarına izin vermişler."

Ukte'nin annesinin İtalyan kökenli olduğunu biliyordum ama gençliğinde büyüdüğü yeri ve ailesini terk ederek Türkiye'ye geldiğini bilmiyordum açıkçası. Dilara Hanım oldukça özgür ruhlu ve ilham verici bir insandı, Uktelere gittiğim birkaç seferde bizimle birlikte kek yapıp korku filmleri izlemişti ve aramızdaki yaş farkını hiçbir zaman hissettirmemişti. Akel amcamın böyle güzel ruhlu bir kadına âşık olması şaşırılacak bir olay değildi.

Tayga sevmiyordu onu sadece. Bir yemin gibi, tavırları her zaman soğuk ve mesafeliydi.

Sahada okulun ponpon kızları dans ediyordu salona girdiğimizde, tribünler tamamen doluydu ve oldukça yüksek sesli ve ritimli bir müzik çalıyordu hoparlörlerden. Hakemler ve oyuncular sahanın iki köşesinde takımlarla konuşurken lacivert-beyaz formalı oyunculara baktım; Gazel'in numarası 7'ydi ve Koç'la konuşuyordu. Son derse girmemişti. Bütün oyuncular formda görünüyordu.

Ukte mısır arabasından patlamış mısır almak için durduğunda gözlerim sahanın diğer ucunu taradı ve alaycı bir gülüşle takım arkadaşıyla konuşan Hazar'ı buldu; yalnızca birkaç metre ötemde, saha içindeydi, henüz tribünlere çıkmadığımızdan. Hazar'ın numarası 11'di.

Ukte içeceklerimizi alırken, mısır kesesini tuttum ve istemsizce ağzıma bir parça attım. Sahaya yeniden döndüğüm sırada bir çift kömür karası göz, beni izliyordu. Göz göze geldiğimiz an gülümsedi ve önündeki takım arkadaşının koluna *pat pat* vurarak koşar adım bir tempodan yanında ayrıldı. *Hayır, hayır…*

Gelme.

"Ne yapıyorsun? Oyun başlayacak," dedim sinirlerime hakim olmaya çalışarak. *Hazar Kutlu* kim oluyordu da her seferinde ortadan kaybolup sonra hiçbir şey olmamış gibi yüzündeki *sen hâlâ bendesin* gülüşüyle karşıma dikilebiliyordu?

Kaşları hafifçe çatıldı karşıma dikildiğinde, kucağımdaki patlamış mısır kesesinden bir parça attı ağzına. Bir an önce gitmeliydi. Daha önce hiç etraf kalabalıkken yanıma geldiği, benimle konuştuğu olmamıştı. Şimdi bir de,

formasıyla ve az sonra oldukça popüler bir oyunda oynayacak olduğu gerçeğiyle, tüm bakışları üzerimizde hissediyordum.

Yüzündeki gülüşü tanıdığım için, kalbim göğsümü sertçe dövüyordu. Bu sefer heyecandan değil, öfkeden. *Olur, neden olmasın?*

Hazar, onun yanında rahatça konuşabildiğimden ve çoğu zaman kekelemediğimden; bilmiyordu ki, açık alanlarda ve başkalarıyla konuşmaya çalışırken kekemeliğimi kontrol altına almaya çalışıp panik atağımı tetiklemek yerine yıllardır sessiz kaldığımı… Nihayet, yoğun bir tedaviye maruz bırakana dek kendimi. Bu yüzden rahatça konuşabiliyor olmama şaşırmamıştı bile. Neden bazen, işaret dili kullandığımı bile sormamıştı. Gizli bir dil ve herkes bilmiyor diye öyle takıldığımı zannediyordu.

"Maç öncesi bir *şans öpücüğü* kapabilirim belki diye düşündüm," dedi yüzüme doğru eğilerek, iki yanımdaki saç tutamlarını iki eliyle kulaklarımın arkasına itelerken. Kokusunu alıyordum. Aylar önce, yeniden duymak için can attığım koku artık midemi bulandırıyordu. *İstemiyordum.*
"Telefon numaranı mı değiştirdin?"

Hayır. Mesajlarıma asla cevap vermediğin için önce sildim, sonra operatörümün müşteri hizmetlerini yarım saat telefonla Ukte'yle tuttuktan sonra son dört hanesini çok iyi hatırladığım için yeniden bulduğum numaranı rehberime kaydedip *engelledim.* Savunma mekânizması. Kendi içinde değil, toptan mantıklı. *Çok* mantıklı. Hayatımda verdiğim *en iyi* karar.

Küçük intikamlar.

"Evet." *Çok boş düşünmüşsün Hazar,* demek istedim; "Kazanırsan bakılır," sözcükleri çıktı ağzımdan. "Hadi git."

Nah kazanırsın. *Kuzenimle arkadaşlarını gördün mü?*

Hazar'ın gözleri kısıldı, ardından dudaklarını büzerek geri geri sahaya doğru yürümeye başladı. Kalbinin kırıldığını gösteren bir hareket yapıyordu ama onun kalbini kıracak kız yeryüzüne ayak basmamıştı. *Zehir gibi bir adamı sevdim.* Söylemiştim. *Zehirdi nefesi.* Kendi icat etmişti sanki. *Bile bile üfledi.* Bile bile.

Hayır demeyi öğrenmeli insan, küçük oyunlar oynamaktansa. Dümdüz bir şekilde. *Hayır. İstemiyorum. Bana iyi gelmiyorsun. Kendine iyi bak, derdim ama biliyorum; zaten bakmıyorsun.*

Hazar, trabzanlardan sahaya geri atlayıp takımına doğru koşturmaya başladığında tribünlerden destek sloganları yükseliyordu. Kalabalık gelmişlerdi.

“Ne dedi yine gereksiz?”

Soluma döndüğüm an, elinde içeceklerimizle bekleyen Ukte’yle göz göze geldim; kendine aldığı şeftalili soğuk çayı açıp pipetini geçirmiş, kırıştırdığı burnuyla ters ters bakıyordu çok değil saniyeler önce Hazar’ın dikildiği yere.

“Şans öpücüğü istiyormuş,” dedim monoton bir sesle, merdivenlerden çıkmaya başladık. Tribünlerin ilk sırasında birkaç koltuk boştu.

“Sağ eline kuvvet abimin,” diye homurdandığını duydum Ukte’nin, nefesinin altından. Muhtemelen duyacağımı düşünmemişti ama duymuştum. Koltuklara otururken durduk ve göz göze geldik.

İlk gülen ben oldum. Ardından Ukte gülümsedi ve benim attığım kahkahayla birlikte o da kahkahalara boğuldu. Birbirimize araya ne kadar zaman girerse girsin, yan yana geldiğimiz ilk an yine eski sıcaklığı bulabileceğimizi biliyor gibi baktık ama Ukte beni yormak istemiyormuş gibi mısırı

avuçladı ve teker teker ağzına atarken “Hadi başlasın ya!” diye bağırıp ayağa kalkarak tribünün sloganlarına katılmaya başladı.

Leyla’yı tam karşı tribünde, bana gözünü bile kırpmadan bakarken yakaladım; içerinin sıcaklığına rağmen Gazel’in ceketi üzerindeydi ve önden iki tutamını ördüğü saçlarının ucunda ince, beyaz ve lacivert kurdeleler vardı.

Tayga hemen önümüzde, sahanın içinde koştururken durduğunda Ukte farkına varmamıştı bile. “Kızım bağırma, otur!” diye seslendi tribünlere doğru, Ukte değil ama istemsizce etrafımızdaki bütün kızlar sessizleşip birbirine bakmaya ve yavaş yavaş yerlerine oturmaya başlamışlardı.

Tayga bana baktı, muhtemelen kız kardeşinin kalbi hassas olduğu için endişeliydi. “Oturttur şunu kalp krizi geçirecek!”

O an Ukte’nin, aslında abisini görmezden ve duymazdan geldiğini, Tayga’nın son lafına istinaden göz devirip sabır dilendiğinde anlamıştım. “Sen de iyi ki bir şey öğrendin hakkımda,” diye söylenerek oturdu yerine Ukte. “Yakında nefes alma, kalbini zorlama da dersin!”

“Bağırma bana, o yerine de otur, kalkma sakın, saçma sapan heyecanlandırma kendini,” dedi Tayga otoriter bir sesle, işaret parmağını Ukte’ye doğru kaldırdıktan sonra. “*Malen’kiy narushitel' spokoystviya,*” diye homurdanıyordu nefesinin altından. *Küçük baş belası.*

Ukte kollarını göğsünde birleştirerek arkasına yaslandı ve Tayga hariç başka bir yere bakmaya çalıştı, o sırada tüm tribünün gözleri takım kaptanının üzerindeyken. Ardından Koç’un seslenişiyle Tayga takımının yanına gitti. Kızların birbirini çimdikleyip dürterek gülüştüklerini gördüğümde gözlerimi devirmiş ama yine de gülmüştüm. Çocukken beni zorbalayan sevgili kuzenime ağızlarının sularını akıtarak bakmaları elbette komikti benim için.

“Talya, şu şey değil mi— eski arkadaşın?”

Birkaç dakika sonra ponpon kızlar sahadan çekildiğinde, maçı başlatmak için hakem sahanın ortasına yürüyordu elinde bir basketbol topuyla. Ukte omzumu hafifçe dürttü ve ileriyi gösterdi. Leyla’yı işaret ediyordu. Gözlerini bir an olsun Gazel’in üzerinden çekmeyen Leyla’nın.

“O,” diye mırıldandım hakemin topu havaya fırlatmasıyla kulaklarıma dolan düdük sesinin ardından, tribünler maçın başlamasıyla coşmuştu.

“Neden üzerinde Gazel’in sık sık giydiği ceketin *tıpatıp* aynısı var?”

Omuz silktim. *Bilmiyorum*. Umarım maç sonu üzerine ahtapot gibi yapıştığında ceketini geri isterdi Gazel, sonra da o ceketi çamaşır suyuyla yıkar ve üç kere çitelerdi. Anca o zaman Leyla’nın üzerine boşalttığı parfümün izleri tamamen silinirdi ama ben yine de duyardım o parfümün yakıcı notalarını soluk borumda.

Etrafımdaki tüm erkeklerin, yerime arkadaşlarımı tercih ettikleri bir simülasyonun içine sıkışmış gibiydim. Gazel cenazenin ertesi günü gittiğinde, sırf elmaların hikâyesini anlatacağını söylediği ve bana bir elma verdiği için, takvim yapraklarını saymamalı ve amcama öylesine bile olsa ne zaman döneceklerini soramayacak hâle getirmemeliydim kendimi.

En azından Hazar, *bazen* benimdi. *Bazen* severdi beni. Gazel imkânsızdı. Onu düşünmüş olmam bile komik geliyordu tribünde oturmuş, pas verirken kol kaslarının nasıl gerildiğini izlerken. Ya da terini formasının ucuyla silerken. Ya da o oyuna tamamen kendini vermiş, odaklıyken; ve ben gözlerimi bir saniye olsun üzerinden çekmezken, ama o ben hariç tüm tribünlere bakarken.

Düşüncelerimi ve hislerimi kontrol edemediğime inanamıyordum.

Eski okulum, Safir'e, trajik bir şekilde yenildi. Trajik diyordum çünkü skorlar yan yana geldiğinde aradaki fark absürt duruyordu ve karşı takımın neredeyse tüm sayılarını Hazar'ın atmasına ve her seferinde takımının enerjisini yükseltmesine rağmen, o üç canavar karşısında şansları yoktu.

Hazar'ın ilk defa kaybettiğini gördüm, takımı sahada kalırken terini sildiği havluyu sertçe yere attı ve soyunma odalarına doğru giden koridorda kayboldu. Tüm okul kutlamak için sahaya atlarken ve konfetiler patlarken, Leyla kalabalığın arasından çığlıklar arasında bir anda, Gazel'in hiç beklemediği bir anda boynuna atladı ve çığlıklar atarak yumruğunu yukarı kaldırdı.

En azından yakışıyorlardı.

"Talya—"

Tribünden kalkıp merdivenlerden aşağı, soyunma odalarına doğru giderken Ukte arkamdan seslendi ama ona cevap vermedim. Leyla'nın yaptığını gördüğünü biliyordum, başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

Konuşmak istemiyordum. Leyla'nın hele, hiçbir suçu yoktu. Sonuçta birinin sevgilisine yavşayan biri varsa, bu, ülkenin magazin ayağı tarafından da tescillenmiş bir şekilde *bendim*.

Gazel benim sevgilim bile değildi. Arkadaşım bile… *değil*. Gazel neyimdi? Kıskanmak bir haktı ve kazanılmadıkça komik dururdu sadece. Orada öylece dikilip kendimi komik durumuna düşürmeyecektim, Ukte inip abisiyle kutlama yapabilirdi.

Soyunma odalarına giden koridor bomboştu. İlerledikçe sahadan gelen çığlıklar ve kutlama sesleri boğuklaştı. Erkeklerin soyunma odasının aralık kapısından içeri kafamı uzattığımda, içeride yalnızca Hazar'ın olduğunu gördüm; beni gördü ama görmezden geldi formasını çıkarırken, dolaptan eşyalarını topluyordu.

"Teselli öpücüğü vermeye mi geldin?" diye sordu başka bir havluyla terini alırken.

"Hayır," dedim. "Veda etmeye."

"Gerek yoktu."

“Biliyorum,” diye mırıldandım dolaplardan birine yaslanırken. Aylar önce olsa, onunla *asla* konuşamazdım. Yüzüne bakıyordum ve *kehribar* gözlerini görüyordum. Gözlerinin kehribar olduğundan bile bihaberdim, kömür karası sanıyordum. Onu hiç gün ışığında, ya da bu kadar aydınlık bir ortamda görmemiştim ki. Çok komikti bunu yeni fark ediyor olmam. Hazar’ın gözleri nasıl *kehribar* olabilirdi?

“Duş alacağım.”

“Hazar biz neydik?”

Duş kısmına giderken adımları durdu, omzunun üzerinden yavaşça döndü bana. Yüzümü inceledi bir müddet. Böyle bir soru beklemiyordu. “Flört?”

“Sende kaç tane vardı?”

“Niye soruyorsun bunu?” diye sordu gözlerini devirirken. *İşte bu.* Başını ağrıtıyordum. Başını ağrıtmak istememiştim. Canını sıkmak istememiştim. *Bu yüzden* çıt çıkarmamıştım. *Bu yüzden* bir hayaletten farksızdım yanındayken. İnsanlara dokunmadan yaşamak zordu, bir hayalet olmak kolay; ama kendim olmak istediğim tek yer birinin

yanıyken, en çok orada *görülmeyen* olmak çok ağır geliyordu.

Bunu kendime *ben* yapmıştım.

Affetmem gereken kişi hiçbir zaman ikinci bireyler değildi. Hazar değildi. Kendimdim. Bendim.

Ben.

Talya ben.

Ne yaptıysam kendime.

Ne yaptıysam kendime.

"Talya, söylemek istediğin bir şey varsa söyle," dedi Hazar, düz bir sesle. Maçtan önceki flörtöz enerjisi yoktu, bir anda sımsıcak olup hemen ardından buz kestirebiliyordu insanı. Ona özel bir şeydi bu. Bilerek yaptığını bile düşünmüyordum artık.

Orada öylece, o kadar uzun süre dikildim ki Hazar sonunda "Biliyor musun, fikrimi değiştirdim," dedi sert bir nefesle ve iki adımda yanımda bittiği gibi beni dolapla arasına sıkıştırdı. Bir eli uzanıp yanağıma kapandığında

bileğini ittirdim, dudakları benimkileri bulacağı an başımı çevirdim; istemsizce yanağımı öpmüştü.

“Ben değiştirmedim,” dedim onu göğsünden iterken, aramıza biraz mesafe koymak adına. Yine de yeterince uzaklaşmış değildi.

Hazar güldü alaycı bir ifadeyle, bakışlarını devirdi. “Senin fikrin mi vardı?”

Dudaklarım aralandı, yaslandığım dolaptan doğrulurken şaşkınlıkla baktım Hazar’ın gözlerinin içine. Açıklama, devam etme ihtiyacı duymuş olmalı ki ağzını yeniden açtı. “Akşam kal arkadaşlarımla tanış derim, kalmazsın. Konuşalım dersin vakit ayırırım, arkadaşlarınla çıkarsın. Fransızcan var diye gönderdiğim iki sayfalık hikâye ödevini bir cümle okur kenara atarsın, ne anlatırsam aklın hep başka yerdedir. Süpürgenin başlatma düğmesini bulamazsın ama okul birincisisindir. Bazen çok akıllı, bazen de çok geri zekâlı oluyorsun Talya. Biz *neymişizmiş*… Sence *ne* olabilirdik ki? Konuşmayı öğrenmişsin ama hâlâ tek kelime çıkmıyor ağzından doğru dürüst.”

Ciğerlerime girmek üzere içime dolan oksijenin, soluk borumu yaktığını hissettim. Gözlerim inatla dolmayı reddettiler ama burnumun sızladığını çok keskin bir

şekilde hissettim, uzanıp elimi göğsümün üzerine bastırabilseydim ve yeniden attırabilseydim keşke kalbimi. Çünkü durmuştu.

O akşam kalmamıştım çünkü kalamazdım, aile yemeği vardı. Konuşalım dediğim günden üç gün önce öğrenmiştim Esme'yle takıldığını. Gönderdiği metni okumamıştım çünkü eğer kısa hikâyesini okursam daha derine saplayacağını biliyordum pençelerini, içimde. Cümlelerini okumak istememiştim. O kalmayacaksa, ben de tanımak istememiştim onu. Çoğu zaman anlattıklarına odaklanamamıştım ve sorular sorduğunda kaçamak ya da aptalca cevaplar vermiştim çünkü yüzü dikkatimi dağıtıyordu. *Yüzü* çok güzeldi. Nasıl bir insanın karakteri bu kadar çirkin olabilirdi yüzü bu kadar güzelken? Süpürgenin başlatma düğmesini bulamamıştım çünkü… Bulamamıştım işte. Bilmiyordum.

O an fark ettim. Buz küpleriyle dolu bir su kovası, başımdan aşağı döküldü ama yine de cayır cayırdı yangın, bir hayrı olmadı. Bir lanet gibi, *sonsuza dek yanlış anlaşılmaya mahkûmsun.*

"Şimdi," dedi yeniden bir adımla üzerime yürüyüp sırtımı dolaba yaslamama sebep olurken. Endişeyle bakıyordum gözlerinin içine, *çok*, çok zor tutuyordum kendimi

ağlamamak için ama avucuma geçirdiğim keskin tırnaklarım iş görüyordu. “Tüm okulun sahada kutlama yaparken peşimden buraya *yapmaya* geldiğin *işi* yapacak mısın yoksa gidiyor musun?”

Acı bir *çığlık* tırmanırken yukarıya; boğazımdan aşağı, tüm ses tellerimi çizerek indi o an. *Pençeleri* vardı.

Her geçen saniye yaklaşan yüzünü ve belime yaslanan elini ittirerek koşar adımlarla çıktım soyunma odalarından, koridora kendimi nasıl attığımı bilmiyordum. O kadar bihaberdim ki kendimden, dağ gibi bir kas kütlesine çarptığım an bir anlığına bir *insana* değil de *duvara* çarptığımı sanmıştım.

Gazel kolumdan tutarak dengede durmama yardımcı oldu, “Hey,” diye mırıldandı endişeli gözler yüzümde gezinirken. Tüm saha zaferi kutlarken onun burada ne yaptığını bilmiyordum ama Gazel geldiğine göre, birazdan tüm sporcular gelecekti.

Leyla’nın parfümü gibi kokuyordu.

“Nefret ediyorum,” diye homurdandım kendi kendime, sertçe aldığım nefeslerin ardından, Gazel’e değil başka bir yere bakmaya çalışırken. Nefret ediyorum onun

kokusundan. Senin üzerinde. Senin kokundan. Onun üzerinde. *Benim sandığım her şey herkesin ellerinde. Sen herkesinsin. O da herkesindi.*

Herkes herkesin.

O an soyunma odasının kapısı açıldı, hâlâ üstü çıplak bir şekilde duran Hazar karşısında Gazel'i görmeyi beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı ve beni tamamen görmezden gelerek, "İyi oyundu, Hanvezir. Tebrikler," dedi yüzünde yer eden yamuk bir gülüşle. Ben yoktum orada. Az önce vardım halbuki, ona *verebileceğim bir şey* olduğunu düşündüğü sırada; artık *yoktum*.

"Sana da," diye cevapladı Gazel onu, düz bir sesle. Alnına düşen tutamlar terden ıslanmış ve dolayısıyla da koyulaşmıştı, cildi parıl parıl parlıyordu. "İyi bir oyuncusun. Sonuç ne olursa olsun."

Senin benim tarafımı tutman gerekir. Düşünmeden edemiyordum. Halbuki Gazel Hanvezir'le aramda hiçbir şey yoktu. Arkadaş bile değildik. Bir yakınlığım olduğunu bile söyleyemeyeceğim kuzenimin en yakın arkadaşıydı sadece. Üstelik Hazar'la ortaokulda aynı koleje gitmişlerdi, telefonuma mesajlar atan kişinin söylediğine göre; her ne kadar kimliğini gizleyen birine inanmak istemesem de

muhtemelen bu doğruydu, çünkü zaten en başında Hazar'ın o akşam Kama evinde ne işi vardı ki?

İnsanın ya aklı *başında* olurdu ya da kalbi *göğsünde*. Benim ikisi de *kayıptı*.

Koridorun sonundan sesler, oyuncuların soyunma odasına geldiğinin işaretiydi bu yüzden bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu. Kalabalığın yaklaştığı sırada aradan sıvışarak kaçmayı denedim ama Gazel yüzüme bile bakmadan kolumu yakaladı, ardından koridorun çok daha ilerisindeki tuvaletlere yönlendirdi. Arada duvar olduğu için koridoru göremiyorduk artık, baş başaydık.

Bir anda kendimi duvara yaslanmış ve kollarıyla iki yanımdan kafeslenmiş hâlde bulduğumda, çatık kaşlarının ardından hesap sorar gibi bakan gözlerinü yüzüme sabitlemişti.

"Ne var yine?—" diye homurdandığım ve doğrulmaya çalıştığım sırada Gazel omzumdan itip yüzüme doğru eğildiğinde "Ne oldu?" sorusu yalpalamama neden oldu.

"Hazar." *Tükürürcesine* almıştı adını ağzına. Araları bozuk muydu? Karanlık bir köşedeydik ve koridordan gelen

ışıktan az çok görebiliyordum yüzünü. “O odadan *öyle* fırlayışını hiç beğenmedim— *Ne* oldu, Talya?”

Kalbimi kırdı, demek istedim ama sanki onu kendi kendime ben yapmıştım. Her seferinde *ben* kalmıştım. “Bir şey olmadı.”

“Çünkü eğer bir şey yaptıysa…” diye açıkladı kendini Gazel, benden doğruları dilenerek. Doğruyu söylemediğimi düşünüyordu. *Neden* öyle düşünüyordu? Belki de Hazar’ın kötü itibarından haberi vardı ve bir bakış yetiyordu aslında, aramızda bir geçmiş olduğunu anlamak için.

Hazar ve herhangi bir güzel kızı aynı denkleme koyduğunda, pençelerini üzerine geçirmemiş olması imkânsızdı; şimdi değilse bile, *geçmişte*. Ve Hazar izini bırakan biriydi çekinmeden insanların üzerinde. Kaynar suyun altında fayansa çöküp derini soyarcasına çitilediğin gecelerde, kâbuslardan uyutmayan biriydi.

Gözlerimi ardı ardına kırpıştırarak bakıyordum çikolata kahvelerine. “Bir şey yapmadı…”

“O zaman neden ağlıyorsun?”

Çünkü insanlar nasıl sevilir bilmiyorum. Bir *dost* olsun, *sevgili* olsun. *Bilmiyorum.* Ağladığımın farkında değildim, ellerimi kaldırıp yüzüme dokunana kadar da idrak edemedim. Gazel iki parmağı arasında tuttuğu çenemi ona bakmam için kaldırınca ellerim yeniden iki yanıma düştüler, bir şey söylemek için ağzımı açtım ama fazla kırgın ve öfkeli hissediyordum bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım. Burası ne yeri, ne de zamanıydı.

"Eski bir hikâye, değil mi?" diye mırıldandı tok bir sesle Gazel, kendi de henüz idrak ediyormuş gibiydi. Elini yüzümden çekti, alaycı bir gülüşle çekti gözlerini üzerimden ve başını salladı. "Ne oldu? Sen sevdin o sevmedi mi?"

O beni *bazen* sevdi. O *bazen*'lere tutundum ben de, bıçağın keskin tarafına hayatım pahasına tutunduğumu fark etmedim bile.

Dalga geçtiğini düşündüğüm için göğsünden ittirdim ve onunla duvar arasından çıkmak istedim ama omuzlarımdan tutup beni durdurdu. "Dur, dur…"

"Gideceğim—"

“Kalbin yok sanıyordum, Vasilyev,” diye mırıldandı Gazel; gözleri kısılmıştı, Hazar’ın ona Kama evinde karşılaştığımızda ne söylediğini çok iyi hatırlıyordu. “*Mahallede dondurma yerdik arada,* ha?”

“Dalga geçilecek bir şey arıyorsan son ilişkini hatırlatırım. Ben en azından aylarca aldatılmadım, fark etmemek için *aptal* olmak gerekir,” dedim çenemi kaldırıp yüzüne bakarken. *Ben en azından ilişki içinde aldatılmadım. Bir de, bir kere aldatılmadım; elli kere aldatılmışımdır.*

Emin olmak için sadece.

Öfkelenip karşı atağa geçmesini beklediğim Gazel o an, sakince çikolata kahvesi gözlerini yüzümde gezdirdi ve sanki daha fazla yer varmış gibi yarım adım daha yaklaştı bana. Şaşkınca aralanan dudaklarımın arasından kesik bir nefes aldım, avuçlarım karıncalanmaya başlamıştı. “İnsanlar *öyle* şeyleri *fark* etmiyor ki Talya, şaşırırsın,” dedi tok bir sesle, iki parmağının tersinin çeneme değdiğini hissettiğim an dikkatim dağıldı; ardından önüme düşen birkaç tutam saçımı omuzlarımın arkasına attı. Hareketlerinin ağırlığı yoktu. *Güm. Güm. Güm.*

“İnanılmaz gerilmiştim ama ne iyi bir maçtı lan!” Gürültüyle konuşarak koridora doluşan oyuncuların sesleri

kulaklarımda yankılanırken, daha fazla başımı kaldıramayacağımı düşündüğüm bir an kafam duvara yaslandı ve omzumun hemen üzerinden elini duvara yaslayan Gazel'in dudaklarını bir nefes sonrası dudaklarımda hissettim.

Beni kısacık bir anda öptüğünde, hemen yanımızdaki koridor oyuncuların gürültüsüyle doluyken kafamın içini sessize alındığını hissettim yalnızca. Artık yüzüne vurmayan koridorun ışığı, gerçek tonunu ezbere bildiğim kahve gözleri derinleştirerek karaltmıştı ve fazlası için *izin* ister gibi geri çekildiği an sıcak nefesi dudaklarıma çarpmıştı.

"N-ne yapıyorsun?" Arkada oyuncuların gürültüsü duyulurken, benim sözlerimin kulaklarına ulaştığından emin değildim bile; ben dahî zor duymuş, öyle kısık bir sesle konuşmuştum. Kalbimin atışlarını çok iyi duyuyordum ama. Neredeyse deprem olduğunu düşünecektim, gözlerim yanıyordu sıcaktan.

"Durmamı söyle," diye fısıldadı kulağıma doğru, ardından burnunun ucu yanağıma değdi ve dudaklarını yüzümde hissettim. Değiyorlardı yalnızca, herhangi bir hareket yoktu.

Beynim durmuştu. Maç sonrası yaşadığı adrenalini üzerinden böyle mi atıyordu? Ama hayır, bunun için herhangi birini sessiz bir yere çekebilirdi ve işi bittiğinde herkes yoluna giderdi. Benimle, yoluna *gidemezdi*. Çok iyi biliyordu ki biz birbirimize *maruz* bırakılıyorduk kendi hayatlarımızda da. Beni *düşüncesizce*, öylece öpemezdi.

Kafamı toparlayabildiğim ilk an bir soluk kurtuldu dudaklarımın arasından. "Gazel, ne yaptığını biliyor musun?"

Evet, demedi, ama cevabı *hayır* olsaydı çekilecek kadar kafasının yerinde olduğunu biliyordum. Avucu cayır cayır yanan eli boynum ve yanağım arasında kapandığı an baş parmağıyla çenemi yukarı ittiğinde, mükemmel bir açı yakalayarak dudaklarımı esiri altına aldı. Belime yaslanan elinin bileğini yakaladım o an, ittirmek için değil; *tutunmak* için. Çünkü dizlerim beni taşımıyordu.

Bir bacağıyla bcaklarımı araladığı an sabırsız dilini ağzımın içinde hissettim, boğazıma sarılan elinin baş parmağı alt dudağıma sürtündü o an ve yanağıma doğru kayan dudakları, bana nefes alacak alan tanıdığı an boğazımdan yükselen boğuk bir sese engel olamıyordum ki Gazel'in eli bir anda ağzımın üzerine kapandı ve "Şşşt," diye

fısıldadığını duydum. Bir rüyâdan uyanmış gibi gözlerim sonuna dek açıldı o an.

"…ben bir tuvalete gidip geliyorum ya…"

"Beni bekle," diye fısıldadı Gazel, bütün hâkimiyeti üzerimden kalkmadan hemen önce dudaklarıma son bir öpücük bıraktıktan hemen sonra kendini koridora attığında.

"Hakan! Gelsene bir sen," dediğini duydum bu tarafa yaklaşan adımlar durduğunda. Hakan diye seslendiği çocuk mızmızlanarak tuvalete gitmek istedi ama Gazel onu durdurmuştu.

Nefes alışverişlerimi ve kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştığım saniyelerde nerede olduğumu unutmuşçasına etrafa baktım; Gazel, takım arkadaşları tarafından burada benimle görülmekten kaçındığı için mi arkadaşının yolunu değiştirmişti az önce? Neden onu beklememi söylemişti?

Bir elimi duvara yaslayarak iyice doğrulduğum sırada cebimde titreşen telefonum, bir korku balonunu göğsümde patlattı ve bir zehir omurgamdan aşağı yayıldı o an; *şüphe*. Operatör mesajı olduğunu düşünmeye çalışarak elimi cebime attığım sırada soyunma odalarından

ardı ardına gelen mesaj bildirim sesleriyle şimşekler gözlerimin önünde çakıyordu.

Hızlı adımlarla koridora çıkıp çoktan kapısı kapanmış olan ve içeride bir sessizliğin hâkim olduğu soyunma odalarının önünden geçiyordum ki, telefonumun ekranını kaldırdım ve mesajı okudum. Henüz idrak edemediğim kelimeler yan yana dizilerek, domino taşları gibi devrilirken son taşın devirdiği gerçeklerin üzerine örtülen perdeden başka bir şey değildi.

Kırılırcasına açılan soyunma odasının kapısından fırlayan Gazel, bastığı yeri altında kaynayan bir lava çeviren bir öfkeyle yürüyordu ki başını kaldırdı ve hemen karşısında *beni* gördü.

Ama *beni* görmedi. Baktığı birlikte ödev yaptığı, kız kardeşinin Pamuk Prenses diye çağırdığı, henüz anne babasını kaybetmiş cesur korkak bir kız değildi; amcasıyla iş birliği yaparak ailesinin ölümünün ardından yalınayak koşturan, çocukluk travmasıyla kekeme kaldığı için sessizliği ve yalnızlığı tercih etmiş, en yakın arkadaşının kuzeni değildi yalnızca baktığı.

Bir *sahtekâr*, bir *yalancı*, bir *soytarıydı* o akşam Gazel Hanvezir'in baktığı.

"*Sen*," dedi, az önceki öpücükleri boğazımdan aşağı damla damla zehir akıtırken. Bir hançer boylu boyunca yarıyordu şimdi boğazımı ve ağzımı açtığım an özür dilemek yerine kan kusacaktım. "Sen *ne* yaptın?"

*Hain*ler inşa edilir. Kimse *kötü* doğmaz.

Ama elinde kazma kürekle gelen kimse de fidan dikmez toprağa, mezar açmak için oradadır.

Kışın kuzeyde kalan kuşlar *ölürler*.

Serçeler göç etmez. Kuzeyde doğan, kuzeyde *kalır*.

Serçeler ağlayınca *ölürler*.

Küllerinden ne doğar, bilmem.

ON BIRINCI BÖLÜM

"ÇÜRÜK ELMA"

Erin Lecount, Silver Spoon
Ruelle, War of Hearts (Acoustic)

Nefret, insanın beyninin kimyasını değiştirir.

Küçükken istediğim tek şey arkadaşlar edinmekti, bu yüzden dedemin evinde buluştuğumuz yazlar kuzenlerimle iyi geçinmek adına benden istedikleri her şeyi yapıyordum. İsteklerinden biri de bataklıktan kurbağa yakalamam olmuştu; çıplak ellerimin arasında saklayıp bahçeye döndüğümde ve onlara hastalık bulaştıracağımı söyleyip bensiz göl

kenarına pikniğe gittiklerinde, arka bahçede ağlarken üstümü başımı çamur ettiğim için annemin azarını yemiş ve ceza almıştım. Pazartesiyi iple çekmemin yegâne sebebi, doğa parkı gezisine gitmem yasaktı artık. Yaramaz bir çocuktum ben.

Yedinci yaş günümde dedemden boya kalemleri ve resim defterleri istediğimde, yeni yaşıma uyandığım günün sabahı odam envai çeşit boyalar ve defterlerle doluydu. Ne yaparsam yapayım ceza aldığımdan ve cezalarım genelde odamda kalmak olduğundan, kendimi odama kapatan ben oldum bu sefer; pencerelerden görebildiğim kadarıydı dünyam, bu yüzden başka bir şey çizmedim. Sayfalar ve kalemler *dost* oldu. *Kaçış* oldu. *Nefes* oldu. Dünya çok da kötü ve yalnız bir yer değildi artık.

Sesimi bu iki dönem arası bir yerde kaybettim. Bir sabah kalktım ve konuşmak zordu artık benim için. Annem nefret etti. Babam yetersizliğimi suratıma vurdu her köşede. Görkem küçük bir bebekti henüz ve tüm ilgiyi kendine çektiğinden, benim başarısızlıklarıma artık o kadar da dikkat

etmiyorlardı. Neredeyse aldığı ilgiyi kıskanmak yerine, minnet duyacaktım.

Orta okul boyunca katıldığım tüm yarışmalardan ödüller kazanmaya başladığımda popülerleşmiştim, bir sürü kişi benimle aynı masaya oturuyordu öğle yemeklerinde; Rus olduğum için erkeklerin ilgi odağıydım ve okul başkanlığı için her dönem aday gösteriliyordum. Leyla'yla bu dönemde tanışmıştım ve sonsuza dek arkadaş olacağımızı sanmıştım.

Ardından bir gün, uluslararası çapta büyük bir yarışmayı kazandım. Çalışmalarımı herkese açık bir okul salonunda sergilediler. Hayatımın en mutlu günüydü. Babamın bile benimle gurur duyduğu gözlerinden okunuyordu. Bir kanal, akşam haberlerinde bile sunmuştu başarımı. Dedem bir yemek masası hazırlatmıştı tüm aileye, hep birlikte kutlamak için. Uzaklarda yaşayan kuzenlerim bile oradaydılar, yalnızca bir kurbağaya dokunarak hastalık kaptığım düşüncesiyle bana yaklaşmaktan çekinen kuzenlerim küçükken…

Ama bir terslik vardı. Ödül kazanan çalışmam, sosyal medyada popüler olan bir sanatçının çalışmasına çok benziyordu. Sûkunet yalnızca bir gün sürdü. Okul koridorlarında adım bir *sahtekâr* olarak yankılanıyordu artık, kimse benimle oturmak ya da konuşmak istemiyordu; beden eğitimi derslerinde duvarla çalışıyordum parmak paslarımı ve kendime yer bulamıyordum hiçbir takım oyununda. Bütün çalışmalarımı başkalarının işlerine benzettiler ve hiçbir şeyi hak etmediğimi, bunca zaman gerçekten yetenekli insanların önüne taş koyduğumu söylediler. Bana seslendikleri aşağılıkça isimleri okul dolabıma kazıdılar, beden eğitimi dersinden sonra kıyafetlerimi çaldıkları için okuldan bornozla kaçtığımda ve babamı arayan müdür yardımcısı bir öğrenci olarak durumumdan endişelendiğini söylediğinde ise babamın bulduğu çözüm yolu yalnızca bana ceza vermek oldu. Ne yaparsam yapayım suçlu bendim. Kendimi savunamıyordum bile.

Bir daha kalem almadım elime, bir şey çizmedim. Yalnızca daldığım derslerde kitaplarımın kenarına

şekiller karalarken buldum kendimi, ardından her birini *karalarken;* utanç verici bir şey yapmışçasına etraftaki bakışları kontrol ederken. Dünya çok kötü ve yalnız bir yerdi artık.

Artık ne arkadaşım vardı ne de sayfalar. Ölmek istedim. *Sonsuza dek sürmeyecek*, dediğini bile sabahını görmek istemediğim gecelerde dedemin; zar zor hatırlıyorum şimdi. Unuttum her şeyi ama nefretin o zehir tadı dilimin ucunda, sorsanız her detayını anlatırım aslında.

Nefret, insanın beyninin kimyasını değiştirir. *Benim DNA'ma kazındı.*

Gökyüzünden tane tane düşen kar tanelerine uyandığımda o sabah, penceremi açıp elimi uzatmış ve avucuma konmalarına izin vermiştim o sabah birkaç tanesinin. Bu kışın ilk karı yağdığında okuldaydım, montum çalınmıştı ve anneme beni alması için mesaj attığımda aldığım cevap meşgul olduğu olmuştu. Arasaydım muhtemelen açmazdı.

Hiçbir zaman söylememişti ama annem de nefret etmişti benden.

İnsanlar bazen söylemedikleri şeyleri hissettirirler, ya da söylediklerini davranışlarıyla çürütürler.

Gazel Hanvezir'in bana hiçbir zaman vermediği o selam, gözleri üzerime değdiği an birkaç saniye bile görmeye dayanamadığını bağırırcasına kaçırdığı iğrenir bakışları ve hiçbir masada beni muhattap almayışı nefretinin tohumlarını ekmişti bunca zaman zihnime. Hastalıklıymışım gibi, bir davette beni dansa kaldırmasını teklif eden babasından ayak bileğini burktuğu bahanesiyle kurtulduktan sonra çocuklarla mekândan erken çıkıp sahildeki kortta basketbol maçı yaptıkları gece ne kadar öfkeyle dolduğumu hatırlıyordum. Henüz yalnızca 15 yaşındaydık ve kafamın içindeki *şeytanları* susturamıyordum. Hakkımda konuşulanları duymuş muydu? Bir *sahtekâr* olduğumu mu düşünüyordu o da? Kurbağalarla oynadığım için pis olduğumu mu dinlemişti Tayga'dan? Ya da kekeme olduğum için

bir özürlü olduğumu mu düşünüyordu? Neden varlığımı yok sayıyordu?

Çünkü diğer herkes tam olarak bunu yapıyordu. *Vasilyevlerin biricik kızı, Talya; konuşamıyor, kekeme. Dene istersen ama bir cevap alamazsın. Hepimize üstten bakıyor, son derece kibirli ve egosu tavan. Üstün insan zannediyor kendini o dilsiz ağzıyla.*

Bir sahtekâr olmaktan iyiydi varlığının yok sayılması. Bu yüzden sustum ve nasıl görünüyorsam öyle bilmelerine izin verdim. Bütün o dedikoduların hiçbiri bana dokunmuyordu artık çünkü cehennemin dibine kadar gidip yalın ayak alevlerin üzerinde yürüyüp de o çukurdan sağ çıkmış birini artık ateş *yakmaz*. Hiçbir zaman annemle konuşmadık. Hiçbir zaman babamla konuşmadık. Hiçbir zaman yeterli olmayacağım gerçeğini kabul ettim ve bir robot gibi sürdürdüm yaşamımı.

Ama *nefret… çok* fazlaydı. beynimin kimyasını değiştirmişti. Bu yüzden biri arkamdan

konuştuğunda ödevini okul çöplüğünün dibinde parçalara ayrılmış hâlde buluyor ve *sıfır* alıyordu. Bu yüzden biri konuşamadığımı bildiği hâlde sorular sorup üzerime geldiğinde ertesi gün kendiyle ilgili aşağılıkça bir sırrını artık tüm okul biliyordu. Bu yüzden biri benimle uğraştığında sevgilisiyle öpüştüğü bir fotoğraf oldukça homofobik anne ve babasının posta kutusunda beliriyordu.

Bu yüzden Gazel Hanvezir'in annesinin hastalanıp hayatını kaybetmek yerine delirerek intihar ettiğini artık Türk basını dâhil herkes biliyordu.

Ama bu sefer, herkes; bu haberi yayanın *ben* olduğumu da…

Dilsizin teki. Sesini duyabiliyordum hâlâ, zihnimde yankılanıyordu durmadan. Ben o iki kelimeyi onun ağzından duymuştum da, dedikoduların başlamasına ve hatta Türk magazininde yer bulmasına izin vermiştim. Ben yapmıştım. Ben. Öfkeyle cayır cayır yanan ateşin sakinlemesine izin verecek zamanı tanımadan kendime…

Avuçlarımı buz tutmuş pencerenin mermerine yasladım, ardından bembeyaz bir örtüyle kaplanmış bahçeye baktım; iki gün önce o akşam o koridordan nasıl çıkmıştım bilmiyordum ama bacaklarım beni okulun sonuna kadar götürmeyi başarmıştı, nefes almadan koşmuştum sonuma. Albert'ı arayıp beni alması gereken yeri söyledikten on dakika sonra ise Mercedes'in arka koltuğundaydım. Bütün gece uyumamıştım. O geceden beri uyuyamıyordum. Koridordan çıktığımda herkes salondaydı. *Herkes*. Ukte dahî, elinde telefon ve hayal kırıklığıyla dolu gözleriyle bakıyordu bana. Bir süreliğine kafamın içinde kaybolmuştum çıkışa koşmaya başlamadan önce. Konuşmalar, fısıltılar çıkmıyordu aklımdan. Yine aynı şey oluyordu.

Ve bu sefer tamamen benim suçumdu. Ben yapmıştım. Bu sahneyi, kendi ellerimle, ben kurmuştum.

Kaçış yoktu.

Çıkış yok. *Vykhoda net.*

Bütün hafta sonumu şarjı olmayan telefonumu bir köşeye fırlatıp yatağımda geçirmiştim. Pencereden kar yağışını izleyip bir kitap akumaya çalışmıştım ama sürekli dikkatim dağılıyordu ve kendimi bir köşede titreyerek ağlarken buluyordum. Ya kendime, yaptığımın bir *payback* olduğunu söylüyordum ve dik durmaya çalışıyordum ya da acınası bir şekilde ağlıyordum. Kimsenin hakkımda ne düşündüğü umrumda değildi ama ya Ukte? Ya Ga— Hayır. *Hayır*. Onun ne düşündüğü umrumda olmamalıydı. *Dilsizin teki.*

Neden, neden, *neden* bu dilsizin tekini öpmüştü o zaman? Neden uğraşmıştı benimle, ödev bahanesiyle tanıştığımızdan beri? Neden sadece lanet olası ödev meselesi kapandığında def olup çıkmamıştı hayatımdan? Neden? Neden annesiyle ilgili o hikâyeyi anlatmıştı? Neden insanların değil ama hastalıkların mevsimi olduğunu söylemişti bana? Neden lanet olası kar yağışı durmuyordu hafta sonundan beri? Neden? *Neden?*

Sıcak bir duş aldım. Saçlarımı kurutup daha derli toplu görünmek adına düzleştirdim, maskara ve allık sürdüm. Okul formamı geçirdim üzerime. Eteğimin altına önce ince siyah bir çorap, ardından da dizlerime kadar gelen kalın bir siyah çorap geçirdim. Makosenlerimi ve uzun siyah kabanımı giydim. Çantamı da alıp kahvaltı sofrasına indiğimde, sofra henüz hazırlanıyordu.

Agnes sessizlik içinde Görkem'in portakal suyunu doldururken tabletinden okul ödevini yapan Görkem'in oynadığı Rusça oyunu izledim bir süre, yanına oturmuştum her zamanki gibi. Dedem bastonundan yardım alarak baş köşeye geçti, sabahın bu saatinde bir işi olmasa bile her daim erken kalkar ve takımını giyerdi.

Hemen sağ tarafında dikilen Albert'a baktım kaçamak bir şekilde. Agnes, dedemin çayını doldurduktan sonra benim fincanımı da doldurdu ve sıcakları servis etmeye başladı.

Dedem geçen hafta *Il Cielo*'da Anton'la çıkan haberim hakkında hiçbir yorumda bulunmamıştı ve bu beni bugün yüzleşeceklerimden daha da korkutuyordu. Ayrıca tüm hafta sonunu odamdan geçirmem konusunda da hiçbir şey söylememiş, amcam ziyarete geldiğinde dahî aşağı inmem için ısrarcı olmamıştı.

Boğazımdan geçmeyen lokmaların bana ettiği işkencenin ardından, dışarıda ağırlaşan fırtına söndürmüşçesine hemen önümdeki şamdan mumu söndüğünde daha fazla sessizce bu masada oturamayacağımın farkındaydım. Dedem de rahatsızlığımı fark etmiş olmalı ki, eliyle hemen arkasında dikildiğini bildiği Albert'a işaret etti ve "Talya'yı okuluna bırakabilirsin Albert," dedi tok bir sesle. Hafifçe öksürdü. Bu sabah yorgun görünüyordu o da.

Hâlâ oyununa dalmış Görkem'in kafasına bir öpücük bıraktıktan sonra kucağımdaki mendili kenara koyup ayağa kalktım. Tam o sırada, "Bir suç işlediğinde dahî başın dik olsun, *eğme*," dediğini duydum

dedemin. Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Gözlerim dolarken bakışlarımı masaya sabitlemiş, ellerimi yumruk yaparak sıkmıştım. “Yaptıysan *yaptın*. Sonuçlarıyla yüzleşecek olan yine sensin ama cesurca yüzleşmelisin, yalnızca korkaklar kaçar. İnsanlar yüzlerce suç işliyor, yüzlerce hata yapıyor her gün… Hiçbiri bunun için çarmıha gerilmiyor, toplumca aşağılanmıyor; sırf gölgelerde kaldığı için günâhları. Eminim bir sebebin vardır kızım. *Eminim*, yaptığın ve yapacağın her şeyi yapmanın, bir sebebi vardır.”

Yalnızca *Il Cielo*’dan bahsediyor olamazdı.

Dedem, Gazel Hanvezir’e *ne* yaptığımı biliyordu.

Kafamın üstünden öptü beni o sabah dedem, alışkın olmadığım bir sevgi diliydi bu. Çok değil iki gün önce de, hiç alışkın olmadığım bir şekilde öpülmüştüm aslında ama bunu düşünmemeye çalışıyordum o günden beri. Çünkü o an her ne olduysa, bu sabahla birlikte tarihe gömülmüştü.

Gazel Hanvezir ve ben, iki düşmandan fazlası değildik artık.

İki yabancı olmak bile daha iyiyken belki de, hem de.

Mercedes'in arka koltuğuna geçtiğimde, Albert motoru çalıştırdı ve okul yoluna doğru işkence başladı. "Telefonunu açmalısın," dediğini duydum bir müddet sonra. Bunu nereden biliyordu hiçbir fikrim yoktu ama açmaya cesaretim yoktu. Bir korku filmini andıran ortaokul hayatımdan sonra, liseyi normal bir öğrenci gibi deneyimleyeceğimi düşünen yanımı mezara gömmüştüm bu sabah; artık bir arkadaşım, bir kuzenim, bir iki tanıdık yoktu o okulda benim için. Kimse yoktu. Var olanlar, muhtemelen son ayları bana işkence ederek geçirecekti çünkü okulun popüler, sevilen çocuklarından birini sırtından bıçaklamıştım.

Albert, aracı okulun önünde durdurduğunda sulu kara dönen hava durumu yüzünden el frenini çekti ve bir şemsiye tutarak açtı kapımı. *Harika. Daha çok*

ne kadar dikkat çekerim diye düşünüyordum zaten ben de.

Şemsiyeyi elinden almak için uzandığımda tutmak için ısrar etmedi, böylelikle gözlerimi önümde tutarak okulun içine yürüdüm ben de. Herkes içeri koşuşturduğundan mıdır bilinmez, normal bir sabahı andırıyordu bu sabah.

Orta merdivenleri kullanarak Matematik sınıfına çıktığımda Gazel'le ortak dersimiz olduğunu biliyordum. Üzerinde yürüdüğüm mermerin her adımda ayaklarımın altından kaydığını hissediyordum, şemsiyemi köşeye bıraktım ve hiçbir şey söylemeden, dümdüz ilerledim sırama doğru.

Sınıfa gelenler benim tarafıma doğru kaçak bakışlar atıp fısıldaşsalar da bu umrumda değildi. Bir süre kollarımı göğsümde birleştirip pencereden kar yağışını izledim, fısıldaşmalar kulağıma kelimeleri seçebileceğim kadar net bir şekilde dolmaya başladığında ise telefonumu sim kartı kilitli ve uçuş modunda bir şekilde açarak kulaklıklarımı kulağıma

geçirdim ve gürültülü şarkılar dinlemeye başladım. İşler içeride iyiye gitmiyordu, çarpıntım başlamıştı. Fazlasıyla gergindim.

Kulağımdaki kulaklığın sertçe çekilmesiyle dikkatim dağıldı ve şaşkınca önüme döndüm. Matematik hocası çatık kaşlarıyla bana bakıyordu o an, bütün sınıfın gözleri üzerimdeydi. Ders başlamıştı ve ben fark etmemiştim bile.

Öğretmen, hiçbir şey söylemeden kulaklığımı masanın üzerine bıraktıktan sonra kitaplarımızın 163. sayfasını açmamızı söyleyerek tahtaya doğru yürüdü, ardından gözlerim istemsizce iki sıra ön çaprazımda durdu.

Oradaydı. Sırasında oturuyordu. Sırada biraz kaymış, geniş omuzlarını geriye yaslanmış, masaya uzattığı elinde bir kalem çeviriyordu. Üzerinde yalnızca okulun kısa kollu forması vardı. Kumral saçları biraz kısalmıştı.

Gözler teker teker üzerimden, tahtaya dönerken öğretmen herkes dikkatini toplaması için uyardı; nihayetinde yalnızca birkaç ay kalmıştı herkesin geleceğini etkileyecek üniversitelere giriş sınavına. Her ne kadar sınıfın yarısı çoktan yurtdışında okuyacağı okulu seçmiş olsa da.

Düşünceler, bir kova kaynar su gibi başımdan aşağı dökülürken kitabımı çıkarıyor ve tahtadaki sorunun çözüm şeklini defterime not alıyordum ama tüm dikkatim *onun* ensesindeydi. Ne düşünüyordu? Ne hissediyordu? Ne yapacaktı? Eğer intihar eden benim annem olsaydı ve biri bu sırrı tüm dünyaya yaysaydı, muhtemelen öfkem dinene dek yıllar geçerdi ve tüm o zaman boyunca o kişiye işkence ederdim.

Basketbol salonunun koridorlarında bana hayal kırıklığı ve öfkeyle dolu attığı o bakışı unutamıyordum. Defterimin boş sayfasına bakıyordum ve elimdeki kalemle kaşlarını çiziyordum istemsizce. Ardından göz şeklini. Kirpiklerini. Kaşlarının arasındaki çizgiyi, çattığından. *Öfkeden*

çünkü. *Öfke* duyduğundan bana. *Nefret* ettiğinden benden artık. Herkes gibi. Herkes gibi o da.

Bildiğim tek şeydi bu. Çok iyi bildiğim bir şey. *Nefret*.

Gazel Hanvezir'in benden nefret etmemesini dileyebileceğim bir günün geleceğini sanmazdım. Benim kafamın içinde, o zaten benden nefret ediyordu hâli hazırda; bu yüzden benim için her zaman atlatmam gereken biri olmuştu yalnızca aynı ortamda bulunduğumuzda, diğer herkes gibi.

Tüm dünyanın benden nefret etmesi umrumda değildi ilk defa ama asıl umrumda olan şey, hiçbir zaman hiçbir şeyin sıkamadığı kadar sıkıyordu canımı. O *şey*in güçlü elleri vardı boğazıma sarılan ve canımı almak istercesine sıkıyordu sanki.

Defterime çizdiğim simayı, seçilemeyecek hâle gelene kadar karaladım. Bir süre sonra teneffüs zili çaldı. Gazel Hanvezir, arkasına bile bakmadan sırasından kalkıp elinde matematik kitabıyla sınıfı

terk ettiğinde ona bir şey sormak için yanına damlayan çocuk yüzünden profilden bile suratını görememiştim.

“Cidden yaptın mı?”

Ellerimi yıkamak için kızlar tuvaleti kabininden çıkıp avucuma sabun sıktığımda, aynada makyajını düzelten kızlardan biri bakışlarımı yakaladı ve rujunun kapağını kapatarak bana döndü. Ona cevap vermeden ellerimi köpürtüp duruladım ve bir parça kağıt havluyla kuruladım.

“Gerçekten, gerçekten iğrenç birisin,” diye konuştuğunu duymuştum arkadaşlarıyla hemen ardımdan ama istediğini söyleyebilirdi.

Bir sonraki dersin sınıfına gitmek için merdivenlerden çıkacağım sırada koridorun sonundaki pencerelerin önünde Ukte’yle Tayga’nın konuştuğunu gördüm; istemsizce adımlarım durdu. Onların ne konuştuklarını bu mesafeden duyabilmem imkânsızdı ama onlar, benim adım

seslerimi diğerleri arasından seçmiş gibi senkronize bir şekilde bana döndüklerinde konuşmayı bıraktılar. Ukte'nin yüzüne iki saniyeden fazla bakamadım; Tayga, öte yandan, çatık kaşlarının altından baktığı derin mavi gözlerindeki merakla izliyordu beni. Neyi merak ediyordu? Bu haltı neden yediğimi mi? Beni nasıl uçurumun dibine kadar sürükleyip orada yaşamayı öğrettiğini bilmiyor muydu diğer tüm zorba çocuklar gibi?

Öğle yemeğimi, çoğu zaman olduğu gibi evden getirmiştim; bağışıklık sistemim zayıf olduğundan öğünlerime dikkat etmek zorunda olduğumu biliyordum ama iştahım tamamen kapanmıştı ve birkaç gündür ağzıma ne koyduğumu bile hatırlamıyordum. Fazlasıyla güçsüz ve yorgun hissediyordum. Bu yüzden kimsenin olmadığından emin olduğum bir yere, kapalı spor salonuna gidip havuzun başındaki koltuklardan birine oturdum ve çantamdaki kabı çıkarıp yemeği tırtıklamaya çalıştım. Agnes'in tuz denen mucizeden haberi yoktu.

"O yemeği hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Soyunma odalarının olduğu koridordan gelen gürültünün, yüzme takımından birkaç kişiye ait olduğunu ve ben yemeğimi bitirene kadar bir sorun çıkmadan yalnızca antrenmanlarına başlayacaklarını düşünmem aptallıktı.

Elindeki boneyi sallayarak spor çantasıyla birlikte karşımda dikilen Meri Korutürk'ten başkası değildi keza. Arkasında da iki yakın arkadaşı vardı. Ellerini beline yaslayarak ağırlığını bir ayağına verdi ve "Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin? Şeytan önünde şapka çıkarır, öyle bir akıl," diye homurdandı. Tek kaşı havadaydı. "Neyin intikamını almış oldun sen şimdi okulun altın çocuğundan? Yoksa not ortalaması senin hemen üstünde olduğundan mı yaptın? Hani aklı dağılır, düşük notlar alır, listede önüne geçersin falan diye—"

"Saçmalıklarını dinlemeyeceğim," diye mırıldandım yemek kabımın kapağını kapatıp çantamdan içeri atarken. Ardından ayağa kalktım ve yanlarından geçip yürüdüm. "Ne olduysa oldu, Gazel'le benim

aramda. Tüm okul neden bundan ödeme alıyormuşçasına onu savunuyor? Sizin meseleniz değil. Hiçbir şey bilmiyorsunuz—"

Ama cümlemi bitiremedim. Bir kuvvet, beni belimden ittirdiği an havuza yüzüstü düşeceğimi anladığımda bir çığlık koptu boğazımdan ve gözlerimi kapatıp nefesimi tutmak için vaktim olmadı bile. Üç metrelik havuzun dibine batıp çırpındığımı fark ettiğim an gözlerimi açtım, ardından kendime gelerek hızla yüzeye çıktım.

Meri ve arkadaşları çok bilmiş ifadeleriyle kollarını göğüslerinde birleştirmiş, bana üstten bakıyorlardı havuzun başında. "Kendine gelmeye ihtiyacın vardı, anlarsın ya? Saçma sapan konuştuğundan. Ne halt yediğini bir daha düşün bence. Ama merak etme, unutacak gibi olursun diye her köşede sana yeniden hatırlatacağım."

Konuşmak için tutulmuş dilimle, suyun yüzeyinde kalırken bir yandan da yüzümdeki saçları çekiyordum. Meri, ardından arkasına bile bakmadan

başka bir konuyla ilgili konuşarak arkadaşlarıyla birlikte salondan çıktığında kendimi zorla havuzun dışına atmıştım.

Bacaklarım hâlâ suyun içindeyken yere yattım ve tavanı izledim bir süre. Meri'nin bana Gazel'i savunduğu bir yerdeydim. Olay Meri'nin Gazel'i savunması değildi, olay; Gazel'le iki *zıt* kutupta oluşumuzdu ve herhangi birinin bana onu savunmasıydı.

Her ne kadar onu uzun zamandır tanıyor sayılmasam da benimleyken herhangi bir yanlış davranışı olmamıştı. Ders çalışmıştık, jelibon almak için bakkala gittiğimle benimle gelmiş ve kendimi aşağılarcasına söylediğim *insanlar beni tanımaz,* sözümü daha sonra bana karşı kullanmamıştı. Anne ve babam yine benim üzerimden kavga ederken duyduklarını başka bir yerde duymamıştım ya da sormamıştı bile, muhtemelen rahatsız olacağımı bildiğinden. Her ne kadar asıl nedenini bilmesem de beni rahatsız eden çocuklara ağızlarının payını fazlasıyla vermişti otoparkta. Kıbrıs uçağındayken

onu karşımda gördüğüm anı ve konuşmamızı unutamıyordum, bir şeylerin değiştiğini anladığım ilk andı. Ardından bana ailemi kaybettiğim haberini veren de o olmuştu. Anton'un kulübüne dalıp beni oradan çıkaran da… Annesini anlatmıştı bana. *Annesini*. Çocukluğunu birlikte geçirdiği, antidepresan soluyan ve bir gece ansızın elektrik kablosuyla kendini tavana asan *annesini*.

Ben kötü biriydim.

Ama bu yüzden değil, bu kadar *acımasız* olduğum için ağladım. İnsanların acılarına *sızdığım* için ağladım. Çocukken üzerime kapanan kapılar ve ardında bırakıldığım odalar yüzünden ağladım. Bir parça kek daha yemek istediğimde içinde fazla şeker olduğundan ve sağlıklı beslenmem gerektiğinden, bunu açıklamak yerine sadece yememin yasak olduğunu söyleyen anneme inat bir kalıp keki tek başıma yiyip ertesi gün hastalandığımda koca bir ay boyunca çocuk parkına gitmem yasaklandığı için ağladım. Bütün dünyam bir kalem ve bir kağıt, boyalar ve tuvallerden ibaretken nedenini daha

bugün bile anlayamadığım bir sebepten hepsinin ellerimden alındığı ve hiç şeyi hak etmediğimin suratıma haykırıldığı gün için ağladım. Anne ve babamın da içinde olduğunu bildiğim odalardan gelen Görkem'in kahkahasını duyduğumda kulaklığımı kafama geçirdiğim günler için ağladım.

Belki sevgisiz büyümüştüm ama nefret çok iyi öğretilmişti bana bu dünyada, tüm o nefreti unutabileceğim bir günün gelmeyeceğini bildiğim için ağladım.

Aralıksız kar yağdığı için ağladım. *Ne zaman yağsa yalınayak bahçeye koşturur ve karların altında benimle dans ederdi. Bu şehre yağdıkça kar, annemi hasta etti. İnsanların mevsimleri yoktur ama hastalıkların vardır. Bu şehre yağdıkça kar, annemi hasta etti.*

Üç gündür yediğim birkaç çatal ıspanak ve bir parça ekmekken sadece, kırmızı bir elma için nelerimi vermezdim o an.

Bir süre sonra çantamı da alıp ayağa kalktım ve soyunma odalarına ilerledim. Hapşurup duruyordum ve inanılmaz üşüyordum.

Odaya girdiğimde ilk işim dolabımdaki havluyu ve eşofmanları alıp duşa girmek ve kuru kıyafetleri üzerime geçirmek oldu. Ardından saçlarımı kuruttum hızlıca ve saati kontrol etmek için çantamdaki telefonumu çıkardım. Şarjı yoktu. En son ne zaman şarj etmiştim? Üç gün önce mi?

Yüzüme akmış maskaranın kalanını, ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözlerimden temizledikten sonra çantamı da alıp kapıya ilerlediğimde korkularım gün yüzüne çıktı ve kapıyı kendime çektiğim an negatif bir kuvvetle karşılaştım o an. Kapı kilitliydi. Açılmıyordu.

İki elimle birden, sıkışmış olma ihtimaline dayanarak sıkıca çektim kapı kulpunu ama biri dışarıdan kilitlemiş olmalıydı.

Kapıya vurup “Orada biri var mı?” diye seslenmeye başladım, bir yandan da çantamı kenara atmış ve var gücümle çekiştiriyordum kapı kolunu. “Hey! Orada biri var mı? Burada kilitli kaldım!” Ama bu sahneyi defalarca kez filmlerde izlemiş biri olarak söyleyebilirdim ki, tabii ki etrafta kimse yoktu. Öğleden sonra ilk dersin bitimine yaklaşmış olmalıydık ve bu havada havuza kimse gelmezdi. Ben de tam olarak bu nedenden burada yemek yemeyi seçmiştim.

Çantamı ters çevirip hızlıca şarj aletimi bulmaya çalıştım ama odamda, başucumdaki prizden çıkarıp da çantama koyduğumu hatırlamıyordum. Etrafa bakınıp kapının kilidini kırabileceğim ağır ve dayanıklı bir şey aradım ama saç kurutma makinesinden başka kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Ayağımla kapı koluna tekmeler atmaya başladığım saniyelerin birinde kapı kolu kırılarak fırladı, ayak bileğimi inciterek yere düştüğümde ise birkaç saniye yerde öylece kaldım. Birileri yokluğumu fark ederdi, değil mi? Ya da belki son derslerinden biri beden eğitimiydi illa ki bir sınıfın…

Okuldan çıktığımı düşünebilirlerdi. Çantamı yanıma almıştım. Kahretsin. *Albert*. Okul çıkışı saatinde beni almaya geldiğinde, Albert yokluğumu fark edecek ve bir şeyler yapacaktı. Bir sonraki sabaha kadar burada kilitli kalamazdım. *Kalmazdım, değil mi?*

Hak etmediğimden değildi gerçi. Hak ediyordum. *Hak* ettiğimi düşünüyordum. Belki de başıma gelen her şeyi hak ediyordum. Tanrı, yalnızca güçlü bir karakterim olsun diye tüm bunları bana yaşatıyor olamazdı, değil mi?

Bir süre, çıkan kapı kolunu yerine takmaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. Kilitli olmayan dolapların birinde yalnızca temizlik malzemeleri vardı ve hiçbiri işime yaramazdı.

Saatler birbirini kovaladı ve ben hiçbir teneffüs zilini duyamayacak kadar okulun derinliklerindeki bir odada kilitli kaldığım gerçeğiyle bir kez daha yüzleştim. Odaların bir penceresi yoktu bu yüzden

dışarıda havanın hâlâ aydınlık olup olmadığını bile bilmiyordum.

Bulduğum temiz havlulardan birini, dolapların arasındaki banka serip bir başka havluyu yastık yaptım ve uzandım bir süre. Uyumaya çalıştım. Meri bu sefer fazla ileri gitmişti, buradan çıktığım an annesinin neden ve nasıl düşük yaptığını öğrendiği an olacaktı. *Yine bir kişi için tüm aileyi yakacaksın Talya.* Esme de bu işin içinde miydi? Yalnızca Meri'nin nasıl yaptığını anlattığını duymuştum çok sarhoş olduğu bir partide. İki yıl önce bunu, kıskançlıktan yapmış olsa da şimdi 18'ini doldurmuştu ve bir yetişkin sayılırdı. Bu gerçek muhtemelen ailesini parçalardı. *Yapmasaymış o zaman.*

Bana mesajlar atan kişi Meri olabilir miydi? Profile uyuyordu. Yalnızca, birlikte ortaokulu okuduğumuz Meri'nin açıkça beni kendi gözleriyle tanıklık ettiği her şey için bu kadar bariz saldıracağını düşünmüyordum. Meri birçok şey olabilirdi ama asla aptal değildi. Özellikle, ortaokulda olanlardan

bahsettiği an o olduğunu anlayacağımı bilirdi. Bunu daha önce de düşünmüş ve Meri olmadığına karar vermiştim.

Leyla beceremezdi. Bir numara alıp bana mesajlar atarak taciz etmeye cesaret edemezdi. Üstelik umursamazdı da. Eğer tüm bu mesajlar, Anton'la haberimin çıktığı akşamdan sonra başlasaydı ihtimal verebilirdim ama çok, çok daha öncesinde başlamıştı her şey.

Gazel'le proje ödevinde eşleştiğimiz gün.

Sessizliğin dayanılmaz noktaya geldiği bir an vardır. Bir süre sonra, gözlerini kapamasan da kalp atışlarını ve nabzını ağzını içinde duymaya başlarsın. Her ne kadar yetişkinler için belli zaman aralıklarında kendilerine sessiz ve yalnız bir ortam yaratmaları iyileştirici olsa da, çocukluğunu bilgisayar ve televizyonun yasak olduğu bu sessiz odalarda geçirmiş çocukların zorunlu bırakıldığı sessizliğe artık tahammülü yoktur.

Sessizliğin seni kâbuslarından saklayacağını zannediyorsan yanılıyorsun.

Bir bakmışsın, iki gözün de açık; üzerine çöken bir *tavanın* altında *cehennemi* yaşıyorsun.

Uzaktan gelse de derin sessizliğin içinde durabildiğim tıkırtılar, doğrularak nefesimi tutmama sebep oldu o an; ne kadar süredir tavana bakıp gözyaşlarımın şakaklarımdan aşağı akmasına izin verdiğimi hatırlamıyordum ama şüphem doğrulandığı an ayağa fırladım ve kapıya yapıştırdım kulağımı. Birinin adım sesleriydi bunlar.

“Hey! Buradayım! *Buradayım*! Kilitli kaldım! Yardım edin!”

Adımlar bir süre kesildi. Daha iyi duyabilmek için sesimi kesip avuçlarımı ve kulağımı iyice kapıya yasladım fakat hiçbir ses yoktu.

Hayal kırıklığıyla geri çekildiğim, dolu dolu gözlerle bulanık bir şekilde az çok kurumuş makosenlerime

baktığım sırada koridordan gelen kendinden emin ve tok adım sesleri başımı kaldırıp kapıya bakmama sebep oldu. Birisi kapı kolunu çevirdi. Açılmadı. Kilitliydi. Anahtar gerekiyordu. *Meri anahtarları almayı nasıl becermişti?* Yüzme takımında olduğu için muhtemelen antrenörler anahtarları almasına izin veriyordu.

Bir sessiz oldu. Gözlerimi kırpıştırarak yüzümü sildim o an, ardından başımı kaldırıp delercesine baktım kapıya. *Bir. İki. Üç.* Bir kalp atışı daha sonrası kapı bir gürültüyle geriye doğru inanılmaz bir hızla çarptığında menteşelerinden biri de dolaplara fırlamıştı.

İstemsizce geri giden adımlarımı durdurdum ve şaşkınlıkla büyümüş gözlerimi girişe çevirdim o an ama gözlerimin ucuyla bile olsa gördüğüm silüeti çok iyi tanıyordum. Üzerinde okul forması yoktu artık; bir jean, siyah bir kazak ve kaban vardı. Çenesini sıktığından içeri göçen yanakları yalnızca yüzünün kadifeliğini ortaya çıkarmıştı. Kumral saçlarının uçları eriyen karlardan hafif ıslanmış ve

gittikçe koyulaşan çikolata kahvesi gözler bir tutulma yaşıyorcasına kararmıştı. *Burada hayat yok*, dercesine; en güzel zamanında, baharda canlanmış olan yemyeşil bitkilerin kışın tamamen çürüyerek dökülmesi gibi. Geriye yalnızca iskeleti kalıyordu.

Kendime gelebilmek için tırnaklarımı avuç içlerime bastırdığım sırada, burada ne aradığını bile bilmediğim ama beni *bulan* Gazel Hanvezir'e baktım; *Gazel Hanvezir*'i göremedim yüzünde. *O* artık yoktu.

GAZEL

"Yerine oturmayan taşlar var."

Barfiks demirini bırakıp ayaklarımın üzerinde zemine indiğimde kulaklıklarımı çıkardım, Tayga hemen yanımda omzunu duvara yaslamıştı.

"Mesela?" Dönüp ağırlık banklarından birine oturdum ve dirseklerimi dizlerime yasladım o an, eldivenlerimden birinin bandı fazla sıkıydı bu yüzden çıkarıyordum. Lodos hemen arkamdaydı. Pezevengin nasıl bu kadar sessiz hareket ettiğini kimse anlayamıyordu.

"Babamın, Adelardilerin kafasını kumdan çıkarmaya çalıştığını düşünüyorum. Tam o orospu çocuklarıyla ateşkes imzalamışken Talya'yı *Il Cielo* denen bok çukuruna gönderip de kızı manava göndermiş ve biz de oturup bekleyecekmişiz gibi öylece planını anlamamıza izin vermesi…"

"Planını anlamamıza *izin* verdiğini mi düşünüyorsun?" Bu muhtemeldi. Akel Vasilyev ayrıca isteseydi, uçuşumuzu ertesi güne erteleyerek planının mükemmel gitmesini de sağlayabilirdi ama

hayır; tam da o gün şehirdeydik ve tam da o akşam, istediği gibi, Il Cielo'da kendimizi göstermiştik. Hem de geri dönüşü olmayacak bir şekilde.

"Çıkarı ne olabilir?" diye sordu Tayga, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde bakışlarını ikimizin arasında dokuyordu. "O piçlerle bir meselesi var. *Kişisel* bir mesele. Bizimle ateşlemeye çalışıyorlar savaşın alevini. Eminim. Baban da bu işin içinde," diye devam etti bana bir bakış attığında. *Biliyordum.*

Geçen ayı New York'ta basının gözbebeği bir davayı, bizzat mahkemede avukatlığını yapacağı adamlarla çalışarak geçireceği hâlde İstanbul'da kaldığını ve eve bile uğramadığını öğrendiğimde ofisine kadar gidip son zamanlarda neler yaptığını öğrenmeye çalışmıştım. Babam, hukuk okuyarak aile şirketine katılmamı istediği kadar hiçbir şeyi istemiyordu bu yüzden çok öncelerden bana bir şeyler göstermeye başlamıştı. Her ne kadar henüz mezun olup lisans bölümüne başlamamış olsam da bazı akşamlar çalışma odasında birkaç saatliğine onunla dosyaları tartıştığım oluyordu, bu yüzden

dönemsel olarak hangi davalarda çalıştığını biliyordum.

Son zamanlarda çok meşguldü ama üzerinde çalıştığı hiçbir dava yoktu. Üstelik, her ne kadar uzun zamandır arkadaş olsalar da Akel Vasilyev'le bu kadar vakit geçirdiği bir zaman dilimi olmamıştı hayatında; onun için işi her zaman önce gelirdi. Ardından ailesi. *Ardından*… Sanırım başka önemsediği bir şey yoktu.

"Sulhi Vasilyev bir şey saklıyor. Yaşlı adam ne saklıyorsa, Akel'in haberi yok. Bana kalırsa *Adler* de bu işin içinde," diye mırıldandım Lodos'a bir bakış atarak, abisini kast ediyordum. Kaşları çatıldı. "Kıbrıs'ta, hepsinin bir arada ne işi vardı? Son zamanlarda fazla sıkı fıkı görünmüyorlar mı?"

Tayga o an, parmak şaklatarak hemen yanımdaki banka oturdu ve gözlerini Lodos'tan üzerime çevirdi. "Babamın, dedemin mezara girmesini bekleyeceğini sanmıyorum başa geçmek için. Yaşlı adam artık sadece ismen hayatta, hastalığı fazla ilerledi. Her

geçen gün daha da çürüyor bedeni yaşıyor olsa da. Benim oyum, babamın daha fazla beklemek istemediğinden yana. Aileler Akel'i destekliyorsa yakında başı devralması muhtemel. Talya'yı iz bıraksın diye Anton'un dibine soktu. Yerimizde durmayacağımıız biliyordu, nitekim durmadık da. Çok da sağlam olmayan bir kuleyi temelinden sallıyor."

"Anton çoktandır kaşınıyordu," diye araya girdim o an. "O akşam bahane bile değildi ona. Elena Adelardi'nin Karadeniz'de imzaladıkları anlaşmayı günler önce feshettiğini duydum, Sulhi büyük zarara uğradı. Başka bir şey ateşledi Adelardileri, göremediğimiz bir şey…" Yumruğumu sıkıp bırakıyordum o an, daha net bir kafayla düşünmeye çalışıyordum ama son zamanlarda olanlardan sonra imkânsızdı. "Bizi sadece işleri hızlandırmak için bir piyon olarak kullanıyor Akel."

Bizim göremediğimiz bir şey. Babam da böyle söylemişti dün akşam, beni çalışma odasına çağırıp Adelardi ailesinin yeni inşaat projesi için yaptığı

teklifi gösterdiğinde. Kendilerini zarara uğratma uğruna, üç ailenin iliğini kurutmak için tüm anlaşmaları feshederlerse bu şirketlerin dünya piyasasında büyük bir itibar kaybına neden olurdu ve girilecek borç batağından otuz yılda çıkamazdık. *Vasilyev. Hanvezir. Adler.*

Bir şeye sinirlenmişlerdi. Ailenin başındaki adamın öfkesi yeterdi, her bir Adelardi intikam için kendini bile feda ederdi. İtalyanlar fazla düşünmez ve saman altından iş yürütmezlerdi. Her ne yaparlarsa bunu büyük bir gürültüyle yaparlardı ki tüm dünya *duysun* ve kendi egosuna yenik düşen her seri katil gibi, *iz* bırakırlardı ki herkes *bilsin*.

Ve bunu Görkem'i hayatta bırakarak yapmışlardı.

Görkem Vasilyev'in kazadan canlı kurtulduğu biliniyordu, araç patlamadan hemen önce mucizevi bir şekilde dışarı çıkmayı becerdiği yazılıydı raporda ama bu mümkün değildi. Savcılık raporu, yüklü miktarda rüşvet ve şantajla manipüle edilmişti.

İtalyanların küçük çocuklara ve *suçsuz* kadınlara dokunmamak gibi sert sınırları olduğu biliniyordu, her ne kadar bir kadının masumiyetine inandıkları bir hikâye hiçbir zaman olmasa da.

"Sulhi'nin şirket yemeği diye planladığı davette potansiyel müttefiklerle masa altından anlaşmalar yapılacak. Kimin nerede durduğu o akşam belli olur," diye mırıldandı Tayga. Ardından gergin bir ifadeyle ensesini ovaladı. "Tabii, kimin çocuklarını kime yamayacağı da… Tahminimce en kilit rolü Balamir *Adin* oynar. Anton Adelardi'nin de bir kız kardeşi var."

Çatık kaşlarımın ardından ona baktım bir cevap beklercesine.

"Sulhi, ölmeden Talya'yı nişanlamak ve evlendirmek istiyor."

Tayga'ya alay dolu, ters bir bakış attım. "Balamir Adin'le mi?"

“Varis Adin’le.”

Ciddi olup olmadığını anlamak için süzdüğüm derin mavi gözlerin şakası yoktu, yerine gördüğüm alaycılık; damarlarımda akan kanı saniyeler içinde kaynatırken dışarıdan alaycı göründüğüme yemin edebilirdim. Belki de oyuncu olmalıydım. “Bol şans o zaman. Varis evli sayılır.”

“Konu bu değil, biliyorsun değil mi?” diye sordu Tayga. “Sulhi öyle ya da böyle, Talya’yı güçlü biriyle nişanlamak istiyor. Sadakate ihtiyacı var, yanında olacağını bildiği güçlü bir dünüre, damada, *ortağa*. Talya ailesini kaybetti, sırtını yaslayacağı hiç kimse olmayacak aile içinde Sulhi de tahtalı köyü boyladığında. Akel çoktan yeğenini kullanıyor. Anton piçiyle çıkan haberinin ailede yankısı kimsenin anlayamayacağı kadar büyük oldu. Sulhi eğer, Talya’yı güçlü bir aileye bağlamazsa Akel onu çiğ çiğ yer başa geçtiğinde.”

“Kuzenini bu kadar önemsediğini bilmiyordum, *Vasilyev*,” diye mırıldandım başparmağımı alt

dudağıma sürterken düşünceli bir ifadeyle. “Görkem var.”

“Görkem daha küçük, Akel eminim onu manipüle edebilecek on dilde yüz ayrı yol biliyordur. Her şey pamuk ipliğine bağlı ve o ipin kopması uzun sürmez, bahsi geçen ipin hasta ve her gün ayağı biraz daha çukura giren yaşlı bir bunak olduğu göz önüne alınırsa.” Tayga ufak sohbeti bitmiş gibi ayağa kalktığında ona aşağıdan baktım, gerçekten dedesinden nefret ediyordu. “Talya’nın kafasının ne kadar boktan metodlarla çalıştığını annen hakkındaki gerçeği yayışından anlayabilirsin. Sen ayağına çelme takarsın, o ciğerine *hançeri* saplar. Hiçbir zaman vereceği karşılığın şiddetini ayarlayabilen biri olmadı.”

“Nasibini almış gibi konuşuyorsun,” diye homurdandım kalkıp işime geri dönerken. Belki de biraz koşmalıydım sahilde. Kafamı bu konulardan uzaklaştıracak bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı.

Tayga'nın gözleri kısıldı. "Muhtemelen, *henüz* değil. Ama Talya doğru adımları atarsa, *eğlenceli* bir rakip olabilir."

"*Eğlenceli* tanımın yetersiz kaldı," diye homurdandığını duydum hemen arkamda, Lodos'un. Ardından telefonunu kaldırdı ve gözleri doğrudan üzerime çevrildi. "Anton piçinin aracı Safir yakınlarında görünmüş. Dağa kamp yapmaya mı çıktı dersiniz bu havada?"

Yumruklarımı sıktım. Tayga benden önce davranarak "Sorun yok," diyerek araya girdi, fazla sakin bir sesle. "Albert'ın söylediğine göre Talya hâlâ okulda, araç kapıda bekliyor. Telefonunu kapattığı için ulaşılamıyor sadece. Muhtemelen kütüphanede ders çalışıyordur."

"Yediği halt yüzünden tüm okul ensesindeyken mi?" Lodos tek kaşı havada, sorgular bir şekilde bana baktığında kaşlarımın istemsizce çatıldığını ve dikkatimin dağıldığını hissettim. *Tüm okul ensesindeyken* derken neyi kast ediyordu?

Tayga'yla göz göze geldim o an. "O piç boşuna okulun etrafında dolanıyor olamaz. Eğer Anton, Talya'nın zayıf halka olduğunu fark ederse aklına girmenin bir yolunu bulur."

"Bulamaz." Direttim. Talya akıllı bir kızdı. Akıllı oluşundan daha işe yarar bir özelliği varsa, o da öfkesiydi. Adelardilerden nefret ediyordu.

Tayga'nın gözleri alayla parladı. "*Şu an*, bulur. Her ne kadar öfkeli ve suratını bile görmek istemiyor olsan da onunla *sen* konuşmalısın, Hanvezir."

Alay eder bir ifadeyle yanından geçip gittim o an Tayga'nın. *Saçmalık*. Talya'nın sırf ihanetinin bedelini ödediği için çemberden iyice kopacağını düşünmek saçmalıktı, o kızın aklı zehir gibi çalışıyordu ve her şeyden önce dedesiyle kardeşine sadıktı. Üstelik Adelardilerin ailesini öldürdüğünü düşünüyorken neden ailenin başındaki adamın oğluyla bir dakikasını bile harcasındı ki? Albert'ın kapıda

beklediğini söylememe gerek bile yoktu, ev ve okul arasında mekik dokuyordu hayatı. Güvendeydi.

Güven. *İhanet*.

Yalnızca birine güvendiğinde ihanete uğrarsın. Umrunda bile olmayan insanların yaptıkları anca sinirine dokunur, o da zamanla geçer. Yalnızca kadife teninin parmaklarının arasında bırakacağı *hissi* merak ettiğin, *dokunmak* istediğin, boş boş saatlerce yanında konuşmasını çünkü *sesini* duymak istediğin biri sana ihanet edebilirdi. Bir kez, yüzünün ortasında bir çift *elmas* gibi yerleştirilmiş *maviliklerinin* orta yerinde çil gibi beliren *buz* rengi *harelerini* fark ettiğinde; bir daha uzaktan bakmak istemediğin o gözlere sahip *biri* mesela.

Yalnızca öyle biri seni aldatabilirdi.

Demiri avuçlarımın arasına yerleştirdiğimde kendimi yukarı kaldırdım ve barfiks çekmeye başladım. Maç sonrası soyunma odasındayken, bütün okulla birlikte aldığım mesajı kafamın içinden atamıyordum, bozuk

plak gibi yankılanıyordu zihnimde. *Hülya Hanvezir'in hastalığını ve intiharını sızdıran yegâne kaynağı merak eden? Tabii ki, aileye yakın birisi olmak zorundaydı. Merak etmeyin hayal kırıklığına uğramayacaksınız çünkü o hep böyle biriydi zaten; sahtekâr, insanların arkalarından kuyularını kazan… Ama yalan söylemeyi pek beceremez. Gerçek bir gün elbet gün yüzüne çıkacaktı, değil mi Talya? Ama ben de herkes gibi merak ediyorum Gazel'e ve Hanvezir ailesine neden bunu yaptığını… Hanvezirler uzun zamandır Vasilyevlerin sadık bir dostu olmadı mı? Cık cık cık… Hiç yakışmadı. Hani yılanlar, dostlarını ısırmazlardı?*

Bütün oda aynı mesajı okuduktan sonra sessizliğe gömülürken üzerime çevrilen bakışların altında unufak olmadan hemen önce kendimi dışarı attığımda, koridorda, çok değil yalnızca birkaç dakika önce o çok merak ettiğim tenini ve dudaklarını keşfe çıktığım *elmas* vardı. Elinde telefonu. Mavilikler yüzümde. *Ben yapmadım,* demesini bekledim yanıma gelerek. *İnanma Gazel. Ben yapmadım. Nasıl böyle bir şey yaparım?*

Ama mesajı her kim gönderdiyse Talya'yı fazla iyi tanıyordu çünkü yalan söylemeyecekti.

Beni korkutan yalan söylemesi değildi, beni korkutan farkındalığımdı o an; çünkü ne söyleseydi, ona inanırdım. Hangi geri zekâlı düpedüz bir yalana inanırdı ki? Kör kütük? Daha akıllı biri olduğumu düşünüyordum o ana kadar. *Aklımı* kaybettiğim o ana kadar.

Ama ben onu ne zaman görsem aklımı kaybetmiştim *yine* ve *yeniden* ve *her zaman* olduğu gibi, değil mi? Bir kış manzarası kadar beyaz yüzüne baktığınızda, elmas mavi gözlerine mi yoksa kızarmış dolgun dudaklarına mı odaklanacağınızı şaşırıyordunuz; ardından gür, ipek, siyah saçları dikkatinizi çekiyordu ve o yüz yıldır anneden kıza geçmiş kadar eski duran eşofmanlarla bile dünyanın en güzel kızına baktığınızı düşünüyordunuz. Bir çöp poşetinin içindeyse bile elmas, elmastı nihayetinde. Dünyanın en pahalı mücevheri.

Ama zehirliydi işte; masallarda, sizi kendine çeken parlak, pahalı ve pahabiçilmez görünen her şey gibi. Ufak bir temas ve bunca zaman inşa ettiğinizi düşündüğünüz *her şey*, tüm dünyanız başınıza yıkılıyordu.

Kendime defalarca kez söylemiştim. Talya, Pamuk Prenses falan değildi; kız kardeşimin onu ilk gördüğü günden beri söyleyip durduğu gibi. Talya, o zehirli *kırmızı elma*nın ta kendisiydi. *Karşı konulması imkânsız.*

"Gazel! Uzun zaman oldu."

Omzumdaki ufak havluyla boynumdaki teri silerken önümde beliren kıza son anda çarpmaktan kurtulmuştum. Düzleştirilmiş ve sımsıkı toplanmış sarı saçlar, dikkat çekici bir spor takımı, fazlaca parfüm… *Belya.*

Burada ne işi vardı? Burası, herhangi bir üyenin referans vermeden girebileceği bir spor salonu değildi; *herhangi* bir üyenin de referans vermesi

yetmiyordu açıkçası, sahibinin kim olduğu göz önüne alınırsa. Gerçi Belya'nın güçlü bir çevresi olmadığı söylenemezdi, geçmişini düşünürsek.

"Belya," diye mırıldandım, elimdeki havluyu omzuma atarken.

"Nasılsın?"

Kirpiklerine sürdüğü rimel ve mükemmel bir şekilde taranıp sabitlenmiş kaşlarından, mavi gözlerine kaydı gözlerim; *herhangi* bir maviydi işte. Tayga'nın ya da Lodos'un gözleri gibi. Belya güzel bir kızdı, nerede ne söyleyeceğini ve nasıl oturup kalkacağını iyi bilirdi; sadece ilişkisine saygı duymayı bilmiyordu. Belki de kendine saygı duymadığından.

Çünkü aldatan insanlar böyledirler. Hiçbir zaman sorun partnerleriyle ilgili değildir; kendileriyle ilgilidir. Yeterli görmezler kendilerini karşılarındaki insan için ya da kendilerine dürüst olmadıklarından istemedikleri insanlarla istemedikleri ilişkileri içinde takılıp kalırlar benim gibi. *Herhangi bir mavi.* Neden

onun gözlerini başkalarınınkiyle kıyaslıyordum sanki mavi gözlerle yeni tanışmışım gibi? Dünya nüfusunun çeyreğinin gözü maviydi. Onunkileri de özel yapan hiçbir şey olmamalıydı. Onunkiler de herhangi bir mavi olmayı hak ediyordu.

"Çok vaktim yok, o yüzden ciddi bir konu varsa daha sonra konuşalım," diye mırıldandım yanından geçip gidecekken ama elini kolumun üzerinde hissettim o an, bu yüzden durdum ve yeniden ona döndüm. "Dinliyorum."

"Sulhi Vasilyev'in davetinde kavalyem olmanı istiyorum."

Histerik bir gülüş sardı dudaklarımı, alaycıydı oldukça. "Bu sefer ne planlıyorsun Belya? Birlikteyiz pozları kesemezsin, beni halka açık bir alanda aldatan sendin."

İtiraz edercesine çatıldı kaşları, hafifçe yaklaştı kimsenin duymaması için. "*Sen* beni defalarca kez aldattın!"

İfadem düştü o an yüzümden. “Biz hiçbir zaman birlikte değildik ve en başından da zaten bunu konuşmuştuk ki Belya,” dedim oldukça soğuk bir sesle, elini kolumdan çekerken. Benden iki kafa boyu kısa olduğu için eğilmek zorunda kalmıştım yüzüne bakmak için. “Birlikte olduğumuz algısını yaratan sen değil miydin? Ardından aldatılmış gibi görünmeme de yine sen izin verdin. Ama teşekkür etmem lazım, zor zamanlardan geçiyordum ve biraz fazla dağıtıyordum, iyi bir bahane oldu benim için. Kendimi açıklamak zorunda kalmadım kimseye. Babam dâhil.”

Belya’nın bakışları değişti, sanki umursuyormuş gibi. “Zor zamanlardan mı geçiyordun? Gazel ben bilmiyordum—“

“Bir önemi yok,” diye mırıldandım dilimin ucuna gelen acı tadı tükürmek istercesine. Bakışlarımı kaçırdım.

Belya bir süre ne söyleyeceğini çözmekte zorlanıyormuş gibi kayıp bakışlarla etrafa baktı, ardından kollarını göğsünde birleştirdi ve “Beni rahatsız eden bir adam var. Güçlü bir adam. Eğer biraz olsun yanınızda görülebilirsem, eğer ona hayatımda birinin; güçlü birinin olduğunu gösterebilirsem peşimi bırakır,” dedi neredeyse ağlayacak gibi bir sesle. “Yalvarıyorum, sadece bir gecelik koluna girmeme izin ver. Başka hiçbir şey istemeyeceğim senden.”

“Benim problemim değil.” Dönüp soyunma odalarına giden koridora girdim. Belya’nın adımı seslenerek peşimden geldiğini biliyordum ama umrumda değildi.

“Gazel! Lütfen dinle,” diyerek peşimden erkeklerin soyunma odasına daldığında etrafta ona garip bakışlar atan ve havluyla dolaşanları umursamadı bile. Dolabımın önünde durduğum an çantamı çıkardım ve kapüşonlumu başımdan geçirdim. Burada duşla uğraşmak istemiyordum, direkt eve gidecektim.

“Adam beni almak için babama her türlü şantajı yapıyor. Babamın nasıl biri olduğunu bilirsin, işi her şeyden önce gelir; çocuklarından bile. Beni o davette tek kalemde satar o adama. Umrunda bile olmam! Hayatımdan bahsediyoruz burada, yemin ederim kendimi öldürürüm…”

Otoparka çıktığımda dahî peşimden geliyordu. “Başka arkadaşların da var Belya, onlardan yardım al.”

“Hiçbiri senin yaratacağın etkiyi yaratamaz! Lütfen!” diyerek kendini bir anda arabamın ön koltuğuna attığında hâlâ rolüne devam ettiğine inanamıyordum. Yalan söylediğini düşünüyordum çünkü Belya yalanlarıyla bilinirdi. Her zaman durumları ve olayları çarpıtarak anlatır, kendi lehine çevirir ve insanları manipüle ederdi.

Belya’nın yalvarışları devam ederken, çıkıp onu dışarı atmadığım sürece devam edeceğini fark ettiğimde bir elim direksiyonu kavradı ve seslice nefes verdim.

Bir kez daha “Lütfen, ne istersen yaparım,” dediğinde daha fazla dinlemek istemiyordum bu yüzden “Senden bir şey istemiyorum. Yapacağım. Şimdi arabamdan çık,” diye cevapladım onu. Ağlıyordu.

Gözlerini kırpıştırdı birkaç kez. “Ne? Gerçekten mi?”

“Evet,” diye yanıtladım yeniden. “Beş saniye içinde çıkmazsan teklifim geçerli olmayacak.”

“Seni seviyorum! Çok teşekkür ederim! Borçlandım sana!” narelerinin arasında kendini arabamdan dışarı atıp kapıyı kapattığında, ellerini yüzüne kapatmış gözyaşlarını siliyordu ben otoparktan çıkarken. Yeterince uzaklaştıktan sonra aynadan baktığımda elleri başında, yere çöktüğünü gördüm. *Belki de bu sefer numara yapmıyordu.*

Babalarımızın ortak iş yaptığı çocukluk yıllarımızda tanışmıştık ama hiçbir zaman iyi birer oyun arkadaşı olamamıştık birbirimize çünkü Belya sahtekârın tekiydi. Satrançta da, kart oyunlarında da ve hatta

takım sporlarında bile hile yapmanın bir yolunu buluyordu. Liseye geçtiğimiz yaz benden erkek arkadaşı rolü yapmamı istediğinde onu iki kez reddettim, ardından lisenin ilk yılı okula transfer olan spesifik bir Rus melezi aklımı fazla dağıtmaya başladığında Belya'ya da evet dedim; ayağıma kadar gelen her fırsata, her partiye, her plana da.

Sanırım asıl *dağıtmak* da tam olarak böyle olmuştu.

Hakkında söylenenler doğruydu. Başı dik, sessiz, *sinsi*, oldukça gururlu ve her ne kadar dışarıdan narin görünse de ayağına çelme takanın hayatını kaydıran biriydi Talya; karıncaya zarar vermeyeceğini biliyordum ama o karınca o kızı ısırmayadursundu… Yine de neden bu kadar yalnız dolaştığını anlayamamıştım. Her ne kadar hakkında bir şeyler öğrenmemeye çalışsam da kuzeniyle yakın arkadaş olmam sonucu kulağıma gelenlere engel olamıyordum. Çocukken yaşadığı bir travma sonucu kekemeliğinin nüksettiğini ve konuşmayı reddettiğini, amcası ve babasının arasındaki anlaşmazlık sebebiyle babasının ailesini de alıp

normal bir şehir hayatına geçtiğini ama Talya'nın Safir'de okumak istediği için eski lisesinden kaydını buraya aldırdığını… Yalnızca not ortalamasıyla Safir'e girebildiğini sanıyorsa yanılıyordu, eğer damarlarında Vasilyev kanı akıyor olmasaydı Einstein'ın uzaktan akrabası olması bile onun kaydını yaptırmasına yeterli olamazdı.

Zengin, narsist, pahalı makyaj malzemelerinden ve takıp takıştırıp katılabileceği davetlerden hoşlanan herhangi bir kızdı işte. Tüm bunlardan hoşlanmakta bir sorun olduğu için söylemiyordum; onu kızların genelinin bulunduğu baloncuğa koyabilmek için kendime sürekli bunları hatırlatıyordum.

Ben insanları tanırım. İnsanlar beni tanımaz. O yüzden birine adımı verirken dikkat et çünkü onlar için hiçbir anlam ifade etmiyor.

Görünmez olduğunu falan mı düşünüyordu? Onu birkaç saniyeliğine dahî olsa gören bir insanın bir daha yüzünü unutabileceğini mi zannediyordu? Ne

demek o insanları tanırdı da insanlar onu tanımazdı? Bu kız tam olarak ne kadar *yalnız*dı?

Babasının, markete atıştırmalık almaya gittiğimiz akşam dönüşümüzde kapıyı açar açmaz kulaklarıma dolan sesini unutamıyordum. …*sen yeterince iyi bir anne olsaydın, dizini kırıp evinde oturup çocuğunla ilgilenseydin o kokoş arkadaşlarınla davetten davete koşmak yerine; kızın şu an bu durumda olmazdı! Sesi içine kaçtı bildiğin, ilgi için yalvarıyor!*

Tam olarak nasıl bir *evde* yaşıyordu Talya Vasilyev?

Tam olarak nasıl bir *hayatı* vardı Talya Vasilyev'in?

Tam olarak *kimdi*, Talya Vasilyev?

Çünkü benim olduğunu sandığım hiçbir şeye, hiç kimseye benzemiyordu.

Ve bu farkındalığım, sonum olacaktı.

Saat akşamın bir vakti; duş almış, bir şeyler atıştırmış ve Lara'nın ödevine yardım etmiştim ama içimde bir huzursuzluk vardı. Telefonumdaki bildirimleri kontrol ettikten sonra Tayga'nın adını rehberimde buldum ve çağrının hatta düşmesini bekledim sabırsızca. Rusça bir şeyler mırıldanırken açtı telefonu, muhtemelen babasıyla konuşuyordu. "Neredesin?" diye sordum masanın üzerindeki araba anahtarlarını keserken.

"Dedemdeyim. Bir problem mi var?"

"Talya orada mı?"

Tayga telefonu bir saniyeliğine kulağından uzaklaştırdı ve birine Talya'nın nerede olduğunu sordu, uzaktan gelen rusça cevaptan Talya'nın hâlâ okulda olduğunu anlayabilmiştim. "Eminim ders falan çalışıyordur—"

Telefonu kapattığım gibi araba anahtarlarını kaptım ve kabanımla birlikte çıktım dışarı. Ufak ufak kar atıştırıyordu, bu yüzden Jeep'i almıştım. Evden

okula giden yol, bu saate kadar uzamış trafikten çıkabildiğim an yalnızca on beş dakika sürdü. Belki de fazla hızlı sürmüştüm.

Okulun akşam vakti, bütün ışıkları yanan bir sarayı andıran görüntüsünün önünde bir Mercedes kenara çekmişti ve Mercedes'in önünde ise bir elinde karton bardakta kahve, diğer elinde sigara olan bir adam bekliyordu. Albert. Arabadan indiğim gibi beni fark ettiğinde, sigarasını karton bardağının içine atıp bardağı kenara bıraktı ve doğruldu.

Albert, Vasilyevlere uzun yıllardır hizmet eden sadık bir aileden geliyordu bu yüzden bana hiçbir konuda isteyerek yardımcı olmayacağını biliyordum ama konu Talya'yı. "İçeride mi?"

"Öyle zannediyorum," diye yanıtladı, sert Rus aksanı hissediliyordu Türkçesinden.

"Zannediyorsun?" Tek kaşım havalandı. "En son ne zaman konuştunuz?"

“Sabah,” diye yanıtladı Albert. Ağzımın içinde bir küfür mırıldanırken telefonumu çıkardım ve adını rehberde bulduğum an arama tuşuna tıkladım. Safir’in geniş bahçesinde hızlı ve uzunca attığım adımlar beni Talya’nın numarasını beşinci deneyişimde anca okulun girişine ulaştırdığında şarjının bitmiş olma ihtimalini düşünüyordum ama içimden bir his, bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu bana.

“Efendim Gazoz?”

“Talya nerede?” Kütüphaneye doğru yürüyordum Ukte’yi aradığımda. İçeride hiç kimse yoktu. Bu havada kim dağ başındaki okulda kalıp kütüphanesinde çalışırdı ki zaten?

Ukte’nin sesi bir anda değişti. Yemek masasında olmalıydı çünkü arkadan çatal bıçak sesleri geliyordu, birkaç saniye sonra ise bir kapının kapandığını duydum. Yer değiştirmişti. “Ne demek istiyorsun? Saat akşamın 11’i, evindedir.”

“Değil,” diye yanıtladım onu alt katlardaki sınıfları hızlıca kontrol ederken. “Okuldakiler üzerine mi gidiyor?”

“Talya’nın mı?” diye sordu Ukte, hiçbir fikri yokmuşçasına. Bir sessizlik oldu.

“Neden sessizleşip duruyorsun? Arkadaşı değil misin sen?”

“Arkadaşıyım ama… Gazel biz geçen hafta olanlardan sonra hiç konuşmadık, ne düşündüğümü bilmiyorum ve yanlış bir şey söylemekten korktuğum için kaçındım okul boyunca.”

“Ne demek ne düşündüğünü bilmiyorsun? Saçma sapan bir şeydi yaptığı, evet, bunu suratına söyleyip sonra yanında duracaktın. Arkadaşlar hangi günler için Ukte? Gezip tozup alışveriş yapmak için mi?” Sinirlenmiştim. Girip çıktığım sınıfların kapılarını da çarpıp duruyordum, etrafta temizlik görevlisi bile yoktu. Lanet okul, kar yağdığında, koca bir korku evine dönüyordu.

Ukte'nin de öfkelendiğini sesinden anlayabiliyordum. "Seni ilgilendirmez, bu bizim aramızdaki bir şey!" diye çıkıştı bir an, ardından "Neden soruyorsun Talya'nın nerede olduğunu?" diye devam etti.

"*Yok* çünkü." Üçüncü katın merdivenlerini tırmanıyordum ama içimden bir ses burada da olmadığını söylüyordu. Nefese nefese, karanlık koridorlara baktım önce; ardından kar yağan pencerelerden dışarı. Ne zaman yağsa bana *kaybı* hatırlatan o tane tane kristaller, gökyüzünden insanın canına değmezmiş gibi yağıyordu bu akşam da.

"Bak… İşine yarar mı bilmiyorum ama… Meri'nin arkadaşlarından birkaçının Talya'yla kapalı havuzda tartıştığını duydum—"

Duymam gereken tek şey buymuş gibi telefonu kapatıp kendimi merdivenlerden aşağı attığımda okulun iç kanadından kapalı spor salonlarına ilerledi öfkeli adımlarım. Kapalı spor salonunun kapısını bir

hışımla açtığımda önce havuzu, ardından tribünleri ve kulübeyi kontrol ettim; kimse yoktu, okulun geri kalanı kadar sessizdi havuz da.

Laboratuvarlardan birinde olamazdı değil mi? Eve gitmek ya da dışarıda bir yerde çalışmak istemediği için okulda kalabileceği ihtimali en gerçekçi olanıydı ama Anton'un aracının okulun etrafında dolaştığı bilgisi, mantıklı düşünme yetimi cehennemin dibine postalamış gibi hissediyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Ortalığı ayağa kaldırabilecekmiş gibi hissediyordum. Bu kızın telefonuna bir takip cihazı falan yerleştirmeliydi dedesi. Tepelerinde İtalyanlar varken—

Soyunma odalarının olduğu koridordan kulağıma ulaşan gürültü, bütün düşüncelerimin ortasında bir şimşek gibi çaktı o an. Koşar adımlarla koridora girdiğimde bakmam gereken yerin, kızların soyunma odası olduğunu adım gibi biliyormuşçasına kapı koluna asıldım ama kapı açılmadı. Kilitliydi. İçeride biri vardı.

“Geri çekil!” diye seslendim ama duyabildiğinden emin değildim, yalıtım o kadar iyiydi ki koridora bile ses çok zor ulaşıyordu.

Ardından geri çekilip tüm gücümle bir tekme attım kapıya. Tahtası esnedi fakat açılmadı. *Bir, iki…* İçimden üçe kadar saydıktan sonra yeniden tekmemi kapıya geçirdiğimde kilit sistemi tamamen sökülerek kapının sonuna dek açılmasına sebep oldu, ardından elmasları görmek için can atar bir çaresizlikle başımı kaldırdım.

Oradaydı. Odanın tam ortasında. Üzerinde okul eşofmanları vardı, gözleri saatlerce ağlamışçasına şişmiş ve dudakları bir süredir ısırıyormuşçasına kızarmıştı. Yüzünde ya da herhangi bir yerinde bir yara aradım otomatik olarak; herhangi bir iz… Yoktu. İyiydi. Burada kilitli kalmıştı. Hayır. Buraya onu *kilitlemişlerdi*.

Dilimin ucunda boğazımdan yükselen kelimeleri kördüğüm eden bir öfke hissettim, ardından içimden bir küfür mırıldandım kendime; tüm bunları en büyük

aile sırlarımızdan birini öylece magazine meze edebilen bir kız hakkında hissettiğim için.

En kötüsü de biliyordum. En başından beri, *biliyordum*. Sadece diğer herkes yeni öğrenmişti.

Ona buraya onu kimin kilitlediğini sormadım, yerine; içeri doğru bir adım attım ve ne hissedeceğini, ne yapacağını, ellerini nereye koyacağını bilemezmişçesine bakan o kayıp maviliklerini izledim. Elini saçından geçirmesini izledim gergince; karşımda utanıp, küçülmesini izledim. Hiç göstermediği, çarşaf üstüne perdeyle saklayıp derinlere gömdüğü o savunmasız tarafı karşımdaydı ve muhtemelen kalkanını geri kuşanması için yalnızca birkaç dakikam vardı.

Ve Talya o an, sorulabilecek en absürt sorulardan birini sordu. “Beni nasıl buldun?”

“Şoförün kapının önünde bekliyor,” diye mırıldandım etrafı incelemeyi kesip yüz seksen derece dönerek koridora çıkarken.

“Bekle!”

Muhtemelen çantasını almakla birkaç saniye kaybetmişti ki, peşimden havuza çıkışını izledim. Kapalı havuzun kapısından da geçtikten sonra doğrudan bahçeye ilerliyordum. Talya’nın üzerinde kabanı yoktu. Okul kıyafetleri neredeydi ve neden eşofman giyiyordu ki zaten?

Havuza düşmüş olabilir miydi?

Okul bahçesinin çıkışına kadar hiçbir şey söylemeden, arkama bile bakmadan yürüdüm; nasıl olsa birazdan arabaya binecekti ve Albert klimayı köklerdi.

“Albert’ı burada gördüğüne emin misin?”

Jeep’i park ettiğim kapı kenarına yürürken sokağa bir bakış attığımda, Mercedes’in yarım saat önceki yerinde olmadığını gördüm; etrafta benim Jeep’imden başka hiçbir araç yoktu. Çatık kaşlarla

süzmeyi bıraktığım etraftan bakışlarımı, Talya'nın üzerine çevirdiğim an etrafına doladığı kollarını gördüğümde şakaklarıma inen ağrı neredeyse gözlerimi kör ediyordu. Yüzü soğuktan kıpkırmızı olmuştu ve eşofmanlarının altında bir tişört olduğuna bile şüpheliydim, inanılmaz üşüyor olmalıydı.

Kabanımı çıkardığım gibi omuzlarının üzerine bıraktım ve Jeep'in kilidini açtım o an. "Öne geç," dedim çantasını alırken elinden. Çantasıyla birlikte soyunma odasında kilitli kalmıştı, telefonu kapalıydı, hava berbat olduğu için son derslerin iptal olduğundan muhtemelen haberi bile yoktu ve tabii ki kimse de kapalı havuza gelmemişti. Son temizlik görevlisine kadar herkes, erkenden okulunu terk edip sıcacık evlerine ve ailelerine dönmüştü.

Ben dâhil.

Çantasını arka koltuğa bırakıp öne geçtiğim gibi klimayı cehennem ateşi üfleyecek bir derecede açtım, ardından anayola çıkarken gözlerim etrafta bir

Mercedes ya da Albert'tan bir iz aradı. Ne olmuştu da geri dönmeye karar vermişti Vasilyevlerin sadık köpeği?

Dağ yolu, hava sebebiyle fazla sessizdi ve şehre indiğimde bile, daha da ağırlaşan hava şartları sebebiyle etrafta araç görmekte zorlandım. Talya hemen yanımda, henüz ısınmaya başlamış ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmış ve hipnotize olmuş gibi önündeki boşluğu izliyordu; muhtemelen bütün yaşadıklarını ve hayat tercihlerini gözden geçiriyordu o an. Kısa bir süre önce anne ve babasını kaybedip erkek kardeşiyle birlikte dedesinin yanına taşınmış, İtalyan kaçkını bir çocuğun kulübüne telefonuna sızmak için girmiş ve dünyanın en akıllıca planını yaparak kendini çocuğun kucağına atmış; üstüne magazine haber olmuştu. Bu hareketinin, dedesinin onu evlendirme arzusunu tetiklediğinden bile bir haberi var mıydı?

Dedesinin malikânesinin önünde aracı durdurduğumda, tüm yolculuk boyunca ikimiz de tek kelime etmemiştik. İçten içe çantasını alıp bir şey

söylemeden çıkıp evine girmesini istiyordum ama bir yanım bir şey söylemesini istiyordu. Bir şey. Herhangi bir şey. Belki bir *özür*. Hah. Kimi kandırıyordum ki? Talya özür dilemeden önce kendi kellesini alacak kadar burnu havada ve gururlu bir kızdı. Fazla gururlu. Yanlış yaptığında sonuçlarından bir elbise dikip pişkince üzerinde taşıyacak kadar *gururlu*.

Tam da düşündüğüm gibi hiçbir şey söylemeden, başını bana hiç çevirmeden arka koltuktan çantasını alıp arabadan çıktığında emniyet kemerimi çözen elime ya da araçtan çıkıp peşinden ilerleyen bacaklarıma engel olamadım. Tam bahçe kapısının şifresini girecekti ki, yukarı uzanan kolunu yakaladım ve onu kendime çevirdim. Bana engel olmadı, aksine başını kaldırdı ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

Kendime yalan söylemiştim çok değil, birkaç gün önce. Kabul etmiştim sonsuza dek bilmiyormuş gibi davranmayı ve aptalca, hiçbir zaman itiraf etmemesini ya da ortaya çıkmamasını ummuştum.

Kollarımda erimişti kişisel alanını o koridorda ihlâl ettiğimde, bağımlılık yapıcı bir tadı vardı dudaklarının ve herhangi bir şey sürdüğünü bile düşünmüyordum. Bir maddeye benziyordu, insanların hayatlarından ve tüm sorunlarından uzaklaşmak için aldıkları ve onları içten içe çürüten, bağımlı hâle getiren… *Uyuşturucu* gibi.

“Neden yaptın?”

Cevabını bilmek istediğinden bile emin olmadığı bir soruyu *neden* sorar insan?

Talya kolunu çekti, alayla kıvrılan dudaklarının arasından neredeyse histerik bir gülüş duyduğumdan emindim gözlerini kaçırdığında. “Neden bilmiyorsun bile, şuna bak,” diye homurdandı ağzının içinde, ardından ifadesi sertleşti ve çatık kaşlarının altından baktı bana. “Düşündüm de… Seni tanımıyorum Gazel. Beni tanımıyorsun. Neden beni öptün ki biliyor musun bile?”

Bazen kafasının içinin nasıl çalıştığını çözdüğümü düşünüyordum ama hayır, yaklaşmış bile olmuyordum hiçbir zaman. Her seferinde bunu kanıtlıyordu bana yine ve yeniden.

“Seni öptüm çünkü bunu istiyordum, aynı şeyi söyleyebiliyor musun?” Gözlerimin kısıldığını hissettim, hafifçe yüzüne eğilmiştim. O elmas mavi gözlerin içinden geçen her duyguyu yakalamam gerekiyordu sanki hayatım pahasına. “Gerçeği yaydım çünkü seni incitmek istedim diyebiliyor musun?”

Talya o an, gözlerimin içine bakarak “Gerçeği yaydım çünkü canını *kör kuyularda* yakmak istedim,” dedi bir kez bile tereddüt etmeden; göğüs kafesimin içinde sıkışıp atmayı daha fazla sürdüremeyeceğinin sinyallerini veren o aptal organın ne halt yediğini anlatmak için kelime haznem yeterli bile değildi. Ardından beni hafifçe göğsümden itti ama bir adım geri giden o olmuştu. Hayal kırıklığıyla bakıyordu yüzüme, anlamıyordum. Hayal kırıklığı yaşaması gereken o muydu? “Ama

ben böyle biriyim Gazel, bak! İnsanları hayal kırıklığına uğratırım, sırlarını yayarım, hiç beklemedikleri yerden haince bıçaklarım! Ya ailemdensindir ya da bir *yabancı*. Benimleyken hiçbir zaman kendinden *emin* olamazsın," derken sanki yalvarıyordu. Sanki söylemek istedikleri çok daha farklı şeylerdi. "Hakkımda daha fazla gerçeği duymak istiyorsan dedikodulara kulak verebilirsin. Tam da duymaya ihtiyacın olan şeyleri anlatacaklardır sana."

Zihnimde yankı bulan bir ses, düpedüz *yalan,* alarmı verirken başımı çevirip düşüncelerimi toparladım ve ciğerlerime çektiğim buz gibi havayla kendime geldim o an. Talya ne yaptığını her zamanki gibi çok iyi biliyordu ama tüm o zamanlardan farklı olarak, artık, ben de *biliyordum*.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak geriye doğru şaşkınlıkla iki adım gitmesini sağladığımda "Ne yapıyorsun?—" sorusu havada asılı kaldı, sırtı tamamen bahçe kapısına yaslanmıştı ve aramızda havanın soğuğunun bile girmesine izin vermeyecek

kadar dibindeydim artık. Boğazına sarılan elime, bana bakması için yüzünü yukarı ittirişime ya da çenesini kapaması için mi yoksa hissiyatını özlediğimden mi bilinmez, alt dudağına sürttüğüm baş parmağıma engel olmak istemedim bile.

"Saçmalamayı *kes*," diye tısladım yüzüne doğru, elmas maviler ne yaptığımı çözmek istercesine can havliyle düşüncelerimi gözlerimden okumaya çalışırken. İki cihan bir araya gelse Talya Vasilyev kafamın içinde neler döndüğünü öğrenmeyecekti, ben de savaşmadığı hiçbir savaştan galip gelmesine izin vermeyecektim. "Bir *hata* yaptıysa *özür* dilemesini bileceksin, Talya Vasilyev. Siksok cümlelerle daha da uzaklaştırmaya çalışma kendini sana *değer* veren insanlardan, bir kere oyununun farkına varan kimsenin düşüncelerini değiştiremezsin de zaten bunu aklına kazı. Çok akıllı olduğunu düşünüyorsan neyi kast ettiğimi de anlarsın." O kadar yakındı ki yüzlerimiz, *birkaç santim daha* ve dudaklarının arasındaydım. Ama yapmadım. Yapamazdım.

“Çekil. *Üzerimden*,” dedi tıslar gibi bir sesle, tıpkı bir *basilisk* gibi, kanına karışan *zehri* gibi, hiç *bilmediği* gibi, soyadının hakkını verir gibi. Veriyordu da. “Neyi yapıp neyi yapmayacağımı söyleyemezsin.”

“Doğru. Ama sen sessizlikle onay verenlerdensin değil mi? O koridora arasında olduğu gibi. Devam etsem sana ne istersem yapmama izin verecektin,” derken düşünmeden konuşuyordum ama aklım kafatasımın içini terk edeli çok oluyordu. “Bu da bana söz hakkı doğuruyor, *birazcık* da olsa, ha ne dersin *Talya*?” Alnımı alnına yaslarken bir kez daha düşünmemiştim mesela, ya da ağzından verdiği her nefesi solurken. *Zehir.*

Beni itişi güçsüzdü ama istemediğini anladığım an geri çekildim. O kadar sert soluyordu ki omuzları içinde bir deprem oluyormuşçasına sarsılıyordu, gözlerinde ise öfkeden bir ateş vardı ve hiç yanılmıyorsam orayı *ben* ateşe vermiştim. İyiydi. Biraz öfkelenmesi gerekiyordu.

“Uzak dur benden!” dedi öfkeyle, başka ne söyleyebileceğini bilmiyormuş gibi. Ardından kapıya şifreyi girdi ve kabanım omuzlarından düşerken koşar adımlarla ilerlemeye başladı bahçede. Kapı kapanmadan tuttum ve kapıdan içeri girene kadar izlemek için bekledim.

Yarı yola karar hızlı giden adımları bir süre sonra yavaşladığında bir terslik olduğunu çoktan anlamıştım, ardından çantası elinden düştü ve Talya’nın başı dönüyormuşçasına adımlarını çevirişini izledim; kaldırdığı eli hiçbir zaman başına ulaşmadı çünkü bacakları güçten düşmüştü.

Suçluluk duygusu pençelerini ciğerlerime geçirmişti o an. Ayaklarımın nasıl, ne zaman hareket ettiğini bile anlamadım ama benden daha önce hareket edip de başını çarpmasına engel olduğu için yakınlardan fırlayan korumaya ilginç bir minnettarlık duymuştum. “Kapıyı aç!” diye seslenirken Talya’nın yere yığılan bedenini kulağıma aldım, kollarımın arasında kuş tüyü gibi hafifti. Bu kadar hafif olduğunu bilmiyordum.

Salondan gelen insan seslerinin arasında içeri girdiğimde kapıyı açan yardımcıları, Agnes şaşkınlıkla bakıyordu kollarımın arasındaki bedene. Rusça bir şeyler bağırarak salona doğru koşuşturdu, peşinden ilerledim istemsizce endişeli adımlarla. Gerisi tam bir kaostu. Salonda Sulhi, oğlu Akel, torunları Tayga ve Ukte'yle birlikte oturuyordu; kollarımın arasında Talya'yla kadrajlarına girdiğim an Sulhi bastonuna davranarak ayağa fırladı ve neler olduğunu bağırmaya başladı, Akel bir telefon görüşmesi yaparak salonda oluşunu ters bir ifadeyle karşıladığım Albert'a aile doktorlarını getirmesi için talimat verirken. Talya'yı salondaki büyük koltuğa dikkatlice yatırdım, ardından okulda karşılaştığımız ve onu eve getirmemle ilgili fazla detay vermeden bir hikâye anlattım. Daha sonra Talya kendisi istiyorsa gerçeklerle düzeltebilirdi, zaten kalp krizi geçirmeye yer arayan dedesine bir de torununun okulda zorbalık görüp soyunma odalarına kilitlendiğini söyleyen ben olmayacaktım.

Nefes alışverişi düzenliydi ve nabzı atıyordu, kafasını da çarpmamıştı. Kaç gündür hiçbir şey yemediğini söyleyip duran yardımcıları Agnes'in hızlı konuşmalarından seçebildiğim kadarıyla Talya yetersiz beslendiği için bayılmıştı ama ne olursa olsun üstüne gittiğimi biliyordum. Üstüne *fazla* gitmiştim. Hak etmiş miydi? Belki. Belki bir anlığına, herkesin nasıl öğrendiğini anladığım hafta nefret bile etmiştim ondan. Ama şu an o öfke de, o nefret de yoktu. Sadece arkama yaslanacak ve yaptığının bedelini ödemesini izleyecektim.

Güyâ.

Birkaç saat sonra, Talya doktorun muayesinden geçtikten sonra serum bağlanması için odasına çıkarılacağı sırada hiçbir şey söylemeden onu kollarının arasına alan ben oldum, kimse bir cevap vermedi. Doktor ve Ukte'yle birlikte üst kata çıktığımızda Ukte, Talya'nın odasına giden yolu gösterdi ve içeri girip başucundaki ufak ışıklandırmaları açtı. Yorganı kaldırıp yastıklardan birini düzelterek koyduğunda, Talya'yı yatağa

yatırdım ve ayağındaki makosenleri çıkardım. Islaktı. Çenemi sıkıyordum. Havuza kendi sakarlığıyla düşmüş *olamazdı*.

Doktor, serumu bağladıktan sonra herhangi bir komplikasyona karşı bu geceyi misafir odasında geçireceğini ve uyanırsa haberdar olması gerektiğini söyledikten sonra odadan çıktığında, Talya'nın üzerine kenardaki battaniyeyi açıp örttüm ve ateşini kontrol ettim. Üşütmüştü, tam da tahmin ettiğim gibi.

"Çok garip."

Başımı kaldırıp pencere kenarına tünemiş Ukte'ye baktım, Talya'nın üzerine eğilmişken. "Garip olan ne?"

"Sen," dedi. "Bu *ilgin*. Neredeyse Talya'nın yaptığını önceden bildiğine inanacağım… Tarihi geçmiş bir hayal kırıklığı sanki senin için, eskimiş bir haber. Bu yüzden *ilgin* önüne geçiyor."

Doğruldum. Tek kaşım havalandı ona cevap vermeden önce. “İlgin?” Ukte ne zamandan beri bu kadar akıllıydı? Gerçi Tayga’nın kardeşiydi, şaşmamak lazımdı.

Bir alay dalgalandı yüzünde, dalga geçercesine güldü. “Yapma *Hanvezir*, bütün foyan bugün çıktı ortaya. Gerçi ben bayağıdır farkındayım ama…”

“Farkında olabileceğin bir şey yok. Talya’yı eve ben bıraktım çünkü dağ başında eve dönebileceği başka bir araç yoktu, kızı tam da tahmin ettiğin gibi soyunma odalarına kilitlemişler. Bayılmadan hemen önce de tartıştık, üstüne gittim. Suçlu hissettiğim için buradayım, başka bir sebebi yok.” Kolumdaki saati kontrol ettim. “Hayal gördüğün ve itham edeceğin başka bir şey yoksa eve dönüyorum, sen başında kalırsın diye düşünüyorum.”

Ukte’nin yüzünü aydınlatan yaramaz gülüşe sıfır mimikle baktım o an. “Hıhı,” dedi kafasını sallarken, bariz dalga geçiyordu benimle. “Aynen. *Gazoz*. On

yüz bin milyon baloncuk," diye mırıldanırken gülüyordu. "Gazoz olma, efsane ol derler adama…"

"Ne istiyorsan ona inan, Ukte." Seslice bir nefes verip odanın kapısına ilerledim, elim kapı koluna uzandığı an durmuştu.

"Bu ne be?"

Kaşlarım çatıldı. Dönüp omzumun üzerinden Ukte'ye baktım; elinde bir telefon vardı, *Talya'nın şarja taktığı telefonu*, ekranının aydınlığı yüzüne vuruyordu. "Bu kız bu puştu engellememiş miydi ya," diye homurdanıyordu kendi kendine, yanına gidip elinden telefonu aldığımda itiraz etmedi bile.

Kayıtlı olmayan bir numaradan gelen ilk mesajdı bu. *Gazel Hanvezir tavlanmış, ha? Aferin kızıma,* yazan mesajı okuduğum an profil fotoğrafına tıkladım ama numaranın kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

"Gazel, dur!"

Telefonu yatağın üzerine atıp odadan çıktığımda Ukte peşimden gelmedi, Tayga'nın salondan gürültüye bir şeyler söyleyerek çıktığını gördüm ama suratıma baktığında onu duymadığımı çok iyi anlamıştı. Çarparak çıktığım kapı, tam küfür ederken üzerine kapandığında arabaya binene kadar peşimden geldiğini anlayamadım ama tam motoru çalıştırdığımda kendini yan koltuğa atmayı becermişti. "Piç herif, bekle diyorum!.."

Taverna'ya giden yolda hiçbir araç önüme çıkmadı, bu saatten sonra hiçbir trafik ışığı da çalışmıyordu zaten bu yüzden beş dakika sonra gideceğim yere varmıştım. Sabah karşı olduğundan pek de kalabalık olmayan mekânın orta yerinde dans eden bedenlerin arasından sıyrıldım ve birkaç arkadaşıyla köşede içen tanıdık silüete ilerledim doğruca. Tayga arkamdan hiçbir şey söylemeden, yapacağım her neyse yapmam için sessiz bir destekle geliyordu sanki. Bir gölge olduğunu biliyordum sadece o akşam, çünkü biz böyleydik; biri savaş giderse peşinden gelir ama ihtiyaç duyulmadığı sürece karışmazdık. Herkesin savaşı kendineydi. Herkesin

cehennemi kendi elleriyle inşa edilirdi. Herkes için *cehennemin dibi* farklı bir yerdi.

Hazar beni gördüğünde ağzına götürdüğü bira şişesini yavaşça masaya indirdi ve gözlerimin içine baktı, ardından mimiksiz suratında hafif, şeytana taparcasına bir tebessüm belirdi o an. Karıncalanan sağ elim yumruk olduğunda yakasından tuttuğum gibi yüzüne inmesine izin verdim.

Dünyanın dört bir yanında masallar, farklı versiyonlarıyla allanıp pullanarak defalarca kez farklı şekillerde anlatılır ama her evrende Uyuyan Güzel yine uyur, Külkedisi'nin ihtişamı saat gece yarısını vurduğunda elbet söner, Rapunzel istisnasız bir kuleye hapsedilir ve Pamuk Prenses o zehirli kırmızı elmayı her seferinde *yer*.

Ve sana ait olan, seni *bulur*. Köşe bucak ondan kaçarken atla karayı seçsen de.

ON IKINCI BOLUM

❧

"SONRASI SANRISI"

Echos, Quiet in Your Service

"Iyy! O ne?"

Avuçlarımda kaçacağı bir alan bırakmadığını düşündüğüm kurbağanın bir bacağı, iki parmağım arasından fırladığında çocuklar korkuyla bir adım geri çekildiler. Tayga suratını buruşturmuştu sadece, gerçekten iğrenç bir şeye bakıyormuş gibi izliyordu suratımı.

"Götür şunu burdan! Hastalık kapmışsındır sen şimdi!" laflarıyla birlikte birkaç ufak çığlık yükseldi çocukların kalabalığından, halbuki çok değil birkaç saat önce kurbağaların seslerini takip edip bir tanesini yakalarsam

kendimi onlara ispat edeceğimi, onlarla oynayabileceğimi söylemişlerdi.

"Getirdim işte, kurbağa," dedim üst üste kapattığım ellerimi ileriye uzatırken, bir adım bile atmamıştım ki onlar suratlarındaki aynı ifadeyle geriye çekildiler.

Tanımadığım çocuklar da vardı içlerinde. Mesela bir tanesinin kocaman kahverengi gözleri ve Tayga'nın soluk beyaz tenine nazaran bir yaz güneşi gibi parlayan bir yüzü vardı. "Kurbağayı öpersen, Prens'e dönüşür," dedi merakla avucumun içine bakarak.

Gözlerim kocaman açıldı. Masalı biliyordu. Dedemin okuduğu masalı.

Kalabalıktaki çocuklar "Öp! Öp! Öp!" tezahüratlarına başladıklarında kuzenim Tayga'nın gözlerini devirerek uzaklaşmasını izledim, ardından avucumun içindeki kurbağanın başını öptüm.

Bütün çocuklar bir anda kusma sesleri çıkarmaya başladığında, şaşırdığım için elimdeki kurbağa bir anda sıçradı ve paniğe yol açtı. Etraftaki herkes çığlıklar atarak bahçede kaçarken ağlıyordum çünkü biri kurbağaya

basmış olabilirdi, üçüncü zıplayışından sonra hiçbir hareketini görememiştim.

“Senin yüzünden!” diye bağırdım ben de, beni kurbağayı öpmem için cesaretlendiren çocuğa. “Kimsin ki sen?! Neden geldin?! Git!” Bir hıçla ellerimi iki yanımda yumruk yapmış, ayaklarımla toprağı dövüyordum. “Dedeme söyleyeceğim!”

Çocuk hiçbir şey söylemeden başını çevirdi, ardından etrafta koşuşturup çığlık atan kuzenlerimin arasında evin içine yürüyerek kayboldu.

❧

Friends dizisinden bir karakterin çileden çıktığı sahnelerden birinin, arka planda Ukte’nin kahkahalarıyla beşinci kez başa sarılışını dinliyordum ki sonunda dudaklarımı aralayabilecek gücü buldum ve “Kapa şunu,” diye homurdandım başka bir tarafa dönerken yatakta. Sol kolumda bir ağrı hissettim ardından, diziden gelen ses tamamen yok oldu ve gözlerimi açtım.

“Talya!”

Gözlerimi açtığımda odamın kapalı kapısına bakıyordum o sabah. Kendi yatağımdaydım. Üzerimde okul eşofmanlarım vardı. Buraya nasıl geldiğimi düşünmeye çalıştığım an başıma giren ağrıyla birlikte doğrulmaya çalıştığım, en azından *çabaladım*, Ukte’nin yardımıyla yatakta biraz doğrulabilmiş ve sırtımı yastıklarıma yaslayabilmiştim. “Senin burada ne işin var?”

“Başında bekliyordum uyan diye,” dedi Ukte, üzerinde okul forması vardı. Masamın üzerindeki bilgisayarımda Netflix açıktı ve kenarda da dibi sıyırılmış bir tatlı tabağı vardı. “Aslında dün uyanırsın diye düşünmüştüm ama uykuya ihtiyacın varmış herhâlde, doktor öyle söyledi… Ah, uyandığını Sulhi dedeye söylemeliyim—”

“Bir saniye, bir saniye,” diye mırıldandım patlamak üzere olan şakaklarımı ovalarken. Dışarı baktığımda güneş batalı çok olmuş gibi görünüyordu, bu da Ukte’nin okuldan sonra buraya geldiğini kanıtlıyordu; en son akşamın bir vakti soyunma odalarında kilitli kalmıştım ve Gazel beni eve getirmişti… O zaman yirmi dört saattir mi uyuyordum ben?

“Tam olarak yirmi yedi saattir uyuyorsun, evet,” dedi o an Ukte, yatağımın kenarına otururken. “Komaya girdin falan sandım en son. Doktorun gitmesine izin vermedi Sulhi dede, adam aşağıda diye saat başı kapısına gidip bu kadar uyumanın normal olup olmadığını sordum. Her seferinde saçma sapan bir alternatif tıp geleneğinden bahsetti, adamın sohbet etmeye çok arkadaşı yok sanırım ya da canı sıkılıyor…”

“Ben…” Etrafıma baktım. Beyaz çarşaflarımın arasında hafızamı yoklamaya çalışıyordum. “Tam olarak ne oldu?”

“Kapının önünde bayılmışsın. Seni içeri Gazel taşıdı, ardından doktor gelip kontrol etti ve serum bağladı. Vücudunun tükeniş sendromu mu ne öyle bir şey yaşadığını, dinlenmen gerektiğini söyledi. Doğru düzgün beslenmiyormuşsun, uyuduğun da şüpheli…” Ukte’nin sesi giderek küçülürken, gözlerini de kaçırdığını fark etmiştim. Ardından sessizleşti. Bakışlarını yeniden suratıma çıkarmadan hemen önce yutkundu. “Talya, özür dilerim. Yaptığının nezdimde bir açıklaması yok, çünkü Lara daha çok küçük ve her ne kadar Gazel’den sebebini bilmediğim bir şekilde intikam almak istemiş olsan da, aslında birçok kişiye kötülük yaptın. Yine de bunu söyledikten sonra senin yanında olmalıydım. Birkaç gündür kafam o kadar

karışıktı ki… Bu yüzden seninle karşılaşmamaya çalıştım. Yanında olmalıydım. Özellikle de *o akşam.*"

"Önemli değil," diye mırıldandım önemsizce, gözlerimi kaçırırken. "Hak ettim. Bunu ve daha fazlasını."

Ukte'nin gözlerini belerterek "Hayır tabii ki," demesini ve ellerime uzanmasını beklemiyordum o an. "Okuldakilerin o davranışlarını hak etmiyorsun. Üstelik neden böyle bir şey yaptığını bile kimse bilmiyor… Durduk yere kimseye dokunacak biri değilsin sen. Eminim bir sebebi vardır."

Alt dudağımı ısırdım içeriden, dişlerimin arasında sıkıştırdım ve kanattım etimi. Ukte'nin gözleri samimiyetiyle parlıyordu. Belki de bu yüzden savunma mekanizmamı indirmek kolay oldu. "Gazel'in kantinin ortasında hakkımda *dilsizin teki,* diye konuştuğunu duymuştum."

Ukte'nin gözleri bir an yüzümde sabit kaldı. Ardından başını eğdi, sindirmek istercesine. "Talya… emin misin?"

"Konuşamıyor olabilirdim ama kulaklarım gayet iyi duyuyordu Ukte," diye mırıldandım geriye yaslanıp bakışlarımı karşıdaki duvara çıkarırken. "Annesinin intihar ettiğini biliyordum, magazin gündemine bu haberin

bomba gibi düşeceğini ve onu üzeceğini de. Bu yüzden tereddüt etmedim bile."

"Okuldaki çocukların seni çok daha ağır lakaplarla çağırdığını duydum Talya, *Natasha* demeleri falan… Onlara dokunacak bir şey yapmıyorsun ama."

Kaşlarımı hafifçe kaldırıp indirirken kendi kendimi sorguluyordum aslında. Ukte beni iyi bir yerden yakalamıştı. Kolay kolay kaçamayacağım bir yerden. "Neden Gazel'e dokunmak istedin?" diye devam etti sorusuna. "Sadece Tayga'nın arkadaşı diye canını bu kadar sıkmış olamaz."

"*Öyle* ama. Tayga'nın arkadaşı diye canımı sıktı." Damaryolunu çıkartıp başucumdaki kutudan bir peçete aldıktan sonra yataktan çıktım. Başta biraz başım dönse de iyi hissediyordum, beni serumla besledikleri göz önüne alınırsa iyi olmam da gerekiyordu zaten.

"Öyle olsun."

"Öyle zaten," diye homurdandım banyoya doğru yürürken. "Ben duş alacağım."

“Biraz sakin ol, otur… Daha yeni uyandın. Duşta düşersen seni tutup kollarında taşıyacak 1.90 boylarında bir basketçimiz yok şu an,” diye cevap verdiğinde bana, sesindeki alay o kadar sinirlendirmişti ki dönüp odanın ortasında durdum ve ters ters baktım Ukte’ye. Ellerini geriye verip yatağa yaslamış, bana kaşlarını indirip kaldırarak oldukça muzip bir şekilde bakıyordu.

“Ne demeye çalışıyorsun sen?”

“Diyorum ki…” Söyleyeceklerine olan heyecanından gözleri parlıyordu ki, seslice nefes verdi ve “Hiçbir şey demiyorum,” diye devam etti. “Zaten olacak olan olacak, ben de arkama yaslanıp izleyeceğim. Seni de inkâr edip benimle tartışmaya harcayacağın efordan kurtardım şu an, hastalanmış olmana say. Kıyamadığımdan.”

“Aynen,” diye homurdandım gözlerimi devirirken ama içten içe omuzlarımdaki o ağırlığın kalktığını hissediyordum. Çünkü Ukte buradaydı. Yalnız değildim. Kafamın içinde kendi kendime konuşmuyordum artık, biriyle konuşuyordum; bir arkadaşımla… *Kuzenimle*.

“Keşke bütün kuzenler küçükken bahçede oynarken sen de orada olsaydın. Yakaladığımız kurbağaları üzerlerine atıp ölümcül bir hastalığa yakalanacaklarını söylerdik, onlar

köşede ağlarken onların keklerini de yerdik," diye mırıldandım istemsizce. Neden böyle söylemiştim bilmiyordum. Genelde bunu düşünsem bile asla sesli bir şekilde dile getiremezdim.

Ukte'nin bakışları bir anda hüzün doldu, sanki o yaşlarını hatırlamış gibi; çünkü benim o yaşlarımı nasıl geçirdiğinden haberi yoktu. Sadece kimseyle anlaşamadığımı biliyordu.

Ardından bir mesaj sesi, ikimizin de dikkatini dağıttığında ikimizin bakışları da başucumdaki telefonuma gitti. "O benim telefonum değil mi?" diye sordum yürüyüp elime alırken. "Nasıl mesaj gelebilir? Sim kartı şifresini girmemiştim."

"Ben girdim," dedi o an Ukte, başımdan aşağı kaynar sular dökülmesine neden olarak. Bir operatörden gelen mesaj vardı ekranda sadece. Bu da demek oluyordu ki, Ukte telefonumu eline almıştı.

Şaşkınlık ve öfke dolu bakışlarımı ona çevirdiğimde, bana neden korkuyla baktığını anlayamadığım için "Ukte," diye mırıldandım. "Ne gördün?"

“Uyuyordun… Şarja taktım telefonunu, hiç yoktu şarjı. Ekran baştan açılınca sim kartı şifresini de istedi, girdim ben de… Bilerek kapattığını bilmiyordum. Talya… Mesajları gördüm. Bir şey yapmak istemedim sen uyanmadan önce. Taciz ediliyorsun, hem de çok korkunç bir şekilde.” Kalkıp önümde dikildiğinde, yüzünden endişe akıyordu. “Siber’e gidip şikayet edelim. Ya da Tayga’ya söyleyelim… Bir şey yapalım. Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Yok,” diye mırıldandım şaşkınlığımı gizlemeye çalışırken. Aslında söylemek istediklerim çok başkaydı. *Nasıl telefonumu karıştırırsın? Nasıl mesajlarımı okursun? Ne cürretle?* “Bu konuyu ben halledeceğim Ukte o yüzden konusunu açmazsan ve kimseye bahsetmezsen sevinirim,” diye devam ettim lafıma, banyoya ilerlerken. “Özellikle de Tayga’ya. Senin çıkarlarını gözetecek ve sorunlarını çözecek bir abin olabilir, benim yok.”

“Talya—“

“Uyanana kadar başımda beklediğin için teşekkürler,” diye mırıldandım banyo kapısını kapamadan hemen önce, ardından sırtımı kapıya yasladım ve gözlerim tavanla buluştuğu an nefes almak güçtü artık. Ukte mesajları görmüştü. Kimden geldiğini bilmediğim o mesajlarda

bana edilen hakaretleri, iğrenç hitap şekillerini, geçmişimi, her şeyi— Ukte her şeyi okumuştu. Biliyordu. *Biliyordu*.

Hakkı yoktu. Benim anlatmadığım hiçbir şeyi bilmeye hakkı yoktu.

Çırılçıplak hissediyordum. Hayır. *Kendi isteğim dışında* çırılçıplak soyulmuş gibi hissediyordum. *Aşağılık* hissediyordum. Nasıl böyle bir şey yapabilirdi?

Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulur kurtulmaz kendimi duşa attım, odamın kapısının kapatılma sesini duymuştum hemen suyu açmadan önce. Ukte gitmişti. Belki de biriyle anlaşmam, arkadaş olabilmem mümkün değildi benim; her zaman yerin dibinde hissettiğim bir an buluyordum ve bir daha asla eskisi gibi olamıyordu ilişkimiz. Yürütemiyordum. Hiçbir türlüsünü. Lanetlenmiş gibi hissediyordum. Tek bildiğim iletişimi kesmek, duvarlar örmek ve köprüleri yakmaktı.

Her ne kadar başarılı bir şekilde duş alıp üzerimi değiştirebilmiş olsam da odamdan çıktığım an fark etmiştim ki ağırdan almam gerekiyordu. Ayaklarımın üzerinde yemek odasına varabildiğimde Agnes'i hiç bu kadar şaşkın ve mutlu gördüğümü hatırlamıyordum, keza Albert da dedemin arkasındaki yerinde dikilirken Agnes'a

bakıp dudakları kapalı bir şekilde tebessüm etmişti birkaç saniye. Dedemin bastonuna davranarak ayağa kalkacağı sırada Görkem'in sandalyesinden atlayıp bacaklarıma sarılması ve dedemde çok ciddi bir konuşma gerçekleştiriyormuş gibi soğuk terler döken, gergin aile doktorunun rahat bir nefes almasıyla akşamın geri kalanı sessiz ve sakin geçti. Dedeme sınavlar sebebiyle fazla stres olduğumu söylediğimde ise konu tamamen kapandı.

Tüm akşamı Görkem'in odasında, pastel boyalarıyla bir A3 kağıdına onun portresini çizmekle geçirdim; gece biraz geç yatmak ve benimle beraber resim ödevini yapmak için dedemden izin almıştı. Aslında çizmekten ve boyamaktan hoşlanmadığını ama bana benzer bir yanı olsun diye kendini zorladığını fark etmiştim o akşam çünkü kolunun üzerinde yere uzanıp beni izlemekle harcamıştı tüm vaktini. "Çekmecendeki çizimi gizlice okula götürüp öğretmenime gösterdim. Benim yaptığıma inanmadı. Ben de ben yaptım dememiştim zaten… O gün elma çizecektik. Lara masanın üzerindeki elmayı alıp teneffüste yemiş… Bana dedi ki sakın eve elma götürme… Ben zaten niye öğretmenin elmasını alıp eve götüreyim ki?.. Sonra bir baktım çizimimi çalmış… Neymiş abisine benziyormuş, onun olmalıymış… Benim ablam senin abini n'apsın ki?.."

Görkem'in odamı karıştırıp dalgınlık anımda karaladığım çizimi almış olması bir yana, alıp okula götürmesi beni şok etmişti ama daha da fenası, Lara'nın abisinin gölgesini tanıyıp resim üzerinde hak iddia etmesiydi.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi daha iyi hissediyordum bu yüzden giyinip kahvaltı sofrasına vaktinde indim. Henüz yemek odasına giriyordum ki, masanın bu kadar dolu olmasını beklemediğimden şaşkınlıkla yavaşladı ayaklarım. Masanın başında dedem, bir yanında Akel, Dilara Hanım ve Ukte; diğer yanında ise Tayga ve Görkem oturuyordu. Fakat dedemin öteki yanındaki ilk sandalye boştu, Tayga ikinci sandalyede oturuyordu.

"Tatlım, çok geçmiş olsun, daha iyi misin?" diye sordu Dilara Hanım, ben sandalyeme oturur oturmaz. Dedemin, Dilara Hanım henüz Akel'le evlenmemişken onu ve Ukte'yi evine sokmayı bırak, kahvaltı sofralarına kadar oturtması bana garip geliyordu çünkü her ne kadar bu tamamen normal bir şey olsa da, dedemin yapacağı bir şey değildi. Yılbaşından önceki o sert, dışlayıcı, ağır adama ne olmuştu? Her geçen gün hastalığının daha da ilerlediğinin, ellerindeki morarmaların ve artık bastonla bile ayağa kalkmakta zorlandığının farkındaydım ama yine de…

Dilara Hanım'a verebileceğim en kibar cevabı verdikten sonra dedemi selamladım ve yanına oturdum. Agnes'in bana sıcakları servis ettiği sırada Ukte'yle göz göze gelmiştim, meraklı gözleri yüzümü süzdükten hemen sonra daha fazla gözlerime bakamıyormuş gibi başını önüne çevirmişti. Öğrendiklerini birileriyle paylaşır mıydı? Tayga'yla?

İstemsizce Tayga'ya baktım. Ya buraya gelmeden önce kahvaltısını sağlam yapmıştı ya da buradan kalktıktan sonra ve ilk dersten hemen önce bir kahvaltı planı vardı çünkü tabağındaki sıcaklara dokunmamış, herhangi bir şey almamıştı. Kahvesi soğumuş görünüyordu. Çatal ve bıçağı tertemizdi.

Büyürken aynı sofralara oturduğumuzda çoğu zaman fark etmiştim ki, sanki ailesiyle değil düşmanlarıyla oturuyormuşçasına hiçbir şeye dokunmuyordu. Çocukken yaptığı iğneleyici yorumları bırakmış, tamamen sessizleşmişti. Hiçbir zaman net bir sebep göremesem de ortada, bazen merak ediyordum kafasından ne geçtiğini. Kuzen olduğumuza şüphe yoktu.

Kahvaltıdan sonra Tayga okula gitmek için çıktığında; Dilara Hanım, Akel ve dedem kış bahçesinde konuşuyorlardı ki bir bardak su almak için mutfağa

girdiğimde Ukte'nin telefonuna gömülmüş bir şekilde çöreklerden birini kemirdiğini gördüm. Beni fark etti, Agnes'in kiler odasında kaybolduğunu gördü ve bardağıma suyumu doldururken yanıma doğru ilerledi. "Sana bir şey söylemem lazım."

Omzumun üzerinden ona baktığımda etrafı kontrol ediyordu. "Sen uyurken, telefonunu ilk açtığımda, Gazel henüz odadan çıkmamıştı. Bir anda önüme Hazar'ın geçen hafta maç sonrası attığı mesaj düştü. Talya… mesajı Gazel gördü. O akşam galiba Taverna'daymış Hazar, Gazel çocuğu demir gibi bir yumrukla yere sermiş. Hazar karşılık vermemiş hiç. Tüm okul bunu konuşuyordu. Herkes maçla ilgili olabileceğini söylüyor daha yeni maça çıktıkları için ama… ben mesaj yüzünden olduğunu biliyorum." Gözucuyla Agnes'in mutfağa yeniden girdiğini gördüğünde Ukte, konuşmayı kesti. Ardından Agnes hazırladığı kahve tepsisiyla birlikte kış bahçesine doğru kayboldu.

"Sence de garip değil mi Hazar'ın karşılık vermemesi? Mosmor bir gözle dolaşıyormuş okulunda. Müdür çağırıp ne olduğunu sorunca ara sokakta bir soyguncunun sıkıştırdığını söylemiş bir de… Niye Gazel'i korudu ki? Ben olsam söylerdim, Safir çok önem veriyor biliyorsun şiddet olaylarına—"

Ukte, ona cevap vermediğimi gördüğünde taramalı tüfek gibi konuşmayı kesti ve dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından gözlerini kaçırdı yüzümden. *O sapığın mesajlarını okumuştu* ve *Gazel'in mesajlarımı okumasına da izin vermişti,* öyle mi?

"Gazel sadece Hazar'ın mesajını gördü, başka bir şey görmedi. Yemin ederim—" diyerek açıklama yapmaya çalıştığında suyumu da alıp bir hışımla mutfaktan çıktım ve merdivenlerden hızla odama ilerledim. Hazar ne mesajı atmıştı? Neden mesajlarımı kontrol etmek için bu kadar korkaktım bunca zamandır? Bilincimi kaybettiğim ilk an nasıl hayatımın kontrolünü de kaybedebilmiştim böylesine?

Bugün de evde dinlenmek için raporum olduğundan, bir süre yatağımın içinde kalıp Hazar'ın mesajına boş gözlerle baktım ve Gazel'in neden gidip de ortaokul arkadaşının suratında yumruğunu patlattığını düşündüm. *Gazel Hanvezir tavlanmış, ha? Aferin kızıma.* Maç sonrası soyunma odasındaki tartışmamızdan hemen sonra Gazel'in beni kuytu bir köşeye çektiğini gördüğünde düşündüğü başka bir şey olamazdı zaten. Benim dikkatimi çeken, bunu bir mesajla belirtme ihtiyacı duymasıydı.

Hazar tanıdığım en zeki çocuklardan biriydi ve hiçbir hareketinin boşuna olmadığını, özellikle de konu dış dünyaya geldiğinde; çok iyi biliyordum ama mesajı Gazel'in göreceğini hesap etmiş olması imkânsızdı. Öyleyse neden böyle bir mesaj atmıştı? Düpedüz aşk itirafı yaptığım gecelerin sabahında bile hiçbir şey olmamış, söylediğim hiçbir şeyi duymamış ve yaptığım her şeyi unutmuş gibi davranan bir çocuk neden şimdi her şey bitmişken *uzatıyordu*? Başka insanlara da bir şeyler hissedebileceğimi gördüğü için mi? Sanmıyordum. Hazar çocuk değildi. Çocuklaşabileceği şeyler de hissetmiyordu bana, çok net göstermişti her seferinde bunu.

Akşama doğru daha fazla yatağımda kalamayacağımı düşündüğümden rehberimde Tayga'nın adını buldum ve hiç yapmadığım bir şeyi yaparak, onu aradım; ikinci çalışta açtı. "Lütfen kafana silah dayamadıklarını söyle beni araman için, şu an gerçekten bu seti bırakamam—"

"Spor salonunda mısın?"

"Ev—"

Telefonu suratına kapattıktan hemen sonra üzerimi değiştirdim; tamamı siyah olmak üzere bir spor taytı, spor sütyeni ve body geçirdim üzerime. Birbirine dolanmış

saçlarımı kendine getirdiğim an montumu ve çantamı da alıp merdivenlerden aşağı indim. Albert sesimi duymuş gibi kapının önünde bekliyordu. “Bir yere mi gidiyoruz, hanımefendi?”

“Spora,” diye mırıldandım cevap vermesini beklemeden çıkarken. Bu hâlsizliğimle spor falan yapacağım yoktu, kuzenimin arkadaşlarıyla sporda olduğunu bildiğimden gidiyordum.

Yarım saatten daha kısa bir vakitte Albert beni spor salonuna bıraktığında, “Kendine çok yüklenme,” diye uyarmayı ihmal etmedi hemen araçtan inmeden önce.

Salon popüler bir bölgeye fazlasıyla yakın, özel birkaç katlı bir kompleksti ve girişler, güvenliği sağlamak amaçlı parmak iziyle yapılıyordu. Üyelerin fazlasıyla seçkin insanlardan oluştuğunu ve seçkinlerin önerisi harici yeni üyeler alınmadığını biliyordum çünkü aylar önce buraya kaydımı yaptırmak istediğimde soyadım bile yeterli olmamıştı. *Tayga’nın* kuzenim olduğunu ve buranın bir üyesi olduğunu belirttiğimde ise, ne kadar ciddi olduğumu ve sinirlenmeye başladığımı fark eden görevli; departman menajerine ulaşıp kimliğimi kimbilir kim tarafından doğrulatarak kaydımı saniyeler içinde açmıştı.

Montumu ve çantamı arabada bıraktığımın bilincinde güvenlikten geçip doğrudan ağırlık aletlerinin olduğu salona girdim ve gözlerim etrafı taramaya başladı; her zamanki gibi fazla kalabalık değildi salon ama tanıdık üç kafanın aksine, tanıdık *başka* üç kafayı görmek kesinlikle nefes alacak alan olmadığını düşünmeme yol açmıştı. Meri. Esme. *Leyla*. Leyla'nın ikizlerle arkadaş olduğunu idrak etmem neden bu kadar zordu? Sonuçta doğum günü partisinde pistin tozunu attırdığı biricik dostlarıydı onlar. Ben o kategoride değildim hiçbir zaman ve bunu fark etmem için başımdan aşağı kaynar sular dökülmesini beklemem gerekmişti usluca.

Meri'nin benimle göz göze geldiği an, gözlerini devirerek önümden geçişini izledim. *Sana ne yapsam bilemiyorum Meri.* "Kime baktın, köstebek?"

Seslice nefes verdim. Sakin olmam gerekiyordu. "Seni ilgilendirmez."

"Yoksa dikkatini çekmeye çalışırken biraz aşırıya kaçtığın çocuğu mu arıyorsun? Ne yazık ki, biraz meşgul olabilir kendisi," dedi keyifli bir tonda, hemen önümde durmak için geri gelirken. Kollarını göğsünde birleştirdikten sonra beni baştan aşağı süzmüştü. Memnuniyetsizce baktı

yüzüme. “Gerçi başkalarının erkek arkadaşlarını çalmak senin profesyonel sporundu, değil mi?”

Neyden bahsettiğini sormaya vaktim bile olmadı, Leyla’nın hemen yanında belirdiğini fark ettiğimde. Eğer Leyla’dan bahsediyorsa yalnızca beni güldürebilirdi. Birincisi, Anton’a ilgim yoktu ve o kulübe sadece yapmam gereken şeyi yapmak için girmiştim; ikincisi de, Leyla’nın Gazel’le bir şansı olmadığını anlamak için aptal olmak gerekirdi. Sadece ceketini çaldığı ve ısrarla her yerde giydiği için sinirlerimi bozabiliyordu.

“Ne o bakışlar?” diye sordu Leyla o an, düşüncelerimi bölen bir sesle. “Sen *konuşmaya* başladığından beri bayağı bir hırçınlaştın Talya, farkında mısın? Eskiden çok *uslu*ydun. Otur diyorduk, dizlerinin üzerine bile çöküyordun. *Sus* diyorduk… Gerçi sen *zaten*…” Dudaklarındaki tebessüm midemi bulandırıyordu ki, üzerime doğru yürüdüğünü fark etmemle ağzıma kadar gelen safra tadını yutmak zorunda kaldım. “Zengin ailen sonunda işe yarar bir şeye dökmüş parasını da sana papuç kadar dil satın almış ama o satın alıp kaldırdıkları haberleri *görmem* mi sandın?”

Anton’la çıkan haberlerden bahsediyordu.

Bir anda beni omzumdan ittirdiğinde bunu beklemediğim için geriye sendeledim ama aynı hareketi bir kez daha yapmasına izin vermedim bileğini tutup ittirdiğimde. "Hırslandın, değil mi? İntikam almak istedin benden, o yüzden Anton'a taktın kancayı…—"

"Benim gözümden düşen insanlar için böyle çocukça oyunlara, intikamlara ihtiyacım yok Leyla. Fark etmedin mi hiç *dokunmadım* sana, hiçbir zaman almadım intikam," dedim tok bir sesle lafını keserek, zehirli gözlerle baktığımı ve muhtemelen içindeki öfkeyi tetikleyeceğimi biliyordum ama kendime engel olamıyordum. "Çünkü bu kadarsın sen benim gözümde. *Hiç*sin. Gerek yok. Anladın mı? Gerek yok seninle uğraşmama."

Gözlerinin mavisinin öfkeden bir ateşle yandığını gördüm gözlerimin önünde. Kıpkırmızı kesilmişti. Bunu beklemiyordu. *Değersizlik* ve *yok saymak*, birinin diğerine yapabileceği en korkunç, en acı verici şeylerden biriydi ve çok büyük bir silahtı. Leyla yeni fark ediyordu ki, ben gerçekten ona hiçbir zaman dokunmamıştım. Parmağımı ısıran karınca bile kurtulamamıştı gazabımdan ama *ben Leyla'ya hiçbir zaman dokunmamıştım.*

"Hah," diye bir gülüş kurtuldu dudaklarından ama öfkeden zor nefes alıyordu. "Ne oldu? Seni sevsin diye

altına yattığın çocuk daha iyisini buldu diye sen de kendini Hanvezir'e pazarlamaya mı başladın? Dur tahmin edeyim, yine aynı şey oldu; kalıcı olmadığını fark ettiğin an çıldırdın ve annesinin intihar ettiğini tüm okula yaydın değil mi? Tıpkı Hazar'a Esme'yi ayarlayıp sonra da tüm öfkeni kızdan çıkardığın gibi! Ama Esme sadece *senin* istediğin *şeyi* yapıyordu Talya!" Leyla öfkeyle arkada, birkaç metre geride şokla Leyla'yı dinleyen Esme'yi gösterdiğinde Esme etraftaki bakışlara dayanamıyormuş gibi soyunma odalarına giden koridora koşturdu. "Sen yat kalk, o ciğeri beş para etmezin seni hamile bırakmadığına dua et çünkü bak gör o zaman o paşazade deden yanında mı oluyordu yoksa kıçına tekmeyi basıyor muydu?! Sen Vasilyevlere vâris değil, dış kapının dış mandalısın kızım ve bunu o bunak deden ölüp gittiğinde, başa Tayga'nın babası geçtiğinde ve artık arkandan kirli donlarını toplayacak kimse kalmadığında anlayacaksın!"

Durmuyordu.

Ciğerlerime oksijen diye çektiğim nefesin boğazıma bir hançer gibi saplandığını hissettiğim bir anda işaret parmağını göğsüme öyle bir bastırdı ki Leyla, neredeyse elinde bir bıçak olduğunu ve sapladığını düşünecektim. "Bana gururlu kız ayakları çekme Talya, sakın Anton'a yapıştığını inkâr etme… Haklı ayakları da kesme artık konu

Hazar'a gelince. Kendi kalbini kendin kırdın sen bunu en iyi sen biliyorsun yine. Bok vardı kalp diye atan göğsünde zaten… *Bok*." Çıldırıyormuş gibi saçlarını geriye itti elleriyle, yaşlanan gözleri etrafı bir panik atağın eşiğinde agresifçe süzerken. "Hayatımda duyduğum en acınası şey bu! Acıyorum sana!"

Bir zamanlar *en yakın arkadaşım* dediğiniz insanın sizi aslında hiçbir zaman *dinlemediğini* nasıl anlardınız? Muhtemelen, aldığınız aksiyonların sonuçlarıyla baş başa kaldığınız geceler; kemiklerinizde kurumuş o zehri kazıyarak akıttığınız hâlde her şeyi tane tane anlatarak… kurtulmak ister gibi karanlık bir kuyunun dibinden, çıkmak için çırpınırcasına tırnaklarınızı geçirerek tutunacak hiçbir yerin olmadığı taş duvarlara… *aslında* tüm dünyanızın bir yalan olduğunu ve hepsinden öte sahtekârlığınızı suratınıza vurduğunda insanlarla dolu bir spor salonunun ortasında, değil.

Daha kibar yolları vardı çünkü *seni hiçbir zaman dinlemedim çünkü ağzından çıkan hiçbir kelimenin değeri yok benim için, sen sadece yaptıklarından ibaretsin ve yaptıkların berbat şeyler*, demenin.

"—*ve*, ve hiç utanmadan kopyala yapıştır yaptığın o yarışmanın konusunu açtırma bile bana—"

Ne zaman kendimde güç buldum da sağ elimin bir hışımla kalkarak Leyla'nın sol yanağına inmesine izin verdim, bilmiyordum ama insanın kulak zarını delecek bir sessizlik oldu o an. Her zaman yaptığını yapıyor, özelimi anlatarak yer buluyordu kendine masalarda; Meri'yle bir araya gelişlerini sağlayacak daha iyi bir neden *yoktu*. Leyla bu kadardı işte.

Ben de bu kadardım. Kusursuz bir aptal. *Yabancıları*, olduklarını sandığım insanlar *gibi* görecek ve bunun farkına yıllarca varmayacak kadar kusursuz bir aptal hem de.

Çünkü Leyla haklıydı. Ben uslu bir kızdım.

Artık *değil*.

Meri şokla açılmış gözleri ve yere düşecek gibi duran çenesiyle bir bana, bir Leyla'ya bakıyordu ki hiçbir şey söylemeden yanlarından geçip gittim. Etraftakilerin gözlerini üzerimde hissediyordum ama anın verdiği adrenalin sayesinde hiçbir duygu delip geçemiyordu göğsümden, bu yüzden insanların bakışlarının da bir etkisi yoktu.

Çok değil birkaç saniye öncesine kadar bütün hayatım, geçmişim ve hatalarım bir kasede kaydedilmişçesine sistematik ve olabilecek en sade şekliyle yankılanmıştı bu spor salonunun duvarlarında ve ben şaşırmıyordum bile. Şaşırmıyordum çünkü daha benim etrafımdaki insanların özel alan denilen şeyden haberleri yoktu, Leyla'nın biraz olsun haysiyet sahibi olmasını nasıl bekleyebilirdim ki?

Sessizken her şey daha iyiydi. Sessizken bir hayalettim ve herkes sadece uydurdukları kadar biliyordu bir şeyleri hakkımda. *Şimdi ağzımdan çıkan her bir kelime bana geri dönüyor hançer şeklinde ve kabzayı her seferinde bir zamanlar sevdiğim insanlar tutuyor.*

"Az öncesi için üzgünüm."

Başımı kaldırdığım gibi Esme'yle karşılaşmayı beklemiyordum. Saunanın önündeki koltuklarda oturmuş, kafamı avuçlarımın arasına almış ve zemini izleyerek aklımı sakinleştirmeye çalışıyordum o an. "Neden? Tek bile cümlesi yanlış değildi."

Esme, sarkastik bir şey söylemişim gibi başını hafifçe eğerek *cidden mi* dercesine baktı yüzüme. İkizlerden birinin bu kadar şeytanken, diğerinin bu kadar empati

yeteneği yüksek, iyi ve sakin biri olması beni her seferinde şaşırtıyordu.

Yanıma oturdu ve dirseklerini dizlerine yasladıktan sonra avuç içleriyle oynamaya başladı Esme. Ne konuşmak için yanıma geldiğini biliyordum ama epey bir geç kalmıştı aslında. *Geç kalmıştık.*

Hazar'la ilk tanıştığımda, kitaplardaki gibi bundan sonra her şeyi birlikte yapıp ayrılmaz bir çift olacağımız gibi naif ve toy bir düşünceye kapılmıştım ama *hissedebiliyordum*. Birlikte falan değildik. Yalnızca bir iki hafta boyunca *takılmıştık*. Hazar başkalarıyla da görüşüyordu. Hiçbir kanıtım yoktu, ama *biliyordum*. Bazılarını kandıramazsın. Bazılarını aldatamazsın. Bazılarıyla *oynayamazsın*. Onlar senin oynamana izin verirler sadece, o kadar.

Bu yüzden Esme'den Hazar'a mesaj atmasını rica etmiştim. Bu kadardı. Dakikalar içinde ilerleyen konuşmanın sonunda Hazar ev adresini verip ertesi güne Esme'yle hiç de masum bir gidişatı olmayacak bir plan yaptığında yaşadığım hayal kırıklığı beni aylarca uyutmayacak şey bile değildi; beni aylarca uyutmayacak ve kalp kırıklığından *öldürecek* olan şey, Esme'nin gerçekten o planı sanki benim ricam değilmişçesine bir kenara atıp Hazar'la *gerçekten* takılmasıydı.

Bunu ben yapmıştım. Kendi ellerimle.

“Sorun değil,” diye mırıldandım koltuktan kalkarken, kalktığım an gitmek amacıyla ama Esme’nin de peşimden kalktığını gördüm göz ucuyla.

“Yapmak istememiştim ama… Talya… Kimin Hazar’a *crush*’ı yoktu ki okulda? Belki benimki biraz daha fazlası… Ama sana yemin ederim, sadece meraktan ve sıkıldığımdan yanına gittim… Bana iskambil kartlarını gösterdi ve nasıl—”

“Nasıl dart atılır öğretti,” diye devam ettirdim onu, arkamı dönüp yüzüne bakarken. “Ardından sana kendi yaptığı şaraptan ikram etti, sorun değil sarhoş olmadın bile ama kalmak istiyorsun çünkü evi dünyanın en güvenli yeri. Sabah bir kalkmışsın çalışma masasında. Stanley kupasının içi az sütlü filtre kahve dolu ve orta sehpada, kahvaltıdan önce beş dal sigara. Dart tahtasının olduğu duvar delik deşik ama Hazar Kutlu hiç ıskalar mı? Tabii ki hayır. Iskalayanlar evine gelen *kızlar*. Sürpriz *sürpriz*! *Özel* değildin, *tek* değilsin; olmanın hiçbir yolu yok çünkü ben *her şeyi* denedim inan bana. *Vox Machina* izledin mi bu arada harika bir yapım değil mi? Ya da *Apex* oynamak ister misin benimle gecenin 2’sinde? Ama sadece oyunla

sınırlı kalacağımıza söz veremem… Bak çoraplarıma, pizza dilimleri var. Çok havalı.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Aşık olduğunu mu zannediyorsun? Aşk için yaptığın en gururzuca şey neydi?”

Ben inanmadığım bir Tanrı’ya gecelerce dua ettim.

Tak, tak, tak. Duvara bir çivi çakar gibi acımasızca kalbe vuran çekiç, göğüs kafesindeki bütün naif kemikleri kırar; kırık kemikler her nefesinde, zavallı kurbanın canına batar. Bu yüzden kalpkıranına her sarıldığında yerinden oynar kırık kemikler; iç kanama kaçınılmazdır, eğer acıyı *sahiplenirsen*.

Bir şarkı var. *Seni hecelere böldüm, adına bin defa sövdüm… Yine de ben öldüm.* Öyle işte.

Ama tüm bunlar geçmişte kalmıştı çünkü acı sızan ne kadar kırığım varsa çığlık çığlığa kaynatmıştım her birini, zamanla. Dönüp bakıyordum ve hatırlamıyordum bile artık ne yaptığımı o korkunç zamanlarda. Ne çocukken sesimi kaybettiğimde, ne ailem beni kapı dışarı edercesine tımarhaneye yatırdığında, ne bütün okul bana düşman kesildiğinde, ne kalbim göğsümde binlerce hançer yediğinde ne de sırtımda bıçaklara yer kalmadığında ve insanlar kabzalarından tutup çevirdiklerinde.

Az önce olduğu gibi.

Küllerinden ne doğar, bilmem.

Esme karşımda küçüldü, *küçüldü*. Ne söyleyebileceğini bilmiyordu, ben de düşüncelerini ve kelimelerini toparlayabileceğini düşünmediğimden sauna odasından çıkıp koridora girdim ve katlarda buraya bulmaya geldiğim şeyi aradım.

Birini.
Kendimi kum torbalarının, üç ayrı ring'in ve diğer kas çalıştırma aletlerinin olduğu başka bir salona attığımda etrafta neredeyse kız yoktu. Üzerimdeki bakışlardan dolayı kendimi rahatsız hissediyordum; ta ki, ringlerden birinde boks eldivenleriyle ter içinde dövüşen biri beyaz diğeri siyah kafalı, iki kas kütlesiyle karşılaşana dek.

Lodos'un üzerinde sıfır kol, siyah bir tişört ve şort olmasına rağmen Tayga'nın pürüzsüz gövdesi çıplaktı. Lodos'u kolundan kavradığı gibi omzunun üzerinden yere devirdiğinde "Ha haaa!" diye gülercesine bir ses çıkartarak ayaklarının üzerinde durdu fakat beni gördüğü an dikkati dağıldı. Bu dikkat dağınıklığından faydalanan Lodos, dünyanın en sessiz hareket eden kişisi olarak,

Tayga'nın bileğini bacağıyla kavradığı gibi canlı bir şekilde görmeme rağmen betimleyemeyeceğim kadar karmaşık bir hareketle yüz üstü düşürdüğünde omzunu çıkarırcasına kolunu bloke etmiş ve Tayga'yı kendi merhametine bırakmıştı. Neredeyse ağzım açık kalmıştı.

"Talya," dediğini duydum Tayga'nın, ben ring'e yaklaşırken. Lodos, Tayga'nın sırtındaki dizini gevşetti o an; ve Tayga anında kolunu kurtararak Lodos'u devirdi fakat eldivenlerinden birini çıkardığında, Lodos da saldırı pozisyonunu bırakarak gevşemişti.

Tayga ring iplerine asılarak bana yukarıdan baktı. "Bir daha telefonu suratıma kapatırsan o telefon bir daha sana açılmaz."

Gözlerimi devirdim. Tayga'nın siyah saçları terden sırılsıklamdı, aynı şekilde Lodos'unkiler de öyle. "Gazel nerede?"

"Şey yapmayı düşündün mü, *eee*, elindeki telefonu asıl amacın için kullanmayı, ona buna sormaktansa?" diye sordu alaycı bir tonla. Bunu yapmamıştım çünkü direkt karşısına çıkarak hesap sormak istiyordum.

Araya girdi Lodos, sıkıldığını belli eder bir ifade vardı yüzünde. *Bir an önce git,* diyordu resmen bana. "Kapalı havuzda yalnızdı en son."

Her ne kadar bana sinir olduğunu bilsem de, Lodos'a teşekkür ederek geldiğimden çok daha hızlı adımlarla ring salonunu terk ettiğimde; Lodos ve Tayga arkamda anında dövüşmeye geri dönmüşlerdi bile. Salonda Leyla'yla atışmamın yankılarını buradan çıkmadan duyacaklarına ve her şeyi öğreneceklerine emindim. Tayga'yla konuşmak o zaman çok daha sinir bozucu bir hâl alacaktı şüphesiz.

Kapalı havuzun kapısını açarken içimin gıcıklanmasına engel olamadım, en son okulun havuzuna gittiğimde sessiz bir yerde öğlen yemeğimi yiyeceğimi ummuştum ama beni havuza itip kurulanmak için girdiğim soyunma odasını üzerime kilitlemişlerdi. Üstelik üzerinden iki gün geçmişti ve ben hâlâ Meri'ye dokunmamıştım. Ona yapabileceğim en kötü şeyin doğrudan ailesini etkileyecek olması beni sinirlendiriyordu çünkü Gazel'le de böyle olmuştu; onun canını yakmak istemiştim, tüm ailesi etkilenmişti. Lara hakkında düşünmek istemiyordum bile. Duymuş olabilir miydi?

Omuzlarıma çöken ağırlıkla birlikte havuza girdiğimde birinin yüzdüğünü gördüm yalnızca. Sanki artık yalnız

olmadığını koca olimpik havuzda fark etmiş gibi yüzeye çıktığında gözlüklerini çıkardı, ardından kenara doğru yüzdü ve gözlükleriyle bonesini zemine bıraktı. Saçlarını savurup yüzünü sildiğinde gözlerini açmıştı. "O üzerindekilerle rahat yüzebileceğini sanmıyorum."

"Yüzmeye gelmedim."

Tam önünde dikilmiştim. Sudan çıkarıp hemen önümde zemine yasladığı an kollarını, su damlalarının üzerinden aktığı kol kaslarına baktım ve ardından ıslanmış kirpiklerine değdi ilk gözlerim, yüzüne çevirdiğim an bakışlarımı. Sanki az önce suratıma eski en yakın arkadaşımdan Osmanlı tokadı yememiş, *neredeyse-sevgilim*le takılıp bir de pişkin pişkin karşıma geçerek onu sevdiğini eski bir dosttan dinlememiş gibi dertsizce, sakince süzüyordum Gazel Hanvezir'in suda netleşen çikolata kahvesi gözlerini, ıslanmış kumral saç tutamlarını ve pürüzsüz görünen kızarmış dudaklarını. Arkama bile bakmadan koşmalı, *çıkmalıydım* buradan; *derhâl*, biliyordum ama kaldım. Neden, neden, *neden* bu kadar aşağıdan tamamen benim merhametimdeymiş gibi görünüyordu ve davul gibi çalıyordu kalbim göğsümde?

"O zaman?" diye sordu Gazel, tek kaşı havalanırken.

“*Benim* telefonuma gelen bir mesajı okuyup üzerine kendinde sinirlenecek, mesajın sahibine yumruğunu geçirecek *haddi* nereden bulduğunu—”

Ama hiçbir zaman cevabımı tamamlayamadım. Gazel daha fazla dinlemek istemiyormuş gibi gözlerimin önünde bacağıma uzanıp beni tepesinden havuza fırlattığında çığlık atmaya vaktim olmamıştı bile. İnsan bir haftada kaç kez havuza fırlatılabilirdi?

Omurgamı kilitleyen bir sinirle yüzeye çıktığım an, ellerimi suya vurdum ve “Yeter ama ya!” diye bağırdım. Gözlerimi açabildiğim ilk an Gazel’i aramıştım ama yoktu. Şaşkınlıkla suda aşağı kaydığım an tam karşımda olduğunu gördüm, gözlerimi sonuna kadar açmıştım; beni belimden kavradığı gibi kendine çekti ve saniyeler içinde sırtımı havuzun duvarına yaslanmış hâlde buldum. Ardından birlikte suyun yüzeyine çıktık, resmen oksijen için *dileniyordum* saçlarımı yüzümden çekerken.

Ben nefes nefese, kendimi sakinleştirmeye çalışırken Gazel karşımda hiç zorlanmamış gibi izliyordu beni. “Senin *sorunun* ne?!” diye bağırdım suratına, sesim salonda yankılanırken.

Tereddüt etmedi bile. “Sensin.”

Ağzım açık kalmıştı. “İkimiz de mesajının doğru olmadığını biliyoruz, o zaman canını sıkan neydi de—“

“Ne yapmışım?”

“Taverna’da!”

“Öyle mi olmuş?” Gözleri kısıldı, kafasını hafifçe yana eğdi o an. O ana dek, bana ne kadar yakın olduğunun farkında değildim bile. Bir eli belimin hemen yanından duvara yaslı olduğu için hareket ettikçe kolu belime değiyordu ve diğer eli de boynumun yanından yaslıydı havuz duvarına. Beni *kafeslemişti*.

“Benimle dalga geçiyorsun şu an,” diye mırıldandım dişlerimin arasından. “Hakkın yoktu, Gazel.”

“Hak mı?” Hafifçe tebessüm etti. “Kimin neye hakkı vardı, bahsedecek olursak eğer konuşması gereken son kişi sensin Talya.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Haklıydı*.

“*Eski* sevgiline gelirsek,” diye devam etti lafına, her ne kadar dilimin ucunda olsa da *sevgili değildik,* cevabı.

“Canımı sıkan bir tınısı vardı o mesajın. Ayrıca mesajın öznesi de ben olduğum için, bu da bana bir tepki verme hakkı doğuruyor olmalı otomatik olarak, ne dersin?”

Kahretsin. *Haklıydı*. Neden her seferinde haklıymış gibi geliyordu? Beni manipüle mi ediyordu? Ama hayır, o zaman baskı altında hisseder ve benim istemediğim, karşı tarafın da tam istediği gibi sonrasında pişman olacağım şeyler yapardım. Halbuki rahattım. Öyle hissettirmemişti hiçbir zaman. Ve Gazel *sadece* haklıydı.

“*Onun* yüzünden mi mesajına cevap vermeyenlerin numaralarını rehberinden siliyorsun Talya? Bu yüzden onun numarası da kayıtlı değil?” sorusu beni kendime getirdi. Utanç anında dövmeye başlamıştı göğsümü ıslak tahtayla, unuttun sandığın geçmiş bir anda belirebiliyordu çünkü hafıza kesende sanki orayı hiç terk etmemiş gibi. Sanki unutmak için çabaladığın geceler bir *hiç*miş gibi.

Utanç. Birine mesaj atmış olmanın utancı. *Bir şeyler hissettiğin* birine mesaj atmış olmanın… *Cevap gelmeyecek* birine.

Cevap vermezler diye insanlara mesaj atmıyordum. Açmazlar diye insanları aramıyordum. Telefondan ve rehberimde kayıtlı olan bütün numaralardan nefret

ediyordum. Ve inkâr edemezdim; *Gazel Hanvezir, alkol döküp zımbaladığım ne kadar yaram varsa çıplak elleriyle açıyordu.*

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldandım göz temasımızı keserek durduğum yerde dönerken, planım avuçlarımı yaslayıp kendimi yukarı kaldırmak ve bu lanet havuzdan çıkmaktı ama Gazel tek eliyle belimden çevirerek bana engel oldu.

Başımı yeniden önüme çevirdiğim an burun burunaydık. "İlgilendirsin."

"Başvurabileceğin herhangi bir departman yok konuyla ilgili."

"Kurarız."

"Beni dinliyor musun bile?"

"Ağzından çıkan *her* kelimeyi."

"Gazel," dedim son bir kez, savunma duvarımı inşa etmeye çalışırken ama elimi uzattığım her tuğlayı kapıp uzaklara fırlatıyordu.

Bana bir nefes kadar yakın dudaklarına bakabiliyordum sadece, onun bakışları da aşağı kaymıştı. “Seni öpebilir miyim?”

“Hayır,” diye cevapladım tereddüt etmeden ama sesim o kadar kısık çıkmıştı ki. Başımı çeviriyordum ama baş hareketlerimi bile takip ediyor, araya mesafe girmesine izin vermiyordu. Savunma hattım zayıflıyordu gittikçe.

“Sadece… bıraksan kafanın içinde ne dönüyorsa, bir kez olsun,” diye fısıldadığında kalbim ağzımda atıyordu diye. Belime değen kolunu çektiğini hissettim ama saniyeler içinde avucu belime yaslandı nefesimi kesen bir temasla. “Ve ne istiyorsan, onu yapsan…”

“Denedim. Kötü bitti,” diye mırıldandım istemsizce. Dürüst bir cevaptı. Benden beklenmeyecek kadar dürüst. *Ne yapıyordum?*

Gazel’in dudaklarının kıvrıldığını gördüm. “Güzel.”

“Güzel mi?” Şaşkınlıkla ağzım açıldı o an, gözlerine baktım.

“Güzel, *bitmesi*,” diye tekrar etti yeniden, bacaklarımın arasına giriyordu. “Benimle daha önce tanışmış olsaydın, *benden sonra* onu tanıyamazdın. Talya, *sonrası* olmazdı.”

Çeneme kadar gelen suda dudaklarım, ne söyleyebileceğimi daha fazla bilmiyormuşçasına aralandığında Gazel’in bunu bir davet olarak algılayacağını düşünmemiştim ama dilini ağzımın içinde hissettiğim an bütün dünya karardı. Belimdeki eli, tenimi arıyormuşçasına kumaşın altına sızdığında nereye tutunacağını bilemeyen ellerim suyun içinde karnına yapıştılar; parmaklarımı açarak sanki tek seferde tüm göğsüne dokunabilecekmişim gibi yukarı çıkardım onları ve parmaklarımın arasındaki dalgalanmaları hissettim. Teni sertti. Suyun klorunun kokusu yerine Gazel’den gelen, üzerine sinmiş parfümünün elma ve tarçın notalarını soluyordum.

Bacaklarım havalandılar, belinin iki yanında kendilerine yer bulurken; bir avucum omzuna tutunurken diğerini ensesine yasladığımda ona karşılık verdiğimin farkında değildim bile. Nasıl farkında olmazdım? Sanki her geçen günden antrenmanlıymışız gibi birbirimize, ben hiç düşünemeyeceğim kadar yeni ama tanıdık bir hisle; o ise beni tüketircesine…

Beni kendi bedeniyle duvara sıkıştırdığında saçlarının arasından geçirdiğim parmaklar tutamlara sarıldı o an ve istemsizce çekiştirdiğimde öpücüklerinin arasında kaybolan boğuk bir inilti duydum. Ardından Gazel'in eli boğazıma yaslandı ve hafifçe sıktı, baş parmağı çeneme değiyordu; ardından alt dudağıma yasladı ve nefeslerimiz o bir santim bile olmayan mesafede kayboldu.

"Sikerler *sonrasını* da, *öncesini* de," diye fısıldadığında, bir kolu yılan gibi tamamen belime yaslıydı bu yüzden birlikte nefes alıp veriyorduk. İdrak reseptörlerim çalışmadığı için sözlerini anlıyordum sadece, herhangi bir yere değmiyordu kafamın içinde. Sadece dudakları vardı. Sadece nefesi vardı. Sadece bedenime yaslı bedeni ve—

Kapı büyük bir gürültüyle sonuna kadar açıldığı an tüm gücümle göğsünden ittirdim ve suyun dibine battım birkaç saniye, ardından yüzeye çıktığım an yuttuğum suyu tükürdüm ve şaşkın bakışlarım sesin geldiği tarafa çevrildi; bir kız, sarışın, spor kıyafetleri ve ceketiyle elleri belinde dikiliyordu. Alev saçan gözleri doğrudan havuza çevriliydi, bana bakmıyordu bile.

"Üyeliğimi mi iptal ettirdin?!"

Bu kızı tanıyordum. *Belya Petrova.* Gazel'in onu aldatan, eski sevgilisiydi. Aynı spor salonuna mı gidiyorlardı? Daha önce görmemiştim onu burada, denk gelmemiş olmalıydık… Gerçi Gazel'le de denk gelmezdik.

Gazel'in kolunun hemen yanımdan havuzun kenarına yaslandığını gördüm, yüzündeki suyu sildi eliyle ve kapıya baktı. Yüzünde daha çok… bıkkın sayılabilecek bir ifade vardı. *Ne?* "Evet. Başka bir yer bul."

"Hayır!" dedi hiddetle nefes alıp verirken, gözlerini Gazel'in yüzünden çekmiyordu. Yüzü hemen yanımdaydı. Onu ittirmeme rağmen *yine* yanıma gelmişti.

"Belya," dedi o an Gazel sakince, ardından Belya'yla göz teması kurduğundan emin oldu. "*Bedeli* bu. Sen bilirsin."

Belya'nın dudakları şaşkınca aralandı o an, ardından bakışları yere çevrildi ve çatık kaşlarının ardından hızlıca bir karar vermeye çalışıyormuş gibi baktı etrafa. Kabul etmiş gibiydi, çünkü omuzları çöktüğünde dönüp arkasına bile bakmadan kapıyı da çarparak çıktı.

Pekâlâ.

Avuçlarımı havuzun kenarına yaslayarak kendimi yukarı çektim, oturduktan hemen sonra saçlarımdaki suyu sıktım ve ayağa kalktım o an. “Eski sevgilinin de buraya geldiğini bilmiyordum.”

“Yeni başlamış,” diye cevapladı Gazel beni o an. Hâlâ sudaydı. “Nereye?”

“Eve,” diye yanıtladım onu. Kapıya yönelmiştim ama son bir kez dönüp bakmaktan alıkoyamadım kendimi. Gazel biraz sonra gelecek şeyi bekliyormuşçasına bakıyordu bana. “Ne tür hastalıklı bir oyun oynuyorsun benimle bilmiyorum. İstediğini yap Gazel, istediğin şekilde çıkar acısını yaptığımın… ama *bu şekilde* olmaz. Buna izin *vermem*.” Ardından çatık kaşlarının ardında anlamsızca bana bakan yakışıklı suratını o salonda bıraktım ve dışarı çıktım.

Bunun bir oyun olduğunu biliyordum. O da kalbimle oynadığını biliyordu. Bunun fazla acımasızca olduğundan haberi yok muydu yoksa gerçekten hiçbir zaman kimseyi sevmemiş miydi? Belki de Belya Petrova’yla ilişkileri düşündüğüm gibi değildi, ne de olsa birbirlerini burada görüyorlardı ve birbirlerine yardımcı oldukları konular vardı hâlâ…

Kafam darmaduman hâlde, soyunma odalarından bir havlu alıp çıkışa yürüdüm o an. Neyse ki telefonum suya dayanıklı olduğu için çalışıyordu ve Albert'ı arayıp beni almasını söyleyebilirdim.

Eğer spor salonunun girişinin önündeki Audi'den çıkan Anton Adelardi'yi görmeseydim.

Üzerinde kolları geriye sıyrılmış beyaz bir gömlek ve koyu kahve bir pantolon vardı; altın saati, boynundaki zincir ve tüm göğsünü kapladığını açık düğmelerinden fark edebildiğim dövmeleriyle sembolü olduğu şeyi yansıtıyordu tam da. *İtalyan mafyası.* Ve beni gördüğü an, doğrudan üzerime gelen adımları tek bir şeyi kanıtlıyordu; Anton Adelardi gerçekten *buradaydı* ve *benim için* buradaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlığımı gizleyerek, saçımı kuruluyordum elimdeki havluyla. Gazel havuzdaydı ama Tayga ya da Lodos… İkisinden birinin buralarda olma ihtimali var mıydı? Anton'u görürlerse sonunun iyi biteceğini düşünmüyordum.

Anton iki eli cebinde, hemen önümde durdu o an. "Senin için geldim. Konuşmamız gereken şeyler var."

“Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok.” Telefonumu çıkardım cebimden, ardından ekranı havluya sildikten sorna rehberime girdim Albert’ı aramak için.

Telefonum bir anda elimden çekildiğinde “Nasıl bir his?” diye sordu Anton, ardından ekrana şöyle bir bakıp bana geri uzattı. Gözlerimin içine bakıyordu. “*Dinlenmeyen* bir telefona sahip olmak.”

Yutkundum. *Biliyordu*. Nasıl? Gazel bunun için *Il Cielo*’da ortalığı karıştırmamış mıydı?

“Biliyorum, evet. Ayrıca bunu sana Akel Vasilyev’in yaptırdığını da biliyorum. Peki sen *neden*, biliyor musun Talya?” Oldukça sakin bir tavrı vardı Anton’un, her ne kadar dürüst olduğunu düşünmek istesem de bir yanım anne babamın katilleri olduğunu bağırıyordu içimde. *Unutmamam* gerektiğini. “Tüm samimiyetimle, anne ve babanı kaybettiğin için üzgünüm. Ama bunun seni Vasilyev safında çok daha güçlü bir pozisyona getirdiğini inkâr edemezsin çünkü bir potansiyel *vâris* daha *elendi*,” diye devam ettiğinde istemsizce çatılmıştı kaşlarım. Babamın ölümü yarasa yarasa Akel’e yarardı ama amcam *asla* böyle bir yapmazdı. “Düşmanın değilim. Hiçbir zaman olmadım da. Öte yandan birbirimizin çıkarlarını gözetebileceğimiz konular olduğunu düşünüyorum.”

Aracını işaret etti gözleriyle. “Şehir içinde işlek bir yerde kahve içebiliriz hâlâ, değil mi?”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"EKMEK KIRINTILARI"

Tori Amos, Bells For Her

Albert'a beni bir saat sonra bulunduğum lokasyondan almasını söylediğimde Anton'un arabasının ön koltuğunda, pencereden ilerlediğimiz kalabalık caddeyi süzüyordum. Beni metrekare başına on insan düşecek kadar kalabalık bir yere getirmişti çünkü insan içinde olmak istediğimi söylemiştim ona, eğer bu konuşmayı

yapacaksak. “*Hay hay,*” diyerek aracının ön kapısını açtığımda ilk yaptığım şey Albert’a canlı lokasyon atmak ve Anton’a yalnızca bir saatim olduğunu söylemek olmuştu.

Bağcığı açılan spor ayakkabımı bağlamak için öne eğilmem imkânsızdı, bu yüzden bir ara dizimi kendime doğru çektim ve bağcıklarımı bağladım sıkıca ama yanlışlıkla torpidoya çarptığımda ve kapağı aniden açıldığında Anton’un ilginç sayılabilecek bir hızla uzanıp kapattığını düşünmeden edemedim. Torpidosunda neden kırmızı reçeteli bir ağrı kesici vardı?

“Eğer yine fotoğrafımızı çekerlerse—“

“Buranın kitlesi tarafından tanınmak için Tiktok’ta dans ediyor ya da Instagram’da makyaj malzemesi satıyor olman lazım,” diyerek böldü beni Anton, ardından dar bir ara sokağa park etti arabayı ve bana döndü. “Hadi.”

Garipti. *Il Cielo*’daki tavırları tamamen ortadan kaybolmuştu, sanki orada üzerine başka bir kimlik giyiyordu ve şu anki hâli uğraşmadığı, *öylece* olduğu hâliydi.

Parmaklarımla açmıştım yol boyunca saçlarımı biraz olsun taramak adına. Fön çekmediğim için kalın bukleler hâlinde kurumuşlardı. Neyse ki üzerimdeki takım da kumaşı sayesinde çabucak kurumuştu Anton'un köklediği sıcak klima sayesinde.

Dışarı çıktığımda kollarımı göğsümde birleştirdim ve Anton'un kapısını açtığı kafeden içeri girdim. Üç katlı, zincir olduğunu bildiğim kafenin bütün masaları doluydu neredeyse ama en azından kasada sıra yoktu. Zengin ve köklü bir İtalyan ailenin vârisiyle, böyle işlek ve kalabalık bir kafeye gelmek garipti. Her şey garipti. *Anton* garipti.

"Hoş geldiniz, siparişiniz?"

Dikkatimi önüme çevirdiğim an Anton'un sorar bakışlarını üzerimde hissettim bu yüzden doğrudan kasada siparişleri alan kıza baktım. Koyu kahve saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve normale göre fazla koyu bir renk gözleri vardı. Hatta siyahtı. Kim siyah lens takardı ki?

"Kafeinsiz sade bir kahve alacağım, çok az laktozsuz süt ekleyebilirsiniz," diye yanıtladım onu. Hızlıca hareket eden elleri bir karton bardakta doğru işaretlemeleri yaptı ve tezgâh üzerinde kaydırarak baristaya ittirdi.

“Siz?”

Anton siparişini verirken baristanın tezgâhına ilerledim. Bir moda şovundan fırlamış gibi görünen, kumral, oldukça uzun boylu bir çocuk hızlıca hazırladığı kahvemi tezgâhta tıpkı az önce kasiyer kızın yaptığı gibi önüme ittirdiğinde “Az sütlü, kafeinsiz kahve,” dedi tok bir sesle.

Anton’un kahvesine başlamıştı ki tereddütle bakan gözlerimle uzandım kahveye. “Laktozsuz, değil mi?”

Barista hazırladığı espresso shot’ı bırakmadan bana anlık bir bakış attı. “Laktozsuz.”

Yüzüme bakmamıştı bile.

Kahvemden bir yudum aldım Anton ödemeyi yapıp çabucak hazırlanan kahvesini alırken. Gözleriyle ileride, en arkada ve en köşedeki masayı işaret ettiğinde itiraz etmeden seri adımlarla masaya geçtim ve kalabalığa sırtımı vererek oturdum. Anton karşıma geçmişti. “Matematik problemi gibi kahve siparişi vermek nedir görmüş oldum.”

Siparişimin karmaşık olduğunu mu düşünüyordu? “Kız arkadaşlarından hiçbiri yulaf sütlü, tek shot vanilya şuruplu,

az sıcak, kremalı, tarçınlı *white chocolate mocha* sipariş etmedi mi yanında yani?"

Anton'un suratı tamamen buruştu kahvesinin kapağını açıp cüzdanını ve araba anahtarlarını masanın üzerine bırakırken. "Kimya formüllerini bile avucunun içine yazan adama söylüyorsun bunu lisedeyken."

Gazel hatırlardı. Neden bilmiyordum ama kahveyi nasıl içtiğimi biliyordu bir şekilde ve yanımdayken bunu belirtmekten çekinmiyordu. Eğer bolca şeker, çikolata ve krema içeren o içeceklerden birini sürekli içiyor olsaydım da— *Talya.* Yapmamalıydım.

Alışmamalıydım.

Düşünmemeliydim.

Hayal falan kurmamalıydım.

"Kaç yaşındasın sen?"

Anton sade kahvesinden bir yudum aldıktan sonra ela gözlerini üzerime çevirdi ve kaşları havalandı. "Mekânıma girmek için Shakespeare okuyup Eymen'i ayartarak

telefonumu aşırmak için kendini kucağıma atıyorsun ama beni araştırmadığını mı söylüyorsun?"

Omuz silktim gözlerimi uzaklaklara çevirirken pencereden.

"Yirmi," diye yanıtladı beni. "Sen?"

Çatık kaşlarımın ardından baktım ona. "On dokuz. Ama bunu biliyorsun?"

Anton'un dudakları kıvrıldı o an. "Biliyorum, Talya. Ayrıca bunun yalnızca nüfus cüzdanında yazan yaşın olduğunu da biliyorum."

"Neyden bahsediyorsun sen?"

"İlginç," diye mırıldandı Anton o an, gözleri etrafta geziniyordu. Ardından yüzüme çevrildi. "Kim olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Bu da aile içinde dönen hiçbir şeyden haberin olmadığı anlamına gelir. Dedenin vereceği davetteki rolün dâhil."

"Pekâlâ. Saçmalamaya devam edeceksen kalkıyorum, hiçbir şey anlattığın yok," diye homurdanarak doğruldum ama elini uzatıp bileğimden yakaladı ve göz teması kurdu.

“Sakin ol, hiçbir şey anlamadığının farkındayım,” dedi oldukça tok bir sesle Anton, o elini bileğimden çekerken ben de yerime geri oturdum. “Sana olabildiğince samimi olacağım, bu yüzden dost olduğumuzu düşünmene izin veremem. *Değiliz* Talya. Ama sana ihtiyacım olduğunu da inkâr etmeyeceğim. Anne ve babanı kaybettiğin akşam asıl saldırı, görüştükleri kişilere yapılmıştı fakat ailen de nasiplerini aldılar. O geceden beri hiçbir şey aynı değil. Ailemin katiller olduğunu düşünüyor olabilirsin ama hiçbir Adelardi gözünü kırpmaz, *aile mirâsı* söz konusu olduğunda. Bırak herhangi bir yabancıyı, kendilerini *diri diri* yakarlar. Tıpkı *senin* ailen gibi.”

Suratımdaki bütün ifade tuzla buz olurken bana ne söylediğini daha iyi idrak edebilmek amacıyla masanın üzerine doğru eğildim ve ağzım açık, gözlerinin içine baktım bir süre. Gözüm seyiriyordu. “Sen benim, ailemin, *yanlışlıkla* öldürüldüğünü mü söylüyorsun şu an bana?”

“*Fiyasko*, değil mi?” Parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi Anton. “Dinle, yapabileceğin hiçbir şey yok. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bütün emirler doğrudan Sicilya’dan geliyor. Bu yüzden halam, Elena; Sulhi Vasilyev’le olan tüm anlaşmalarını feshetti ve her şeyden elimizi ayağımızı çektik. Daha fazla sorun istemiyoruz. Ama amcan, Talya; Akel Vasilyev rahat durmuyor. Bizimle

ateşlemeye çalışıyor bombanın fitilini," diye devam etti Anton lafına. "Çok kolay çıkar o kıvılcım. *Çok* kolay."

Haddine inanamıyordum. "Benim *ailemi* öldürdünüz ve hâlâ kolayca ateşlenecek bir fitilden mi bahsediyorsun bana burada? Amcam ne yapıyorsa haklı. Ailem *ne* yapıyorsa haklı." Başımı çevirdim. "Buraya boşuna geldim. Bana verebileceğin hiçbir şey yok."

"Dedene *doğum belgeni* sor," dedi o an Anton, birkaç saniye süren bir sessizliğin ardından.

Ciddi olup olmadığını anlayabilmek için suratına baktım. "Bu neyi kanıtlayacak?"

Anton'un bakışları o an, arkama kaydığında gözlerini yukarı kaldırmış ve bunu bekliyormuşçasına bakıyordu. "Her şeyin sebebini."

Kaşlarım çatıldı. Anton'un neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrimin olmaması bir yana, kafamı da oldukça karıştırmıştı. Geriye yaslandığımda sandalyemin hemen arkasında biri olduğunu fark ettim, gözucuyla gölgesine baktığımda sertçe yutkunmuş ve gözlerimi kapatmıştım. *Tarçın ve elma*. Beni nasıl bulmuştu? "Arkamda, değil mi?"

Anton’un gözleri üzerime çevrildi seslice nefes verirken.

Kafamı yukarı kaldırıp tepemde dikilen, bana yukarıdan bakan Gazel’in çikolata kahveleriyle göz göze geldiğimde ellerini sandalyemin iki yanına yaslayarak üzerime eğildiğini fark etmemiştim. Bana çatık kaşlarının ardından baktıktan sonra, yan masanın sandalyesini çekti ve yanıma oturdu.

Duş almıştı, üzerinde bir jean ve ceket vardı. “Sohbetinizi böldüm ama,” dedi geriye yaslanıp seslice nefes verirken, doğrudan Anton’a bakıyordu. “Çok da konuşacak bir şeyiniz olduğunu sanmıyorum o yüzden sorun olmasa gerek.”

Anton baygın bakışlarını Gazel’in üzerine çevirdiğinde aslında dışarıdan ne kadar sakin görünse de masanın üzerinden atlayıp Gazel’e kafa atmak istiyormuş gibi duruyordu. “Sorun yok,” diye homurdandı ayağa kalkıp masanın üzerindeki eşyalarını alırken, ardından gözleri üzerime değdi ve bu konuşma henüz burada bitmemiş gibi baktı. *Kesinlikle* bitmemişti.

Anton’un nasıl ailem hakkında bu kadar bilgiye sahip olduğunu *düşündüğünü* merak ediyordum., bu yüzden kalkıp kafeden çıkana dek gözlerimi üzerinden çekmedim.

Başım sağa dönük olduğundan en sonunda göz göze geldiğim ise Gazel olmuştu. “Antrenmanın bitti sanırım.”

“Yanlış,” dedi bir soluk verirken, kolunu sandalyenin arkasına yaslamış ve bedenini bana çevirmişti. “Adelardi piçiyle aynı masada iki eski dost gibi neden kahve içtiğini açıklayacaktın.”

“*Seni* igilendirmez.” Kalktığım an Albert’a beni alması için mesaj atacaktım ki, aniden Gazel’in burayı nasıl bulduğuna dair bir aydınlanma yaşadım kafenin ortasında. İstemsizce güldüm sinirden, ardından dönüp ona baktığımda karşımda dikiliyor ve bana üstten bakıyordu. Tıpkı bunca yıl boyunca ne zaman karşılaşsak yaptığı gibi. “Albert’ı satın almış olamazsın.”

“Ortak çıkarlarımız var diyelim bir konuda,” dedi elleri ceplerinde.

“Neymiş bu konu?”

“Sen.” Dudakları kapalı bir şekilde kıvrıldı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. “Taksiyle dönerim,” diye homurdandım çıkışa yürürken. Başımı çevirdiğim an kapıdan çıkana çek gördüğüm

manzara hemen peşimden gelen bir Gazel Hanvezir değildi; önce baristanın üzerimizdeki bakışlarını fark ettim, ardından Gazel ona başıyla selam verir gibi baktığında şaşkınlıktan o an kafeden giren birine çarpmıştım. Barista gülümsedi ve işine geri döndü. Bense birinin kollarının arasındaydım.

"Cennetten düştün herhâlde kollarıma," diyen ses *kesinlikle* tanıdık birine ait değildi ve *kesinlikle* bir erkeğe aitti. Önüme döndüğüm gibi, yirmilerindeki bir esmer çocuğun kollarımdaki ellerini hissettim ve geri çekildim.

"Pardon, önüme bakmıyordum," diye mırıldandım yanından geçip çıkacakken kafeden ama önümü kesti.

Suratında piyango kazanmış gibi bir ifade vardı. "Önüne bakmadığın için teşekkür edebilirim."

Gözlerim kısıldı. "Gerek yok. Çekilir misin?"

"Belki numaranı alırsam," diye cevapladı beni. Kaşları havalanmıştı ve otuz iki diş sırıtıyordu. "Ya da Instagram?"

Bıkkınca verdim nefesimi, omuzlarımın çöktüğünü hissetmiştim. Bir erkeğin *hayır*'dan anlaması neden bu kadar zordu? Ne söylemem gerekiyordu? Kollarımı

göğsümde birleştirmiş, solundan çıkacağım sırada çocuk tekrar önüme geçtiğinde ve bundan zevk alır bir ifadeyle güldüğünde dönüp güvenlik görevlisine söylemek üzereydim ki bir an gördüğüm çocuğun keyifli gülüşüyken, bir an sonra görebildiğim yalnızca bir deri ceketin sırtı oldu.

"*Çekil*, dedi," diye mırıldandı Gazel, bir eli çocuğun omzuna konarken. Kenara çekilmiştim görebilmek için çünkü bir kafa boyu uzundu ondan. "Duymadın herhâlde," diye ekledi ardından, gayet sakin bir sesle fakat tınısı farklıydı.

Çocuğun suratındaki ifade anında dağıldı. Bana bakmadı bile. Boğazını temizledi ve "Duymamışım, pardon," dedikten sonra yanımızdan geçip gitti. Kafeye girmemişti bile, kafeden direkt *çıkmıştı*.

Sinirle çıktım kafeden ve caddeden aşağı yürümeye başladım o an, ta ki bileğimi kavrayan el tanıdık bir his uyandırana dek içimde. Bir saniye caddeden aşağı yürüyorken, bir saniye sonra tam tersi yöne yürüyordum ve oldukça sakin ara sokaklardan birine girmiştik. İlerideki tanıdık arabayı fark ettiğim an Gazel'in elini silkeledim ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Neye sinirlendin yine?” diye sordu bir an durduğunda, arabanın kilidini açmıştı bu yüzden ön kapıya ilerledim. Taksiyle uğraşamayacaktım. Yirmi dakika sonra evdeydim, *ve bu saçmalıktan da uzakta*.

“Talya,” dedi Gazel bir kez daha, açtığım kapıyı kapatıp önümde dikildiğinde ve elini arabaya yaslayıp yüzüme eğildi. “Ne oldu?”

“Niye *hayır*’dan anlamıyor senin türün?!” Elini ittirdim çenemi yukarı kaldıran, ardından başımı kaldırıp gözlerine baktım doğrudan. “Niye illa bir başka *erkek* olmak zorunda denklemde?” Kapıyı yeniden açtım, bu sefer kendimi koltuğa atıp emniyet kemerimi takarken Gazel hiçbir şey söylemedi. Kapımı kapattı, ardından dolanıp içeri geçti.

“Birincisi, kapıdan giren dangalak benim *türüm* değil,” dedi birkaç dakika sonra, ara sokaktan ve o cadddenin kalabalığından çıktığımızda. Ne durumda olduğumu kontrol etmek istercesine dönüp incelemişti yüzümü. “Vücut dilinden *gerçekten* istemediğini anlayamayan bir aptal,” diye devam etti ardından. “İkincisi, asıl *hayır*’dan *anlamayan* kim?”

Omuz silktim. “Genel. Eski okulumdan da zorlayanlar vardı. Her birine sevgilim olduğunu söylemem gerekti rahat bırakmaları için.”

Gazel neredeyse frene basıyordu ve bir kazaya sebep oluyordu ki emniyet kemerime kalana dek bir gücün beni öne atılmaktan kurtardığını hissettim; başımı eğdiğimde Gazel’in kolu karnımdaydı ve beni koltuğuma bastırıyordu, ardından dikiz aynasına bir bakış attıktan hemen sonra gaza bastı ve kornaya asılan arkamızdaki aracı geride bıraktı. “Dikkat etsene—”

“*Erkekler* senden *uzak dursunlar* diye etrafındakilere *sevgilin* olduğunu söyleyip durdun, öyle mi, *akıllı* seni?” diyerek lafımı böldüğünde, çatılmış kaşlarıyla bir bakış attı ve alayla bir soluk verdi o an. Beni tebrik edeceğini düşünmüştüm ama resmen sinirlendiğini belli ediyordu. *Neden?*

“Sorun ne?” Kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Sorun şu ki, *akıllı*,” diye mırıldandığında “Bana şunu demeyi kes—” diye homurdandım ama yeniden lafımı kesti. “Hiç düşündün mü başka daha *kimleri* kendinden uzaklaştırdığını böyle yalan dedikodular yayarak etrafta?” Dönüp bana baktığında, güneşin vurduğu kahve gözleri

fazlasıyla sıcak bir renk gibi görünüyordu. Ardından ilk çalışta telefonunu açtı ve Tayga'nın ismini gördüm aracın ekranında.

Ben Gazel'in neyi imâ ettiğini algılamaya çalışırken, Tayga birkaç saniye konuşmadan önce beklemişti. "Arabaya bağlıyım değil mi yine?"

"Devam et," diye cevapladı Gazel onu, boş yolda sol şeride geçip hızını iyice artırırken. Dirseğimi pencereye yaslamış, elimle yüzümü sıvazlıyordum.

"Paketi aldın mı?"

"Paket dediğin kanlı canlı *insan*, *kuzenin* oluyorum," diye homurdandım buruşturduğum yüzümle sanki karşı karşıyaymışız da görebilecekmiş gibi ekrana bakarken.

Tayga'nın sesi her ne kadar sakin olsa da içten içe Anton'la buluştuğum için öfkeliydi o da. "O zaman *kanlı canlı* insan gibi davran, omuzlarının üzerinde taşıdığı kafasının içinde *akıl* olan hani." Arkadan tok bir kapı sesi geldi, bir aracın kapısının kapatılması gibi, ardından "Kama'da buluşalım," diye ekledi ve çağrıyı sonlandırdı.

Bir küfür mırıldandım ağzımın içinde o an, bakışlarımı pencereden dışarıya çevirerek. Eve gitmiyorduk. Çevreyoluna sapmış ve bir dağ yoluna girmiştik. *Kama* evine gidiyorduk.

"Aklım almıyor o pezevenkle oturup karışılıklı kahve içtiğine," dedi bir süre sonra Gazel, tükürür bir sesle.

Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde yalnızca profilini görebildim. Çenesini sıktığı için yanakları içeri göçmüştü ve bir kaya gibi sert ifadesi yalnızca yola odaklıydı. "Çok da keyifliydi," diye homurdandım önüme dönerek. *Gözümü açtı.* En azından artık düşündüğümden daha geniş çapta bir şeylerin döndüğünü biliyordum aile içinde ve öfkeliydim, öfkeliydim çünkü bir yabancı bile bunlardan haberdardı ama ben o evde yaşıyor olmama rağmen bir aptal gibi yalnızca ders çalışmış ve okula gidip gelmiştim bunca zaman.

Gazel direksiyonu hız kesmeden sola kırdığında neredeyse kapıya yapışıyordum ki iki elimle de tutunacak bir yer buldum, ufak bir çığlık kopmuştu boğazımdan. "Ne yapıyorsun?!"

“Sürüyorum, eve,” diye mırıldandı ağzının içinde, gayet sakin bir şekilde. Bu şekilde mi hoşnut olmadığını söylüyordu yani?

Albert’ın Gazel’e konumumu haber verdiğine inanamıyordum. Sadakati konusunda şüphelerim vardı artık, her neredeyse onu ilk gördüğümde sağlam bir konuşma gerçekleştirmem gerekecekti.

Kama evinin güvenliği demir kapıları tanıdık plakaya açtığında uzun zaman sonra ilk defa geliyordum buraya ve son gördüğüm hâlinden eser kalmamıştı. Çöpler, balonlar ve her tarafı boyayan kırmızı kandan tamamen arınmış ve temizlenmişti etraf. Baharın yaklaşmasıyla hafiften yeşillenmeye bile başlamıştı bahçe.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda Gazel’in el frenini çekmesini bile beklememiştim. Verandayı geçip merdivenleri hızlıca adımladım ve önce zili çalıp ardından kapıyı ardı ardına yumruklamaya başladım sabırsızca. Saniyeler içinde kapının diğer ucunda beliren adım seslerinin ardından nihayet kapı açıldığında, karşımda beyaz bir tişört ve pantolonunu giymiş; spor salonundaki hâlinden eser olmayan bir Lodos dikiliyordu. Muhtemelen kapıya uyguladığım taciz sebebiyle irite olmuştu çünkü bütün hisleri suratından okunuyordu ilk defa.

Gazel'in arkamdan bir adımı, üç adımıma denk bir hızla geldiğini gördüm koridora dalıp doğrudan salona ilerlerken. Tayga koltuklardan birine oturmuş, sırtını geriye yaslamış ve başını geriye atmış bir şekilde tavanı izliyordu. Geldiğimi gördü fakat gözlerini üzerime çevirmekten başka bir şey yapmadı. "Yeni erkek arkadaşının düşman bir İtalyan ailesinden olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Kaç yaşındayım ben?" Ellerim belimde, karşısına dikildim o an.

Tayga sorduğum soru zihninde çok başka bir yere ulaşmış ve derisine işlemiş gibi kaşlarını çattı ve doğruldu aniden. "Neden bunu soruyorsun?"

"O güvenlik şirketinin sahibi ne öğrendi de annemle babamı da yanında öldürdüler?" diye sorduğumda bu sefer, Gazel de Lodos'la birlikte salona giriyordu. Kollarını göğsünde birleştirip pencere kenarına yaslandığında yalnızca izlemeye başladı, Lodos biraz daha uzaklaşmıştı.

"Anton piçi sana ne söyledi tam olarak?"

"Neden *düşman* deyip durduğunuz o İtalyan ailesinin evladı Anton *piçi* benden daha çok şey biliyor ailem

hakkında, Tayga? Ha? *Neden?*" *Nasıl* doğum belgemi sormamı isteyebiliyor benden? "Anne babamı öldürdükleri hâlde, karşıma geçmiş pişkin pişkin, her şeyden ellerini kollarını çektiklerini ve uslu durmamızı söyleyebiliyor? Ne bu? Sus payı mı? Bu ne demek oluyor açıkla! Hafta sonu olacak davette nasıl bir rolüm olacak onu da. Elbet biliyorsundur. Her şeyi biliyorsun," diye devam ettim karşıma dikilip benimle burun buruna geldiğinde, tıslar gibi çıkıyordu sesim artık. "Şu kibirli bakışlarının altında ne varsa, Tayga, *açıkla*."

Derin mavi gözleri kısıldı bir an, meydan okumamı öylece kabul etmeyecekti tabii ki. "Yoksa?"

"Yoksa senin veremediğin cevabı almak için geri dönerim ve Anton'la içtiğim yalnızca bir kahve olmaz," diye cevapladım sanki yer varmışçasına daha da üzerine giderken ama burnumdan soluyordum. Dumanlar çıkıyordu sanki kulaklarımdan.

Gazel'in yaklaştığını göremedim bile kolumdan beni sertçe geri çekip kendime getirene kadar. "Geç şuraya otur," dedi dişlerinin arasından, itiraz edecektim ancak Tayga'yı da omzundan ittirip koltuğa geri oturttuğunu gördüm. "Sen de kendine gel," diye söylendi ağzının içinde, ardından başında dikildi kollarını göğsünde

birleştirerek. Bana biraz daha konuşursam beni bileklerimden bodruma zincirleyecekmiş gibi bakıyordu.

Yapacağından korktuğumdan değil ama daha fazla tersleşirsem istediğim cevapları burada asla alamayacağımdan geçip oturdum koltuğun kol kenarına, ardından Gazel'in öfkeli suratından çekebildiğim an bakışlarımı; Tayga'ya baktım. Ensesine yaslı bir eli, ardından siyah saçlarından geçirdi ve başını kaldırıp bana baktı. Dirseklerini dizlerine yaslamıştı. "Güvenlik şirketini komple yok ettiler, birkaç yıldır onlarla çalışıyorlardı. Sadece sahipleri değil, ilgilisi kim varsa silindi izleri dünya üzerinden," diye mırıldandım yüzünü sıvazlarken. Ardından başını kaldırdı. "Neden, bilmiyoruz. Adelardilerle ilgili olduğunu biliyoruz sadece. Babam dahî bilmiyor, Talya. Zaten bu yüzden ellerini ayaklarını her şeyden çekip kayıplara karışmayı tercih ettiler piyasada. Düşün arkasındaki nedenin ne kadar büyük bir şey olduğunu."

Yani bir sebepten, güvenlik şirketi ve şirketle ilgisi olan herkes yeryüzünden silinmişti; ailem ise o akşam onlarla yemekte olduğu için mi yok edilmişti?

"Argün'ün bunca zamandır perde arkasından dedemin direktiflerini uyguladığı ve o akşam yemekte onlara eşlik

eden ailenin sadece arkadaşları olmadığı ortada, Sulhi'nin konu Adelardi olduğunda rahat durduğu görülmemiş," diye devam etti ardından. "Benim tahminim, piyasayla oynatıp şirketi sürekli zarara uğratan, adımızı komple silmek isteyen Adelardileri tek seferde ortadan kaldırabilecek kadar büyük bir kumar oynadı Argün Vasilyev ve kaybetti o gece. Emir yukarıdan geldi, Sicilya'dan, çünkü oradaki söz hakkı Dante'de. Anton'un babası. Aile mirası için yaptıklarını söyleyip duruyorlar ama *sikerler*, sebebi yok daha ortada. Koca iki aileyi sildiler. Bir anlaşma vardı… Dünyanın dört bir yanındaki eski geleneklere göre birlik içinde yönetilen tüm ailelerin imzaladığı. Üyelere *dokunamazsın*. Maddelerden birkaçını birden ihlâl ettiler ve daha da ileri gitmemek için sessiz olmamızı söylüyorlar. Sen durur muydun?"

"Asla," diye tısladım anlattıklarını idrak edebildiğim an. Dedemin başında olduğu ailemizin, derin işlerle uğraştığını ve keskin aile kurallarımızın eski geleneklere göre belirlendiğini biliyordum. Lodos'la Tayga'yı en başında birbirine bağlayan da, benim dedeme bir noktada sadakatten çok itaat etmemin sebebi de buydu.

"Aileler saf tutuyor, davette de bunu çok net bir şekilde göreceğiz. Özellikle de katılmayacak olanlar ve hâlâ bir karar aşamasında olanlarla," dedi tok bir sesle o an,

Lodos. Hemen Tayga'nın oturduğu koltuğun arkasındaydı ve hiçbir duygu barındırmayan, boş, buz mavisi gözleri üzerime çevrilmişti.

"Anton seninle bir bağ kurmaya çalışıyor çünkü zayıf halka olduğunu düşünüyor," dedi o an Gazel. Kanımı kaynatacak kelimeleri biliyor, özenle seçiyor, yan yana getirmekten çekinmiyordu resmen. "*Öyle* misin?"

Çatık kaşlarımın ardından alev alev yanan gözlerimi Lodos'tan Tayga'ya, ardından Gazel'e çevirdim. "Öyle *görünüyor* olabilirim," diye cevapladım onu, istemsizce tek kaşım havalanmıştı saniyelik. "Ama bu bir *zayıflık* değil, *silah* olabilir sadece."

Gazel sesini çıkarmadan, alaycı bir ifadeyle, dudaklarını *aferin kızıma,* diye oynattığında ağzım açık dudaklarına bakakaldım; ardından gözlerine çıkardım bakışlarımı ve birkaç kez göz kırpıştırdım yeni idrak edercesine. Hazar'ın attığı mesaja *gönderme* yapıyordu.

"Doğum belgesi olayını dedene sor," diye homurdandı ardından Tayga, ayağa kalkarken. "Anton piçinin de yeterince bilgi sahibi olduğunu düşünmüyorum, tek sahip olduğu ekmek kırıntıları onları da önüne atıp seni tetiklemekten çekinmiyor." Ardından salondan çıktı.

Lodos'un telefonunun titreşim sesi hemen ardından odada duyulduğunda onun da çıktığını gördüm, böylece kenarına oturduğum koltuktan kaydım ve yüzümü sıvazladım sertçe, bu sefer koltuğa oturarak. Bu ne demek oluyordu? Dedemin hatası mıydı anne ve babamın ölümü? Fazla mı ileri gitmişti Adelardi ailesiyle?

"Senin her zaman fazla bilgin olduğunu düşünmüşümdür Adelardiler hakkında," diye mırıldandım başımı kaldırdığımda, pozisyonunu hiç bozmadan ayakta beni izleyen Gazel'e bakarak. Şömine yanıyordu bu yüzden yüzüne yansıyan alevlerin ışığı gözlerinin rengine ayrı bir boyut katmıştı. "Dedemin onlarla alıp veremediği ne? Biliyor musun?"

Gazel'in alev rengine dönen bakışları şömine ateşine değdi önce, ardından üzerime çevrildi. "Babaanneni hatırlıyor musun, Talya?"

Bu beklemediğim soru karşısında oturduğum yerde doğruldum ve geriye yaslandım, bir süre bakışlarım etrafta gezindi hatırlamaya çalışırken. Ben çok küçükken öldüğünü, bu yüzden hatırlayamadığımı biliyordum sadece; birkaç fotoğraftan tanıyordum yüzünü… "Pek sayılmaz."

“Eski bir mesele olduğunu biliyorum sadece, bu kadar,” diye mırıldandı ardından Gazel. Belki de Tayga’ya sormalıydım ama sanırım evden çıkmıştı ve nereye gittiğini bilmiyordum…

Akşamın ilerleyen saatlerinde çenemi kolluğuna yasladığım kollarımın arasına gömmüş, şömine ateşini izleyerek kafamdaki düşünceleri toparlamaya çalışarak geçirdim. Gözlerim yavaş yavaş kapanırken Gazel oradaydı, biraz kestirmenin bir sorun olmayacağını kendime söylediğim an gözlerim bir süre açılmamak üzere kapandılar. Başımın altına bir yastık konulduğunu ve üzerime bir battaniye örtüldüğünü hissettim karanlığa tamamen teslim olmadan önce.

Kama evinde vakit öğlendi. Nereden bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum işte, çünkü kahvaltı sofrası tamamen kaldırılmıştı ve büyükler arka bahçede kahve içiyorlardı sohbet ederken… Annemin gözünün içine bakarak dedemin önündeki tabaktan bir çikolatalı kurabiye kaptığımda bana laf edemeyeceğini biliyordum, daha sonra acısını fena çıkaracağını da. “Talya!” diye seslendi bana gözlerini belerterek tatlı bir şekilde ama sonrası acı olacaktı.

Kurabiyenin tamamını ağzıma sıkıştırdım ve hızlıca çiğneyip yolladım mideme. Hiçbir zaman keyfini çıkaramazdım. Ya hemen yemeliydim ya da elimden alınırdı.

"Bir tane ister misin?"

Sarışın bebeğin önündeki Barbie evine gözlerim dalmıştı ki yanımda beliren, kahverengi pantolonlu ve çizgili gömlekli çocuğa baktım. "Sen yine mi geldin?" diye sordum ellerimi belime koyarak. Annem ne zaman sinirlense ellerini beline koyardı ve ben çok korkardım. Bu çocuğun da benden korkması gerekiyordu. Onun yüzünden diğer herkes bana hastalıklıymışım gibi bakıyor, asla yaklaşmıyordu.

"O ne?" diye sordum ardından, elindeki renkli küçük bir şeylerle dolu altın paketi gördüğümde.

"Jelibon," diye cevapladı beni, paketi uzatırken. "Bir tane al, ödeşelim."

"Nasıl ödeşeceğiz bu plastik şeylerle? Yeniyor mu bunlar?" Elimi uzatıp bir tane aldım. Ayıcığa benziyordu. Kırmızıydı.

“Yeşiller en güzelleri,” dedi çocuk, ardından bir yeşil ayıcık alıp avucumun içine bıraktı ve kırmızıyı yedi.

Gözümün önünde çiğneyip yuttuğunu gördüğüm için, yeşil ayıcığı dilimin üzerine bıraktım ve emdim birkaç saniye. Meyve suluydu. Ardından çiğnedim. Bir kez. İki kez. Birkaç kez. Tadı güzeldi. Gözlerim kocaman açılırken çocuğun elindeki pakete uzandım ama kolunu uzağa kaldırmıştı. “Ne yapıyorsun? Dur! Hepsini alamazsın!”

“Alırım!”

“Bırak!”

“Ver şunu bakayım!”

Bahçenin ortasında iki yerinden tutmuş çekiştiriyorduk ki, bir anda paket yırtıldı orta yerinden. Şaşkınlıkla başımızı kaldırdık ve üzerimize yağan ayıcıklara baktık; şimdi hepsi yerdeydi. Hepsi pislenmişti.

“Al işte!” diye bağırdı çocuk, ayağını bir hınçla yere vururken. “Şu yaptığına bak! Lanetli misin nesin kızım sen?!”

Ardından çocuk öfkeyle ayrıldı yanımdan. Ben dizlerimin üzerine çökerek ağladım. Bir gece önce yağmur yağdığından toprak ıslaktı ve beyaz kilotlu çorabım çamur olmuştu, bu yüzden annem tuvalette üzerimi değiştirirken kulaklarımı çekti ve kabarmış saçlarımı çok sert ördü. Neden onunki gibi düz, sarı saçlarım yoktu da simsiyahlardı ve kabarıyorlardı? Sanki beş kişinin saçını almışlardı da kafama dikmişler gibiydi. Başa çıkılmıyorlardı. Annem haklıydı.

Çocuk da haklıydı. Lanetliydim ben.

Gecenin bir vakti, içimdeki o garip hisle uykumdan uyandığımda salondaki tek ışık bahçedeki aydınlatmaların ışığıydı; saatin sabahın 5'i olduğunu gördüm, ardından üzerimdeki battaniyeyi kaldırarak doğruldum. Benden başka hiç kimse yoktu etrafta.

Ayaklarım yere bastıkları an salonun dışına yürüdüm, koridorda ilerledim; neden bilmiyordum ama içimden bir ses bodrum katına inmemi söylüyordu ve ben düşünmek için bile olsa durmuyordum. Merdivenlerden indim, bir kat daha inmek istedim ama bir kat daha aşağısı olmadığını biliyordum; sağa dönüp ilerlemek istedim ama orada yalnızca koca bir duvar vardı. Avuçlarımı yasladığım duvara kulağımı da dayadığımda, ne duymayı beklediğimi

bilmiyordum ama duvarın arkasında hiçbir şey yoktu. Sadece *toprak*.

“Talya?”

İrkilerek geri çekildim, ardından etrafıma baktım. Ses yukarıdan gelmişti. “Gazel?”

“Ne yapıyorsun orada?” diye sorduğunda merdivenlerden birkaç adım indi. Burada olduğunu bilmiyordum… Gittiğini düşünmüştüm. Uyandığımda salonda değildi ne de olsa.

“Ben, bilmiyorum…” Hiçbir fikrim yokmuşçasına önce avuçlarıma, ardından etrafa baktım. “Beni eve bırakabilir misin?”

❧

“O kadar mutlu olacaklar ki…” Ukte, market arabasından çıkardığı bir başka mini suluboya setine bakarken hayallere dalmış, mutluluktan otuz iki diş sırıtıyordu. “*Çooook* mutlu olacaklar!” dedi sevinçle, arabada kalan defterleri ve fırçaları da kasa bandına koyarken. Kasanın

diğer ucunda ben, kasiyerin barkodunu okuttuğu ürünleri poşetliyordum.

Okul çıkışı karşılaştığımızda Ukte o kadar üzgün görünüyordu ki istemsizce ayaklarım beni yanına götürmüştü, ona nasıl olduğunu sormuştum, belki bir kahve içebilirdik… Geçenlerde bahsettiği, işaret dilini öğrendiği yetimhaneye gitmeyi teklif ettiğinde bu fikre her ne kadar sıcak yaklaşmadığımı belirtme ihtiyacı duysam da kolumdan tutup Albert'ın sürdüğü Mercedes'in arkasına atmıştı beni ve adresi vermişti.

Mesajlarımı okumasından ikimiz de mevzu bahis açmıyorduk ve açıkçası her şeyden uzakta bir şeyler yapmanın iyi geleceğini düşünüyordum. Yol boyunca bana çocuklarla çekildiği fotoğrafları göstermiş ve birkaçını tanıtmıştı.

Özel bir sınıftı, işitme ve konuşma engelli çocukların toplandığı. Yaşları 6 ve 12 arasında değişen çocuklar, kimsesizlerdi ve yurt 18 yaşlarına gelene kadar tüm ihtiyaçlarını karşılıyordu. Ukte'ye ders veren hocaları oldukça yaşlı bir hanımefendiydi fakat çok tatlı birine benziyordu, öte yandan yurt müdürü için aynı şeyi söyleyememişti Ukte.

Sanat malzemeleri satan büyük bir kırtasiyede durduğumuzda onlara suluboya hediye edebileceğimi düşünmüştüm, eğer resim çizmeyi de öğreteceksem. Ne de olsa dedemin verdiği kredi kartı ne güne duruyordu, değil mi?

Yurt, şehrin kenar mahallelerinden birinde, oldukça güzel ve kiliseye benzer mimarisiyle tarihi eser sayılabilecek bir binadaydı. Bahçeden içeri girdiğimizde etrafta oyun oynayan çocuklar gördüm, hepsi kat kat giyinmişti ve kahkahalar atıyorlardı. Köşede bir çocuk, hüngür hüngür ağlarken öğretmeni veya dadısı olduğunu düşündüğüm bir kadın onu teselli ediyordu önünde diz çökmüş bir şekilde.

Ön kapının basamaklarını aştık, ardından oldukça geniş ve sesinizin yankı yaptığı yüksek tavanlı bir hole girdik.

Ukte, bizi getiren Albert'a buraya kadar poşetleri taşıdığı için teşekkür ederek poşetleri elinden almaya çalıştığında Albert ona vermedi. Seslice nefes vererek ve Albert'a bir bakış attım. Bana dümdüz bakıyordu. Sabah evden çıkmadan önce ona neden Gazel'e konumumu söylediğini sorduğumda da dümdüz bakmış ve "Gerekliydi," demişti. Adam *dümdüzdü*.

“Pekâlâ, o zaman… Soldaki kapı,” diyerek eliyle işaret etti Ukte, biz sola yönelirken Albert da takip etmişti.

Ukte kapıyı açtığı an, onu gören çocukların çığlıklarını duydum; dört bir yana dağılmış sayıları bir düzineyi geçen çocuklar bir anda Ukte’ye sarıldıklarında, yeterli alan olmadığından her biri bir diğerinin üzerine kapanmıştı.

İçeride ikili ranzalar, üzerine koparılmış kağıtlara çizilmiş resimler yapıştırılmış masalar vardı yalnızca; koca camları kapatan beyaz perdeler zaman içerisinde sararmış ve yırtılmıştı, ayrıca tam ortada birleştirilmiş birkaç boyası soyulmuş masa ile kırık sandalyeler vardı.

“Sizi biriyle tanıştırmak istiyorum,” dedi Ukte, çocuklara sarıldıktan sonra geri çekilip önlerinde çömelirken. Aynı zamanda elleriyle işaret etmeyi de unutmamıştı. Harfleri ayrı ayrı göstererek, ismimi çocuklara gösterdiğinde bir an onlarca gözü üzerimde hissettim ve bakışlarımı etraftan çekip çocukların üzerine çevirdim.

Onlar bana baktılar, ben onlara. Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez onlar gibi. Soluk fakat renkli kazaklar, tişört üstüne tişörtler, eski olduğu belli olan yamalı süveterler giyinmişlerdi. Neredeyse bütün kızların saçları uzun ve

örülüydü. Hepsinin kocaman gözleri, meraklı bakışları vardı ve benden bir şey söylememi bekliyorlardı.

"Merhaba," dedim işaret diliyle, en sonunda, gerginliğimi iyi bir şekilde saklayabildiğimi düşünmüyordum.

Çocuklar benim gibi ardı ardına birkaç kez göz kırptılar. Gergince Ukte'ye baktım, ardından Albert'a; ikisi de beni izliyordu.

Alt dudağımı dişledim. Ardından Albert'ın elindeki poşetlerden ikisini aldım ve önüme bıraktım. *"Resim yapmak isteyen?"*

Ukte'yi ilk fark edip ona ilk sarılan, saçları iki yandan örgülü, gökkuşağı desenli bir kazak ve kot etek giyen kırmızı rugan ayakkabılı kız; diğerlerinin sessizliğine ve tepkisizliğine rağmen öne çıktı ve ufak adımlarla yanıma yürüdü o an. En cesurları o'ydu. Poşetlerin önünde durduğunda küçüklüğüne hayret etmiştim çünkü bez bebeklere benziyordu, onu bez bebeklerle dolu bir rafa oturtsak ve hareket etmemesini söylesek muhtemelen dikkat çekmezdi.

Önünde çömeldim ve poşetin içinden çıkardığım bir suluboya defteriyle suluboya setini ona uzattım. Çenesini

göğsüne yapıştırmış, dik dik bakıyordu elimdekilere. Israrla biraz daha ileriye uzattığımda, iki eliyle suluboya setini defterin üzerine koyup kaptı ve arkasına bile bakmadan masalardan birine doğru depar attı.

Kahkaha attım Ukte'ye bakarak, o da gülüyordu. Albert'ın bile gülümsediğini fark etmiştim.

Ardından diğer çocuklar hemen sıraya girdiler. Bir şey dağıtılırken sıra yapmaları gerektiği onlara öğretilmiş gibi, kolay bir şekilde sıra oluşturmalarına hayret etmiştim setleri dağıtırken; sokakta veya başka bir sınıfta bir şey dağıtılıyor olsaydı muhtemelen kargaşa çıkardı.

"Ukte? Ah, geldin mi fıstığım?"

Yaşlı bir hanımefendinin sesini duydum son üç çocuğa da setini verirken. Albert artan poşeti kenara koymuş ve kenara çekilmişti ellerini önünde birleştirerek, dedem her etrafta olduğunda yaptığı gibi.

Ayağa kalktığımda, Ukte'ye işaret dili derslerini verdiğini arabada öğrendiğim kadın ona sarılıyordu. Tanışmak için yanına yürüdüğümde gözleri parlayarak bana baktı, ellerini açtı. "Bu nedir yahu? Gözlerim bayram ediyor bugün, bir değil iki dünya güzeli ziyarete gelmiş," dedi kocaman

gülümseyerek. “Hoş geldin kızım, ben Devran. Bu sınıfın annesiyim, her biriyle ben ilgileniyorum.”

“Yalnızca siz mi?” diye sordum kollarını açtığı için kendimi ona sarılırken bulduğumda.

Devran Hanım güldü. “Tabii, eğitimlerinden sorumlu öğretmenler geliyor arada fakat çoğunlukla evet, yalnızca ben ilgileniyorum.” Suluboya paketlerini açan, fırçaları karıştıran çocukları masaların başında gördüğünde minnettar hissettiği belliydi. “Ukte, fıstığım benim, çok mutlu ediyorsun çocukları,” dedi minnettar bir ses tonuyla, elini omzuna koyup sıvazlarken. “Bugün nasıl bir oyun hazırladın bakalım?”

“Bugün Talya’yı getirdim,” dedi Ukte, o ana dek kendimi tanıtmayı unuttuğumu fark etmemiştim. “Talya çok yetenekli resimler konusunda. Çocuklara suluboya ve resim defterlerini o aldı.”

Devran Hanım 1.60 boylarında, saçlarında beyazlamamış tel kalmamış, çiçekli kahverengi uzun bir kumaş elbise üzerine baklava desenli kendisine oldukça büyük gelen bir hırka giyinmiş; oldukça sade görünümlü bir kadındı. Sanıyorum ki yaşı 60 vardı. İpli gözlüklerinin altından, cebinden çıkardığı kullanılmış peçeteyle dolan gözlerini

silerek titreyen dudaklarını gizlediğinde “Ya ama Devran kadın—“ diyerek kocaman sarıldı Ukte, kadına. “Niye ağlıyorsun yine? Ben sana ağlamayı yasaklamadım mı?”

“Çocuğum benim, ne güzel yüreğin var,” diyordu Devran Hanım, Ukte’nin sırtını sıvazlarken, ayrıca bana bakıyordu. “Senin de, içinin güzelliği yüzüne vurmuş güzel kızım,” diye devam etti. Çenem kasılmıştı ve dudaklarım titriyordu o an, ağlamak istemiştim. Aslında böyle sahnelerden nefret ediyordum ve ömrüm boyunca kaçmaya çalışmıştım ama işte, şimdi buradaydım… “Kaç kere dedim gelme her hafta, bekliyor çocuklar, alışmasınlar diye de dinletemedim. Bir de arkadaşını getirmiş…”

Duygusal bir andı. *Hayır*— benim, nasıl davranmam gerektiğini bilmediğimden öylece orada dikildiğim *başka bir* duygusal andı. Ukte beni pozisyonlara sokup duruyordu. Hiç beklemediğim anlarda sarılıyor, yüzüme ne kadar bencil olduğumu bağıracağını sandığım başka bir anda nasıl olduğumu soruyor, bir daha yüzümü görmek istemediğini düşündüğüm sırada çıkışa plan yapıyor ve beni hayatına dâhil ediyordu. Şimdi de hiç beklemediğim bir yerden vurmuştu beni, ailesiyle aynı evde *yalnız başına* büyümek zorunda bırakılmış bir *çocuğu* kimsesizler yurduna getirmişti *öyle* mi? Ne yaptığını *bilmiyordu* bile.

Soğuk, taştan, kırık kalbimi altı fokur fokur kaynayan bir kazanda kaynatıyor ve yumuşatmaya çalışıyordu.

Hiç sahip olmadığım o arkadaş oluyordu bana.

Küçükken çizdiğim resimlerde yanıma annemi babamı değil, başka bir çocuğu çizerdim ben; dedem sorduğunda *arkadaşım* derdim, ama benim arkadaşım *yoktu*.

Birlikte büyüseydik eğer, *olurdu*. Bunu fark etmek bana yalnızca acı veriyordu.

Çocuklara kağıt bardaklar dağıttık Ukte'yle birlikte, içlerine su doldurduk. Resim defterlerine bir Ukte, bir ben; çiçekler çizdik, ardından kendi defterlerimizde nasıl boyamamız gerektiğini gösterdik. Ukte de benden gölgeleme tekniği kapmaya çalışıyor, üstüne başına boya suyu damlatıyordu ama çok eğleniyordu.

Çocuklar bir sonraki sayfalarına *ev* çizdiler. Bacasından duman tüten, iki pencereli ve bir kapılı bir ev. Dört duvar bir çatı *ev*. Kimisi çatısına kar, kimisi kapının önüne bisiklet çizdi; defterleri kontrol ederken fark etmiştim ki, kızlar sırayla saçlarını Ukte'ye ördürüyorlardı. Ukte kucağına oturtturduğu kızların saçlarını çok ciddi bir iş

yapıyormuşçasına bir dikkatle örüyor ve yanaklarından makas alıp masalarına gönderiyordu onları.

Trafik saati yaklaştığında ve Ukte'nin annesi Dilara Hanım, onu akşam yemeği için aradığında artık gitme vakti gelmişti fakat çocuklar çok üzgün görünüyorlardı. Bir sonraki sefer de Ukte'yle birlikte geleceğimi söylediğimde, Ukte dâhil herkes çığlıklarla zıplayarak bu sefer bana sarılmışlardı; öyle ki tek kişilik yataklardan birinin üzerine düşmüştüm ağırlıktan ama hiç bu kadar içten güldüğümü hatırlamıyordum. Tabii ki buraya tekrar gelecektim. Tabii ki burada tekrar, tekrar, *tekrar* gelecektim.

Ruhum *beslenmiş* hissediyordu.

Benim evim de 19 yıl bana *kimsesizler yurduydu* ne de olsa.

Ama benim odam sıcaktı, perdelerim temiz ve ütülüydü, her zaman mevsime uygun kıyafetlerim vardı üzerimde. Sırf canımı sıktığı, kirlendiği, ıslandığı için çöpe atma lüksüne sahiptim üstelik onları. Sokaklardaki kıyafet kutularına atmıyor, bir yere bağışlamıyordum ki üstelik; öylece çöpe atıyordum. Şehir çöplüğüne gidiyordu. Kullanılamaz hâle geliyordu.

Devran Hanım bize ofisinde kahve ikram etmek istediğini söylediğinde on beş dakikamızı sohbete ayırdık. Ukte, Devran Hanım'a benim kekemeliğim sebebiyle işaret dili öğrendiğini fakat yakın zamanda tedavi gördüğüm için o günleri geride bıraktığımı anlattı; Devran Hanım ise, ilk suluboya ve defter setini almak için yanıma gelen örgülü saçlı kızın da kekeme olduğunu, onu bulduklarından beri konuşmayı reddettiğini…

Adı Parya'ydı. Onu bir çöpte bulanlar koymuştu adını. Anlamı, *hiçbir toplumsal sınıftan olmayan, her türlü haklardan yoksun olan.* Daha çok küçüktü. Görkem'den bile küçüktü. Yaşıtlarına göre bile *küçücüktü.*

Kalbimin göğüs kafesimde katlanıp, büzülerek iyice küçüldüğünü hissetmiştim ve o koltuğa gömülmüştüm sanki iyice. Parya daha küçücüktü. Parya'yı *çöpe* atmışlardı. Duyabiliyor ve konuşabiliyordu ama konuşmayı reddediyordu. Defterine çizdiğim çiçeği sadece kırmızı rengine boyuyor ve fırçayı tutan elleri her daim titriyordu.

Ukte, Devran Hanım'dan çok daha önce istediği bir fotoğrafı alıp ders kitabının arasına koyarak çantasına attığında Albert arabadan getirdiği büyük, siyah şemsiyeyle birlikte girişte bekliyordu.

Son bir kez dönüp çocukların ardında olduğu kapıya baktığımda, kapının aralık olduğunu fark ettim. “Yemeğe bize gelsene? Annem yine döktürmüş belli ki,” diye soruyordu benim kapı aralığından bir minikle göz göze geldiğim esnada. Parya minik elini kapıya yaslamış, aralıktan tek gözüyle bakıyordu bana. Onu gördüğümü fark ettiği an geri çekildi ve kapıyı kapattı. İstemsizce gülümsedim.

Dilara Hanım ve Ukte, şehrin göbeğindeki oldukça büyük bir rezidansın çatı katında kalıyorlardı. İki kişi için oldukça geniş ve lüks olan bu evin sahibinin muhtemelen Akel Vasilyev, yani amcam olduğunu anlamak zor değildi; tabii ki âşık olduğu kadın ve kızını son derece güvenlikli, çatısına istediği an helikopter indirebileceği bir *penthouse*'a kapatmıştı.

Kapıdan giren Ukte'nin ardında beni de gördüğünde mutfaktan koştura koştura gelerek, elindeki sosa bulanmış tahta kaşık ve önlüğe aldırmadan kocaman sarıldı bana Dilara Hanım. “Ellerinizi yıkayıp masaya geçin kızlar, üzerimi değiştirip *geliyoruuuum*!”

“Anne elinde kaşıkla gittin odana,” diye seslendi Ukte, montunu çıkarıp portmantoya asarken. Dilara Hanım'ın

koridordan geri fırladığını ve elindeki tahta kaşığı ve önlüğü mutfağa bıraktıktan sonra odasına geri koşturduğunu gördüğümüzde ikimiz de güldük.

“Bunlar, nişan için mi?” diye sordum salona yayılmış kıyafetleri ve sayfaları açık dergileri gördüğümde. Ayrıca kutularca ayakkabı ve mücevher de bir köşeye yayılmıştı.

Ukte başını salladı. “Biraz daha beklemeleri gerektiğini düşünüyorum ama… Sulhi Dede’nin hastalığını öğrendikten sonra nişanı erkene almak durumunda kaldılar.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım kollarımı etrafıma dolarken. Dedemin hastalığının ne kadar ilerlediğini her seferinde suratıma vuracak bir olay çıkıyordu karşıma. Dün Anton’la karşılaşıp akşam Tayga’yla Kama evinde hesaplaştıktan sonra iple çekmiştim dedeme kahvaltıda doğum belgem hakkında sorular sormayı ama Albert ve Agnes, dedemin sabah erkenden doktorunu ziyarete gittiğini söylemişlerdi. Bu iyiye işaret olamazdı.

“Yemekler harika görünüyor, ellerinize sağlık,” dedim mutfağa girdiğimde. Dilara Hanım üzerini rekor sürede değiştirip bizden önce mutfağa girmeyi başarmıştı.

Masanın üzerinde iki çeşit meze, bir ana yemek, çorba ve ara sıcaklar vardı.

Dilara Hanım gülümseyerek yanağımdan makas aldı önüme servis açarken. "Afiyet olsun kuşum benim."

Bakışlarımı kaçırırken başımı eğdim istemsizce. Eğer Dilara gibi bir annem olsaydı— *Hayır.* Hayır. Bunu düşünmeyecektim. Bunu kendime yapmayacaktım. Sadece yemeğimi yiyecek ve sohbetin keyfini çıkaracaktım.

Ukte karşıma geçip otururken Devran Hanım'dan aldığı fotoğrafı çıkardı ve Dilara Hanım'ın önüne koydu. "Bak Devran abla bugün bana ne verdi?"

Dilara Hanım'ın gülüşünün, Ukte'nin elindeki fotoğrafı gördüğü an kademeli bir şekilde soluşunu an ve an izledim; kaşığı çorba kâsesinin içine düşürdü, ardından önüne bırakılan fotoğrafa uzandı titreyen ellerle. "*Dio mio,*" diye fısıldadı çatlayan sesiyle, her ne kadar İtalyanca bilmesem de bunun *Tanrım,* demek olduğunu bilecek kadar İtalyan yapımı film izlemiştim.

Ukte'nin annesinin İtalyan olduğunu unutmuştum tamamen.

“Ama ben diğer kızı tanıyamadım, yalnızca bir arkadaşın olduğundan bahsetmiştin yurtta kalırken,” diye mırıldandı Ukte, çorbasını içerken. “Fotoğrafta üçüncünüz var. O kimdi?”

“Anna,” diye fısıldadı Dilara Hanım, tutamadığı gözyaşları boncuk boncuk damlarken gözlerinden. Ukte’yle birbirimize bakmış, kaba görünmemek için yemek yemeyi bırakmıştık her ne kadar aç olsak da. Dilara Hanım duygusal bir an yaşıyordu.

“Ona ne oldu?” sorusunu soran ben oldum. Başına bir şey gelmiş gibi fotoğrafa kilitlenip bakakalmıştı Dilara Hanım.

“Anna, Ilaria ve ben, Milano’dan kaçtığımızda henüz reşittik. Üzerimizde birkaç parça kıyafet, biriktirdiğimiz birkaç yüz euro ve pasaportlarımızdan başka hiçbir şeyimiz yoktu,” dedi Dilara Hanım, titreyen bir sesle, fotoğrafı kenara bırakırken. İstemsizce fotoğrafa uzandım ve Ukte’ye temkinli bir bakış attıktan sonra fotoğrafa baktım. Yalnızca bir saat önce içinde olduğumuz yurdun bahçesinde, etrafta çocuklar koştururken çekilmiş üç kız arkadaşın kol kola kocaman gülümseyerek poz verdiği fotoğrafın üzerindeki tarih 1990’ları gösteriyordu. Fotoğraf

oldukça eski, silik ve renksizdi fakat Dilara Hanım'ı tanımamak mümkün değildi.

"Yurtta çalışır, harçlık çıkarırdık; karşılığında orada uyumamıza izin verirdi müdire. Yabancı uyrukluların öğrenci olabilmeleri o zamanlar çok zordu ama bir okuldan kabul almıştık, birlikte girecektik," diye devam etti Dilara. "Ilaria ve ben başardık. Anna…" Dertli bir ifadeyle verdi nefesini. "Anna kayboldu."

"Nasıl yani?" Kaşlarım çatıldı. "Öylece?"

"Bir gece yürüyüşe çıkacağını söyledi, çıktı da fakat hiç geri dönmedi." Sandalyesinde geriye yaslandı, "Tatlım sürahiyi uzatır mısın?" diye sordu Ukte'ye ve sürahiyi aldığında kendine bir bardak su doldurdu. Yavaş yavaş yudumladı. "Polise gidebilirdik fakat ailelerimiz İtalya'nın köklü ailelerindendi ve arandığımızı biliyorduk, çok riskliydi. Hiçbir şey yapamadık," dedi Dilara Hanım kırık bir sesle, Ukte uzanmış annesinin omzunu sıvazlıyordu. "Bugün dahî suçunu üzerinde taşıyarak uyanıyor ve Tanrı'ya dua ediyorum Anna için. Hiç… Fotoğrafımız olmadığını düşünürdüm," diye devam etti kızına dönerek. "Nereden buldun bunu? Çekildiğimizi bile hatırlamıyorum…"

Ukte gülümsedi. “Bir sokak fotoğrafçısı geçerken ısrar etmiş sanırım, Devran abla geçenlerde bahsettiğinde çok heyecanlanmıştım ve rica etmiştim ondan. Arşivde bulmuş.”

“Ilaria peki?” *Fotoğraftaki diğer arkadaşı.* Üzüldüğünü net bir şekilde görebiliyordum ama sormaktan alıkoyamadım kendimi o an. Bir şey… Bir şeyler çok tanıdıktı Ilaria’nın yüzü hakkında…

“Üniversitedeyken pek görüşemedik, en son ismini değiştirerek evlendiğini duymuştum,” diye mırıldandı Dilara Hanım. “Ben de değiştirdim tabii, topluma uyum sağlamak için. İnsanların *Ginevra*’yı telaffuz etmesi oldukça zor.”

“Ne kadar güzel bir isim…” Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. “Arkadaşınız konusunda ise… Üzgünüm. Umarım başına kötü bir şey gelmemiştir.” Dilara Hanım fazlasıyla üzgün görünüyordu. “Sanırım soyisimlerinizle yazılmış isimleriniz fotoğrafın arkasına,” diye mırıldandım fotoğrafı ters çevirmiş, silinmek üzere olan el yazısını okumaya çalışırken. Soyadı *Adelardi’*ydi. Ilaria Adelardi.

“Ah, evet,” diye yanıtladı Dilara Hanım.

“Talya, yemeğini yesene?”

Ama fotoğrafı parmaklarımın arasında fazla sıkı tutuyordum. Gözlerimi Ilaria’nın yüzünden çekemiyordum. *Oradaydı işte.* Kanlı, canlı, gülümsüyordu… İtalya’dan arkadaşlarıyla kaçmıştı, henüz gençti… Daha sonra evlenecek, dünyalar yakışıklısı bir oğlan doğuracak, her kar yağdığında bahçeye çıkıp yalınayak dans ettiği için hasta olacak ve şeker gibi yuttuğu antidepresanlar onu daha da mahvettiğinde, delirip bir gece yarısı kendini asacaktı…

Çünkü Ilaria Adelardi, Hülya Hanvezir’den başkası değildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"MİRASÇI"

Tommee Profit & Fleurie, Noble Blood

GAZEL

"Adın ne senin?"

"Talya," diye mırıldandı garip, soğuk bir aksanla.

"Tali," diye mırıldandım, gözlerimi kısarak. Neden yanıma geldiğini anlamıyordum. Benden nefret ettiğini

düşünüyordum. Bütün diğer çocuklarla da oynamayı reddediyordu üstelik…

“Talya!” diye bağırdı bu sefer, ismini yanlış telaffuz ettiğim için sinirlenerek. Ellerini yumruk yapıp iki yanına getirirken bir ayağıyla da yeri tekmelemişti. İsim konusu onun için hassas olsa gerekti.

“Talya, tamam.” Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Üstelik eğer onunla tartışırsam, dedesine söylerdi ve anlaşamadığımızı düşünen dedesi de en sonunda babama bir daha beni buraya getirmemesi gerektiğini söyleyebilirdi. Burayı seviyordum. Bir sürü çocuk vardı. Annemle oynamaktan sıkılmıştım artık. “Neden geldin?”

“Gelmese miydim?” diye sordu öfkeli bir tavırla. “İyi!” dedi ardından ve döndü. “Gidiyorum!”

“Dur—“ Oturduğum taştan fırlayıp önüne geçtim ve onu durdurdum. Ne kadar trip atan bir kızdı bu. Onunla konuşmak çok zordu. “Git diye demedim. Merak ettiğim için sordum.”

Bir süre kaşları gözlerine yakın kalmaya devam etti. Kaşlarını çatıyordu yani. Kocaman dalgaları olan uzun saçları beline kadar geliyordu ve üzerine ısrarla

kirletmemek için kimseyle oynamadığı elbiselerden birini giymişti. Kirletmek istemiyorsa kirletmek isteyebileceği bir şeyler giyseydi ya?

Gözünde bir şeyler vardı ama. Sanki bir bez bebeğin mavi, parlak gözlerini söküp kendi gözlerinin yerine takmış gibi parıldıyordu mavi gözleri. Gerçekler miydi?

"Senin o şeyinden var mı— ıı—" Gözlerini kaçırdı, çattığı kaşları gevşiyordu yavaş yavaş. "Renkli şekerlerden. İsmini hatırlayamadım… Bu yüzden doğum günüm için onlardan istediğimde dedem bana bundan almış," diye mırıldandı bunca zamandır arkasında sakladığı elini önüne çıkartarak. Elinde kakaolu ayıcıkların olduğu bir paket bisküvi vardı. Bana uzattı. "İster misin?"

Paketi alıp açtım ve bir tanesini ağzıma attım. Bunları çok sevmiştim ama sevmemem gerekiyordu, annem paketli yiyecekler konusunda fazla sinirleniyordu. Bu yüzden yalnızca babam buraya gelirken beni markete sokuyor ve istediğimi alabileceğimi söylüyordu. Aslında jelibonlar ilk tercihim değildi ama ne zaman jelibon alsam bu kızın yanıma geldiğini fark ettiğimde başka bir şeye elim gitmez olmuştu.

“Iıiıyk! Çok kötü bunlar!” diye bağırdım bu yüzden, paketi kızın göğsüne çarparak yanından ayrılırken.

Büyük meşe ağacının dibine gidip oturduğunu uzaktan görebilmiştim ama ağladığını fark edememiştim yemek vakti gelene kadar. Bu yüzden elbisesi kirlensin de bizimle oynasın diye üzerine portakal suyu döktüğümde çatalını elimin üzerine sapladı ve akşamın geri kalanını da ağlayarak geçiren ben oldum.

Acil’de.

❧

“Küçücük bir kızı hizada tutamıyorsan eğer—”

“Talya *küçük* bir kız değil, herkesten iyi biliyorsun bunu,” diyerek böldü babasını, Tayga. Hepimiz davetin verileceği Vasilyev malikânesinin dev kitaplıklarla dolu, kasvetli ve öğlenin bu saatine nazaran oldukça karanlık kütüphanesindeydik. Herkesle bahçedeki kalabalığa katılmadan önce ikimize de aramalar geldiğinde bunun

iyiye işaret olmadığını anlamamak için küçükken fazla Pollyanna okumuş olmak gerekirdi.

“Albert, kızın güvenliğinden sorumlu değil miydi?” diye sordu o an babam, elleri cebinde pencereden dışarıdaki kalabalığı izliyordu görünmeyeceği bir şekilde. Ardından omzunun üzerinden dönüp baktığında gözleri Akel’i buldu. “Nereye giderse gitsin, bir gölge gibi peşinden ayrılmaması gerekiyordu.”

“Bir saniye için olsun Albert’ın Talya’dan başkasının safında olduğunu düşünürseniz bir *enayi* yazmadığınız kalır alnınızın ortasına.” Tayga öfkeliydi. Ağzına geleni söylemekten çekinmiyordu. “Anton’u Talya’dan uzak tutmanın tek bir yolu var o da çıkarmak istediği iç savaşı *toptan* ortadan kaldırmak.”

“Ne öneriyorsun?” Akel sonunda kendi bildiğini okumayı bırakıp oğluna güvenecek miydi gerçekten?

“Söyleyin ona. *Her şeyi.* Anton’un bildikleri yalnızca babasının gördükleriyle sınırlı.”

“Sulhi’ye düşman kesilmesi on saniyesini almaz,” diye cevapladı Akel oğlunu. “Anton’la ne zamandır görüşüyor ya da aklına ne kadar girdi bilmiyoruz bile… Bugün

muhtemelen davetin asıl amacının biricik dedesinin ona koca bulması olduğunu öyle ya da böyle anlayacak. Anton, Talya'ya reddedemeyeceği bir teklifle geldiğinde ona hayır demesi ne kadar güç olur sizce?"

"Anne babasını öldüren ailenin soyadını alacağını mı düşünüyorsun?" Tek kaşı oynamıştı şeytan gülümsemesiyle o an, Tayga'nın. Neyi kast ettiğini çok iyi biliyordu.

"Anne babasını Anton bizzat öldürmedi nihayetinde ve o da bunu içten içe biliyor, değil mi?" Tayga'nın meydan okur ifadesi üzerimdeki ilgisini kaybederken bakışlarımı Akel'e çevirdim, kollarımı göğsümde birleştirerek; bir süredir raflardan birine omzumu yaslamış tartışmayı izliyordum sadece. "Kendi kafanızın içinde sıfatlarla küçültmeye çalıştığınız kızın 21'ine sandığınızdan çok daha az vakit olduğunu hatırlatırım, bence Sulhi Vasilyev'in öfkesini düşünmek yerine asıl probleminize odaklanın. Talya sandığınızdan daha *sadık.* Yalnızca ona *dürüst* olursanız."

"Zaten dürüstüm," diye mırıldandı Tayga.

Bakışlarım üzerine çevrildi o an, "*Yeterince,"* diye ekledim az önceki önerime, kelimeyi bastırarak.

Akel'in ifadesi gittikçe sertleşiyordu. Gömleğinin kollarını sıvamış, kalçasını çalışma masasına yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmişti benim gibi ama hiç de problem çözebilecek bir ruh hâlinde görünmüyordu. "Eğer hiçbir şey yapmazsak, Talya'nın Vasilyev mirasıyla birlikte gideceğini mi—"

"İşlerin geleceği nokta *bu*," diye mırıldandım doğrulurken, babam muhtemelen Akel'in sözünü kestiğim için daha sonra başımı ağrıtacaktı. "Çünkü Talya eğer onu yalnız bıraktığınız noktada Moskova'ya gider ve *doğum hakkını* talep ederse yapabileceğiniz hiçbir şey kalmaz."

"O benim *yeğenim*," dediğinde Akel, neredeyse kahkaha atacaktım.

"*Yeğeninizin,*" dedikten hemen sonra bastırarak, alaylı bir şekilde nefesimi soludum, "Ne kadar kindar olduğunu hâlâ öğrenememiş oluşunuz bana yalnızca sandığımdan da yabancı olduğunuzu gösteriyor birbirinize," diye homurdandım çekinmeden. Tayga bana eğlendiğini belirten bir bakış attı o an. Herif resmen babasına cevap vermemden zevk alıyordu.

“Her ne kadar ifade ediş biçiminden memnun olmasam da oğlumun söylediklerine katılıyorum, Akel,” diyerek araya giden babam, elleri pantolonunun cebinde masanın etrafından yürüdüğünde şaşkınlıkla başımı kaldırmış; çok değil birkaç saniye önce ağzını terk eden sözlere inanamıyordum. Benim aynı fikirde miydi? *İnanılmaz*.
“Anton öğrendiği an, bütün seçeneklerin tükendi. Sulhi’nin son nefesini daha fazla bekleyemeyiz. *Vasiyet* belli. Adelardilerin geri çekilmesinin birçok sebebi olabilir ama Anton’un bu hiçbir şeyi kaybetmekten korkmaz adımları çok şey anlatıyor.”

Ushan Hanvezir ardından saatini kontrol edip, ceketini de alarak bana başıyla kapıyı işaret ettiğinde Tayga’ya bir bakış attım, baba oğul tartışmalarını burada bitirmeleri gerekiyordu.

“Onu *da* cehennemi yaşayacağını bile bile o eve hapsettiğinize inanamıyorum,” dediğini duymuştum babasının karşısına geçer geçmez, kapıyı üzerlerine kapattığımda.

Bir süre bakışlarım işlemeli tavanda sabitlendi.

Vasilyev malikânesinin koridorları uzun, tavanı yüksek, duvarları gümüş işlemeli duvar kağıtlarıyla kaplıydı. Her

köşede tarihi eser niteliği taşıyan ve Rusya'dan getirilmiş vazolar, tablolar görebilirdiniz; olur da bir şekilde bir hırsız içeri girse, öylesine aşırdığı bir tabak veya fincanla hayatı kurtulabilirdi. Neticede tüm Rusya'dan akan kara parayı İstanbul'dan kontrol etmek kolay değildi, Sulhi Vasilyev tüm hayatını ülkesine ve yoldaşlarına adamıştı. Geriye ne kalmıştı? Bomboş odalarla dolu devasa bir malikâne, biri bir an önce hastalığına yenik düşmeni bekleyen ve başa geçmek isteyen diğeri toprağın altında iki evlat; başka bir *taht savaşı* nihayetinde.

"Belki de kararını gözden geçirmenin vaktidir, oğlum."

Babamın ne istediğini biliyordum. Tüm Adelardi ailesinin, varlığımdan haberdar olmasını sağlayan o yegâne haberi piyasaya süren kızı kaderine terk etmemin doğru olduğunu savunuyordu. Eğer Talya, annemin yüzünün ülkenin dört bir yanındaki haberlerde kullanılmasına; intiharını ifşa edip sebep olmasaydı Adelardiler hiçbir zaman Dante'nin büyük kız kardeşinin bir oğlu olduğunun ve hak iddia edebileceğinin farkına varmayacaklardı. Böylece Dante Adelardi çıldırıp her nasıl bir sır saklıyorlarsa güvenlik şirketinin sahibinin son bir ayda görüştüğü herkesin fişini çekmeyecekti ve anne babası hâlâ yaşıyor olacaktı; *böylece*, sıkıcı ve yalanlarla dolu

hayatına devam edecekti o mahallede kendini herhangi bir liseli kızmış sanarak, *sessizlikle*…

Talya ne zaman bir ok fırlatsa yayıyla öfkesinden; bir bumerang gibi dönüp dolaşıp kendine saplıyordu aslında sivri ucunu. Elindeki tabanca olsa, mermileri doldurup emniyeti kapattığı an ateşlediğinde kendi elinde patlıyordu silah. Talya ne yapıyorsa *kendineydi* aslında.

Bu hep böyle olmuştu.

"Sulhi'nin gazabından değil, o *küçücük* dedikleri kızın kindarlığından korkması gerektiğinin farkında değil," diye mırıldandım babamın yanından ayrılmadan hemen önce. Belya'dan bir mesaj gelmişti. Babam omzumu sıvazladı. *Gözü kapalı ateşe verir kendinin de içinde olduğu bu evi, düşman saydıklarının ona dokunmasına izin vermez.*

Ve birini düşman bellemesi iki saniyesini bile almaz.

Ya da dost.

Anton'u açıklıyor.

Yumruklarımı sıktım. Bir saat önce malikâneye adımımı attığımdan beri gözlerimin aradığı parlak siyah saçlar hiç

kimsenin omuzlarından aşağı dökülmüyordu gördüğüm. Neredeydi? Sulhi eminim ki onu baştan aşağı gece mavisi giydirmişti, ailece sahiplendikleri o koyu tonda…

Davetin her bir adımıyla ince ince ilgilendiğinden emindim. Çadır fikri akşam vakti hava iyice soğuyacağından dahîyaneydi, evin içindeki salonu kullanmaktansa. Masalar ve dekorasyonun tamamen gümüş detaylar kullanılarak süslenmesi, çalışanların ve canlı müzik orkestrasının takım elbiselerine kadar herkesi gümüş renginde giydirmesi… Muhtemelen *dresscode* olmadığını zannediyordu ama *dresscode* kimlik soyisminde Vasilyev yazmayan kimsenin lacivert veya koyu mavinin tonlarında giyinememesiydi aslında.

Tayga her zamanki gibi bir başkaldırı olarak baştan aşağı siyah giyinmişti tabii.

“Beni ektin sandım!” diye seslendiğini gördüğümde Belya’nın girişten bana, aramızda birkaç metre vardı henüz. Üzerindeki lila rengi elbise ve omuzlarından aşağı dökülen sarı saçlarına baktım. Yıllar önce, Belya’yı çekici bulduğum bir dönem vardı; en azından görsel olarak insanları tatmin eden bir havası vardı. Artık o enerjiyi kaybettiğini düşünmüyordum ama bir şekilde ilgimi

çekmeyi bırakmıştı. Bir şekilde, *bütün kadınlar* ilgimi çekmeyi bırakmıştı.

Zehir mavi gözlerini üzerime doğru devirip ters ters bakan spesifik bir tanesi hariç.

"Keşke," diye mırıldandım nefesimin altından, Belya'ya kolumu uzatırken. Hiç beklemeden koluma girdi ve bahçeye yürümeye başladık. Üzerimizdeki bakışları hissediyordum, fısıldaşmaları duyabiliyordum. "Umarım bu da o küçük oyunlarından biri değildir Belya… Eğer öyleyse dua et hiçbir zaman öğrenmeyeyim."

Belya'nın bakışlarını yüzümde hissettim, bense gözlerimi bahçenin kalabalığından ayırmıyordum. İnsanlar içkilerini tokuşturuyor, samimiyetsiz sohbetler edip orkestranın sesine karışan kahkahalar atıyorlardı.

"Eskiden bu tarz davetlerde seni kullanmam umrunda bile olmazdı," diye mırıldandığını duydum Belya'nın, gözleri etrafta gezinirken. "Tüm o dedikodular, laflar, fısıldaşmalar, uydurma hikâyeler… Her seferinde, dünyanın sana *dokunamayacağını* düşünürdüm," diye devam etti tanıdık insanlar yanımızdan selam verir bir tebessümle geçerken, onlara başımızı sallıyorduk. "Ama

sanırım Gazel Hanvezir'in dokunulmazlığı *âşık olana* kadarmış."

Dolgun siyah saçları girdi kadrajıma ilk. Hemen önümden, güçlü ve kararlı adımlarla dedesinin masasına ilerleyişini izledim Belya'nın sözleri bir kulağımdan girip zihnime iliklenirken; normalde diğerinden çıkardı, bu sefer *kazınmıştı*. Talya tam da tahmin ettiğim gibi göz alan, oldukça koyu lacivert, sırt dekoltesi beline kadar inen ve bacak dekoltesi neredeyse kalçasına kadar çıkan uzun bir elbise giyinmişti. Dalgalandırdığı, dolgun kuzgun siyahı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve elmas mavisi gözlerini patlatan simsiyah bir göz makyajı yapmıştı.

Kafamın içinde, o her zaman okul formasıyla ya da eşofmanlarıylaydı ve saçlarını her zaman kendi vahşi dalgalarına bıraktığından Akel Vasilyev'in küçümsediği gibi olmasa da küçük bir kız çocuğuydu.

Ama yanılıyordum. Bu davete gelen herkesin yanıldığı gibi.

Talya *göz alıcı* bir *potansiyel* düşmandı; yüzüne bir kez baktığınızda anı durdurmak isteyeceğiniz ve bunu bildiğinden gözlerinize içine bakarak şarjörü doldurup

namluyu alnınıza dayayacak ve silahı ateşlemeden önce, *sizin aksinize,* tereddüt etmeyecek biri.

Ve o an, biliyordum, *kahretsin ki*, bunun olmasına izin verirdim, başka hiç kimseye vermediğim ve vermeyeceğim gibi.

48 SAAT ÖNCE

Annemin yanındayken ağladığım çok şey vardı, küçükken; bir güle uzanıp dikeni battığında ağlıyordum, top peşinde koşturup düşünce kanayan dizlerime üfleyerek ağladığımı da hatırlıyordum mesela ya da bana verilen sözler tutulmadığında.

Üçüncü seçeneğin bir listesi vardı elimde ve her maddesini babam dolduruyordu. Ne kadar meşgul bir iş adamı olduğunu çocuk aklımla bile biliyordum bu yüzden yalnızca geceleri susadığımda ya da tuvalete gitmek için kalktığımda çalışma odasının aralık kapısından dışarı sızan ışığa yürüyor, başımı içeri sokmadan gözlükleriyle hâlâ takım elbisesi içinde çalışan babama bakıp gerçek olduğunu kendime söyleyerek geri yatağa gidiyordum.

Benim bir babam *vardı*. Sadece meşgul babalardandı.

Ama benim babam beni üzmeyi çok seviyor gibiydi. Çünkü hiçbir zaman söz verdiği filmleri sinemada birlikte izlemedik, bana bowling öğretmedi, bahçede basketbol oynamadık ya da omzunda taşınmadım diğer çocuklar gibi. Ödevlerime yardım etmedi, akşam yemeklerinde masalara oturmadı; yalnızca kahvaltı masalarında göründü kahvesi soğuyana kadar, onda a gazete kağıtlarından yüzü görünmezdi.

Kreşten sonra bir gün, tanımadığım bir adam beni kucakladı diye kaçırılıyorum zannedip çığlık çığlığa ağladığımı hatırlıyordum mesela; güvenlikler ve öğretmenler etrafımıza toplanmış, beni sakinleştirmek ve karşımdaki adamın babam olduğunu anlatmak zorunda kalmışlardı. Onu o kadar uzun zaman görmemiştim ki tanıyamamıştım. O günü unutamıyordum.

Annemi kaybettikten sonra daha yakın bir ilişkimiz oldu. Olmak *zorundaymış* gibiydi. Her akşam en az bir saat ödevlerimi kontrol eder, kendi ekstra sorular yazardı bir kağıda ve her birini doğru cevaplayana kadar uyumama izin vermezdi. Pazar sabahlarını benimle çalışma odasında satranç oynamaya ayırdı. Ardından basketbol

antrenmanına bırakır, yabancı dil kurslarından kendi alır; müsaitse o akşam iyi bir yemek nasıl yapılır öğretirdi.

Babamın bir arkadaş gibi olan bu yaklaşımı o kadar garibime gitmişti ki alışmak zamanımı aldı; ben alıştığımda ise o şirketini uluslararası sularda büyütmüş, yine ayda bir görebileceğim meşgul bir babaya dönüşmüştü.

Ardından birlikte İtalya seyahatine çıktığımızda hafta, bir gün, ülkenin güney kıyılarından birinde güneşe karşı yürürken bu köyün aslında annemin büyüdüğü köy olduğunu söyledi ve ardından anlattığı masalın ardından bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Doğu kanadı merdivenlerinden çıkarken beni gördüğünü biliyordum. Merak ettiğim, beni neden görmezden geldiğiydi.

Talya elinde gevşek bir tutuşla taşıdığı kitabıyla kalabalığın arasından geçip koridora çıktığında basamakları ikişerli üçerli çıkarak peşinden gitmeye karar verdim. İnsanların baktığını biliyordum ama ona bu kadar ters baktıklarından, çelme takmak ya da omuz atmak için an kolladıklarından bihaberdim; resmen ondan *nefret* ediyorlardı. *Benim* annemin intiharını ifşaladığı için. Neredeyse bir bahane gibi görünüyordu ama, çünkü kimsenin beni ya da

duygularımı bu kadar önemsediklerini düşünmüyordum. Onların eline bir bahane geçmişti yalnızca Talya'dan nefret edebilmek için.

"İnsanların bana kinlenmesi için bir sebebe mi ihtiyaç duyduklarını düşünüyorsun?" diye sorduğunu hatırlıyordum aylar önce, arabada. Ona neden herkesin ondan nefrettiğini düşündüğünü sormuştum. Ani, sert bir ifadeyle, *nasıl bilmezsin* der gibi bakmıştı bana. Spesifik bir nedenden olmasa bile, *nasıl bilmezsin, kural bu*, der gibi. Sonsuza dek yanlış anlaşılmaya mahkûm ve bunu kabullenmiş bir ruh gibi.

İnsanlar beni hep sevmişlerdi. Annem ve babam, kendi kapasitelerince sevmişlerdi; kayıt yaptırıp mezunu olduğum tüm okullardaki öğrenciler, arkadaşlarım, öğretmenlerim… Herkes beni severdi. Her öğrenci gibi yeni başladığım okulun yarattığı stres ilk günden kaybolurdu çünkü insanlar benimle tanışmak için yanıma gelirdi ya da ben voleybol oynamak istedikleri için oluşturdukları çemberlere dâhil olur ve bir şekilde arkadaşlar edinirdim. Birinin benimle derdi olduğunda herkesten önce ben gider konuşurdum onlarla ve bir şekilde çözülürdü, beni karşısında bulan da geçip yerine oturan olurdu sessizce ve çıtını çıkarmazdı bir daha.

Bu yüzden Talya Vasilyev'le tanıştığımda, benden nefret edercesine; benim aynı ortamda olmaya bile dayanamıyormuş gibi bakan zehir mavi gözlerini gördüğümde anlam verememiştim buna. İlkokulda en yakın arkadaşıyla çıkıp kalbini mi kırmıştım? Kantin sırasında önüne mi geçmiştim? Herkesin laf ettiği sessizliği hakkında yüksek sesle gücendirici bir yorumda mı bulunmuştum? Hepsine cevabım hayır'dı. Ne sebep düşünürsem düşüneyim, bulamıyordum.

Öyleyse neden, bu sefer bir kuralmış gibi benden nefret eden o karbeyaz yüzünün ortasına iki mavi elmas yerleştirilmiş zehir bakışlı kızdı?

Üstelik *sevgilisi* vardı. Kimsenin görmediği, adını sanını bilmediği… *Bilmeliydim*. Ben *bilmeliydim*. Olmadığını, saçmasapan küçük oyunlarından biri olduğunu bunun bilmeliydim. Belki o zaman zehrine zehir katmazdı *Mers'maar.*

"Ta—"

Adı ağzımdan çıkacağı an motor takmış gibi ilerlediği adımlarını durdurması için sesleneceğim; koridorun ortasındaki öğrencilerin dağıldığını ve dolapların önünde ağababa gibi dikilen Kerem'in Talya'yı kolundan

yakaladığını gördüm. Beynimde çakan şimşekler o kadar gerçekçiydi ki bir an kör olduğumu düşünecektim o an, ateşin göğsümden tüm vücuduma yayıldığını hissedebiliyordum.

Talya, Kerem'in tutuşunu ters bir bakışla silkelediğinde "Ama yapma böyle Natasha!" diye seslendi Kerem hemen ardından. Gülüyordu. Etrafındakiler de gülüyordu piçin. "Eğer çıkışta uslu bir kız olup beni otoparkta beklersen söz sana en büyük sırrımı söyleyeceğim okula yayman için! Pantolonumun içinde!"

Daha fazla dinlemedim. Müdür yardımcısının zihnimde beliren suratı, tamamen *kırmızı* gördüğüm için çoktan yok olmuştu bile Kerem'i boğazından yakaladığım gibi sırtını dolaplara çarparken. Çıkan gürültüde koridor kalabalığı sessizliğe boğuldu, Kerem'in gözleri ne kadar büyük sıçtığını fark edercesine korkuyla sonuna kadar açılmış ve elleri boğazını tutan koluma yapışmıştı. "Tek nefes söyleyeceklerimi duyman için yeter de artar bile, o yüzden boşuna çırpınıp ciğerlerini söndürme," diye fısıldadım kulağına dolu. "Bundan sonra Talya'yla aynı odaya girmiyorsun. O koridordaysa, sen kendini sokacak bir *delik* arıyorsun. Eğer ortak dersiniz varsa, *sen* girmiyorsun. Törenidir maçıdır mezuniyet balosudur umrumda değil, sen *yoksun* Kerem. Duydun mu beni? Sen yoksun."

Beni anladığından emin olduğum an yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve seri hareketlerle anladığını belirtmek için elime vuruyordu. Geri çekildiğim an öksürüklere boğuldu eğilirken, bense etraftakilerin vermek istediğim mesajı iyice anladığından emin olduktan sonra koridorda ilerlemeye devam ettim.

Kızlar tuvaletindeydi.

Kabinden çıkan birinin çığlık atıp yanımdan koşar adımlarla geçtiği sırada Talya ters bir bakış attı bana. Olay sırasında hâlâ koridorda olup olmadığını bilmiyordum ama müdür yardımcısının beni bir sonraki dersten çıkarıp odasına çağıracağını biliyordum.

“Burası kızlar tuvaleti?” dedi şaşkınca açılan dudaklarının arasından. Onları hafifçe pembeleştiren parlak bir şey sürüp duruyordu son zamanlarda. *Yüzünde, gözlerimi alamayacağım bir şey daha.*

Anlamsız bulduğumu belirtircesine ellerimi açtım. “Yani?”

Bıkkın bir nefes verdi önce. Ardından “Az önceki şovun niyeydi bilmiyorum ama işime gelir,” diye homurdandı

ellerini yıkarken, yüzünde umursamaz bir ifadeyle bir parça kağıt havlu almadan hemen önce.

Kaşlarımın tepkisine inanamadığımı belirtircesine çatılmasına engel olamamıştım. “Cidden mi, Talya?”

Kağıt havluyu buruşturup çöpe attı, ardından bana dönerek “Teşekkür mü etmeliyim?” diye sordu gayet ciddi bir suratla.

İfademi savurup fevri bir nefes soludum o an. “Hayır, dün akşam neden Anton’la buluştuğunu açıklamakla başlayabilirsin ama.”

“Ne? Nasıl—” Kendi lafını kendi böldü o an, muhtemelen selam verdiğim baristayla aramdaki bağı çok çabuk fark etmişti. Nasıl haberdar olduğumu biliyordu. “Sana hiçbir şeyin açıklamasını yapmak zorunda değilim,” diye homurdandı ardından gözlerini kaçırarak ve yanımdan geçip gitti.

Çıkarken neredeyse çarpışacağım bir kız “Pardon,” diyerek kıpkırmızı yanaklarla ani bir yol değişikliği sebebiyle erkekler tuvaletine dalarak her biri dolu pisuarlarla karşılaştığında çığlık çığlığa koridora dalışını

izledim o an, ardından koridora henüz çıkan Talya'nın yanında yürümeye başladım.

"Dedenin kulağına gitse bile mi?"

"Albert'ı bizzat dedeme söylemesi için çıkışa çağırıp Anton'la tanıştırmıştım halbuki, henüz kulağına gitmemiş midir dersin?" diye mırıldandı hiç beklemediğim kadar soğuk bir tonla. *Siktir.*

"Talya—" Kolundan yakaladım yürümeyi bırakması için, bacakları neredeye benim kadar uzundu ve istediğinde çok hızlı yürüyebiliyordu. Göz göze geldik, kolundaki tutuşumu silkelememişti. "Anton'la ne konuştunuz?"

"Seni ilgilendirmediğini söyledim." Tıslar gibi, her bir kelimenin üstüne bastırarak konuşuyordu yine; içten içe bana da öfkeli olduğunu hissedebiliyordum bir sebepten. *Neden?*

"Seninle ilgili her şey beni *ilgilendirir*," diye cevapladığımda onu, yüzüne doğru, beni iyice anlamasını istercesine; birer elmascasına parıldayan maviliklerinin içinde bana inandığını düşünecek kadar uzun bir süre mi kaybolmuştum yoksa yalnızca zaman mı durmuştu bir süreliğine emin değildim.

Kolunu silkeledi o an. “Oyununa gelmeyeceğim.”

“Oyun oynamıyorum—“

“Tabii ki böyle söylersin—“

“Talya!”

Neden bilmiyordum o an için fakat bu kez kolundan tutarak onu durdurduğumda ellerim yüzünün iki yanında kendilerine sanki hep oraya aitlermişçesine yer bulurken yüzüme çığıracağı kelimeleri yutmasını sağladım; dudaklarım bu şekilde onunkilerin arasına kapandılar ve başını istemsizce geriye doğru verdiği an mükemmel açıyı yakalamış oldum.

“Öpüşmek çok saçma,” diye bir argümanla çıkageldiği günü Tayga’nın, çok iyi hatırlıyordum. Ortaokuldan mezun olduğumuz yazın birkaç haftasını Bodrum’daki yazlıklarında geçiriyorduk o sene. Lodos bir vampir gibi hava kararmadan evden çıkmayı reddediyordu bu yüzden şehrin en popüler bölgesindeki mekânları ilk Tayga’yla keşfediyorduk. Sahte kimliklerimiz vardı. Yeterince olgun konuşuyor ve büyük görünüyorduk. Kızlara yaşımız konusunda yalan söylediğimiz müddetçe sorun yoktu.

Hatta onlar tanışmak için masalarımıza uğruyor, içkilerini üzerimize sıçratıyor, ucuz numaralarla telefonumuzu almaya ya da eve gelmeye çalışıyorlardı.

Tayga haklıydı. Öpüşmek çok saçmaydı. Dudaklarının arasında seninkileri emen iki et parçası, birbirine dolanan diller… Tahrik etmiyordu bile. Hiçbir şey hissettirmediğinden bahsetmeyecektim bile. Bu kadar anlamsızca bir eylem nasıl bu kadar popüler olabilir ya da birçok anlam ifade edebilirdi insanlar için?

Merak edene kadar, herkeste olan o dudakları bir başkasında, *spesifik bir başkasında* görene ve merak edene kadar nasıl hissettirdiklerini… İşte o zaman tüm anlamsızlıklar anlam kazanıyordu ve bu da dünyanın en ironik şeyiydi aslında. Bir yabancıya bakmak ve tanıdık bir şeyler hissetmek.

Hazar'ın maç günü Talya'ya *"Maç öncesi bir öpücük kapabilirim belki diye düşündüm,"* diyebilmesi mi tokadı yanağıma geçirmekten çok kafama balyozu indirmişti yoksa Talya'nın ona *"Kazanırsan bakılır,"* diye cevap vermesi mi bilmiyordum ama kesinlikle bir şeylerin fitilini ateşlemişti içimde ve o günden beri cayır cayır *yanıyordu*.

Talya'nın bir anlığına izin verircesine aralanan dudakları, bir saniye sonra benden uzaklaştığında beni göğsümden ittirebildi ancak hareket eden yalnızca o oldu. Başta neden başımın sağa çevrildiğini fark etmedim, ardından Talya'nın bana tokat attığını idrak ettim.

Herkes bakıyordu. Talya şaşkınca *herkese* bakıyordu. Ben ona *öylece* bakıyordum.

"Seni— seni var ya—" diyerek göğsümden ittirdiği an bileğinden yakaladığımda etraftakilere ters bir bakış attım en yakın boş sınıftan içeri dalıp kapıyı da üzerimize kapatırken. Işıklar kapalıydı ama pencereden gelen gün ışığı yeterliydi.

Talya'nın sırtı kapıya yaslıydı ve bedenimle kıskıvrak yakalamıştım onu. Zehir saçıyordu bu loşlukta bile ne kadar mavi olduklarını bağıran gözleriyle. "Dinle," dedim beni ittiren ellerini bileklerinden yakalayıp tepesinde duvara sabitlerken, yüzüne eğilmiştim göz hizasına gelebilmek için. "Benimle asıl *sen* oyunlar oynayamazsın, Talya, aklına sok bunu. Annemin intiharını ifşa ettin. Büyük sorun? Belki. Yine kendi ayağına kancayı taktın ama hatırla bunu, vakti geldiğinde yardımcı olur bir şeyleri idrak etmene. O yüzden öfkem yok. Vardı ama gitti. *Kim*

olduğumu *biliyorum* ve senin yanında kalmayı *seçiyorum*, bunu da hatırla."

Cevap verecek gibi ağzını açtığı an nefes alınacak yer bırakmazcasına yaklaştım ona, "Benimle yalnızca yarı yola kadar gelemezsin," diyerek kestim henüz söylemediği cümlesini havada. "Seni tekrar öpeceğim. Seni tekrar öptüğümde, bunu istiyor gibi hissettirip sonra geri çekilemezsin. Ya karşılık verir, ya çekilirsin. *Olacaklardan* ve *sonuçlarından* bağımsız olarak." Anton'la ne konuştuklarına bağlı olarak, neleri kast ettiğimi anlıyor olma ihtimali beni sinirlendiriyordu. "Ve seni öptüğümde, Talya," diye devam ettim gözlerimi zehir saçan mavilerinden ayırmadan. "Ağzından bir daha başka birinin adını duymayacağımdan emin ol, masana bile oturamayacaklar çünkü ben *paylaşmam*. Çünkü ben de bir şeyi *istediğimde*, onu *alırım*, ve oyunlardan *hoşlanmam*." Beni anladığından emin olmam gerekiyordu. Gözünü bile kırpmadan, çatık kaşlarının arasından izliyordu beni. "O yüzden bir dahakine, o *güzel* ağzından çıkan sözleri *kast* ettiğinden *emin* ol."

Bileklerini serbest bıraktığım birkaç saniyenin ardından, ağzının içinde bir küfür mırıldanıp kapıyı da açarak sınıftan çıktığında; *her şeyden* haberdar olmasa da, *bir şeyleri* bildiğini biliyordum artık o sabah. Çünkü çıkışta, Tayga'nın

"*Hassiktir*," diye homurdanarak elindeki sigaranın izmaritini ayağının altında ezdiği sıralarda bir cam gibi sert bakışlarımın ardından izlediğim sahne dünya gözüyle görebileceğimi düşündüklerimden bir tanesi değildi: Talya, Anton'un aracına biniyordu. Kendi isteğiyle. *Kim bilir nereye.*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

❧

"KARANLIKTAKİ"

Ruelle, Genesis

TALYA

O sabah, daha güneş doğmadan bahçedeki gürültüye kalkmış ve on dakika sonra çalmak üzere olan alarmımı

kapatıp, uzun saçlarımı toplayarak eşofmanlar içinde her şeyi kontrol etmeye inmiştim. Organizasyon şirketi vaktinde gelmişti ve masaların, aydınlatmaların sayısında ya da görüntüsünde bir sıkıntı yoktu. Canlı müzik orkestrası vaktinden de önce gelip yemeklerini mutfakta yemiş, ardından takım elbiselerini giyinerek müzik aletlerinin kurulumuna başlamışlardı. Yemek firması, son anda yaptığım değişikliklere uyum sağlayarak eksiksiz tüm aperatif ve içecekleri hazırlamışlardı. Dekorasyon tamamdı. Davetliler gelmeye başlamıştı. Görkem dadısıylaydı ve güvendeydi.

“Sanki şamdanlar düşecekmiş de kurulan çadır alev alacakmış gibi hissediyorum,” diye mırıldandım Agnes beni kenara çekip elime bir bardak portakal suyu sıkıştırdığında. Bir köşeye oturup bir şeyler atıştırmamı, yoksa bayılacağımı söylemişti; ayrıca ayağımdaki topuklularda nasıl koşturduğumu anlamıyor ve her adımımda düşeceğimi düşündüğü için ben etraftayken başka bir şeye odaklanamıyordu. Bu yüzden beni mutfaktan kovmaya çalışıyordu.

Bahçeye devasa, beyaz bir çadır kurulmuştu bir gece öncesinde, anlaştığımız bir firma tarafından ve eve geldiğimden beri uyuyamıyordum çünkü odamın penceresi bahçeye bakıyordu. Dedem davetin

organizasyonu konusunda bana güvenerek hata yapmış olabilir miydi? Her şey eksiksiz miydi gerçekten? Başarmış mıydım?

“Sakin olur musun? Her şey yolunda,” diye homurdandı Ukte, suratıma tokat atarcasına sert bir şekilde. “Portakal suyunu bitirdikten sonra Sulhi dedenin yanına gidebilirsin, Albert seni arıyordu bahçeye çıkman için.”

Ukte üzerindeki siyah, kadife elbise ve omuzlarındaki ceketle inanılmaz görünüyordu. Saçlarını doğal dalgasına bırakmış, üstten bir kısmını kabarık bir topuz yapmış ve aradan saçlarını ince ince örmüştü. Yüzünde ise tamamen kendi tarzına uygun, ağır, siyah bir makyaj vardı. Çilleri ona sofistike bir hava katıyordu. İnanılmaz görünüyordu ve tek yaptığı bahçeye çıkmaktansa, mutfakta tıkınmaktı.

Portakal suyunun son yudumunu da bitirdikten sonra bardağı tezgâha bıraktım ve ayaklandım. “*Huh*,” diye bir soluk verdim seslice. “Tamam. Gidebilirim…”

“Sanki görücü geldi de kahve servisine gidiyor, heyecana bak,” diye homurdanıyordu Ukte gülerek. “Hadi, git… Peşinden geleceğim. Şu kapkeklerden birkaç tane mideme stokladıktan hemen sonra.” Sırıttı.

“Dişinde çikolata var.”

“Öyle mi?” Dudaklarını hızlıca kapattı, ardından elini ağzına doğru tuttu. “Ben bir— şey— şey edeyim—” Ardından hızlı adımlarla mutfaktan çıktı. Muhtemelen tuvalete gidiyordu.

Dedem bastonuyla çadırın en gözde masasında oturuyor, davetlilerle sırasıyla ilgileniyordu. Tüm enerjisini bu davete saklamış gibi görünüyordu çünkü lacivert süiti içinde resmen parlıyor, kahkahalar atıyor ve harika geçtiğini düşündüğüm sohbetler ediyordu insanlarla. Bir kar kadar beyaz görünen saçları ve sakalını taramış, ceketinin cebine beyaz bir gül sıkıştırmıştı. Birer elmas gibi parlıyordu yüzünün ortasında mavi gözleri. *Vasilyev mavisi*, dedikleri, *zehirli* görünen, gerçek olduğuna inanılması güç gözler… Bu tonu ailede yalnızca benim miras almam ilginç gelmişti hep.

Özel dikim elbiseleriyle davette eşlerinin kollarında gezen kadınların her biri bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Akel amcamın kolunda Dilara Hanım’ı göremediğim için garip hissetmiştim fakat henüz evlenmedikleri için dedemin bu konuda Akel’i uyardığına emindim. Belki de Ukte bilerek mutfaktan çıkmıyordu. Tayga ve Lodos’un her köşede önleri farklı tanıdıklar

tarafından kesiliyordu, her ne kadar kadınların çoğunun çekindiğini fark etsem de yeterince fazlası çekinmiyor olmalıydı ki her seferinde etrafları dolu oluyordu.

Davette ayrıca fazlasıyla genç vardı. Yirmilerindeki tüm genç bekâr erkekler ve kadınlar, her biri birbirini çocukluktan beri tanıyormuş ama birbirlerine arkalarını döndükleri an birbirlerinden nefret ediyorlarmış gibiydiler. Bunu davranışlarında fark etmemek imkânsızdı. Elimde bir dürbün alıp görünmeyeceğim bir köşeye geçerek Ukte'yle her birine bir hikâye uydurmayı çok isterdim, çocukken tek başıma yaptığım gibi ne zaman böyle kalabalık ortamlara sürüklensem…

"Gözünü alan bir yakışıklı var mı bakalım, kızımın?" diye sordu dedem, yanına oturduğumda. Kadehinde aslında vitaminli, alkolsüz, ona özel hazırlanan bir içecek olduğunu biliyordum. Her zamanki gibi oldukça değerli görünen, işlemeli, bir tarihi esere benzeyen bastonu yanındaydı ve iki eliyle onu tutuyordu. Davetlilerle Türkçe, Rusça, Almanca, İtalyanca ve hatta Çince konuşuyordu. Yaşına ve onu içten yiyip bitiren hastalığına rağmen hâlâ kıvrak zekâlı, alımlı ve yakışıklı bir adamdı.

Bana *yalan* söylüyordu.

“Hmm,” diye mırıldandım gözlerim öylesine etrafta gezinirken. Gazel’i, Ushan Hanvezir’in yanında; Çinli yatırımcılarla konuşurken gördüğümde neredeyse önümdeki kadehi devireceğim için kendime içimden küfürler ediyordum. “*Var*. Sensin,” diye devam ettim lafıma, dedeme gülen gözlerle bakarken ama Gazel’in hemen yanında dikilen ve elini koluna yaslamış olan sarışın beynimde şimşekler çaktırmıştı.

Gazel’in üzerinde gri bir takım ve siyah bir gömlek vardı. Kumral saçlarını biraz kısalttırmış, tıraş olmuştu. Onu en son okulda gördüğümde geçen sefer otoparkta sıkıştıran çocuklardan birini, Kerem’i koridorda tehdit etmiş ve herkesin ortasında şakasını yaptığı şeyi gerçekten yapmıştı; beni öpmüştü. Aklını kaçırmış olmalıydı. Artık hiç olmadığı kadar dikkat çeken, her tenefüs defalarca kez fısıltılar arasında adını duyan ve insanların mesafesini çok net bir şekilde koyduğu biri olmuştum okulda. Mezun olup siktirip gitmek için sabırsızlanıyordum.

Dedem bir şey anlatıyordu o an, gelen davetlilerle ilgili fakat gözlerimi kalabalığın dikkatini çeken spesifik bir sarışından alamıyordum; gözlerimin önünde, mini lila elbisesi ve göz alan parlak topuklularıyla dikiliyordu. Ardından. Tamamen. Gazel’in. Koluna. Girdi.

Belya.

Ayağa kalktım bir an, nefes almak güçmüşçesine bakışlarımı önüme çevirdim ve bir sorun olduğunu anlayan bakışlarla yüzüme bakan dedeme döndüm. “Çok özür dilerim, hemen geliyorum, affet,” diye mırıldandım güç bela adımlarımı herkesten uzak bir yere atmaya çalışırken. İşte şimdi topuklularım canımı yakıyordu. Ya da sırt dekoltesi belime kadar inip kalçalarımı saran sıfır beden lacivert elbisem. Ya da yüzümdeki makyaj canımı sıkıyordu. Fön çekip dalgalandırdığım saçlarım da öyle. *Anton’un sözleri.* Kör bir şekilde atsam da yerine oturan yapboz parçaları… *Her şey*. Her şey canımı sıkıyordu.

Bahçenin en ücra köşesine ulaşmadan hemen önce görebildiğim kadarıyla Gazel, babası Ushan’la birlikte dikildiği masadan uzaklaşmıştı ve yanında Belya vardı. *Belya*. *Eski sevgilisi olan Belya*. Belya’yla mı gelmişti? Belya’nın burada ne işi vardı? *Neden* Belya’yla gelmişti? Bu benimle oynadığı oyuna bariz ters değil miydi ya da yerimi mi belli etmek istiyordu? Nereye ait *olmadığımı*?

Yanına?

Ardından bakışlarım istemsizce, elindeki bir atıştırmalık tabağıyla doğrudan yanıma doğru yürüyen, bebek mavisi

bir smokin ve beyaz gömleğinin içinde oldukça yakışıklı görünen birine kaydı: *Eymen Seva*. "Talya!" diye seslendi otuz iki diş gülümseyerek, nihayet tüm dikkatimi üzerine aldığında. "N'aber? İnanılmaz güzel görünüyorsun, gözlerimi alamadım resmen üzerinden."

"Eymen," diye mırıldandım bana sarıldığında istemsizce elimi omzuna koyarak. Ardından geri çekildik. "Sen de iyi görünüyorsun…"

"Ne o? Gelmeyeceğimi mi düşünmüştün?" Gözleri kısıldı. "Aslında haklısın, Anton'un arkadaşı olarak gelmemem gerekiyordu fakat annemler de arada kalınca hazırlanıp çıkmamız gerektiğini söyleyen ben oldum. Buradaki yüzleri görmeyeli uzun zaman oldu," diye mırıldandı etrafa bakarken, bana atıştırmalık tabağını uzatmıştı ama başımı olumsuz anlamda sallamıştım. Şu an bir şey yersem kesinlikle kusardım, portakal suyu midemde dönüyordu. "Şuradaki Hanvezir mi? *Gazel?*"

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez, ardından Eymen'in yüzündeki bakışlarımı kalabalığa çevirdim ve ben onu bulamadan beni *çoktan* bulmuş olan çikolata kahvesi gözlerle temas kurdum. Hemen önünde, Tayga ona bir şey anlatıyordu ama dikkati tamamen benim üzerimdeydi ve gözünü bile kırpmıyordu. Öfkeli miydi? Neye öfkeliydi

ki? Eski sevgilisi neredeydi? Ya da *sevgilisi* mi demeliydim direkt? Böyle bir davete onunla gelerek işleri yeniden resmiyete dökmüş olmuyor muydu?

Ne zamandır… *Ne zaman birlikteydiler?* Yine mi *aynı* şey olmuştu? *Yine mi—*

"Kapıdan bir girişleri vardı sevgilisiyle… Onlardan da gözlerimi alamadım valla, bayağı yakışıyorlar," diye mırıldandı Eymen o an ve ben göz temasımızı kesip Eymen'in önüne geçerek Gazel'in daha fazla yüzüme bakmasına engel oldum. Midem bulanıyordu. *Yine. Yine yaptılar. Hepsi aynı. Her biri* aynı. *Sevgilisi var ve bana dokunacak haddi bulabiliyor.*

Uslu bir kız olduğum için mi? Çenemi kapalı tutacağımı mı düşünüyor? Hazar'ın düşündüğü gibi. Hayır. Hazar'ın *bildiği* gibi.

"Dudağının kenarında—" Eymen bir şeyler anlatıyordu ki, onu dinlediğimi düşünmesi için kafamı salladığım ama dikkatimin bambaşka bir yerde olduğu bir anda elini uzatıp işaret parmağıyla dudağımın kenarını sildiğinde, şaşkınlıkla ona bakakaldım o an. Gülümsedi. "Rujun taşmış, düzelttim." Yeniden güldü. "Pardon. Anton'la olan haberinizden sonra etrafında daha dikkatli olmalıyım."

“Görmüş müydün?”

“Tabii ki…” Seslice bir nefes verdi Eymen, gözlerini kaçırırken. “Açıkçası beni kullandığını da biliyorum Talya, içeri girmek için yani… Ama sorun değil. Muhtemelen sadece yapman gerekeni yapıyordun, *hepimiz* öyle yapıyoruz,” diye devam etti lafına. Göründüğünden daha akıllı olduğunu keşfetmem için davranışlarına bakmama gerek yoktu bile aslında, Anton’un arkadaşı oluşundan belliydi her şey.

Eymen’in tanıdık birini gördüğünde izin isteyerek yanımdan ayrılışının ardından, dedemle göz göze geldiğimde beni yanına çağırdığını anlamamak imkânsızdı bu yüzden Eymen’in elime tutuşturduğu atıştırmalık tabağını geçen garsonlardan birinin tepsisine bıraktım ve ellerimi silkeledikten sonra suratıma yerleştirdiğim sahte gülümsemeyle dedem ve misafirlerinin yanına adımladım.

Ellili yaşlarında bir adam, yanında oğluyla birlikte dedemle sohbet ediyordu onları böldüğümde. İsimlerini salondaki ekonomi dergilerinden birinde gördüğümden ve önemli insanlar olduklarını bildiğimden gülümseyerek ellerini sıktım, ardından dedemin yarım saat boyunca gelecekte

göreceğim eğitimden ve okuldaki başarımdan bahsedişini dinledim adam da aynı şekilde oğlunu överken.

Ardından müzik orkestrası slow bir parçaya geçti, etrafımızdaki çiftlerin eşleşerek dansa başladığı bölüme gelmiştik. Zahid, "Bu dansı bana lütfeder miydiniz?" diye sorduğunda kibar bir sesle eğilip elini uzatarak; dedemin zevkten dört köşe göz ucuyla bana baktığını biliyordum sanki aramızı yapmak istercesine.

"Zevkle," diye mırıldandım bu yüzden elimi avucunun içine bırakırken. Elimden tuttu ve beni dans eden çiftlerin arasına çekti, ardından bir kolumu omzuna yerleştirdim ve diğeriyle de ellerimizi birleştirdik. Zahid'in diğer eli belimdeydi fakat nazik bir hareketle tutuyordu sanki fazla yaslarsa rahatsız olacağımı bildiğinden.

Göz ucuyla biraz ileride, Belya ile Gazel'in dans ettiğini gördüğüm an bakışlarımı önüme çevirdim yıldırım çarpmışçasına ve Zahid'in koyu kahve gözlerine baktım. Onunkiler de kahverengiydi. Gazel'inkilerin neden ruh hâline ve düşüncelerine göre renk değiştirdiğini düşünüp her seferinde kafamın içinde farklı kelimelerle betimliyordum ki? Zahid'in duyguları yok muydu? Gayet de vardı. Babası eğitim hayatından bahsederken utanmış ve alçak gönüllü davranmış, lisede yaramaz bir çocuk

olduğunu söyleyip başına açtığı belalardan bahsederken istemsizce sinirlenmişti bile. Kahverengisi kahverengiydi ama. *Sadece* kahverengi. Sıkıcı, herhangi bir ton, kahverengi…

"Gri takım elbiseli, değil mi?" diye sordu bir an, dikkatimi tamamen gerçek hayata geri çekerken.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım ritimde kalmaya çalışırken. "Ne?"

"*Gri* takım elbiseli, *Hanvezir*, karıştırmıyorsam?" Gözleri kısıldı, dudaklarıyla hafifçe tebessüm etmişti. "Son yarım saattir gözlerini ayıramadığın… Sanıyorsam kalbinin de sahibi."

"Hiç de bile!" Bir anda yükselen sesimle dans etmeyi bıraktığımda, Zahid bana *bana ne anlatıyorsun kızım sen* bakışı attı olabildiğince kibar bir şekilde. Ardından özür dileyerek yeniden elimi omzuna çıkardım ve dansa devam ettik. Boğazımı temizledim. "Yanlış anlamışsın," diye mırıldandım önizlenimini nasıl düzelteceğimi bilemez bir şekilde, etraftakilerin dikkatini çekmiştim ani çıkışımla ve bu hiç de iyiye işaret değildi.

“Öyle mi?” diye sordu Zahid, ardından derin bir nefes alarak başını çevirdi. “Öyleyse neden şu an buraya geliyor kafamı omurgamdan ayırmaya yemin etmiş gibi?”

O an, Zahid’in eli belimden çoktan çekilmişti fakat başka bir el, omurgamdan aşağı belime kadar açık tüm dekoltemi tavaf ederek sıcak avucunu tenime yasladığında nefesim kesildi. Vücudumdaki bütün tüyler selam vermek için arşa kalkmıştı sanki. *Kendi bedenim bana ihanet ediyordu.* “Buradan sonrasını ben devralıyorum Zahid,” diye mırıldandı Gazel ardından, Zahid’le birbirlerine yalnızca bakışlarını kullanarak selam verdikten sonra. Tanışıyorlar mıydı?

Kimi kandırıyordum ki? Burada yeni olan bendim. Benim dışımda muhtemelen herkes birbirini tanıyordu çünkü bu davetlerle büyümüşlerdi. Babam beni olabildiğince uzak tutmuştu bu hayatta çünkü beni yeterli görmemişti hiçbir zaman.

“Hanvezir,” diye mırıldandı Zahid, ardından “Vasilyev,” diye devam etti başıyla bana da veda ederek ve Gazel yerini alırken ortalıktan kayboldu. Sanırım o da Belya’yı devralmıştı.

“Kendi iyiliğin için fazla güzel görünüyorsun *Vasilyev*,” diye mırıldandı Gazel, selam verir gibi kulağıma eğilirken. Nefesi kulağıma çarptığı an biliyordum ki, arkamı dönüp gitmeliydim ama bunu yapmak için fazla göz hissediyordum üzerimizde.

“Herkesin ortasında bana öyle dokunamazsın,” dedim oldukça sert fakat kısık bir sesle, etraftı göz ucuyla kontrol ederken. Herkesin gözlerini üzerimizde hissediyordum. Gazel’in sıcacık avucu, üşümüş belimi *yakıyordu*. Sadece zorunda kalınca nefes almak gibi aptalca bir şekilde şartlamıştı kendimi çünkü parfümünü ciğerlerime her çekişimde kollarında eriyeceğimi düşünüyordum.

“Neden, görürler diye mi?” Kalın dudakları aralandığında, bakışlarımı gözlerine çıkardım; her ne kadar topuklu giymiş olsam da ancak çenesine yetişebilmiştim. “Görürler de…” Avucu belimden kalktığında, ne yapacağını anlamamıştım ki yanağını yanağıma yaslayıp kulağıma fısıldarken elini tersini sırtım boyunca kaydırdı. “Deden sana uygun bir aday bulamaz diye mi?”

Geri çekildiği an çatık kaşlarımın altında, soru işaretleriyle parlayan gözlerimi çikolata kahvelerine çevirdim. Hayır. Bitterleşmişlerdi yine. *Acı kahveydi yine.* “Neyden bahsediyorsun sen?”

“Yapma Talya… Bilmiyor olamazsın,” diye mırıldandı Gazel o an. Ona, neyden bahsettiğini anlamadığımı belirten gözlerle baktığımda ise “*İtibar kaybı*,” dedi basitçe. “Soyadına mahkûm doğmuş bir kıza dokunabilmenin en kolay yoludur onu *itibarsızlaştırmak*. Herhangi bir aileye doğsaydın, sorun değildi. Neden olsun? Ama bu dünyadasın, *onların* dünyasında, üstelik ailen seni saklamışken bu dünyaya adım atmayı sen seçtin ve burada kuzuyu yiyen kurtları *aslanlar* parçalar, *yılanlar* sancar.”

Aralık dudaklarımdan içeri oksijen girsin diye çabalıyordum ama nafileydi. *Aslanlar*, Adelardi ailesinin simgesiydi. Yılanlar ise… *Vasilyev*.

Gazel biliyordu. Okuldaki sözlerini gayet iyi anlamıştım.

Yine kendi ayağına kancayı taktın ama hatırla bunu, vakti geldiğinde yardımcı olur bir şeyleri idrak etmene. Yalnızca kancayı nasıl kendi ayağıma taktığımı öğrenmem gerekiyordu. Belki de yerine yerleşmesi gereken son taş buydu.

Kim olduğumu biliyorum ve senin yanında kalmayı seçiyorum, bunu da hatırla. Ona güvenemezdim ama.

Ondan etkilendiğim bariz belliydi ve kullanılıyor olmadığımı bana kim kanıtlayabilirdi? Bunca zaman, dedemin neden en çok beni sakındığından gözlerden ve ilgisini neden saklamadığından bile emin değilken…

Ama Hanvezir biliyordu. Emindim artık.

“Yani, o haberi Anton’dan başkasının yaptırdığını düşünme bir an olsun,” diye devam etti baş parmağını bel oyuğumu okşarcasına hareket ettirirken. “Ya da Sulhi Vasilyev’in, önemsiz bir şeymiş gibi geçmişe gömdüğünü bu haberi… Tam şu an, potansiyel müttefiklerine işbirliği için bile seni sunuyor olabilir,” dedi acımasız bir sesle. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu en az sözleri kadar acımasız gözleri. “Böylece tek seferde iki kuş sancar. Ve sen hayır diyemezsin bile, çünkü bunun için yetiştirildin. Etrafına bir bak… Buradaki herkes, birbirlerinin potansiyel eşi…”

O an *“Gözünü alan bir yakışıklı var mı bakalım?”* sorusu yankılandı zihnimde, çok değil bir saat önce, dedemin… Ben bile bir noktaya kadar canı ciğeri olabilirdim onun için işte, bunu kabullenmemek yalnızca beni hâlâ gördükleri o toy, narin, aptal kız yapardı başka bir şey değil.

Dedem böyle biriydi diğer *herkese*. Gerçek amacını gizler, *önce* zemin hazırlar, *ardından* alıştırır ve siz ne olduğunu anlayana dek çoktan kabul ettirmiş, meyvelerini yiyor olurdu… Günün sonunda kârlı çıkacağınıza inandığınız bir anlaşmayı imzaladığınızı düşündürebilirdi bile ama aslında dar ağacı sırasına girerdiniz çünkü Sulhi Vasilyev'in listesinde sadece bir *piyon* olarak yer bulabilirdiniz kendinize, hiçbir zaman *ortak* sıfatını bile hak ettiğinizi düşünmezdi.

Her ne kadar çok değerli torunu olsam da, bir noktada tamamen bir piyondan ibarettim onun için. Amcam için de. Herkes için.

Bela olduğumu bilmiyor olamazlardı ama.

Gazel'in sözlerini bir rafa kaldırdım o an, hislerimle daha sonra başa çıkmak üzere… Ve konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Bu yüzden mi sevgilinle geldin?" Gözlerim birkaç metre ileride, Zahid'le derin bir sohbet içine girmiş gibi görünen sarışına kaydığında yeniden önüme bakmak güçtü. "*Potansiyel* diğer baş ağrılarından kurtulmak için?"

Gazel'in soruma cevap vermediğini fark ettiğimde saniyeler birbirini kovalamaya başlamıştı bile dar bir alanda. Gözlerinin yüzümü yaktığını hissettiğim bir anda

ise, nihayet önüme döndüm ve başımı kaldırıp çenem dik bir şekilde baktım gözlerine. Yüzümü inceliyordu. Sorumu tamamen görmezden gelmişti. “Evet?” diye sordum bir cevap talep ederek.

“Sana, hiçbir zaman Belya Petrova’yla bir ilgim olmadığını söyleseydim ne düşünürdün?” diye sordu tok bir sesle, gerçeği söylüyormuş gibi, ve benim aksime *dürüst* bir cevap talep ederken.

Alaycı gülüşle kaçırdım gözlerimi. “Tüm hak ettiğin sıfatlar arasında… *yalancı* olduğunu hiçbir zaman düşünmedim Gazel, bundan sonra da düşünmek istemem.”

“Bütün o istemediğin ilgiyi üzerinden uzaklaştırmak için etrafa sevgilin olduğu yalanını söylediğin zamanları düşün, Talya,” diye mırıldandı Gazel, orkestra şarkıyı bitirmişti ve insanlar dans etmeyi bırakmıştı artık. Alkışlıyorlardı. Gazel’in ellerinin üzerimden kaydığını hissettim fakat burun burunaydık. “*Beni* sen uzaklaştırdın. Haddim yoktuysa bile kızgınım. Bunu da hatırla.” Gözleri bir an dudaklarıma kaydıysa bile yeniden gözlerime çekildi. “Hatta her şeyi unut, *bunu* hatırla.”

Gazel bir an bana bir nefes kadar yakınken, bir diğerinde beni kalabalığın ortasında bırakıp gittiğinde ardından

yalnızca öylece bakabildim. Sözleri fazla kafa karıştırıcı olsa da aslında neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum, yalnızca inanabilecek bir kalp atmıyordu göğsümde. Göğsümde atan kalp fazlasıyla taş kesmişti ve öfkeliydi etrafımda dönen işlerden dolayı.

Derin bir nefes alarak kalabalığın arasından çıktım o an, çok değil birkaç metre ötemde biriyle göz göze geldim; ceketinin kolunu düzeltiyordu henüz ceketini üzerine geçirmiş gibi, kehribar gözleri yüzüme değdiği an. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve gömleğini de siyah giyinmişti. Sol elmacık kemiğinin üzerinde yeşilleşmiş ezikler vardı ve kalın dudaklarının kenarında da iyileşen bir yarık… Hazar'ın burada *ne* işi vardı?

Dikkatimi dağıtabilecek tek şey o an, Tayga'nın yanında Akel ve başka biriyle daha sohbet ettiği masaya damlamaktı bu yüzden tam olarak onu yaptım. Sahte tebessümümle Akel amcam ve misafirini selamladıktan hemen sonra Tayga'nın anlamsız bakışlarını suratımda hissettiğimde, ona da aynı sahtelikle gülümsemeye devam ettim. "Niye öyle bakıyorsun kuzen?"

"Bombayı nereye sakladın, onu merak ediyorum sadece," diye mırıldandı Tayga iğrenir bakışlarını sahte gülüşümden çekerek. Gömleğinin yakalarını çekiştirmişti, her zamanki

gibi kravat takmıyordu ve lacivert yerine siyah giyinmişti. Neredeyse *protesto* eder gibi. "Bir çadır dolusu nefret ettiğin insan bir arada… Bu şansı kaçırmazsın."

"Yastığının altına, sadece senden kurtulmak istiyorum," diye homurdandım ağzımın içinde, amcama ve misafirine bir şey çaktırmadığımdan emin olmaya çalışıyordum. "Hazar'ın burada ne işi var?"

Tayga'nın dudaklarının hafifçe kıvrıldığını fark ettim o an, şampanyasını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. Şampanyadan nefret ettiğini biliyordum ama burada garsonlar şampanya veya şarap dağıtıyorlardı yalnızca.

"Kendi mahallende bile takılmak için gidip en sıradışı insanı buldun ya, hayret ediyorum bazen, ama şaşırmak yok *kuzen*," diye yanıtladı beni keyifli bir sesle, ardından uzaktaki birine bir bakış attı bir şeyi ifade eder gibi. Lodos hemen girişte, sabırsızca bekliyordu. Sanırım tüyeceklerdi.

Masadan ayrıldığı an peşine takıldım. "Neyden bahsettiğini açıklamadan hiçbir yere—"

"Soyadı Kutlu falan değil. *Mers'maar.* Geri kalanını sen çöz," dediğinde Lodos'un yanına ulaşmıştık bile. Lodos

ona arabanın anahtarlarını attığında buradan sonrasında onların peşinden koşturamayacağıma karar vermiştim ki, şaşkınlık dolu bakışlarımı etrafta gezdirdim içimde yükselen öfkeyle. Ne demek Hazar'ın soyadı *Kutlu* değildi? *Mers'maar* hangi dildeydi bir kere?

Orada öylece dikildim ve Tayga'nın benden kurtulmasına izin verdim. Minik çantamın içinde çalan telefonumun ekranında Anton'un ismi yazıyordu ve dönüp baktığımda sosyeteden birkaç çocukla masa başında ilgisizce sohbet eden Hazar'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Telefonu sessize aldım, derin bir nefes çektim ciğerlerime ve doğrudan onunla konuşabilmek için kararlı adımlarımı yanına atmaya başladım bu yüzden. Masalarına yaklaşmadan hemen önce yakaladığım gözleriyle arka bahçeyi işaret ettiğimde, mesajı almış gibi dudakları kıvrılmıştı. *Ne* zannediyordu?

Peşimden geldiğini biliyordum, bu yüzden müştemilatın yüksek merdivenlerinin hemen yanına geçip kollarımı göğsümde birleştirerek yanıma ulaşmasını bekledim. Bir eli cebinde, diğeriyle dudaklarının arasında bir dal yerleştirirken karşıma dikildi ve çakmağıyle sigarasını yaktıktan sonra içine bir nefes zehri çekerken yanaklarının

içeri göçmesine izin verdi. “Hızlı halledelim. Çok vaktim yok,” diye mırıldandı saatini kontrol ederken.

Çocuklar zararlı yiyeceklere uzandığında ellerine vururlar anne babalar. Çocuk ağlar. Zararlı olması umrunda değildir ve o abur cuburların uzun vadede vücudunu hasta edeceklerinden habersizdirler, oturup anlatırsan umursayacak yaş ve tecrübeye de sahip olmadıklarından yalnızca *ister, ister* ve *isterler.* Bir kez daha. *Son* bir kez. Bu son. Son. Son. *Son.*

Ama hiçbir zaman son olmaz.

Hiçbir zaman son *olmaz*. Hiçbir zaman *hayır* demezsin. Paketin dibini görürsün, miden ağrır ama *vazgeçemezsin*. Bağımlılık böyle bir şeydir. Kendi kendini manipüle edersin yetişkin yaşında bile.

Şimdi büyüdün. *Tehlikeli maddelere* uzandığında eline vurmuyorsun ama, öğrenmedin çünkü, umursayamıyorsun ya da; *nefes aldırıyor*, *alışkanlık* yapıyor, *ait* hissettiriyor, var olduğunu hatırlatıyor sana. Sonra *yok* sayabilmek için. Sonra oksijeni boğazında benzine dönüştürebilmek ve ciğerlerine çakmağı çakabilmek için. Aşk böyle bir şey. Su gibi. İstek değil bu. *Yaşamak* için *ihtiyacın* var. Hayatta kalmak için.

Su. Hidrojen ve oksijen maddelerinden oluşan *su.* Aslında *yanıcı* bir madde olan hidrojen. Ama insana hayat veren *su.* Yanındayken kendimi kandıran ben. Yanındayken kendimi, kendi kendime kandıran ben.

Nasıl veda edilir?

Çatık kaşlarımın ardından, öfkeyle baktım ona ve bir adım atıp karnına vurdum. Yüzünü buruşturarak "Ouch," diye, samimiyetsiz ve sahte bir şekilde inlediğinde etkilenmediğini biliyordum. "Bu niyeydi şimdi?"

"Kimsin sen?" Fazlasıyla yakındık fakat bu tavırlarımla, benden herhangi bir şey isteyeceğini ya da bir harekette bulunabileceğini zannetmiyordum. "*Mers'maar?* Türk müsün bile?"

Ardından maskesi düştü.

Hazar'ın hayata oldukça ilgisiz bakan, neredeyse uyku hâlinde görünen, baygın bakışları vardı aslında ve gerçekten ona dokunabilecek bir şey söylediğinizde maskesini indiriyordu çünkü ancak o zaman gerçek yüzüyle, gerçek Hazar'la muhattap olabileceğinizi düşünüyordu. Onunla tanıştığımdan beri birçok kez

sinirine dokunacak şeyler yaptığımı söyleyebilirdim ancak her seferinde yalnızca onunla *gerçekten* tanışmanın kıyısından dönmüştüm. Her seferinde yalnızca bir parçasını gösterir gibi olmuş ve kendini tamamen saklamıştı.

En azından ben böyle hissetmiştim.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu içine çektiği dumanı kenara üflerken, ilgisiz ve bir an önce bu sohbeti bitirmek ister gibi bakan gözlerini bahçeye çevirerek.

“Kim olduğumu en başından biliyor muydun? Tanıştığımızda?”

“Sonradan öğrendim,” diye cevapladı gözleri kısılırken, sorumu beğenmemişti beyefendi. “Ama neden umursamam gerektiğini çözemedim. *Herhangi* birisin işte. Soyadının ağırlığı benim terazime dokunmaz bile.”

Çenemi titreten cevabına olan asıl tepkimi saklayabilmek adına, boğazıma kadar gelen safra tadını yuttum orada ve buz gibi havayı çektim ciğerlerime. “Neden seni daha önce hiçbir davette görmedim ama bir şekilde burada belirebiliyorsun o zaman?”

“Bir arkadaş rica etti diyelim,” diye cevapladığında, sigarası bitmişti. İzmaritini iki parmağı arasında metrelerce ötedeki çöp kutusuna sanki taş kadar ağırlığı varmışçasına fırlattığında neredeyse etkilenmiştim. Ardından kehribar gözleri yüzüme çevrildi. “Telefonlarını açmıyormuşsun, bir hatırlatma olarak,” diye devam etti, *ayağını denk al* der gibi attığı bakışlarını yüzümden, bileğimdeki çantama çevirirken. Telefonumu işaret ediyordu.

Dişlerimi sıktım. İhanete uğramış gibi hissediyordum. Çığlık çığlığa ağlamak istiyordum. “Anton’u nereden tanıyorsun?”

Gözleri kısıldı. “Sen neden *yakından* tanımak istiyorsun?”

“Önemli bilgiler.”

“Her neyse bilmek istediğin, eminim o Hanvezir *puştuna* da sorabilirsin. Cevapları bu kadar uzakta aramana gerek yok. Kaldı ki kuzenin de Tayga *piçiyken*,” dedi Hazar o an, tükürür gibi bir sesle. İkinci defa kabuğunun altına sızabilmiş gibi hissediyordum. İkinci defa gerçek Hazar benimle konuşuyordu o an. İlkini, soyunma odalarında maç sonrası tartışmamızda hissetmiştim.

Bakışlarımı kaçırdım.

“Ne?” diye sordu Hazar, ona cevap vermek istemiyordum ama anlamamış olması imkânsızdı. Neredeyse kahkaha atıyordu fark ettiğinde. “Onlara güvenmiyor musun cidden?” Hazar kahkaha attı. “Talya, çok akıllı bir kız sanıyordum seni ama—“

“Kimin tarafındasın sen?” Kalp krizi geçirecekmiş gibi hissettiğim bir anda suratına patladığımda, Hazar gülmeyi kesti ve boğazını temizledi.

“Çok basit. *Kimsenin*. Ben taraf tutmam,” diye mırıldandı adımları geri geri giderken. “Ben *yokum* bile, hiç var olmadım,” diye mırıldanmaya devam ediyordu bir deli gibi, geri geri giderken savsak adımlarla. “*Puff*…” Gözlerini büyülterek eliyle sanki bir şey patlamış gibi bir ses çıkardığında, dönüp ceketini düzeltti ve yürümeye devam etti çadıra ama döner dönmez suratındaki ifadenin kaya gibi sertleştiğini görmüştüm yeniden.

Eğer kimsenin tarafında değilse nasıl Anton’un aramalarına cevap vermem için buraya gelebiliyordu? İkili mi oynuyordu? Olamazdı. Taygalardan hoşlanmadığını biliyordum. Ama Gazel’le aynı ortaokula gitmişti ve Gazel’in ona soyunma odasından çıkarken söyledikleri…

Her şeye rağmen, *neredeyse*, Hazar'a saygı duyuyor gibiydi…

Bildirimlerimi kontrol ettiğim sırada üstten bir mesaj geldi. İlk mesaja tıklarken, ikincisi de peşinden takip etmişti.

+905……..: *Bitti mi sanıyorsun?*

Buz gibi mermere elimi yaslayıp destek almak zorunda kaldım o an, yalnızca beynimin çalışmayı bırakması için bir dakika olsun. Üzerime çiseleyen yağmur bana yalnızca ne kadar az vaktimin kaldığını hatırlatmaya çalışıyordu sanki, uyandırmaya çalışıyordu beni.

Bir kâbustu bu. Gülümsemeye çalıştığım gözümün içine baka baka yalan söyleyen insanlara karşı, ne söyleseler yutuyormuş gibi zehir zıkkım olsa boğazımdan aşağı… Umursamaya çalıştığım ama zerre ucundan geçmediğim için kendimi suçladığım tüm o geceler, kulağıma *bir canavarsın sen* diye fısıldayan annemin hayaleti, bana hep aynı hayal kırıklığıyla bakan o adam evimdeki…

Gözaltlarıma dolan yaşlar mıydı yoksa yüzüme isabet eden yağmur damlaları mı bilmiyordum ama dikkatlice silip doğruldum ve elbisemin eteklerinden tutup hızlıca ilerledim bahçede. Ardından girişte ellerinde şampanya dolu tepsilerle servise çıkan garsonların arasından büyük hole ilerledim. Albert çift taraflı merdivenlerin ortasında, kulaklığına gelen güvenlik güncellemelerini çatık kaşlarıyla dinliyor olmalıydı ki beni fark ettiğinde dikkati dağıldı. "Talya?"

Yürümeyi bıraktım.

"*Her şey yolunda mı?*" diye sordu Albert kendi öz dilinde, gözleri iyi olduğumu ona yalnızca söylememin yetmeyeceğini belli eder gibi bakıyordu.

O an istemsizce merdivenlerden aşağı, büyük kilerin ve eski eşyaların olduğu bodruma inen merdivenlere baktım bir boşluğa bakar gibi; boynumda düğüm olmuş gibi hissettiğim damarın içinden akan kan fokur fokur kaynıyordu sanki. Görüşüm bir bulanıklaşıyor, bir temizleniyordu ve ben gözyaşlarından olduğunu düşünmüyordum. Neden daha önce evin bu kanadına gelmemiştim? Bu kısımda kullandığımız odalar olmadığı için mi? Sadece kütüphaneyle işim vardı bu kanatta ama

oranın da iki girişi vardı ve hiçbir zaman bu kanattan girmediğimden…

“Aslında, değil… Bana bir bardak su getirebilir misin?” diye mırıldandım kısık bir sesle, kolona tutunurken. Albert endişeli surat ifadesiyle birkaç saniye beni süzdükten sonra etrafta su isteyeceği bir garson aradı fakat az önce hepsi bahçeye çıkmıştı. Bunu biliyordum. Albert’ın sonunda mutfağa gideceğini ve holü boş bırakacağını da.

Bakışlarımı yeniden bodruma inen merdivenlere çevirdiğimde, artık ayaklarımı kendim kontrol etmiyordum sanki. Etrafta kimse yoktu, Albert görev yerinden ayrılmıştı ve aşağısı beni *çağırıyordu*.

Dikkatlice indiğim merdivenler bittiğinde, çok az ışık alan karanlık bodrum koridorunda bir merdiven daha aradım fakat yoktu. Yerinde sadece bir masa, üzerinde bir vazo ve içinde de… *Zakkum*. Cehennemi simgeleyen, zehirli bir çiçek. Agnes itinayla değiştiriyor muydu her defasında bu çiçeği? Bodrumda olan bir çiçeği? *Neden?*

Masayı iki bacağından da tutup çektikten sonra altındaki kilimi kaldırdığımda bulduğum demir kapının varlığından daha önce haberdar mıydım bilmiyordum ama demir kapıyı tutup bütün gücümü vererek kaldırmaya

çalıştığımda, ne kadar ağır olduğunu fark ettiğim an vazgeçmek üzereydim. *Ama bir şeyler beni çağırıyordu. Demir kapının ardında merdivenler olduğunu biliyordum.* Bir kat daha aşağı inmem gerektiğini düşünüyordum. *Neden?*

Tüm gücümle, bir kez daha kapıyı kaldırdığımda ellerim o kadar acımıştı ki neredeyse çığlık atacaktım ama dişlerimi sıktım ve kapıyı duvara dayanadım. Çantamın içinden telefonumu çıkarıp zifiri karanlık görünen boşluğa flaşı tuttuğumda, dipsiz görünen karanlık merdivenler beni korkutmuştu ama ama yine de etrafımı kontrol ettikten ve topuklularımı çıkardıktan sonra bir adım atıp ardı ardına attığım adımlarla da aşağı inmekten çekinmedim.

Burası neresiydi böyle? Neden evin bu kanadında böyle bir yer vardı? Duvarları, merdivenleri taştan… Etraf çürük bir şey gibi kokuyordu. Duvarları tırmanan karınca ve böcekleri görebiliyordum. Merdivenlerden inerken başımı eğmem gerekmişti.

Nihayetinde atabileceğim adımlar bittiğinde, tavanı gittikçe yükselen bir tür mağaranın içinde olduğumu düşünüyordum; kenarlardan su birikintileri geçiyordu ve ayağımla itelediğimde bir köşeye çarpan taşın sesi tok bir şekilde yankılanmıştı. Burası *büyüktü*.

Daha önce buraya gelmiştim. Düşünmeden edemiyordum. Daha önce buraya gelmiş olmalıydım. Masanın altında bir kapı olduğunu nereden biliyordum? Zakkumun cehennem çiçeği olduğunu ve bir şekilde, burayı simgelediğini nereden biliyordum?

Elimde bir ıslaklık hissettiğimde, avucumu yukarı doğru kaldırarak ışığı elime doğru tuttum ama tam o sırada telefon elimden kayıp düştü. Bir küfür mırıldandım bir şekilde yaraladığım avucumdan kanlar damlarken, telefonuma uzanıyordum fakat benden birkaç adım ileri fırlamıştı. Neyse ki ışığı kapatacak şekilde düşmemişti—

Ardından durdum.

Nefes alışverişimin de kalp atışlarımla birlikte durduğunu, *ölmüş* olabileceğimi, veya ölebileceğimi düşündüğüm bir anda, boyutunu kestiremediğim bir şeyin hareket ettiğini duydum.

Zihnimin orta yerinde ardı ardına çakan şimşekler bana sağlıklı düşünme yetisi vermiyordu. Neredeydim ben? Bu yer gerçekten, *gerçekten* malikânenin altında mıydı? Bunca zamandır? Neden bu kadar… *ekşi* ve… *çürük* ve… *kan* kokuyordu burası?

Rütubet ve kokudan mıdır bilinmez, oldukça bulanık gören gözlerimi yerde saptadığım telefonumdan biraz yukarı kaldırdığımda ileride hareket eden kalın, derisi pullu yılanı gördüğümde aklımı kaçırmış olduğumu düşünüyordum ki beynim boyutunu algılamaya başladı. Her şey parça parça birleşti gözlerimin önünde; zehir yeşili derisi, insanın akıl sağlığını sorgulatan boyutu ve sürünürken çıkardığı ses… Çok derin, neredeyse insanın kulağının algılayamayacağı bir şekilde *tıslıyordu*.

Ardından *dilini* gördüm.

Ve *gözlerini*.

❧

“Anne… korkuyorum.”

“Şşşt, korkma kuzum, sadece bir şey göstereceğim sana,” diye mırıldandı annem saçlarımı omuzlarımdan aşağı atarak başımın üzerine bir öpücük bırakırken. Annem saçlarıma hiçbir zaman dokunmazdı ve beni daha önce hiç böyle öpmemişti. Bana gerçekten bir şey gösterecek olmalıydı.

“Yalnızca sesini çıkarma ve beni takip et,” dedi elimden tutup beni merdivenlerden aşağı yönlendirirken. “Seni eski dostunla tanıştıracağım.”

“Eski dostum mu?” Neden bodruma iniyorduk? Orası soğuk ve karanlıktı.

“Evet. Eskiden çok iyi arkadaşmışsınız… Bakalım hâlâ iyi anlaşıyor musunuz?”

Merdivenlerin altında bir masa, masanın üzerinde bir vazo ve bir çiçek vardı. Anneme çiçeğin ne çiçeği olduğunu sormak istiyordum ama çok soru sorduğumda kızardı.

"Zakkum," diye yanıtladı düşüncelerimi o an annem, sanki duymuş gibi beni. Belki de anneler duyabiliyordu çocuklarının zihnini. "Cehennem çiçeği. Oldukça zehirlidir. En azından Sulhi Bey'in bahçesinde yetişenler," diye devam etti masayı çekip altındaki kilimi kaldırırken. Ardından oldukça ağır görünen bir kapağı kaldırmaya çalıştı. Biraz zorlansa da, ikinci denemesinde kaldırıp sessizce kapağı duvara yaslamayı başarmıştı.

"Hadi," dedi arka cebinden minik bir fener çıkarırken ve elini uzattı bana.

Ağlamak istiyordum. "Ama anne… çok karanlık."

"Fenerimiz var, dert değil," diye yanıtladı annem gülümseyerek, ardından elini tuttum. Beni önden merdivenlere indirdiğinde elimi tutuyor, hemen arkamdan ilerliyordu ama birkaç basamak sonra feneri ve kırmızı bir elmayı elime tutuşturdu. "Al bakalım, birkaç basamak in…"

"Anne…" Ağlıyordum.

“Sorun değil bitanem, aşağıda seni bekliyor arkadaşın.” Annem gidiyordu. Yavaş yavaş, geri geri adımlayarak çıkıyordu yukarı. “Beş dakikaya geleceğim, tamam mı? Aşağı in.”

“Anne…” Artık tutamıyordum kendimi. Korkudan tir tir titriyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ki birden kapının üzerime kapandığını gördüm ve koşarak çıktım adımları, kapıyı ittirmeye çalıştım. “Anne! Anne! Kapıyı aç! Anne! Korkuyorum!”

Üzerime odamın kapısını kilitlediği akşamlar gibi değildi ama bu. Karanlıktı burası, ayrıca kötü kokuyordu. Burada boya kalemlerim ya da resim defterlerim de yoktu… Soğuktu burası bir kere. Hasta olurdum ben. Hasta olunca da kızıyorlardı. Beni hastaneye götürmek istemiyorlardı. Yardımcıya çorba yaptırıp bol bol su içiriyor ve yataktan çıkmamamı söylüyorlardı.

Bir süre kapının dibinde ağladım, gözyaşlarım yüzümde kuruyana ve kurumuş cildim acıtmaya başlayana kadar. Ardından fenerle merdivenlerin aşağısını görmeye çalıştım fakat çok derine iniyordu.

Bir süre, merdivenlerin sonuna doğru yürümeye çalıştım fakat bir adımı yanlış attığımdan bileğim ters döndü ve kalan birkaç basamağı yuvarlanarak indiğimde yüzüstü zemine kapaklanmıştım. İki yanımdan akan bir suyun sesi geliyordu; diz kapaklarım, ayak bileğim ve çenem acıyordu. Oturup dizimi kaldırdığımda pantolonumun delindiğini ve sağ dizimden aşağı kan aktığını gördüm, tozlu ellerimle sildim gözyaşlarımı. İşte yine oluyordu. Yine ağlıyordum.

Annem beni neden buraya getirmişti? Neden buraya kapatmıştı? Masallardaki gibi mi hapsetmişti beni buraya yoksa? Burada kimse yoktu… Hiçbir şey yoktu…

Birkaç adım ileride, elimden kayıp düşmüş kırmızı elmayı gördüm. En sevdiğim meyveydi. Belki annem, onu burada biraz beklememi istemişti ve beklerken de, elmayı yiyebilirdim… Bilmiyordum. Yine de ayağa kalkmaya çalıştım. Kendi sürtünmemden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyordum ama, su akışından farklı bir ses duyuyordum tek ayağımın üzerinde sekerek elmaya gitmeye çalışırken.

Ardından çok hızlı bir şey girdi kadrajıma ve ben çığlıklar içinde yere düşerken kırmızı elmayı bir şey kaptı. Bir şey. Bir—

Oradaydı. Dilini uzatmış, ağzını temizliyordu sanki ama tek seferde yutmuştu. Kocamandı. Gerçek miydi? Tıslıyordu. Gözlerimin içine bakıyordu. Kuyruğu nereye uzanıyordu? Neden bana bakıyordu? Bu bir— bu bir— Kalp atışlarımın üç katı hızlandığını ve nefes alamadığımı hissedebiliyordum. Bir şey göğsüme saplanmış gibi hissettim önce, sol kolum uyuştu; ardından dünya kararardı. Belki de ölüm böyle bir şeydi.

ON ALTINCI BÖLÜM

❧

"GÜNYÜZÜ GÖRMEZ GERÇEK"

Shamrain, Black November

Önümde bomboş bir masa varken eskiden, bir sayfa koyup üzerine karalamak kolaydı. Şimdi parça parça birleştirdiğim bir yapboz vardı bitene dek beni uyutmayan o masada ama ben tamamladığımda dahî, gözümü kırpabileceğimi sanmıyordum geceleri.

Sanki hayatımın geri kalanını bir başkasının elindeki kalemin bir parça saman kağıdına karaladıklarını yaşayarak geçirecektim; diken üstünde, çatık kaşlarla ve öfkeden kitlenmiş bir çeneyle.

Mermere oturup bacaklarımı kendime doğru çekmiş, sıcak suyun üzerime akmasına izin veriyordum bir süredir ama ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikrim yoktu. Bahçedeki kalabalık, Gazel ve Hazar'ın söyledikleri, Anton'un bitmeyen aramaları ve bodrum katı… Bir an her şey karmakarışık olduğunda zihnimde, aklıma eğer anne ve babam yaşıyor olsaydı işlerin ne yöne gidebileceği geliyordu ama çıkamıyordum işin içinden. Eskiden okuluna gidip gelen sessiz bir kızdım sadece ama şimdi biri beni ensemde tutup açlık oyunlarının içine fırlatmış gibi hissediyordum.

Odamın kapısının ardı ardına tıklandığı ve adımın seslenildiğini duyduğum ilk birkaç saniye tepki veremedim. Ardından oturduğum yerden kalktım, bornozumu alıp giydim ve banyodan çıktıktan sonra doğrudan kapıya ilerledim. Etraf kararmıştı.

Kapının önünde Agnes dikiliyordu. Beni baştan aşağı yargılayıcı bakışlarla süzdü, ardından yüzüme baktı.

İstemsizce bana acıdığını düşünmeden edememiştim. Muhtemelen bir süredir ağlıyor olmaktan gözlerim şişmişti ve duşa girerken makyajımı çıkardığımı da hatırlamıyordum bu yüzden tüm yüzüm siyah göz farı ve maskaraya boyanmış olabilirdi.

"Deden seni bekliyor."

Beklenti dolu bakışlarımı yüzünden indirdiğimde, başımı sallayıp kapıyı kapattım ve bir süre yatağıma oturdum. Muhtemelen davetin ortasında nereye kaybolduğumu soracaktı. Ne söyleyecektim?

Kendime gelip de o merdivenleri nasıl çıkmıştım bilmiyordum ama demir kapağı kapatıp da kendimi yere attıktan sonra bir müddet sadece nefes alarak boşluğu izlemem gerekmişti. Ardından kilimi kapatıp hiç orada bulunmamışım gibi masayı yerine çekmiş ve topuklularımı elime alarak doğruca odama ilerlemiştim ve bunca zamandır da odamdaydım.

Telefonumu kontrol etmek için çantamı açtığımda ekranda ilk Ukte'nin adı belirdi. Beni aramıştı. Onu geri arayıp telefonu hoparlöre aldıktan sonra banyoya geçtim ve bir pamuğa makyaj temizleme suyu döktüm. Aynada

gördüğüm sıfat tam da yapımcıların korku filmlerinde oynatmak isteyeceği türden bir hortlağa aitti sanki.

“Hey, iyi misin?”

Pamuğu yüzümde kaydırırken, birkaç saniye telefona baktım sanki Ukte’nin yüzünü görebilecekmiş gibi. Benim için endişelenmiş miydi? Neredeydi şu an?

“Neredesin?”

“Evdeyim,” diye cevapladı beni, bir hışırtı geliyordu devamlı arkadan. “Üzerimi değiştiriyorum… Dışarı çıkacaktım.”

“Nereye?”

“Berkay’ın doğum günü partisi varmış. Davetten sonra herkes oraya geçti. Davetiyem yok diye gitmeyecektim ama Berkay’a mesaj atınca adresi de aldım… Belki gelmek istersin diye seni de arayayım dedim, yorgunsundur muhtemelen ama haber vermezsem kendimi kötü hissederdim,” diye mırıldandı Ukte. Sanırım gelen hışırtı, hazırlandığı içindi. Üzerini değiştiriyor olmalıydı. “Davetin sonuna doğru ortadan kayboldun… Odana bakmak istedim ama kapı kilitliydi. Albert mideni bozduğunu ve

dinlendiğini söyledi. Aç karna alkol aldın değil mi? Keşke biraz atıştırsaydın, stresten hep…”

Ukte bir şeyler anlatıyordu ama yüzümü yıkarken onu sadece dinleyebiliyordum. Davete gelen bir kadın kendine fazla küçük bir elbise seçtiği için yırtmacını patlatmıştı sanırsam ve buna gülüyordu, ayrıca kendi de atıştırmalıklardan çok fazla yediğini bu yüzden midesini bozduğunu anlatıyordu. Ukte konuşurken fark ettiğim bir şey vardı ki o da gerçekten tüm davet boyunca mutfaktan çıkmadığı ve her şeyi evin içindeki pencerelerden izlediğiydi. Çünkü Sulhi Vasilyev’in bir itibarı vardı değil mi? Evlilik dışı büyümüş bir kızı nasıl olur da davetteki arkadaşlarına takdim edebilirdi?

Çok sinirliydim. Çok, çok, *çok* sinirliydim. Aynı zamanda çenemi sıkıyordum çünkü dilimde hissettiğim o ekşi tat nasıl oluyorsa gözlerimi sulandırıyordu ama hiçbir şey belli etmemeliydim.

Ukte’ye bana adresi mesaj atmasını söyledikten sonra saçlarımı hızlıca kurutup kremleyerek kendi dalgasına bıraktım; ardından Dr. Martens botlarımı, askılı beyaz mini elbisemi ve büyük beden deri ceketimi üzerime geçirdikten sonra rimel ve mürdüm tonlarında bir ruj kapıp

indim aşağı. Dedemi göreceğim falan yoktu. Çıkıyordum bu cehennemden.

"Acelecisin bakıyorum, küçük hanım… *Kuda ty idesh'?*" *Nereye?*

Çift kanatlı kapıyı sessizce açarken yakalandığımda, etraf oldukça sessiz ve karanlıktı aslında bu yüzden bütün ekibin etrafı derleyip toparladıktan sonra gittiğini ve dedemin de çalışma odasında olduğunu düşünmüştüm. *Yanılmıştım*. Dedem hemen arkamdaydı. Muhtemelen beni salonda bekliyordu ve sandığım kadar sessiz hareket etmemiştim ben de.

Yutkundum sertçe ve ellerim kapı kolunu bıraktılar. Arkamı dönmedim. "Dışarı çıkıyorum. Bir arkadaşımın doğum günü bu gece."

"Bu yaşlı adama ayıracak beş dakikan yok mu?"

Bu yaşlı adama ömrümü verdim. Yetmedi mi?

Sessiz kalmayı tercih ettim. Sessizlik çok şey anlatıyordu bana göre, bunca yıl sonra bile. Dedem her zaman sessizliğimi anladıysa, belki bu sefer de anlardı. Ne kadar öfkeli olduğumu, ne kadar kırgın ve kızgın olduğumu, ne

kadar *gücümün kalmadığını artık* ve… Bir şey söylemesi gerektiğini.

Çünkü *kin* tuttuğumu ve diğer herkesin aksine, *hiçbir şey sormadan* ilerleyeceğimi.

"Belli etmemeye çalışıyorsun ama artık merdiven bile çıkamadığın için yatağını çalışma odana hazırlıyorlar," diye mırıldandım omzumun üzerinden yere bakarken. Ne haddimeydi bilmiyordum, dizlerim titriyordu konuşurken ve birkaç kez avuçlarımı yumruk yapıp açmak zorunda kalmıştım bir rüyâda, hatta bir rüyâdan ziyade kâbusta olmadığımı kendime hatırlatmak için. "Davette ayağa kalkmadın bile çünkü *kalkamadın.*
Zamanının çoğunu, genç ve orta yaşta bekâr oğlu olan misafirlerinle geçirdiğini fark etmedim sanma. Ama her şeyden öte, ne yapmaya çalıştığını *bildiğimi* biliyorsun," diye devam ettim lafıma istemsizce ona doğru dönerken, *dede* lafı o kadar yabancıydı ki dilimin ucunda zehre dönüşüyordu sanki. Beni öldürmeyecek ama süründürecek ölçüde bir zehir… "Bilmediğin şey, *neden* yaptığından da haberdar olduğum. Neden benden *kurtulmaya* çalıştığını biliyorum."

Dedem bir eliyle bastonuna tutunarak ayaktaydı, diğer elini de bastonu tutan elinin üzerine kapatmıştı ve

üzerinde saten pijamalarıyla sabahlık bornozu vardı. Saat gecenin bir vaktiydi, normalde uyuduğu saatten de geç olmuştu; benimle konuşmak için mi beklemişti?

Belki de evin kapalı kanadındaki bodruma indiğimi biliyordu. Belki de ortadan kayboluşum fazla dikkat çekmişti ve kamera kayıtlarını izlemişti?

Bakışları sertleşirken, beyazlamış kaşları çatıldı ve "Talya," dedi sert bir sesle o an. "Kapıyı *kapat* ve çalışma odasına *ilerle*." Hafifçe öksürdü, ardından boğazını temizledi. "*Hemen*. Bu gece dışarı çıkmıyorsun."

"Hayır."

Pes eden bir soluk çıktığını duydum dudaklarından. Sakalını sıvazladı önce, ardından pişman olacağı bir şey söylememek için gibi görünen bir bakış attı boşluğa ve cümlelerini toparlamaya çalıştı. Ağzından çıkabilecek ve beni vazgeçirebilecek hiçbir söz yoktu.

"Daveti düzenleme amaçlarımdan birinin de sana eş bulmak olduğunun farkında olduğunu biliyorum—"

"Kurbanlık koyun gibi satacak mıydın beni?" *Damızlık*, daha uygun bir terimdi fakat bu hâliyle bile sert sözlerdi

ağzımdan çıkan. Farkındaydım. Dedem de farkında olacak ki, ağzını açsa da bir süre uygun kelimeleri bulamadı. Belki de saygısızlığım karşısında şok geçiriyordu.

Belki de geçirmeliydi.

“Beni anlamanı beklemiyorum.” Sesi sakindi.

“Ama ben seni anlamaya çalıştım.” Başımı kaldırdım, göz teması kurdum onunla; ona bakan biri birkaç aylık ömrü kalmış bir kanser hastası görmezdi, bu yüzden de durumu gizli tutuluyordu.

“Her ne kadar ataerkilliği savunmuyor olsam da kadınların bizim dünyamızda dikildikleri yeri daha da sağlamlaştırabilmeleri için güçlü bir partnere ihtiyaçları var, Talya, ve sen babanın da gidişiyle çok savunmasız bir konuma düştün. Bunu inkâr edemezsin. Vadesi dolmak üzere olan yaşlı bir adamım ben ve gitmeden önce en büyük isteklerimden biri, seni güvenebileceğimiz biriyle eşleştirmek,” dedi ciddi, güçlü bir sesle. Birkaç kez öksürdü fakat çabuk temizleyebilmişti boğazını.

“Beni anlamanı beklemiyorum ama beni anlamaya çalıştığını duyduğuma memnun oldum. Böylece niyetimin yalnızca senin ailedeki pozisyonunu güçlendirmek ve

gelecekte payına düşecek iş yükünü tükenmeden taşıman, daha güçlü durman, daha akıllıca hamleler yapman için olduğunu anlaman kolaylaşır. Maalesef ki farkındasın, eğer aile işlerinde aktif olacaksan bir hedef hâline gelirsin ve biz *aşk* için değil,—"

"*Güç* için evleniriz," diye tamamladım lafını. Eğer aktif olmak istiyorsan. *Aktif* bir *Vasilyev*. Toplantılara katılan, holding'de bir ofisi olan, iş gezilerine çıkan ve denizaşırı ülkelerde milyon dolarlık anlaşmalar imzalayan biri. Kapalı kapılar ardında bir iş insanı, karanlık kapılar ardında ise *tehlikeli* biri.

Tayga'nın olacağı insan. *Benim değil*.

Küçük yaştan itibaren önce anne babamıza, ardından yaşayan diğer büyüklerimize saygı göstermeyi öğrenmiştik; onların *siyah* dediği yoğurda *beyaz* diyecek haddimiz yoktu. Köklü bir aileden geliyorduk ve damarlarımızda akan kanı hak ettiğimizi her adımımızda kanıtlayarak büyümemiz gerekmişti. Sınıftaki en yüksek notu almış olmak yetmezdi, okul birincisi olmalıydık; bir yumurtayı kırdığımızda tek bir damlası tezgâha düşmemeli ya da ufacık kabuğu bile kâsenin içine girmemeliydi çünkü ne haddimizeydi böyle hatalar yapmak?

Yaptığın yanlışın ne kadar kolay düzeltilebileceği ile ilgili olmamıştı hiçbir zaman hayat benim için. Her yanlışında ne kadar ağır cezalandırılırsan bir daha cüret bile edemeyeceğinle ilgili olmuştu. Sanki hatalar bilinçli yapılan şeylermiş gibi.

Ve damarlarımda *akmayan* bir kan için.

Sulhi Vasilyev *dürüst* değildi.

Kapıyı açtım ve basamaklardan hızla ilerlerken dedemin arkamdan seslenmesine izin verdim. Kapının önüne taksi çağırmıştım bu yüzden Albert'a ihtiyacım yoktu, her ne kadar son zamanlarda yaptığım her şeyde arkamı kollamasına şaşırsam bile ona güvenebilecek kadar rahat hissetmiyordum kendimi.

Bu saatte trafik olmadığından, şehrin göbeğinde olmasına rağmen mekana on beş dakikada ulaştığımda güvenlikten hızlıca geçmiş ve asansöre binmiştim. Teras partileri için asansörün teras katı düğmesine basmanız yeterli olmuyordu, şifreyi girmeliydiniz.

Mor ve mavi ışıklarla aydınlatılan teras katında müziğin sesi, asansörün kapıları açılana dek kulağıma gelmemişti bile. Daha önce buraya geldiğimde on dakika bile

kalmadan eve döndüğümü hatırlıyordum ve parti o zaman henüz başlamamıştı bile ama evde olmam gereken bir saat vardı ve açıkçası kimseyle sohbet edebilecek durumda değildim o zamanlar.

Ukte'yi kenarda, elindeki soğuk çay şişesini yudumlayıp matematik sınıftan tanıdığım Didem'le sohbet ederken yakaladığımda bu havada ve bu saatte terastaki havuza bikini ve mayolarıyla giren öğrencileri gözlerimle yargılıyordum. Berkay'ın, doğum günü partisini burada yapabilmek için Tayga'yla iyi geçiniyor olması yetmezdi; Tayga'nın iyi geçindiği *mezun* arkadaşlarıyla da iyi geçiniyor olması gerekiyordu.

Tarikat gibiydiler.

"Talya! Gelmene çok sevindim—" Ukte kolunu omzuma dolayarak beni kendine çektiğinde, elindeki şişeyi alıp pipeti kaldırarak koklamaktan alıkoyamamıştım kendimi. Muhtemelen Tayga'yı kandırabilmek için dolaptan soğuk çay alıp içine alkol koymuştu.

"Abin nerede?" diye sordum şişesini eline geri tutuştururken. Ukte'nin bu aralar çok sık alkol aldığını ve aslında hiçbir zaman almaması gerektiğini çünkü ağır ilaçlar kullandığını biliyordum kalbinden dolayı ama ama

onu uyarabilecek bir pozisyonda olduğumu düşünmüyordum. 18 yaşındaydı ve reşitti. Kendi kararlarını kendi verebilirdi.

“O…” Düşünüyormuş gibi gözlerini etrafta gezdirdi. “Sanırım içerideki odalardan birinde… Neden sordun?”

Didem’in yüzümde gezen heyecan dolu gözleri ve garip gülümsemesini temkinle süzdükten sonra yanlarından ayrıldığımda havuzdan çıkan çocuklardan biri üzerime su sıçratmıştı. Ceketimin üzerindeki su damlalarını sildim o an ve ters bakışlarımı hemen önümdeki koridora çevirdim çünkü uğraşmayacaktım, ama çocuk önüme geçip yolumu kestiğinde ıslak göğsüne çarpmadan önce tek yapabildiğim kendimi durdurabilmek ve ona dokunmamak adına ellerimi havaya kaldırmak oldu.

“Yavaş, *Rus* güzeli,” diye mırıldandı iki metrelik boyuyla yüzüme eğilerek.

Boşluğundan yararlanıp yanından hızla geçip koridora girdiğimde elim kalbimin üzerindeydi çünkü beni korkutmuştu. Peşimden güldüğünü duyabilmiştim. Anlamsızdı. Ama erkekler böyleydi. Sadece alışmak mümkün değildi hareketlerine.

Taygaların olabileceği tek oda, oyun odasıydı bu yüzden aralık kapıdan içeri dalarken bir an olsun düşünmedim bile. Koca bir duvara yansıtılan *Playstation* oyununu o an düet şekilde Tayga ve tanımadığım ama basketbol takımından olduğuna emin olduğum başka bir çocuk oynuyordu, hemen tepesinde okulun dans grubunun başındaki popüler bir kız vardı ve eli omzundaydı. Tayga omzunu silkti. Ona dokunulmasından hoşlanmadığı için pek de sürpriz olduğunu söyleyemezdim, her ne kadar kız bu güzellikle muhtemelen geceyi yalnız geçirmeyecek olsa da.

Gazel'i ikili koltuğun tepesinde, Lodos'un telefonuna çatık kaşlarıyla bakarken yakaladığım an varlığımı hissetmişçesine önümden geçenler arasından doğruca çikolata kahvesi gözlerini üzerime çıkardı ve yüzüme sabitledi. Üzerinde bir jean ve beyaz bir tişört vardı sadece. Burada olmamı beklemediği belliydi. Lodos'un da öyle. Beni gördüğü an telefonunu kapatıp cebine atmış ve ayağa kalkarak Tayga'nın kulağına bir şey fısıldamıştı.

Projeksiyonun önüne geçip kapatma düğmesine bastığım an etraftakilerden itiraz sesleri yükseldi. Tayga'nın oyunu oynadığı çocuk elindeki kolu öfkeyle yere fırlatarak ayaklandığında "Dışarı!" diye bağırdım ve odanın kapısını sonuna kadar açarak koridoru işaret ettim, bana her an

beni kazığa gerip yakabilecekmiş gibi bakan öfkeli kalabalığa.

“Ne diyorsun amına koyayım sen—“

Birçok küfür ve küçümseyici söylenmelerin arasında sesi en gür çıkan Tayga’nın rakibiydi ki, Tayga’nın yüzüme sabitlenen ters bakışları bana doğru hareketlenecek çocuğa çevrildi ve omzuna elini koyarak onu durdurdu o an. “*Dışarı*,” dedi benden çok daha baskın, çok daha güçlü, çok daha sözünü geçiren bir sesle ama gözleriyle beni tehdit ettiğini görebiliyordum.

Başka hiç kimse, hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip odadan çıktıklarında içeride yalnızca ben, Tayga, Lodos ve Gazel kalmıştık. Kapıyı kapattım.

“Umarım iyi bir bahanen vardır—“

Tayga’nın hemen önünde dikildiği sehpanın önüne, çantamdan çıkardığım ve içi boş ama üzerindeki etiketi hâlâ okunabilir olan ilaç kutusunu koyduğumda üçü de sehpanın etrafında dikiliyordu. Gazel’e ve kollarını göğsünde birleştirdiği için şişen pazılarından ayırdım gözlerimi ve çatık kaşlarımın ardından Tayga’ya baktım;

hiçbir şey söylemiyordu kimse, hepsi bir açıklama yapmamı bekliyordu.

"Siz bana bildiğiniz kadarını söyleyeceksiniz, ben de size hayatınızın kozunu vereceğim," dedim kararlı bakışlarımı üçü arasında gezdirirken. "Ya bu akşam beni aranıza kabul eder adamdan sayar ve bundan sonra ona göre davranırsınız, ya da 24 saat—" Saatimi kontrol ettim. "*22 saat* sonra, olacaklara ben bile engel olamam artık."

Gazel'in hemen önümüzde duran ilaç şişesini izleyen bakışları, yüzüme değdiği an tenimi bıçak gibi kesti. "*Ne* yaptın?"

"Siz *neler* yapıyordunuz, asıl önce onu anlatın isterseniz." Kollarımı göğsümde birleştirdim, ardından Tayga'nın ilaç kutusunun üzerinden ayrılmayan gözlerini yakalamaya çalıştım ama muhtemelen ihtimallerin hesabını yapmakla meşguldü kafasında. "Kim başlıyor?"

Tayga kafasını kaldırmadan, belki de ilk defa bu kadar ciddi bir sesle konuşuyordu benimle o an. *Erkekler ve kişiliklerini katbekat altına gömdükleri maskeleri.* "Blöf olmadığını nereden bileceğim?"

“Anton’la geliştirdiğim dostluk da blöf gibi mi görünüyordu?” Gözlerim kısıldı. Nihayet başını kaldırıp da yüzüme bakmıştı. “Ya da Albert’ın dedemi korumayı bırakıp saf değiştirmesi ve benim arkamı kollaması… Blöf gibi mi görünüyordu, *kuzen*?” Ağzımda ekşi bir tat vardı. “Tabii, *kuzeni*msen, gerçekten.”

Tayga’nın mavilikleri şüpheyle parıldadığında, bir an Gazel’le aralarında sessiz bir bakışma geçti. Lodos o sırada tekli koltuğa yayılmış, sırtını geriye yaslamış, çok keyif alacağı bir filmin girişi başlıyormuşçasına izliyordu üçümüzü.

Tayga seslice bir nefes verdi o an pes etmiş gibi, ardından baygın bakışlarla ilerleyip kapıyı kontrol etti. “Sanıyorum ki doğum belgene ulaştın,” dedi tok bir sesle, pencerenin kenarına kalçasını yaslayıp cebinden bir paket çıkardığında bir dal sigara yakıyordu pencereyi açıp. “Anton yardımcı oldu, yine sanıyorsam?”

“Sanmayı kes ve anlat.” Çantamın içinden çıkarıp masanın üzerine fırlattım belgeyi. “Irina Volkov kim ve neden bu belgede *biyolojik* annem olarak yazılı?”

“Çünkü seni o kadın doğurdu, Talya, bu kadar basit. Sulhi de alıp Argün’le Âla’ya verdi.”

Gittikçe hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirebilecek hiçbir şey yoktu, bir maraton koşmuşçasına bozmuştu ritmini bir kere ve ben işimi bitirip de bu odadan çıkana dek düzelmeyecekti. Gazel'in bakışlarını üzerimde hissediyordum, gözucuyla görebiliyordum ama ona bakmak istemiyordum. Sadece Tayga'ya bakmak istiyordum ve gerçekleri duymak istiyordum.

Vasilyev olmadığımı. Her şeyin bir yalan olduğunu. Kenara atılmamın sebebinin aslında *aileden* bile olmayışımdan kaynaklandığını.

Konsey ailelerinden birinin, Volkovların başında olan kadındı Irina Volkov. Moskova'da yaşıyordu. Çeşitli toplantılardan çıkarken ve önemli insanların davetlerinde boy boy çekilmiş fotoğrafları vardı internette ve koca bir ailesi… Ama *yaşamıyordu* artık. Yakın bir zamanda *ölmüştü*.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyordum "Anne ve babam olarak bildiğim insanların eline nasıl düştüm o zaman ben?" diye sorduğumda, o kadar acınası ve çaresiz çıkmıştı ki sesim kendimden nefret etmiştim. Boğazımı temizlemiştim. Daha dik durmaya çalışmış ve çenemi yukarı kaldırmıştım. *Yeterince sert bakarsam insanlar*

benden korkar, uzak durur ve canımı yakmaz da sanmıştım.

“Buradan sonrasının cevapları bende de yok, sadece ihtimaller silsilesi… Ki kafanı daha çok karıştırmaktan bir işe yaramaz. Sulhi’yle yüzleşmen lazım,” diye yanıtladı Tayga o an beni, önemsiz bir şeye cevap verir gibi. Sanki kahvesine şeker istemediğini söyler gibi. “Öte yandan, babamın, Sulhi’nin ölümünün ardından senin bir şey yapmandan korktuğunu biliyorum. Sanıyorum ki Sulhi şirketteki hisselerini ve Akel’in istediği birkaç mülkü daha sana bıraktı vasiyetinde.”

“Beni evlendirmek için gece gündüz koca adayları ayıklayan *Sulhi*,” dedim nefretle suratına bakarken, sorarcasına. “Neden bana bir şey bıraksın ki? Aklın alıyor mu?”

Tayga’nın kaşları havalandı birkaç saniyeliğine kinayemi derinden hisseder gibi. “O da ayrı bir konu mesela. Evlendirmek için bu kadar acele etmesinin tek sebebi potansiyel bir ittifak ya da yanında olacak birini istemesi olamaz,” diye mırıldandı ilginç bir konuymuş gibi. “İnan ya da inanma, tüm bunlar Adelardilerin bu ilginç, savaşmadan mağlubiyet edinmiş tavırlarıyla bir şekilde bağlantılı. Aylardır çözmeye çalıştığımız mesele. Eğer bir

şey biliyorsan da söylemiyorsan, o çok merak ettiğin cevapları da alabileceğini düşünme bir an olsun."

O an düşünebildiğim yalnızca, onaylanmış *yabancılığım*dı bu aileye karşı ve midemi deldiğini hissettiğim hayalkırıklığı. Ama yuttum, ne kadar büyük bir yumru oluştuysa da boğazımda yuttum ve Gazel'e çevirdim bakışlarımı. Tayga ilk defa ilgisini çekecek bir şey çıkacakmış gibi ağzımdan, nefes almadan bakıyordu sanki o an.

"Anton *hasta*."

"Herifin ruh hastası olduğu yeni bir bilgi değil—" diyerek araya girecek gibi oldu Tayga ama ben Gazel'in yüzünden ayırmadan bakışlarımı, "Öyle değil," diye böldüm onu. "*Hasta* hasta. Ölümcül."

Anton, torpido gözündeki ilacını bittiği için geçtiğimiz bir sokakta çöp kutusuna attığında bana yalnızca bir ağrı kesici olduğunu söylemişti ama ben meraklı yanıma yenik düşüp sokağın ismini ezberledikten birkaç saat sonra Albert'ın sürdüğü araçla dönerek çöp kutusunu karıştırmış ve şişeyi bulmuştum. "İlaç," derken masanın üzerine bıraktığım kutuyu işaret ettim başımla. "Yalnızca bir çeşit kemik kanserinin ağrılı belirtilerini hafifletmek için

kullanılıyor, yurtdışından özel olarak getirtiliyor ve binlerce dolara satılıyor. Dahası, genetik mirasla alıyorsun hastalığı… Babadan oğula geçen bir taşıyıcılık semptomu var. Sanıyorum ki Dante Adelardi'de de aynı hastalık var. Bu yüzden yıllardır onu evinden dışarı adım atmış şekilde gören olmadı. Adam muhtemelen tekerlekli sandalyesinde çürüyor."

Tayga o an yaslandığı pencereden ayaklandı ve elindeki çakmağı karşı duvara fırlattı. Bir küfür mırıldandı ağzının içinde rusça, ardından Gazel'e doğru yürüdü. "Tahmin etmeliydim!"

"Bu ne anlama geliyor?" Bakışlarım yerinden kımıldamayan Gazel ve arkasında üç buçuk atan Tayga'ya çevrildi o an, ardından hiçbir şeye şaşırmıyormuş gibi arkamdaki tekli koltukta oturup suratında sıkıcı bir ifadeyle bizi izleyen Lodos'a baktım. "Annenle mi…" Ardından önüme dönebildim yeniden ve istemsizce bir adım attım Gazel'e doğru. "Annenle mi ilgili?"

Gazel göz ucuyla bana ters bir şekilde baktığı an, o kadar ruhsuz görünüyordu ki neredeyse bunu söylediğim için benden nefret ettiğini düşünecektim. "Annem hakkında ne biliyorsun Talya?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hemen gözümün önünde beliren o eski fotoğrafı yok etmeye çalıştım zihnimde ama ne kadar çitilesem de elimde çamaşır suyuyla, bazı lekeler çıkmıyordu. Bazı anılar silinemiyordu öylece aklından. "Asıl adının *Ilaria* olduğunu ve…"

"Nereden öğrendin bunu sen?" Tayga lafımı böldü o an, inanılmaz şaşkın ve aynı zamanda öfkeli görünüyordu.

Öte yandan benim ilgimi bu haberi gayet sakin karşılamış olan Gazel çekmişti bu yüzden Tayga'yı ve sorusunu tamamen duymazdan gelerek Gazel'in koyulaşmış kahvelerini yakalamaya çalıştım. Projeksiyonun önündeki masaya kalçasını yaslayarak parmaklarının arasında avucunu ovuşturuyordu.

Hayalkırıklığının yüzlerce tonu vardır siyahla beyaz arasında ama ne kadar koyulaşırsa canını ne kadar yakacağını sana söylemez hiçbiri. Zamanla netleşir ve beyazlaşır bazen ama bazen de karanlığa karışır ve orada kalır, günyüzü görmez hiçbir gerçek.

"Anton'un *korktuğu* sensin," diye mırıldandım boğazımdan nasıl çıktığını anlamadığım bir sesle. Şaşkındım çünkü ve idrak reseptörlerim henüz çalışmaya başlamıştı, paslıydılar.

Gazel başını kaldırıp da bakışlarını üzerime çevirdiğinde, birkaç saniye nabzımı ölçmek istercesine yüzümü karış karış gezdi kahveleri. Ardından Tayga'ya bir bakış attı, hiçbir şey söylememiş veya belirtmemişti bile ama Tayga çok iyi anlamış gibi bana son bir kez baktıktan sonra kapıyı açıp odayı terk etmiş ve ardında Lodos'u da götürmüştü.

"Annem, Dante'nin kız kardeşiydi," diye mırıldandı Gazel ardından, kollarını göğsünde birleştirerek bana olabildiğince sabit bir ifadeyle bakarken. "Küçükken o evde yaşadıklarından bunalıp iki kız arkadaşıyla Türkiye'ye kaçmışlar. Burada babamla tanışıp evlenmiş. Aylar önce, annemin intiharını ifşa ettiğinde ve fotoğrafları medyada yer bulduğunda, Adelardilerin dikkatinden kaçması pek mümkün değildi." Kafasını hafifçe yana eğdi önce, ardından pencereden uzak şehir manzarasını izledi bir müddet. "Başta, neden varlığımdan bu kadar rahatsız olduklarını anlamadık. Vasilyevlerin can dostu bir adamla, İtalyan mafyasında başı çeken bir ailenin kızının oğlu… Eğer haklıysan ve Anton babasının hastalığını miras aldıysa, bu demek oluyor ki Dante Adelardi'nin biricik oğlu Adelardi mirası için uygun değil. Ayrıca yine, eğer haklıysan ve babadan oğula miras kalıyorsa; bu da demek oluyor ki hiçbir Adelardi erkeği aslında miras alamaz ve alamayacak bu gücü. Geleneksel bir İtalyan ailesi için,

kızlarını aile dışından biriyle evlendirip vârisler yetiştirmek soyunu çürütmekten farksızdır. İç savaşa davettir." Bana döndü. "Beni anlıyor musun, Talya?"

O zaman, bu… demek oluyordu ki… "Mirasta hak talep edebileceğin anlamına geliyor bu," diye mırıldandım birkaç adım atarak karşısına geçerken. "Hatta… Tek *uygun* aday olduğun anlamına geliyor ailenin başına geçebilmek için? Konsey aileleri olduğunu biliyorum dünyanın dört bir yanında. Hiçbiri bahsini Anton'a yatırmaz. Hiçbiri Anton'u otorite olarak tanımaz." Bakışlarım, kafamın içini toparlayabilmek adına yere çevrildiğinde avuç içlerimi kaldırıp ellerime baktım bir müddet ve ne yaptığımı düşündüm. "Ben mi yaptım bunu? Ben mi sebep oldum bunların ortaya çıkmasına?"

"Ben kim olduğumu biliyordum fakat Adelardi ailesinin öğrenmesi, akabinde Vasilyevler'e sus payı olarak ekonomik baskılarını geri çekmeleri ve tüm bunları Anton'un hastalığının ortaya çıkmasını önlemeleri için yapmaları… Evet," diye mırıldandı Gazel. Tek kaşı oynamıştı alayla. "Gerçi, hepsi boşa çünkü yine sen, neyi neden yaptıklarını ortaya çıkarmış oldun," diye devam etti yaslandığı masadan kalkıp ilaç kutusunu eline alırken. "Emin misin? İlaç ve hastalık konusunda."

“Her sabah ve akşam bir hap alıyor.” Kutuyu işaret ettim elindeki. “Eminim.”

Elindeki kutuyu çeviriyor, paketteki latince yazılara bakıyordu. Ardından başını kaldırdı ve bakışları yüzümde sabitlendi. “Sorabileceğim birini tanıyorum.”

“Doktor mu?”

Gazel yanımdan geçip giderken hareketlendiğimde, *pek sayılmaz* gibisinden bir bakış attı bana. Ardından kapı kolunu indirdi ve daha önce sesi boğuk gelen müziğin içeri dolmasına izin verdi. İlaç kutusunu cebine atmıştı. “Geliyor musun?”

Tereddütüm nedendi bilmiyordum. Belki de *henüz* idrak edebilmeye başlamış olmamdandı neler döndüğünü, ne yaptığımı ve yapıyor olduğumu da ayrıca; bunun için öldürülebilirdim bile. Ne de olsa herhangi biriydim artık. Anton bunu biliyordu. Adelardi ailesi biliyordu. Dedemin aslında bana değer vermediğini ama benim üzerimden bir çıkarı olduğunu da anlamış olmalıydılar. Üstelik Gazel’in onların vârisi olduğu da ortaya çıkmıştı, hem de aylar önce… Tayga ve Gazel tam olarak ne kadar yakındı? İşte her şey *buna* bağlıydı.

Çünkü Adelardiler Avrupa'nın *aslan*larıydı.

Kan önce gelir.

Aslanlar açıkta uyurlar.

Kafam daha önce karışıktıysa, artık bir bomba geri sayacı başlamıştı sanki beynimin içinde ve *tik tak* seslerini duyabiliyordum. Zaman kısıtlıydı.

Siktir et diye mırıldandım içimden, Gazel'in peşinden odadan çıkarken. Koridorda hemen yanında yürüyordum partiden içeriye ve damarlarımda alkol akıyormuşçasına yüksekte hissediyordum kendimi. *İstediğim neydi bile ki?*

Köşede Tayga'yı, bar tezgâhına yaslanmış az önce oyun oynadığı arkadaşıyla çatık kaşlarının ardından konuşurken gördüğümde Gazel'le bana bir bakış atarak arkadaşının yanından ayrıldı ve biz asansöre binene kadar bir şekilde kabine, içeri sızan Lodos'la da birlikte dört etmiş olduk. "22 saat sonra olacak olan ne?" ise, Tayga'nın sorduğu ilk soruydu ceketini giyerken. Ağzıyla bir peçete tutuyordu, muhtemelen kızlardan birinin numarası yazıyordu üzerinde.

Bunun cevabını verirken üçüyle dar bir kabinde olduğum gerçeği hiç yardımcı olmuyordu ama sağ elimi havaya kaldırdım, ardından yüzüğe dikkat çekercesine parmaklarımı hareket ettirdim o an kapılar açılırken çıkmadan hemen önce. "Duymadınız mı çocuklar?" diye sordum alaycı bir ifadeyle, omzumun üzerinden üçüne de bakarken. Tayga'nın tek kaşı havalandı, Lodos'un gözleri kısıldı; Gazel'in bakışları ise doğru yere odaklandığından dudakları aralanmıştı. "Nişanlandım."

"*Gavno*—"

Gazel'in nefesinin altından küfrettiğini kapalı otoparka çıktığım an duymuştum, beklemediğim şey Gazel'in beni kolumdan yakaladığı gibi o ikisi de yanımızdayken kolona kıstırmasıydı. Çok tehlikeli bir ifadeyle yüzüme eğilerek az önce evini ateşe verdiğimi itiraf etmişim gibi bakıyordu bana, ağzından çıkan her kelime bir küfür etkisi yaratıyordu. "*Ne* yaptım dedin sen?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Daha mantıklı bir şekilde açıklamanın birçok yolu vardı tabii ama son zamanlarda yaşadığım şok etkisini yaratmak istemiştim belki ben de üzerlerinde.

“Hangi *orospu çocuğu*yla?” sorusuyla diğer yanımda belirdiğinde Tayga, şaşkınca Lodos’un diğer yanımda omzunu duvara yaslayıp rahat bir şekilde kollarını göğsünde birleştirmesini izledim.

Yutkunarak önüme döndüğümde ise tek görebildiğim Gazel’in boynunda belirginleşmiş damarıydı. “Bu kadar heyecanlanacağınızı bilsem mesaj falan atardım—“

“*Nişanlandığını* mı?” Gazel lafımı bıçak gibi kestiğinde, bir şey söylemem gerektiğini biliyordum.

“Sahte,” diye mırıldandım yüzüğü çıkarıp işaret parmağıma takarken.

Lodos şüpheyle elime baktı, ardından seslice nefes verdi. “Sahte nişanlıların yüzde %99’unun gerçekten evlendiğini biliyor muydunuz?”

“Ne?” Elim ayağıma dolanmıştı. “Sen konuşmazsın bile!”

“Tercihen,” diye mırıldandı Lodos, ardından yaslandığı yerde doğruldu.

Gazel bana biraz olsun nefes alabilecek bir alan tanıdı o an, ellerini beline yerleştirmiş ve az önce zincirleme bir

kaza atlatmış gibi görünüyordu. “Ne demek sahte nişanlı? Ne demek istiyorsun Talya? Doğru düzgün açıkla şunu.”

Kollarımı göğsümde birleştirip Lodos’a ters bir bakış attıktan sonra seslice ofladım, ardından “Anton’un tek istediği bir haberdi,” diye mırıldandım. “İnsanların evleneceğimizi düşünmesini istiyor. Gerçekten evleneceğimizden değil. Haberini yaptıracak diye biliyorum… Tek şartı inkâr etmemem alenen.” Çantama çevirdim bakışlarımı, odadan çıkarken belgeyi alelacele sıkıştırmıştım içine. “Doğum belgemi ayarlayan o’ydu. Muhtemelen nişan haberini bir itibar oyunu için yaptırıyor.”

“Bize gelmek yerine aile düşmanının oğluna gittiğine inanamıyorum!” diye söyleniyordu Tayga, elini agresifçe saçlarından geçirirken otoparkı izleyerek.

Gazel’in yüzümde gezinen bakışlarını görmezden gelerek, bunca zaman kuzenim sandığım çocuğun suratına baktım. “Bütün bunları kim bilir ne zamandır biliyordun ve gelip bana söylemedin. Neyi bilmediğimi bile bilmiyorken ne yapmamı bekliyordun tam olarak? Anton bana kanıtlarla geldi.”

“Yaptıracağı haberin neye sebep olacağını bile bilmiyorsun, kör sağır kabul etmişsin gözün hiçbir şey görmemiş,” diye mırıldandı o an Gazel, Tayga’yla arama girerek. Ardından elinin tersiyle Tayga’nın karnına vurdu bana bakmadan dümdüz aracına ilerlemeden hemen önce. “Söyle ona. Uzatma.”

Lodos’un bakışları o an benim gibi Tayga’ya çevrildi, Gazel’in gittikçe uzaklaşan sırtından gözlerimi çekebildiğim an. “O neyden bahsediyor?”

“Aynaya baktın mı sen hiç?”

Tayga’nın bu anlamsız sorusu karşısında gözlerim kısıldığında, altından ne çıkacağını merak ediyordum doğrusu. “Her gün. Eee?”

“O gözlerin *Vasilyev* olmayan birinin DNA’sına karışacağını sanıyorsan yanılıyorsun,” diye cevapladığında beni, iyice anlamam için karşımda dikiliyor da konuşuyordu sanki. “Annen *dışarıdan* biri olabilir. Ama baban kesinlikle bir Vasilyev. Argün olsa da, olmasa da.”

Bunu düşünmemiştim daha önce.

Tayga ve Lodos, önümden geçip araçlarına doğru ilerlerlerken bir süre beni bıraktıkları köşede dikilerek zemini izledim. Doğum belgesinde yalnızca doğum yapan kadının adı yazıyordu, babanın kim olduğuna dair bilgilerin yazılı olduğu kısım boş bırakılmıştı. Argün, Âla'yı aldatmış olabilir miydi? Mümkündü. Sadakat dolu bir evlilikleri olduğunu söyleyemezdim. Belki de Sulhi, Argün'ün evlilik dışı bebeğini alıp Âla'ya bebek kendisine aitmiş gibi büyütme yemini ettirmişti. Dedem bunu yapmış olabilirdi. Her ne kadar cezaların boyutlarını bilmesem de, *aldatmak* çok ciddi bir itibar kaybına sebep olurdu bu mecrada. Çünkü bir adam, eşine sadık kalamıyorsa nasıl temsil ettiği değerlere sadık kalabilirdi ki?

İkisinden de nefret ediyordum; anne ve babamdan. Dedemden de. Amcamdan da. Tayga'dan da. Herkesten. *Herkesten* nefret ediyordum. Bütün insanlardan.

Bu iş bittiğinde kaçabildiğim kadar uzağa gidecektim ve her şeye sıfırdan başlayacaktım.

Pek de aceleci olmayan adımlarla ilerledim beni hazırda bekleyen iki aracın ardından, Lodos ve Tayga aynı araçta olduğundan ben Gazel'in ön koltuğuna geçmeyi tercih etmiştim. Kapıyı kapatmama fırsat bile vermeden gaza

bastığında söylenircesine bir tavırla emniyet kemerimi bağlıyordum. “Yavaş,” diye homurdandım ağzımın içinde ama duyduysa bile umrundan geçmemişti.

İki koltuk arasındaki bölmedeki açık jelibon paketi dikkatimi çektiğinde istemsizce paketi aldım ve içine baktım. Yalnızca sarıları, turuncuları ve… Yalnızca yeşilleri yememişti. “Kız kardeşini ön koltuğa mı oturtuyorsun?”

“Jelibon sevemez miyim?” diye sordu yargılayıcı bir tonla, hâlâ öfkeli görünüyordu.

Gazel’in arabasına bağlı telefonundan ekrana yansıyan Tayga’nın adının gördüm bir an, Gazel doğrudan cevapladı; böylece sorusu havada asılı kalmıştı. Geriye yaslanmış, tembel bir şekilde kontrol ediyordu direksiyonu çocuk oyuncağıymış gibi sahil şeridi ayaklarımızın altında kayarken. “Evet?”

“Biz limana geçiyoruz, işiniz bitince gelirsiniz.”

Gazel’in kol saatini kontrol edişini izledim cevap vermeden önce. “Bu gece sevkiyat mı vardı?”

“Var işte, uzatma,” diye homurdandı Tayga, ardından aramayı sonlandırdı.

Tek kaşım havalanmıştı istemsizce Gazel'e dönerken. Bazı geceler limana gidip sevkiyatlara yardım ettiklerini biliyordum ama… "Neden gelmiyormuş? İnanmadım bahanesine."

Arama sonlandığı an otomatik bir şarkı listesinden *Julia Room*'un *In My Room* şarkısı çalmaya başladığında Gazel şarkıyı kapatmadı, sesini kıstı sadece. "Ayağının dibine düşmeyen bir kızın bu tavrını garip bulup şansını denedi diyelim, pezevenk. Ve *çok yanlış* bir kızdı diyelim, çattığı," diye mırıldandı Gazel. "Yanına gittiğimiz eleman da sevgilisi." Bir anlığına dikkati dağılır gibi olmuştu o an bu ufak hikayeyi anlatırken fakat hemen ardından yutkundu ve çenesini sıktı. Bana yan bir bakış attığında, ne düşündüğü hakkında bir fikrim yoktu. "Talya. Bu kadar uzaklaşman inanılır gibi değil. Bir şey söyle."

"Ne söylememi bekliyorsun?" Bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim.

"Kendinden başka kimseye güvenmeyişini ve o küçük kafanın içinde nefretle anlamlandıramadığın her şeye şüpheyle yaklaşmanı anlıyorum ama, *kahretsin*, aptal kız," diye mırıldandı seslice bir nefes alıp direksiyonu daha bir sıkı kavrarken. "Anne babanı kaybettiğin kazanın ardından

kekemeliğini atlatıp bütün okulun ağzına sıçtıktan sonra bir davette deden tarafından satışa çıkarıldığını fark ediyorsun, bunca yıl seni büyütmüş anne babanın aslında yabancı insanlar olduğunu öğrendikten hemen sonra ve—
“ Kendi kendine lafını kesti o an. Başını salladı. “Gerçekten, merak ediyorum; nasıl karşımda hiçbiri, yaşadığın hiçbir şey sana *değmiyormuş* gibi durduğunu.”

Biri öğretti.

Başımı koltuğa yasladığımda istemsizce kayan bedenime sarıldı kollarım; üşümüyordum ama sanki kendime destek oluyordum bu şekilde. Bu yetmişti. Her zaman. Her zaman tek başıma ve yalnızdım ne de olsa. Ukte’yle geçirdiğim o güzel günlerde bile bir parçam *artık yalnız olmayacağım* diye düşünmeyi reddetmişti aslında. İçten içe tabiatımın bu olduğunu biliyordum. Belki de bu yüzden, kurduğum ya da kurabileceğim her güzel ilişkiyi yokuşa sürüyordum.

“Ne hissedeceğimi bilemediğim zamanlarda, hiçbir şey hissetmiyorum aslında,” diye mırıldandım parmaklarımla oynarken, gergince. Duygularımdan ve düşüncelerimden bahsetmek benim için zaten zorken, şimdi neden tek bir lafına kalkanımı indiriyordum bu arabada Gazel Hanvezir’in *bilmiyordum*. “Anne ve babama evlatlık verilmişim. Eee? Zaten pek anne ve babalık yaptıkları

söylenemez bana büyürken, bu yüzden belki de hep içten içe biliyordum. Benim için neden şaşırtıcı olmadığını anlayabiliyor musun?"

Ona evime ders çalışmaya gittiğimizde, market dönüşü kapı önünde duyduklarını hatırlayıp hatırlamadığını sormak istiyordum ama sanki hatırladığını belirtiyordu bu sessizliğiyle. Bu yüzden devam ettim konuşmaya. "Beni hayal kırıklığına uğratan yalnızca, dedemdi. Oyunlarının ve manipülasyonlarının bana dokunacağını düşünmemiştim bu yaşıma dek. O yüzden kalkanımı dedeme de kuşanmam yeni bir şey benim için, ama alışırım," diye mırıldandım sessizce. "Babamın da kim olduğunu öğrendikten sonra def olup gitmek istiyorum. Mezun olup uzaklarda bir yerlerde bambaşka bir hayata başlayacağım. Madem savaşınız bile *benim* savaşım değil, o zaman kendimi burada gizemli oyunlarınız ve sırlarınızın arasında çürütmeme gerek yok."

"Baban hâlâ Argün Vasilyev olabilir, ki yüksek ihtimalle öyle."

"İçten içe o olmadığını hissedebiliyorum, ama şimdilik bir şey söylemeyeceğim." Omuz silktim pencereden dışarı bakarken. Camın yansımasından, Gazel'in beni izlediğini görebiliyordum. Ne düşündüğü hakkında bir fikrim yoktu.

Ardından bir dakikadan fazladır süren sessizliğin ortasında, pes edercesine bir soluk çıktı dudaklarının arasından. “Adelardi tehdidini nasıl ortadan kaldıracağımızı tartışıyorlar; babam ve Akel. Adler ailesiyle görüştüler Kıbrıs’ta, casinoda yapılan davette. İnsanların zarar görmeyeceği bir yol yok. Anton’un hastalığı kesinleşse ve konsey aileleri onu muhattap almayı reddetse bile, Dante hiç istemese de diğer kız kardeşi Elena Adelardi’ye yetki verir ve perde arkasından onu yönetir.”

“Sen ne istiyorsun?” Başımı ona doğru çevirip profiline baktığımda, yorgun gözlerle izliyordu yolu. Kaç yaşındaydık ki? On dokuz mu? İlk, Adelardi adını duyduğumuzda kaç yaşındaydık peki? Ne zamandır haberdardık ailelerimizin pozisyonlarından ve bu kirli oyunlarından, istesek de istemesek de ne zaman omuzlarımızda taşıdığımız bir yük hâline gelmişti tüm yaşanmışlıklar ve yaşanacaklar?

“Hukuk mezunu olup babamın işini devralmak, yurtdışı ayağını büyütmek istiyorum. İtalyanların pis işlerine ve ailelerinin işlerini yönettikleri koltuğa geçmeye zerre ilgim yok. Benim ne yapmak istediğime damarlarımda akan kan karar vermemeli,” diye yanıtladığında beni, göğsümden aşağı akan o sıcak sıvıyı hissetmiştim. Midem yanıyordu.

Vücudum *alarm* veriyordu. Çünkü aklım reddetmek istiyordu Gazel Hanvezir'in, bunca zaman, yalnızca *dürüst* olduğunu.

Ve ihtiyacım olan *her şey* olduğunu.

"Biliyor musun, Anton sandığınız kadar kötü bir çocuk değil," diye mırıldandım o an, aklıma gelen bir fikirle. "Eğer onunla konuşursan ve tüm bunları istemediğinden bahsedersen, belki seni tehdit olarak görmeyi bırakır ve… Anlaşabilirsiniz," diye devam ettim doğru kelimeleri ararken, gözlerimiz buluştuğunda. Kırmızı ışıkta durmuştuk. Çikolata kahveler yüzümde geziniyordu. "Yani… birlikte bir çözüm yolu geliştirebiliriz."

Gazel sakince sordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. Islatıp birbirine bastırdığım an bakışları dudaklarıma düştüğünde, gözlerini kaçırdı ve önüne döndü o an. Yeşil ışık yanmıştı. Bir kavşaktan döndük ve arabayı sahil kenarına park etti. "Hadi bakalım," diye mırıldandığını duydum ben emniyet kemerimi çözüp araçtan çıkarken. Gazel'in benimle konuştuktan sonra sakinleşmesi dikkatimi çekmişti bu yüzden garip hissediyordum. Vücudumun bile savaştığı bu his ne zaman

beni ele geçirecekti de aklımı kaybedecektim, o andan sonra yalnızca merak etmeye başlamıştım.

Ellerim ceketimin ceplerinde, Gazel'in yanına ulaştığımda birlikte karşıya geçtik. Saat çok geçti bu yüzden etrafta fazla insan yoktu ama şehrin göbeğindeydik, popüler bir bölgede. Ve burada kafeler geç kapanıyordu.

"Kafeine ihtiyacım var," diye mırıldandım Anton'un beni götürdüğü kafenin hemen önümüzde olduğunu ve henüz kapatmadıklarını fark ettiğimde.

"Sen kafein tüketmezsin." Gazel yan bir bakış attı.

"Çok nadiren de olsa içerim, ve içmek için şu anı seçiyorum," diye mırıldandım kafenin kapısına doğru ilerlerken.

Gazel önce saatini, ardından telefonunu kontrol ettikten sonra bana baktı. Kapının hemen önündeydik. "Tamam o zaman, üç dakikan var. Kahveni al ve üst kata çık, anlaştık mı?"

"Şu ilacı teyit edecek adamla buluşacağız sanıyordum?" Gözlerim kısıldı. "Burada mı buluşacaktık?"

“Ara sokakta ama kafenin üst katı daha iyi, kimse yoktur bu saatte. Birazdan kepenk indirirler zaten,” diye cevapladı Gazel beni, ardından kapıyı geçmem için açtı.

Ben kasaya ilerlerken Gazel merdivenlerden çıkarak üst katta kaybolmuştu.

“Yirmi dakika sonra kapatıyoruz.”

Birkaç gün öncesinde duyduğum kızın aynı kadife sesi kulaklarıma dolduğunda, kasaya birkaç adım daha yaklaşıp ne söyleyeceğimi bilemezcesine kahve çeşitlerinin sıralandığı panoya baktım. Değişik bir şey içmek istiyordum. Farklı bir şey.

“Kafeinsiz, laktozsüz sütlü sade kahve?” diye sordu o an kasiyer kız, elindeki karton bardağa içeceğimi işaretlemek için hazırda beklercesine.

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. “Hatırlıyorsun?”

“Bu sıralar sık geliyorsun ve siparişin hep aynı oluyor,” diye mırıldandı. “Güçlü bir hafızam vardır,” diye ekledi ardından. Sonra tereddütle boşluğa baktı, sanki kendi bile inanmamıştı bu söylediğine. “Her neyse… Eğer farklı bir şey içmek istiyorsan, şu balkabaklı olanı tavsiye ederim.

İçinde tarçın var. Biraz tarçınlı salebi andırıyor. Bayağı iyi. Şurubu fazla ama, sana muhtemelen daha az şuruplu hazırlasam iyi olur.”

“Harika,” diye mırıldandım onu onaylarken, ardından gözlerim espresso makinelerinin olduğu kısma çevrildi. “Baristanız çıktı galiba?”

“Kovdum,” diye homurdandığında ağzının içinde, ödemeyi temassız bir şekilde pos cihazına göndermişti ve kartımı okutuyordum ben de. Ardından bir şey yakalamış gibi başını kaldırdı ve bana baktı. “O esmer çocuk… Sevgilin değil miydi?”

“Anton mu?” Kaşlarım çatıldı. “Iyy. Hayır—”

“Baristamız muhtemelen erkeklerden hoşlanıyor, haberin olsun. Yani onun için geliyorduysan,” diyerek lafımı böldüğünde, fişi hiçbir zaman almadığım için buruşturup çöpe attı ve espresso makinesine ilerledi içeceğimi hazırlamak için.

Kasiyer kız, baristadan mı hoşlanıyordu? Kafenin kitlesinin bir kısmının, hoş bir manzaraymış gibi baristayı izlemeye geldiğini anlamamak mümkün değildi o an. Kız muhtemelen bunalmıştı artık iş arkadaşının aldığı ilgiden.

Ona baristalarının eşcinsel olduğuna zerre inanmadığımı söylemek istedim ama beni yanlış anlamasını istemediğim için çenemi tuttum. Neden tuttuğuma dair bir fikrim yoktu, normalde aksine ve hatta inadına söyler ve deli ederdim karşımdakini. Yanlış anlayıp anlamaması umrumda olmazdı.

Ama kasiyer kız iyi birine benziyordu ve siparişimi aklında bile tutmuştu. Üstelik yorgun görünüyordu. Belki o da benim gibi zor bir dönemden geçiyordu.

Kısık sesle, kafenin hoparlörlerinde çalan şarkı favorilerimden biri olan *Onlar Bile Üzülürler* şarkısıydı, *Redd*'den. Nakarata gelindiğinde siparişimin verileceği tezgâhın önünde dikiliyor, dalmış bir şekilde mermeri izliyordum. *"Lalalallala, la la la…"*

Bir anda önüme kahvem konulduğunda, irkilmeden edemedim. Kasiyer kız simsiyah gözlerinin ardından "Her gün kendini yine *sevdirir*," diye mırıldandı geri çekilip espresso makinesini temizlerken. "Sonra, beni *yine* öldürürdün…" Başını iki yana sallayarak, kendi kendine komik bir şey düşünmüş gibi güldü ve arka tarafta kayboldu.

Kahveme baktım. “Bana kalpsiz diyorlar,” diye mırıldandım ağzımın içinde, kahvemi alırken ve ayaklarımı merdivenlerden yukarı sürüklerken. “Seni hiç tanımadılar.”

Veda etmem gerektiğini biliyordum.

Eğer birine merhaba dediysen, gittiğini kabullenmeli ve veda etmelisin.

Hep, birilerinin canını sıkıyormuş hissediyorum, dediğimi hatırlıyordum bir terapide. *Ama biliyorum ki hayat bu… İnsanlara dokunmadan yaşamak zor. Ben de hiçbir şey yapmıyorum bu yüzden. Ama sonra bir gün kalkıyorum, bir öfke patlaması… Kime olduğu belli bile değil. Belki kendime. Belki en çok kendime. Zincirleme kaza yapıyorum öyle günlerde. Haftalarca kendimi affedemiyorum, konuşmuyorum kendimle; kuru ekmek vermiyorum. Affedemiyorum kendimi.*

Ne için, diye sorduğunu hatırlıyordum terapistin. *İnsan olduğun için mi?*

İnsanlara dokunmadan yaşamak zor.

Serçeler bu yüzden yüksekten uçarmış.

Öldürürmüş basınç onları, yine de alçalmazlarmış.

Farkına varamadığımız şey, insanlara dokunmadan yaşamaya çalışırken; kendi karakterimizi körelttiğimiz, düşüncelerimizi silikleştirdiğimiz, yanlışa yanlış deme yetimizi kaybettiğimiz. Kendimizi sildiğimiz. Fabrika ayarlarımıza dönmeye çalışırken karanlık bir boşlukla yaşadığımız göğsümüzün orta yerinde açılan, kimsenin bize nasıl kapayacağımızı söyleyemediği.

Başka insanları da ilgilendiren durumlarda duygulara yer yoktur, mantık tek hükümdarı olmalıdır sözlerimizin ve hareketlerimizin; bir toplum olarak birlikte yaşarken ama, birbirine dokunmadan yaşamak zor değil imkânsızdır.

Kendini soyutladığında kendini korumuş olmazsın bu yüzden. Sadece kendini soyutlamış olursun. Farklı renkler belirdi gökyüzünde ve farklı fikirler yüzyıllar boyunca yürüdü dünya üzerinde, ayakları vardı onların ve elleri; icat ettiler, *yok* ettiler, savaşlar çıkardılar, ülkeler kurdular ve kırılgan egoları üzerinde gördükleri tek bir çiziğe *yaktılar*.

İnsanlara dokunmadan yaşamak zor. İnsanlara dokunmadan yaşamaya çalışmak, imkânsız; ağrılı, acı verici, *yok* edici.

Ben öyle yaşamaya çalıştım. Sonra da *tek bir çiziğe*…

Senaryo fazla *trajik*.

Çocukluğundan beri anne babası tarafından görmezden gelinen kız, *arada sırada* yanında *var* olduğu ama onu *genelde* görmezden gelen çocuğa *travmayla* bağlanır. Neden bağlanmasın? İlgiyi, sevgiyi, şefkati ona en çok hissettirmesi gereken insanlar *bağ* kurmanın böyle bir şey olduğunu kodlamışlar beynine; o küçük dünyasının içinde, *bazen* var olmak birinin yanında, yetebilmiş bir şekilde. Bazen *sevilmek*. Bazen *umursanmak*. Bazen *var* sayılmak.

Gülmek istedim, başımı eğip alnımı ovalarken. Gülümsedim de acı acı. Bir gece yarısı belki bir nebze kendime getirir de enerji verir diye kahve almaya girdiğim bir kafenin ortasında, ailemin bana bıraktığı yegâne mirâsı kabulleniyordum; *değersizlik* hissi.

Seni en çok umursaması gerekenler yok saydıysa, *neden kendine değer veresin?* Tabii ki *ilişki olan ama olmayan* bir durumun içinde sıkışıp kalır ve delirirsin, tabii ki *manipülasyona* ve *kullanılmaya* müsaitsin, tabii ki *zayıfsın*, tabii ki kırılırsın ve öyle bir kırılırsın ki parçaların dört bir yana saçılır.

Bak, *her yerdesin* şimdi. Şimdi kabullenir mi varlığını *tamamen* artık yoksa yine *genelde* görmezden gelir mi?

O, arada bir tıklar kapını, senin o *arada'*ların arasında ettiğin tüm yeminlerin canı cehennemedir; ılık bir rüzgâr eser ve içini titretir, ellerin heyecandan titreyerek açarsın pencereyi.

Ait olmadığın yerlerde o kadar uzun kaldın ki, hiçbir yere ait değilsin şimdi.

Üst kata çıktığımda Gazel, cam kenarında bir masada oturmuş ve sandalyesinde geriye yaslanmış; karşısında oturan kendi ebatlarındaki kumral bir adamla konuşuyordu. Karşısındaki adama odaklanmış çikolata kahveleri üzerime değdiğinde kahve kartonunun kapağını kaldırmış bir yudum alıyordum ki, düşünmeden edemedim: *Paralel evrenlerin her birinde, Gwen Stacy her seferinde Peter Parker'a aşık oluyor. Ve o evrenlerin hiçbirinde, sonu iyi bitmiyor.*

Kahvemi masanın üzerine bıraktıktan sonra, Gazel'in yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda karşımızdaki adamın aslında kafenin baristası olabileceği aklımın ucundan geçmemişti. Ama o'ydu: Kumral saçları ve kahverengi gözleriyle oldukça yakışıklı bir erkekti.

Üzerinde kafenin sembolünün olduğu bir önlük yoktu bu sefer, siyah bir tişört ve ceket vardı. Ayrıca buraya geldiğim tüm zamanların aksine, ilk defa, suratıma bakıyordu.

Daha *ilgisiz* görünemezdi.

"İlaç kutusu?" diye sordu oldukça soğuk sesiyle. Gazel cebinden çıkarıp kutuyu masanın ortasına bıraktığında ise eline aldı ve üzerinde yazanlara göz gezdirdi. Kollarını masanın üzerine yaslamıştı. "Bir tür neoplazma olmalı, bir kanser türü diyebiliriz. Eğer düşündüğünüz gibi konsey ailelerinden birinin genetik mirasıysa tedavi adına bir araştırılma yapılmamış olması imkânsız ama bu tarz bilgiler erişime açık olmayan gizli arşivlerde tutulur."

"İkimiz de öğrenebileceğini biliyoruz," diye mırıldandı Gazel o an, karşısındaki adama bir bakış atarak.

Adamın kahve gözleri kısıldı. "Emin misin?"

"Sonra ödeşiriz. Ne istersen."

İkisi arasında sessiz görülen bir iletişim daha vardı ve fark etmemek imkânsızdı. Bu adam kimdi ve Gazel onu nereden tanıyordu? Belki de bu tarz gizli işleri halleden

biriydi sadece, böyle tiplerin bu bölgelerde gündelik işlerde de çalışıyor olmalarına şaşırmazdım.

Adam ilaç kutusunu elinde çevirdi, kısaca bir düşündükten sonra kutuyu cebine attı ve "Anlaştık," diye yanıtladı. Ayağa kalkarken bakışları nedense önce suratıma, sonra da kapağı açık kahveme çevrilmişti. "Hayret, sütlü asfalt suyu almamışsın bu sefer."

Neredeyse ağzım açık kalmıştı. Suratıma bile bakmıyordu ama her seferinde sipariş ettiğim kahveden haberdar mıydı? Bu kadar dikkatli olması beni ürkütmüştü. "Kasiyer kız önerdi," dedim garip bir bakış atarak ona.

"O zaman güzeldir," diye mırıldandı kendi kendine ve sandalyesini geriye çektikten sonra kat sonundaki açık pencereden çıkarak yangın merdivenlerinde kayboldu. Tek yapabildiğim, arkasından ters ters bakmak olmuştu.

"Bu kim?" diye sordum Gazel'e dönerek. O ana kadar, bana suratında neredeyse gülmek üzere bir ifadeyle baktığını fark etmemiştim.

"Söyledim ya, işimizi halledecek biri." Bana cevap verirken kahveme uzandığının farkında değildim, o bir yudum alana kadar da idrak edemedim. Dudakları kahve

kartonumun kenarıyla buluştu ve bir yudum içti, ardından yüzünü buruşturdu. “Berbatmış bu arada. Bir kazan şeker.”

Karton bardağı elinden alıp ayaklandım. “Suç ortağının beğendiği kahveye bok atarsan uğursuzluk getirirsin,” diye homurdandım kalkıp merdivenlere ilerlerken. İnsan gibi inecektim alt kata, az önceki herif gibi yangın merdivenlerinden kendimi aşağı atmaya niyetim yoktu. Neredeyse kendini kasiyer kıza göstermek istemediği için bu hallere girdiğini düşünüyordum.

“Demogojinin saçmalığına bak,” diye homurdandı suratını şaşkınlıkla buruşturmuş olan Gazel, peşimden inerken ama bıyık altından güldüğünü biliyordum. Ona az önce kullandığı kelimenin ne anlama geldiğini sormayacaktım ama daha sonra google’lamam için aklımda tutmam gerekiyordu.

❧

“Niye geldik buraya bir daha açıklasana?”

“Sadece yürü,” diye homurdandım ağzımın içinde, Anton’un aracının kapısını kapatıp depoya yürürken. Limandaydık. Ellerimi ceketimin cebine soktum, bugün bitmek bilmiyordu ve birazdan muhtemelen gün ağaracaktı, sabah okul denen bir gerçek vardı.

Dönüp baktığımda Anton’un tereddütlü bakışlarını gördüm etrafa attığı ama nihayetinde temkinli davranmayı bırakıp arkamdan adımlar atmaya başladı. Her ne kadar hızlanmasa da bacakları uzun olduğu için doğrudan yetişebilmişti.

“Beni pusuya düşürmezsin değil mi?” diye sordu üzerinde emanet duran naif bir sesle, alayla gülerek. Ona ters bir bakış atıp yürümeye devam ettim. “İyiliğin için söylüyorum, sonuçta akşama nişan haberimiz falan çıkacak… Çok belli olur. Cesetle ne yapmayı düşündün bu arada?”

Gözlerimi devirdim deponun aralık garaj kapısını, o araya sıkışarak iki elimle ittirip açarken. Kapıyı tamamen açmama gerek yoktu, Anton’un cüssesi geçecek kadar ittirmem yeterliydi. “Adımı yanına geleceğin güçlü görünsün diye haber yaptıracağını biliyorum, ama yalnızca bunun sana büyükler tarafından *onay* getireceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Daha fazlasına ihtiyacın var,” diye

mırıldandım botlarımın tabanından, adım attığım her an gelen tok ses içeride yankılanırken. Yalnızca içeride, loş bir ışık vardı.

“Daha fazlası?” Anton kaybolmuş gibi görünüyordu kafasının içinde.

Tam o an, başını kaldırdı ve loş ışığa bakmayı akıl edebildi. Kollarımı göğsümde birleştirmiş, Tayga’nın birkaç metre önünde duruyordum ben de. Hemen yanında dikilen Gazel’e her ne söylüyorsa cümlesini yarıda kesip bana ve nihayetinde Anton’a doğru baktığında bir küfür mırıldandı ağzında ve sigarasını tükürür gibi yere fırlattı. Beni öldürmek ister gibi bakıyordu. “Bu dalyarağın burada ne işi var?”

Anton önümü kesti o an, ters ters bakıyordu bana elini kaldırmış Tayga’yı işaret ederken. “Asıl *bu* pezevengin burada ne işi var?”

Gazel’in çikolata kahveleri yüzüme değdi o an. *İmkânsızı istiyorsun*, diye mırıldanıyordu muhtemelen içinden. Arabadayken öyle söylemişti.

Ayrıca devamı da vardı. *Hallederiz.*

Gülümsedim.

17. BÖLÜM

“SOYTARI”

———୨ৎ———

“Bir şey söyleyecek mi biri artık?”

Tayga’nın gergin sessizliğin içinde çekinmeden konuşabildiği an, arkamda birleştirip duvara yasladığım ellerimden destek alarak doğruldum ve Akel Vasilyev’in vereceği cevabı duymak için nefesimi tuttum. Tayga'nın aldığı telefondan sonra limandan buraya beş dakikada gelmiş olabilirdik. Telefonun diğer ucunda Akel, oğluna her neredeyse bir an önce kendini malikâneye ışınlamasını öyle bir sesle söylemişti ki son yarım saati onunla kavga ederek geçiren Anton bile sesini kesip sükûnüte gömülmüştü.

Dedem rahatsızlanmıştı.

En azından bize söyledikleri buydu. Ama eğer yalnızca rahatsızlandıysa, neden Rusya’daki uzak akrabalarımız bile işlerini güçlerini bırakıp uçaklarına atlamışları ve buraya doğru yollardaydılar o zaman? Albert ve Akel’e gelen telefon trafiği kimsenin gözünden kaçmamıştı ama herkes sessizlik yemini etmiş gibiydi.

Ukte’nin endişeli bakışlarını yakaladım bir süre, doğrudan duvara bakan; koridorda yere oturmuş ve bağdaş kurmuş, gerginlikle bir o yana bir bu yana yürüyen babasına da bakıyordu arada. Üzerinde pijamaları vardı ve saçları örülüydü. Uykusuz, yorgun ve üzgün görünüyordu. Onu bir utanç kaynağı gibi mutfakta saklayan, yılbaşı yemeğine bile benim ısrarım olmasa davet etmeyecek ve sofrasına oturtmayacak *bir adam* için üzülüyor muydu gerçekten? *Öz dedesi.*

Peki ben neden üzülmüyordum? *Üvey.*

Sulhi, Ukte’nin *bile* dedesiydi ama benim değildi.

Neden annemi ve babamı kaybettiğimde de aynı boşluk hissiyle baş başa kalmıştım. Belki de cenazede söylenen tüm o lafları hak ediyordum gerçekten de. Belki de öyleydim; gamsız, nankör, taş kalpli…

“Doktor birazdan muayenesini bitirir.” diye yanıtladı Akel oğlunu, nihayet. İlk defa ceketini ve kravatını çıkartmış, stresli bir hâlde görüyordum onu. Sabaha karşı buraya bu hâlde gelişi yataktan fırladığı gibi üzerine bir takım geçirişinden değil, geç saatlere kadar çalıştığından ve uykuya hiç sıra gelmediğindendi. Kim böyle bir hayatı isterdi ki? Tayga neden istiyordu?

“Neden hastaneye gitmediğini anlamıyorum, odasında ne kadar donanımlı ekipmanlar bulunabilir ki?” diye homurdandım o an kendi kendime. Koridora doluşmuş herkesin dikkatini bir anda kendime toplamıştım; üzerine ancak bir kazak ve pantolon geçirip gelebilmiş Dilara Hanım, pijamalar içinde Ukte, Tayga, Akel, geceliği ve sabahlığı üzerinde olan Agnes, her daim hazır bekleyen Albert… Görkem odasında uyuyordu, birazdan onu uyandırıp okula gönderecektik. Gazel ve Anton’la limanda ayrılmıştık.

Bu kadardık.

Eğer Argün ve Âlâ Vasilyev burada olsaydı, onlar kapıya en yakın köşede dururlardı şüphesiz. Öldüyse ölüm haberini ilk alır, yaşıyorsa mutluluklarını dile getirmek için içeri ilk onlar girerlerdi doktorun çıkışının ardından. Çünkü babam nefret etmişti hep içten içe, kardeşi Akel'den. Akel'den ve mantıklı kararlar alarak dedemin gözüne daha da girişinden her defasında…

Neden hâlâ bu sıfatları kullanıyordum? Haddim var mıydı ki? *Anne, baba, dede…* Komikti. Her şekilde annemin ölmüş olması mesela, çok komikti. Ya da kan bağımın bile olmadığı bir adamın kapısında haberini bekliyor olmam ailenin bir ferdiymiş gibi…

"Saçmalık." diye homurdandım yeniden ve üzerimdeki gözleri yok sayarak ilerledim koridora öfkeli adımlarla. Kütüphaneye girip penceren kenarına ilerlediğimde, şımarık bir kız çocuğu gibi kollarımı göğsümde birleştirmiş pencereden dışarıyı, yağan yağmuru izliyordum. Eğer bana tek bir açıklama yapmadan ölürse bu içimdeki hiddetle ne yapardım, bilmiyordum.

Eğer onun kanından değilsem neden öyleymişim gibi bağrına basmıştı ki beni? Küçükken tüm gıcık kuzenlerimden korumuş ne zaman ne istersem yapmış ve dizinde büyütmüştü beni… Annem örgü örmeyi bilmediği için örmeyi bile öğrenmişti Agnes'ten, bende dizine oturmuş her defasında örmesi için saçımı ne zaman bu eve girsem. Sonra annem beni kandırıp kuaförde saçlarımı kısacık kestirmişti ve artık örülemez olmuştu saçlarım. Dedem yemek sofrasında saçlarımın yakıştığını söylediğinde sulu gözlerimle teşekkür etmiş ve sevmeye çalışmıştım küt kesilmiş saçlarımı ama sevmemiştim işte hiçbir zaman. Sesli dile getirmediğim ne varsa duyuyormuşçasına bana uzun saçlı, koca bir bez bebek almış ve onun saçlarını örmeyi öğretmişti.

"Kafanı kuma gömmek için mantıklı bir yer, tabii."

Tayga'nın içeri girdiğini duymamıştım bile. Omzumuz üzerinden duyduğumu belli edercesine yere çevirdim bakışlarımı, ardından gözyaşlarımı sildim ve çatık kaşlarım ardından izledim dışarıdaki manzarayı. Zaten neden sürekli yağmur yağıyordu ki? İstanbul iklim mi değiştirmişti de güneş yüzü görmez olmuştuk?

Hemen yanımda dikildiğinde, sadece bir nefes verdi Tayga ve benim gibi kollarını göğsünde birleştirdikten sonra bir omzunu pencere kenarına yaslayarak maviliklerini dışarıya çevirdi. "İlk çocuk *Akademi'ye* verilir." diye mırıldandı ardından. Bana bakmıyordu. Sadece anlatıyordu. "Bunu öğrendiğimizde geçen dönemin sonuydu. Yurtdışındaki özel bir programa kabul edilmediğimizi ve orada yılda bir kaç ay boyunca eğitim göreceğimizi söylediler yalnızca. Eğitim konsey ailelerini ve çocuklarını kapsıyordu ama herkes alınmıyordu, *özel bir duruma* sahil olanlar yalnızca…" Gözleri kısıldı, bunun ne demek olduğu konusunda benim kadar fikirsiz olduğunu düşünmüyordum. "Ayrılmadan önce sorduğum ilk şey, senin neden alınmadığındı. Cinsiyet fark etmeksizin oradaydık çünkü. Dedem sesimi duymazdan geldi sadece bu yüzden istisnalar dosyasını ben araştırdım. Doğum belgende annenin adının *Irina Volkov* olarak yazdığını da babamın saman altı tuttuğu belgelerde gördüm, sorgulamaya başladığım an iletişimini kesti benimle. Anton piçi nasıl biliyor hiçbir fikrim yok ama babasının Sulhi ile olan bağlantısından öğrenmiş olması muhtemel."

Gözlerim dışarıdan, Tayga'nın yüzüne çevrildiğinde doğruları söylediğini biliyordum çünkü neredeyse sıkkın bir ifadeyle anlatıyordu bunları. Ayrıca Tayga yalan söylemezdi. Hiçbir şey söylememeyi tercih ederdi. “Dante Adelardi’nin Sulhi’yle bağlantısı ne?”

“Eskiden arkadaş olduklarına dair bir söylenti var ama sadece bu kadar,” diye cevapladı Tayga beni. “Asırlarca ters düşmüş iki ailenin vârislerinin birbiriyle dost büyümüş olması ve bu yaşa kadar dost kalmaları pek de inanılacak bir iş değil ama eğer on dokuz yıl öncesini kastediyorlarsa… Dante’nin bizim hakkımızda bildiklerinin çoğu bundan kaynaklanıyor olabilir diye düşünmeden edemiyor insan. Yapboz parçası uyuyorsa yerleştirirsin, değil mi?

“Akademi derken neden bahsediyorsun? Safir’in eğitimi yeterli değil mi?”

“O tarz bir eğitim değil,” diye cevapladı Tayga beni. “Daha çok… *Fiziki*,” diye devam etti aklı bir yerlere gitmiş gibi gözleri boşluğa dalarken. Birkaç saniye boyunca gözlerinden geçen ifadeleri okumaya çalıştım ama her ne düşünüyorsa kafasının içinde kaybolmuştu çoktan. “Her neyse,” diye toparladı ana geri dönerek, mavilikleri yeniden yüzüme çevrildi. “Ardında Irina’nın yirmilerinde bir oğlu olduğunu öğrendim. Bu yüzden *Akademi* seni çağırmadı. Yani büyüğün var.”

“Harika,” diye homurdandım önüme dönerken. Bir şeyler boğazımı çiziyordu yine ve konuşmak güçtü. “Bir abim var, öyle mi?”

“Aslında iki tane ama diğerleriyle hiçbir bağınız yok. *Abinle* de… Diğerinin babaları aynı yalnızca. Çapraz çarpım gibi…”

Avucumu alnıma yaslamış ateşimi kontrol ediyordum. Sıcak basmıştı. “Madem ilk çocuk alabiliyor bu eğitim, Lodos nasıl gitti?” Tayga bir anda durdu. İfademi incelediğini fark ettiğimde bakışlarımı üzerine çevirdim ve ters ters baktım ona. “Ne? Abisi yok mu?”

“Yok bir şey,” diye mırıldandı bakışlarını kaçırırken. “Lodos gitmek isteyince abisi de ayarladı. Zaten Akademi’nin canıma minnet bir *Adler*’i eğitmek.”

“Bir *Vasilyev*’i eğitmek?”

Tayga'nın kasları havalandı doğru bir noktaya parmak bastığımı belirtmek istercesine. “İşte buradan sonrasını Sulhi'ye sorman gerekiyor.” Saatini kontrol etti ardından mırıldanırcasına “Tabi hâlâ nefes alıyorsa,” derken. “Bu arada, Ilaria Adelardi'nin Hülya Hanvezir olduğunu nereden öğrendiğini söylemedin.? Anton söylemiş olamaz. Aile içi bir konu hakkında bilgi verdiğini sanmıyorum sana. Her ne kadar niyetinin o kadar da kötü olmadığını düşünsen de Anton çok sadık bir köpektir kanına. Arada kaldığında düşünmez bir yabancıyı satmak için.”

Tadım kaçmışçasına bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim ve bir süre rüzgârda hiddetle sallanan ağaçlarına dallarını izledim. Bu fırtına, bu gidişle taş üstüne taş bırakmazdı; tıpkı kafamın içinde çıkan fırtınanın bana yaptığı gibi. “Ukte’yle işaret dili dersleri aldığı yetimhaneye gittik. Annesinden biliyormuş orayı çünkü annesi gençken, İtalya'dan birlikte kaçtığı iki kız arkadaşıyla oraya sığınmış. Çocuklara ders vermişler. Fotoğrafları vardı yan yana, tanımamak imkânsızdı. Anna, Ilaria ve Ginevra… Ki *Ginevra*, Dilara Hanım oluyor.

Gazel’in annesiyle arkadaş oldukları büyük bir şoktu ama Ushan Hanvezir’in Hülya Hanım’la nasıl tanışmış olabileceğini düşününce taşlar yerine oturuyor. Akel’in Dilara Hanım’la olan ilişkisinden sebep… Ya da tam tersi.”

Akel'in, Tayga'nın annesini aldatmadığını biliyorduk; boşandıklarında kadın çoktan hamileydim. Şok edici olan, aynı dönem Dilara Hanım'ın da hamile kalmasıydı ve böylelikle iki farklı anneden aynı zamanlarda doğmuş iki kardeş bebek dünyaya gelmişti. Tayga'nın başta Ukte’ye neden bu kadar soğuk davrandığı ve sonrasında da bu öfkesini Dilara Hanım'la babasına çevirdiği belliydi.

“Anna, Anton’un *cici* annesiydi,” diye mırıldandığında Tayga, yaşlandığı duvardan doğrulup yüzünü sıvazladı ve çalışma masasına yasladı kalçasını. Şaşkınlıkla ona döndüm. “ Dante'nin o kadından bir kızı var o evde, sır gibi sakladığı. Anton'un kız kardeşi. Eğer o piç kurusu bugün gelip işbirliği yaptıysa bu büyük ihtimalle o kızı korumak için.”

Anton'un kız kardeşi olduğunu ve hatta yakın zamanda Safir'e başlayacağını duyduğumu hatırlıyordum. “Kızı kimden koruyacak?”

Tayga'nın bakışları iğrenircesine sertleşti. “On sekizine bastığı gibi İtalyan capo’lardan birine verir Dante o kızı. Muhtemelen ellilerinde, dört eş boşamış, kıçını temizlemekten aciz kokan bir pedofiliye.”

“Bunu biliyordun ve yine de Anton’a karşı bir koz olarak kullanmaktan geri durdun öyle mi?” Gözlerim kısılmıştı. “İçinde biraz olsun insanlık kaldığını bilmiyordum Tayga.”

“Biliyorsundur da kabullenmek işine gelmemiştir,” diye homurdandı nefesinin altından.

Ters ters baktım bir süre suratına. Bir şey söylememi bekliyordu farkındaydım. Bu yüzden bir adım atıp karşısına dikildim ağırlığımı bir ayağıma verirken, kaşlarım meydan okurcasına havalandı. “Berbat bir kuzendin. Saklambaç sırasında beni bataklığa itip yakan top oynarken hep kuru fasulye ilan ederdin, senin yüzünden kimse benimle oynamak istemezdi. Seninle oturduğum hiçbir aile yemeği masasından huzurla kalkamadım ben. Tek bildiğin kızlarla takılmak, partilemek, yasal olmayan bahislere katılmak, çağrılmadığın partileri basıp insanların huzurunu kaçırmak ve babasının çenesini okulda kopya çekerek aldığın tam puanlaa kapatmak ama *Tayga Vasilyev*, çocuklar, *ona* bakın! Kusursuz bir vâris Vasilyev tahtına! Her şeyi layığıyla yapar!” Sesimi kontrol edemiyordum. “Her şeyin en iyisini sen biliyormuş gibi davranıyor ve o dünya umurunda değilmiş gibi bakan gözlerle etrafı izliyorsunbqma aslında ödün kopuyor biri çıkar da ne bok olduğunu gün yüzüne çıkarır diye. Sırf bana laf sokmak için bile öğrenmiş olabilirsin işaret dilini,” dedim tok ve güçlü bir sesle, duraksamadan. Sanki beynimden doğryca dilime akıyordu düşünceler.

Birkaç saniye boyunda Tayga'nın boş ifadesinin, öfkesiyle dolmasını ve bana karşı atağa geçmesini bekledim. Bekledim. *Bekledim.* Geçmedi. Yerine, koyu mavi gözleri öfkeden çok uzak olan başka bir duyguyla; *takdir*le bakıyordu benimkilere ve hatta dudakları hafifçe, memnuniyetle kıvrılmıştı bile.

“Dürüstülüğün için teşekkürler, *kuzen,*” diye mırıldandı göğsünde birleştirdiği kollarını çözerek, bir elini bana uzatırken “Babanın kim olduğu belli değilken bile ve hatta bir

akrabalığımız çıkmasa bile bir *Vasilyev* olarak yetiştin ve *Vasilyev* kalacaksın, biliyorum. Bu yüzden umarım ileride birlikte bu imparatorluğu yönetirken iyi bir ortak olursun."

İstemsizce bir adım geri girmek isteyen ayaklarımı durdurmak zordu. Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım Tayga'nın eline bakarken. Ardından elini ittirdim ve indirmesini sağlarken gözlerimi kaçırdım. "Ne diyorsun? Ayrıca *ortak* olacağımızı ne biliyorsun?"

"*Moruk* geberdiğinde vasiyet açıklanacak avukatları tarafından ama babam çoktan biliyor Sulhi'nin neyi varsa sana bıraktığını. Şirkette hatırı sayılır bir hissen ve hesaplamak için muhtemelen birkaç muhasebeci tutman gerekecek miktarda bir mülk ve nakit para akışı olacak adına, Türk ve Rus bankalarına. *Ortak* olacağımızı ve bana muhtemelen bir ömür katlanman gerektiğini buradan biliyorum. Her ne kadar gece de söylediğimde inanmamış olsan da gerçek bu." Tayga, konuşacakları bitmişçesine ellerini bacaklarına vurarak doğrulduğunda ve seslice nefes verdiğinde, kütüphanenin çıkışına doğru adımlar atmaya başladı.

Peşinden ilerledim ve kolundan tutup önüne geçtim o an, kütüphaneden çıkmasına engel oldum. "Bu yüzden babamın hâlâ Sulhi'nin kanından olduğunu düşünüyorsun," dedim sorarcasına, yüzünde bir onay ifadesi ararken ama doğrudan gözlerime *evet* dercesine bakıyordu çoktan. "Çünkü vasiyet *gerçek.* Sulhi gerçekten de herşeyi bana bırakıyor.

Geçmişte aile içinde neler oldu böyle?

———୨ৎ———

"Gerçekten çok soğuk değil mi *abla*?"

Albert şemsiyeyi tepemizde tutarken, eğilmiş Görkem'in montunun fermuarını çekiyor ve atkısını düzeltiyordum ki bana *abla* deyişiyle kalp atışlarım anormal bir şekilde hızlandı. Kalbimi böyle attırabilen iki erkekten biriydi bugünlerde. *Abla.* Ama ben Görkem'in ablası değildim ve bunu da bu ana kadar hiç düşünmemiştim aslında çünkü düşünecek o kadar fazla şey vardı ki ve aslında en önemlilerine, en çok sindirmem gerekenlere sıra bir türlü gelmiyordu…

"Soğuk bir tanem," diye mırıldandım elimin tersini üşümüş yanağına değdirirken. Bir yandan da Albert'a ters ters bakıyordum çünkü korumalardan biri aracı şimdiye kadar getirmiş olması gerekiyordu, son beş dakikadır bahçe kapısından araç bekliyorduk.

"Lara dedi mi bir tane kız varmış. O çok üzülünce yağmurlar yağarmış. O gülünce güneş açarmış. Sonra ben de o kız kimse gidip mutlu edelim çünkü sabrım kalmadı dedim. O da o kadar kolay değil o iş dedi. Galiba bir masal okumuş abisi ona, ondan bahsediyor. Bu kız hayal dünyasında yaşıyor abla. Tam bir deli. Geçen gün yine öğle yemeğimdeki kırmızı elmayı çaldı," dedi Görkem nefes almadan o an, neredeyse aklımı kaçıracağım bir tatlılıkla. Elini tutuyor ve ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. *Öz* kardeşim olmayan birini kıskanmış ve içimi çürütmüştüm yıllarca. Hâlbuki aldığı tüm sevgiyi ve çok daha fazlasını hak ediyordu Görkem, ben üvey olsam da olmasam da.

Hemen arkamızda duran bir aracı hissettiğimde “Sonunda,” diye mırıldanarak doğruldum o an fakat gelen araç beklediğim *Mercedes* değildi.

Ön ve arka cam da aynı anda inerken arka koltukta emniyet kemeri bağlı bir şekilde oturan Lara kafasını çıkartıp heyecanla Görkem’e el sallamaya başladığında, direksiyon başında kafasını hafifçe eğerek bana bakan Gazel’i gördüm; kaşlarını kaldırmış, yüzümü inceliyordu. “Günaydın.“

“Albert?” Öfkeyle Albert'a dönmüştüm ki Albert bir ilgisi olmadığını belirtircesine baktı bana ve beyaz eldiven taktığı eliyle hayalî bir fermuar çekti. Onun işi değilse bu, ya neydi?

Omuzlarım düşerken bıkkınca bir nefes verdim ve arka koltuğun kapısını açtıktan sonra Görkem'in binmesine yardımcı oldum. “Görünüşe göre favori okul arkadaşınla birlikte yolculuk edeceksiniz bu sabah Görkem.”

Görkem gergin bakışlar atıyordu Lara'ya, emniyet kemerini bağladım sırada kulağıma eğilerek “Ben bugün okula gitmesem olmaz mı?” diye fısıldadı ama kaçışı olmadığını kendi de biliyordu. Emniyet kemerini bağlar bağlamaz saçlarını karıştırarak dikkatini dağıttım. Görkem her zaman arka cebinde taşıdığı küçük tarağına ulaşıp saçını tararken kapıyı kapatmış ve kendimi ön koltuğa atmıştım.

“Sana da günaydın,” diye mırıldandım emniyet kemerimi bağlamış, sağ aynada gittikçe uzaklaşan ama silikçe gülümsediğini görebildiğim Albert'a sanki hissedebilecekmişçesine ters bir bakış atarken. Bu adam kimin tarafındaydı cidden. “Pek aydın bir gün olmasa da…”

“N’aber Görkem?” Gazell sessiz yağmurlu dağ yolundan şehre inerken hafifçe dönerek ve Görkem'e selam verdiğinde, istemsizce şaşırdım Görkem'in hızlıca tarağını cebine geri soktuğunu ve ellerini önünde birleştirerek sanki daha dik durabilecekmişçesine omurgasını zorladığını görebiliyordum. “İyi. *Abi.* Günaydın.”

“Günaydın!” diye bir ses geldi ardından arkadan neşeyle Lara çok mutlu görünüyordu. Belki de Görkem'in aksine Lara'nın favori arkadaşı gerçekten de Görkem’di. Lara ardından, sırt çantasına uzanıp Görkem'le arasına koyduktan sonra fermuarını açtı ve içinde her ne varsa çıkarmadan Görkem’e gösterdi meraklı bakışlarıyla. Görkem'in tepkisini merak ediyordu.

Görkem'in başını kaldırıp şöyle bir Lara'nın çantasına baktığını gördüm. Ardından gözleri heyecanla büyüdü ve başını kaldırdığı gibi Lara'ya baktı. Lara artık *vahşice* gülümsüyordu.

“Ne oluyor orada?” diye sormadan edemedim başımı çevirerek. Lara'nın anında eli ayağına dolanmıştı ve çantasının fermuarını kapatıp kenara atmak istedi ama fermuar takıldı an beyni bunu idrak edememiş gibi çantasını yine de fırlattığında bir anda içindeki birkaç şey etrafa saçıldı.

Saçılanlardan biri de koca bir paket jelibondu. Ayıcıklı.

Gözlerimi kırpıştırarak bir jelibon paketine bir Görkem’le Lara'nın dünyaları kararmış gibi tepkilerine, bir de Gazel'in bıyık altından sırıtırken yola dikkatini veren ifadesine baktım benim gördüğümü gördükten hemen sonra.

Ellerimden birini uzatıp paketi aldığımda, Lara kısık sesle “Hayır…” diye fısıldıyordu. Sanki dünyasının sonu gelmişti.

“Ne oluyor burada?” diye sormadı edemedim o an. Gazel bu sefer bıyık altından resmen gülüyordu. Kaşlarım çatılmıştı ve sinirlenmeye başlıyordum. “Cidden…”

“Abla lütfen onu bize geri ver,” diyen güçlü bir ses, lafımı böldüğünde şaşkınlıkla Görkem’e döndüm benimle daha önce hiç bu kadar ciddi konuştuğu olmamıştı. Elini uzattı ve oldukça kendinden emin bir ifadeyle paketi talep etti. Lara neredeyse ağlayacaktı. Lütfen verir misin?”

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez, ardından hiçbir şey söylemeden paketi Görkem’e uzattım. Görkem paketi aldığı gibi Lara'ya geri verdi ve Lara da montunun içine sakladı ardından ikisi de sus pus olarak kendi camlarından dışarıyı izlemeye başladılar.

Az önce ne yaşandığını sorgular bakışlarımla önüme döndüğümde, Gazel çoktan çocukların okulunun önüne arabayı çekmişti bile. Emniyet kemerini çözüp dışarı çıktığında ben de peşinden çıktım ve birlikte kardeşlerimizi indirdik. Lara'nın arabanın arkasından, Gazel'in önünden dolanıp Görkem’in yanına geldiği sıradan yağmur kesildi ve çocuklar bahçe boyunca yürürken ıslanmak zorunda kalmayacağı için seviniyordum çünkü Albert'ten şemsiyeyi almamıştım.

“Hadi bakalım *bal böcek,* iyi dersler,” dediğini duydum, Gazel'in Lara'yı kaldırıp yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra onu bahçeden içeri sınıf öğretmeninin yanına uğurlarken. Bahçede sıra olmuşlardı.

Görkem'in o an elimden tutup eğilmem için beni çektiğini fark ettim. Eğildiğimde ise kulağıma uzandı ve “Sakın bu abi ile evlenme,” diye fısıldadığını duydum. Gözlerim sonra kadar açılırken Gazel'in gözlerini üzerimde hissediyordum, duyuyor muydu? Duyuyor olamazdı.

Dizlerimin üzerine çökerek Görkem’e “Neden?” diye sordum, ciddi bir cevap bekleme umuduyla. Böyle bir şey yoktu ama Görkem böyle bir izlenime kapıldıysa ve beni uyarıyorsa demek ki gördüğü ya da duyduğu bir şey vardı, değil mi?

“Sen bu abi ile evlenirsen ben Lara'yla evlenemem,” dediğinde hemen ardından, arkasını dönüp topukları poposuna vuracak bir hız ve gayretle bahçeden içeri koşturmaya başlamıştı.

Ağzım beş karış açık kalmış bir şekilde arkasından bakakaldım bir süre. Muhtemelen *akraba evliliği* konseptini çok yanlış anlamıştı… Yine de bu yaşta, Lara'yı düşünmesi… Derin bir nefes aldım ters ters bakarken Gazel’e, bakışlarımı fark ettiği an kaşları çatılmıştı; *bir sorun mu var* diyordu sanki. Aracın kapısını açıp kendimi ön koltuğa attıktan sonra gelip yanıma binmesini ve aracı çalıştırmasını bekledim. Böylece bir an önce okula gidip bugünü bitirebilirdik ve ben akşam olduğunda yatağıma dönüp bir güzel uykumu alabilirdim.

“O jelibon paketi olayı neydi?” diye sordum Gazel yanıma biner binmez.

“Bilmiyor muydun? Görkem çok seviyor,” diye yanıtladı Gazel, emniyet kemerini taktıktan hemen sonra aracı yola çıkarırken. “Ne olduğunu bilmiyormuş, Lara vermiş biraz geçen. Ben

de çok abur cubur yediği için yasaklamıştım ama sonra Görkem'den bahsedince sabah koca bir paket aldık."

"Ne olduğunu biliyor muymuş?" Şaşkınca önüme döndüm. Nasıl bilmiyor olabilirdi?

"Evet öyle şeyler yemesine izin yokmuş büyüdüğü evde, öyle söylemiş," diye yanıtladığında Gazel beni,ona ters ters bakıyordum söyledikleri anlamsızmışçasına. Anlamsız olmalıydı ama. Görkem'in jelibonlardan nasıl haberi olmazdı? *Öyle şeyler yemesine izin yokmuş büyüdüğü evde.* Nasıl yoktu? Hamburger yemeye mesela çıkmıyor muydu annemlerle?

Belki de benim görebildiğim ya da gördüğümü sandığım kadardı her şey. Belki de Görkem hiç düşündüğüm veya zannettiğim kadar mutlu büyümemişti o evde, benim de büyümediğim gibi. Belki de…

Daha fazla düşünmek istemediğim için koltuğuma gömüldüm, kollarımı göğsümde birleştirdim ve bomboş gözlerle izlemeye başladım önümüzde akan yolu. *Her şeyden nefret ediyorum. Herkesten nefret ediyorum. Nefret. Nefret. Nefret. Öyle sandıklarımdan, geçer zannettiklerimden hâllolabileceğini düşündüklerimden… Her şeyden.*

Bildiğim tek şey nefret etti.

Büyürken de büyüdüğümde de. *Bildiğim tek şey nefret.* Ve hiç uyumadığım bir gecenin sabahında, Gazel Hanvezir'in arabasının ön koltuğunda, o sabah tek düşünebildiğim; belki de annem babamızın gidişinin iyi bir yanı olabileceğiydi.

"Torpidoyu açsana bir."

Uzanıp hemen önümdeki bölmeyi açtığımda, bölmenin içinde yalnızca arabayla ilgili birkaç belge ve tanıdık bir kâğıt vardı. Belgeleri bırakıp kâğıdı çıkardığımda, tersini çevirdim ama daha gözlerim üzerine değdiği an tanımıştım ve diğer yüzünü çevirdiğim an ne göreceğimi biliyordum aslında; aklım dağılmışken Gazel'in simasını karaladığım kâğıttı bu, Görkem'in odamdan çaldığı ve okula götürdüğü… Ki daha sonra söylediğine göre, Lara çizimdeki çocuğun abisine benzediğini söyleyerek üzerinde hak iddia etmişti ve o da Görkem'den çalmıştı.

"Eee?" diye sordum gayet sıradan bir çizime bakar gibi. "Lara, Görkem'in çantasına koyup okula getirdiği çizimlerimden birini sana benzetip çalmış. Fazla normal ve belki de biraz simetrik bir suratın olduğu için genelgeçer çizimlerin sana benzemesi normal Pinterest'te bunlardan yüzlerce bulabilirsin ve emin ol hiçbir çizer seni hayatında bir kere görmemiştir. Eee?"

Gazel daha savaşmadan pes etmişcesine bir *cık*layarak seslice nefes verdiğinde, bir tebessüme gebe dudaklarına kaydı gözlerim. Kafasını iki yana sallıyordu hafifçe. "Seninle uğraşılmaz."

"Teşekkürler çizimi sahibine geri getirdiğin için," diye mırıldandım memnun bir ifadeyle önüme dönerken. Kağıdı katlayıp cebime atacağım sırada bir anda elimden kayboldu; Gazel saniyeler içinde, çizimi aldığı gibi ceketinin iç cebine atmıştı.

“Benim artık,” dedi gayet ciddi bir sesle.

Gözlerimi ona doğru devirdim. “O senin suratın değil biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” diye mırıldandı o an ama suratındaki muzip ifade hiç de inanmadığını işaret ediyordu.

Önüme dönerken kollarımı göğsümde birleştirdim o an ve ters ters baktım pencereden dışarı.“İyi.”

“İyi.”

“Tamam.

“Nasıl istersen,” diye devam ettirdiğinde, sinirlenmeye başlamıştım. Bu yüzden kısık sesle çalan şarkı her neyse sesini artırdım ve geri yaslandım.

Şarkı güzel değildi. Yaklaşık yirmi saniye ancak katlanabildiğimde, ardı ardına birkaç şarkıyı daha es geçtim bu sefer. Gazel ekranla girdiğim savaştan galip gelemeyeceğimi fark etmiş olacak ki ara bölmedeki telefonunu açıp kucağıma fırlattı.

Bir kucağımda açık olan telefona bir de ona baktım başımı kaldırarak. Ardından telefonu alıp *Spotify*'a girdim ve kendi kullanıcı adımı yazıp listelerime daldım. “Birine telefonunu açıp vermen garip.”

“*Herhangi* birine vermem tabii.”

Listede aşağı kaydırırken bir kulağımdan girip diğer kulağımdan çıkan cevapla birkaç saniye beynim fonksiyonlarını yerine getiremediği için tek yaptığım listelerimde anlamsızca gezmek oldu. Önüme çıkan şarkının adını bile okuyamıyor ya da günde kırk kez dinliyor olmama rağmen melodisini hatırlayamıyordum.

Tamamen kolpasın Gazel. Öyle olmalısın.

“Ben şarkı seçerken uygunsuz bir mesaj gelirse ne olacak?”

“*Uygunsuz* tanımına göre değişir. Ama senin görüp de benim açıklayamayacağım bir şey göremezsin. Bak.”

“Böyle söylüyorsun çünkü muhtemelen bütün mesajları siliyorsun ve muhtemelen de bildirimlerin kapalı,” diye homurdandım *Spotify*'dan çıkıp mesajlarına girerken. Açılmamış bir kaç mesaj vardı kayıtlı olmayan numaralardan; erkekler genelde maça yada partilere davet eden mesajlar göndermişlerdi, kızlarınki ise tek seferlik gönderildiklerinden muhtemelen tam da düşündüğüm tarzda fotoğraflardandı. İlginç bir şekilde Tayga ve Lodos'la birlikte oldukları grubun mesajları kısa ve pek de bir anlam ifade etmeyen kelimelerden hoşlanıyordu “*Liman 2*” yada “*Akşam bende*” gibim Üstelik zaman aralıkları da fazlaydı. Muhtemelen çoğunlukla telefonla konuşarak iletişim kuruyorlardı. Lara'nın bir numarası vardı ama onun mesajlarına

bakmadım. Zaten mesajlarındaki çoğu insanın numarası kayıtlı bile değildi. Ardından ben vardım…

Tali.

“Beni neden *Tali* diye kaydettim?”

Gazel okulun otoparkına giriyordu o sırada. Benim tarafımdaki aynaya bir bakış attı kolonları geçerken. Ardından oldukça sakin bir şekilde omuz silkti “Adın uzundu.”

“Bir harf fazla sadece?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı iki çizgi arasına kolayca girip aracı park ederken. Belki de Gazel'in ilke defa *bilmiyorum* dediği andı o an. “Öyle kaydettim o an.”

Ama öylesine olamazdı.“Tayga bir ara, Anton’la haberim çıktığında ve sizin antrenmanınızı böldüğümde bana Tali diyerek imalı bir şekilde sana bakmıştı ama. Ve hatta sende aylar öncesinde…”

“Bir kere yanlışlıkla Talya yerine Tali dedim, Tayga piçi de fırsat buldukça laf sokuyor. Bu,” diye yanıtladı Gazel beni, motoru durdurduktan sonra emniyet kemerini çözüp bana dönerek. Aynı anda araçtan çıktık.

Telefonunu karıştırmama izin verdiğine inanamıyordum ve okula gelmiştik. Bu yüzden ona geri vermem gerekiyordu ama içimden gelen bir dürtüyle rehberine girdim o an ve aklıma kazınmış bir numarayı yazdım. *Kayıtlıydı.* Üstelik *Mers’maar* olarak.

Yüzüme bir gölge düştüğünde, başımı kaldırdım ve tam olarak tepemde dikildiğini fark ettim. Böylelikle ekran kabak gibi ortadaydı.

Gazel'in yüzünde hiçbir ifade okunmuyordu o an bana bakarken. Birkaç saniye sonra telefonu elimden aldı ve yan tuşuna basıp ceketinin cebine attı. Fazlasıyla garip hissediyordum o an ve Gazel de elleri pantolonunun cebinde, hiçbir şey söylemeden dönüp otopark merdivenlerine ilerlemeye başladı.

Hazar’ın gerçek soyadını bildiğini düşünen aklımı susturamıyordum ama bir yandan da az önce yaptığım hakkında aklından ne geçtiğini merak etmek beni boğuyordu. Beni *Tali* diye kaydetmişti telefonuna, sabah beni ve kardeşimi okula bırakmak için evime gelmişti çünkü dedemin rahatsızlandığını biliyordu ve muhtemelen merak etmişti. Ayrıca telefonunu karıştırmama izin vermişti.

Bir yanım *manipülasyona uğruyorsun* diye bağırıyordu çünkü en başından beri düşündüğüm buydu ama ya uğramıyorsam? Ya hastalıklı beynim -*çünkü böyle öğrendiğimden, çünkü çarpıttığımdan her şeyi*- gerçek samimiyeti algılayamıyorsa artık ve sonsuza dek iyi olan her şeyi mahvetmeye programlanmış gibi davranıyorsam?

Ne kadarını bildiğini kontrol etmek istemiştim aslında ve Hazar’ın telefonunun rehberinde kayıtlı olması, bir anlama gelecekti benim için çünkü Gazel kendi söylemişti, hayatında yeri

olmayan kimsenin rehberinden numarası da olmazdı. Hazar'ın bilinen adıyla değil de gerçek soyadıyla kayıtlı olması hele, Gazel'in çok daha fazlasından haberdar olduğunu ve ondan öğrenebileceğim çok şey olduğunu gösteriyordu. Bir yanım ise karamsar bir şekilde *ne kadarını* bildiğini düşünüyordu, Hazar'la ilişkim hakkında. *Ne kadarı?*

Veda etmem gerekiyordu. Yüzlerce *merhaba*nın sıfır çarpanıydı veda etmek.

Hiçbir şey için değilse kendim için yapmalı ve Mers'maar soyadı her ne anlama geliyorsa da bırakmam gerekiyordu. Davete gelen yüzlerce insan vardı, bir sürü genç… Hiçbiri özel değildi, sırf bir şekilde bu sektörle alâkalı oldukları ya da doğrudan veya dolaylı yoldan bağlı olduğumuz şirketlerle iş yaptığı için aileleri… Hazar da ailesi de onlardan biri olmalıydı. *Önemli* olmamalıydı.

İlk ders matematikti.

Gazel'in sırasında sırasında rahat bir şekilde oturarak masaya yasladığı eliyle kalem çevirirken profesörün anlattığı integral sorusunu dinleyişini izledim bütün ders. Bazı ileri düzey soruları işlemek için yurtdışından profesör geldiği oluyordu bazı derslerde, eskiden Safir'in tüm öğrencilerin yararlanması için bu imkânı sağladığını düşünürdüm ama artık sadece üstün zekâlıları saptamak adına yaptıklarını düşünüyordum çünkü profesörlerin spesifik olarak üzerlerine odaklandığı öğrenciler oluyordu.

Mesela Gazel ilk defa profesörün dikkatini çektiğinde Eylül ayındaydık ve not almadığı için dikkat çekmişti. Garibime giden, profesörün katıldığı bir sonraki derste not almayan birkaç öğrenci daha olmuştu ama profesör onların taklitçi olduğu düşüncesiyle bu taktitçi olduğu düşüncesiyle bu taktiği görmezden gelmeye başlamıştı.

Veda edecektim.

Öğlen, yemeğimi alıp Ukte'nin karşısına otururken düşündüm tek şey bu. Her an patlamaya hazır bir volkan gibiydi kafamın içi ve ben o volkanın ağzına aşağıdaki nehirden kovayla su taşıyordum sanki söndürmek için yangını daha başlamadan.

Ümitsiz vaka.

"O tabağı bodrumdaki fareleri beslemek için mi doldurdun? Çünkü kesinlikle alman gereken besin miktarını karşılamıyor," dediğini duyduğum tanıdık bir sesin. Tayga'nın ardından başımı kaldırdığım gibi Lodos'un soluma Gazel'in sağıma oturuşunu izledim. Ellerim karıncalanmıştı. Matematik dersinden beri Gazel'i görmemiştim. *Kokusunu duyduğum an mantık reseptörlerim yanıyordu.*

"Ne? Kendimi… Hayır…" Tayga Ukte'nin tabağını aldı onun tüm itirazlarına rağmen, ardından sıraya girmeden yemek bölmesine gitti doğrudan. Muhtemelen Ukte'nin bitirmek isterken mide spazmı geçireceği miktarda bir şeyler eklecekti.

Ukte seslice sıkıntılı bir nefes verip çatalını tepsiye indirirken Lodos'a attığı kaçamak bir bakışa omuzlarının çöküşünü izledim. Ardından göz göze geldik. Utanmış gibi bakışlarını

kaçırdı, yutkundu ve boğazı bir anda sahra çölü kadar kurumuş gibi pet şişesindeki suyun tamamını içmeye başladı.

Gazel'in gömleğine baktım yan gözle, çorbamı içerken Barbunyayı neredeyse ağzımda moleküllerini ayrılacak kadar fazla çiğniyordum bir şeyler göğsümü çıktığından, gelecek belirsizdi ve ben korkuyordum.

Benimle daha önce tanışmış olsaydın, benden sonra onu tanıyamazdın. Talya, sonrası olmazdı.

Yemek boğazıma kaçtı. Öksürürken suyuma uzandım ama bir el otomatik bir şekilde benden önce alıp kapağını açarak uzatmıştı çoktan, o kadar sakin ve profesyonel yapmıştı ki başını çevirmeden sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi… Gazel bana bakmıyordu bile, yemeği ile ilgileniyordu.

Birkaç yudum su içerken çoktan dolu bir tabağı Ukte'nin önüne bırakmış bırakıp gelmiş olan Tayga'nın sessizlikten rahatsız olduğundan maç muhabbeti açısını izledim.

kulağımdan içeri giren her bir söz olduğu gibi dışarı çıkıyordu ve duyabildiğim yalnızca iki cümleydi tüm yemek boyunca. Santimler varken aramızda aslında hiç mesafe yokmuş gibi hissettiren; nefes almak için bile. *Benimle daha önce tanışmış olsaydın, benden sonra onu tanıyamazdın. Talya, sonrası olmazdı.*

Gazel kelime oyunu yapıyordu bir çocuğun oyuncağını obsesif bir tavırla sahiplenişi gibi çocukken…

Benim yaptığım gibi.

Kumaşımız *aynıydı.*

Alaska Körfezi'ndeki su bile yoğunluk, sıcaklık ve tuzluluk farkından dolayı birbirine karışmazken ben iki farklı kumaşı birbirine yamamaya çalışmıştım bunca zaman sanki belli olmaz ki dikiş izleri. Olmayanı oldurmak diye bir şey yoktu ve tarih kitapları yüzyıllar boyu inadı yüzünden dizlerinin üzerine çöken, koca bir ömrü çöp eden ve göz göre göre kaybetmekten usanmayanları yazmıştı.

Aşk, imparatorlukları yıkıp savaşlar başlatacak kadar güçlü bir nedenken; dışarıdan yalnızca bir aptalın işi gibi görünecek kadar da sinsi bir zehirdi. Kapılmazsın sanıyordun, yok olmazsın; dokunmaz sana, iz bırakmaz ve dizlerinin üzerine çökertecek bir neden olamaz asla… *Asla.* Ama *sanmak* aptalların işiydi ve *asla* demek de öyle.

“Senin telefonun yok mu? Var. Bu telefonu neden kullanmıyorsun sen?” diye sorduğunu duydum yeniden masaya çekilirken dikkatim, konuşan Tayga’ydı. İlginç bir şekilde bakışları üzerime çekildiğinde kız kardeşine işaret ediyordu bana. “Kızım bunun ayarları zaten bozuk, niye oynuyorsun?” diye sordu, sanırım aramızın soğuk olduğunu biliyordu. “Şu tipe bak iyice 2016 *Sikpad* kitaplarından çıkma kötü çocuklara döndü.”

Ukte ters ters baktı abisine.“Sen nereden biliyorsun Wattpad’i?”

Mağaradan çıkmışım gibi davranmayı tahminen ne zaman bırakırsın?”

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırsam da tebessüm etmekten alıkoyamamıştım kendimi.

“Kredi kartını bana verdiğinde. Başka soru?”

“Zaten yürütüyorsun sürekli.”

“Fark ediyor muydun sen ya?”

Tayga ağzından soludu o an, vazgeçmişti bile çoktan tartışmaktan. Ukte telefonlarını açmıyor muydu?

“Çıkışta yurda gideceğim yine, istersen benimle gelebilirsin,” diye bir teklifte bulundu Ukte o an, abisinin tepkisini tamamen görmezden gelerek. “Çocuklara hediye olarak bir şeyler bakmayı düşünüyorum öncesinde, tabii senin için de uygunsa. Aklını dağıtır, iyi gelir diye düşünüyorum.”

Başımı onaylarcasına sağladığımda “Olabilir,” diye mırıldanıyordum. Ukte'nin gözleri parlamıştı.

“Kaçıp kaçıp velet beslemeye mi gidiyorsun?” diye sordu Tayga, kaşları havalanırken. “*Neveroyatnyy.*” *İnanılır gibi değil*. “Arabanı okul otoparkına bırak, ben eve çektiririm. Albert sizi götürsün.”

“Albert kimdi ya?” diye sordu Ukte.

“Benim şoförüm,” diye cevapladım onu.

Tayga güldü “Herife *şoför* dedi.” Çatalı kaldırarak iki yanımdaki Lodos ve Gazel'i işaret ediyordu. “Duydunuz mu?”

“Ya ne diyecektim?” Çatalımı kenara bıraktım ve kollarımı göğsümle birleştirdim aksi bir tavırla.

Bir şeyler homurandığını duydum Gazel'in, nefesinin altından. Kafam karışmaya başlamıştı.

O an, bir an sağımda oturan Gazel'in, sol kolunun aniden havalandığını gördüm ve aynı anda bir inleme sesi duydum *hemen* arkamdan; herkesin dikkati arkama çevrilirken ben, elimi göğsüme yaslamış bir şekilde bakmaya korkuyordum.

“Ne yapıyorsun lan?” diye sordu Gazel vücudunu hafifçe arkama doğru çevirerek.

Omzumun üzerinden dönüp baktığımda birini polo yaka tişörtünden yakalamış, üzerine doğru çekmiş; *hesap* soruyordu.

“Abi valla bir şey yapmayacaktım,” dedi çocuk korkudan titrerken. Elindeki broşürlerden birini kaldırdı ve uzattı. “Broşür bırakacaktım sadece masaya. Okul gazetesi için.”

Gazel çatık kaşları ile önce çocuğu, ardından uzattığı broşürü süzdü. Ardından yakasını bıraktığı gibi önüne döndü. “Kaybol.”

Son zamanlarda huysuzlaşmış mıydı iyice?

“Sen iyice huysuzlaştın,” diye homurdandığını duydum Tayga'nın yemeğiyle uğraşırken. Gazel ona ters bir bakış attı.

Ne olduğunu idrak etmeye çalışan beynimin *error* verdiği saniyelerde masanın altından birinin ayağıma tekmelediğini hissettim ve elimde sıçradım korkuyla; o an bir elim masayı diğer elimi bulabildiği en yakın şeyi yani Gazel'in *bacağını* kavramıştı.

Gazel sakin bir şekilde başını eğip kucağına baktı ve bacağını kavramış elimi gördü. Anında elimi kendime çektim ve kocaman açtım gözlerimi önüme döndüm. Tayga ve Lodos gayet normal bir şekilde yemeklerini yokken Ukte, dudağına yasladığı çatalın altından *joker* gibi gülümsüyordu bana.

Gazel sahtece öksürdü ve nefesinin altından “öhö… Sapık öhö,” diye mırıldandı yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. Ateş saçan gözlerle ona döndüğümde ise hiçbir şey yapmamış gibi sodasını içiyordu.

Uzandım ve tepsisinin kenarındaki kırmızı elmayı kaptım. Bir ısırık alırken ayağa kalkıyordum ki masadaki tüm gözler üzerime çevrilmişti. Afiyet olsun herkese. “

“Yemeğini bitirmedin,” diye seslendi Gazel arkamdan.

Elimdeki elmayı salladım havada, kapıya yürürken.

Öğleden sonraki ikinci derste zilin çalmasına çok az süre kala hoca dersi bitirdiğinde telefonumun yanımda olmadığını fark etmiş, bu yüzden sınıftan çıkmıştım. Koridorlar bomboştu çünkü henüz zil çalmamıştı. Evden çıkarken yanıma aldığıma emindim ve öğle yemeğinde de yanımdaydı. Bu yüzden sınıfa çıkarken izlediğim rotayı takip etmemin beni telefonuma ulaştıracağını düşünüyorum. En son ihtimal olarak müdür yardımcısına gidecek ve kayıp telefon teslim eden birinin olup olmadığını soracaktım…

Ki Leyla’yı zemin katta, panoları inceleyerek okul koridorlarında dolanırken yakaladım.

Otopark merdivenlerine yönelecekken dönüp ona baktığımda suratındaki boş ifadeyle listeleri inceliyordu ki beni fark etti. Üzerinde kendi okulunun forması ve bir hırka vardı sadece. Ben fark edene dek yanıma ulaşmıştı bile. “Zil mi çaldı?”

“Hayır, ben tuvalete çıktım,” diye yanıtladım onu şüpheli bir ifadeyle, ardından birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. “Burada ne işin var?”

Onu spor salonundaki kavgamızdan beri görmemiştim.

Leyla seslice bir nefes verdi, ardından ellerini ceplerine soktu. “İkinci maç bu akşam oynanacak. Bu sefer bizim okulun amigo takımı performans sergileyeceğinden, koreografiyi çalışmak için erken geldik.”

İkinci maçın bu akşam olduğunu bilmiyordum. Gazel bir şey söylememişti. Gerçi neden söyleyecekti ki? Leyla'ya başımı salladım hafifçe, ardından yoluma devam etmek adına döndüm ama “Talya,” diyerek beni durdurdu özür dilemeyecekti. Leyla *hiçbir zaman* özür dilememişti ve dilemeyecekti.

“Spor salonunda söylediklerim için özür dilerim.”

Neredeyse küçük dilimi yutmak üzereydim ki dönüp anlamsız bir ifadeyle baktım suratına. “Başına taş mı düştü?”

“Hiçbir zaman seninle böyle çirkin kavgalara girmek istemedim,” diye devam etti bana doğru yürürken, karşıma dikilmişti. Gözleri dolu doluydu. “Sen benim *en* yakın arkadaşımdın Talya. Biz ne ara bu kadar koptuk? Ne ara bu kadar yabancılaştık birbirimize?”

“Sen benim *zorbalarımla* partilemeye başladığında,” diye cevapladım onu ellerimi iki yanımda yumruk yaparken. “Suratıma söylediğinle arkamdan konuştukların tutmadığında. Ailem ve benim hakkımda saçma sapan şeyler anlattığında insanlara. Ya seninle bir daha görüşmek istemediğimi medeni bir şekilde söylediğimde gidip nereden çıkardığını bile anlamadım o sanatçının çalışmasını okul panosuna, benimkinin yanına astın sen hırsından. *Sen* yaptın biliyorum artık. Ve hatırlıyorum da Leyla, çok ağır ilaçlar kullanıyordum ailemin tedavi zırvalığı yüzünden ve çoğu zaman kendimde değilim bile o yarışmaya hazırlanırken ama gelip bana yardım ettiğini, tonlamalar ve çizimim hakkında *fikirler* verdiğini hatırlıyorum hiç kimseye açıklayamıyorum ama hatırlıyorum… Hiç kimseye açıklayamıyorum ama *hatırlıyorum* Leyla.

“Özür dilerim. Tamam mı? Özür dilerim, senin için bu kadar büyük bir mesele olduğunu bilmiyordum…” Ellerini iki yanına açarak yüzüne yerleştirdiği, *neredeyse* gerçek bir savunmasızlıkla bakıyordu bana. Etraf kalabalıklaşmaya başlıyordu ve zilin çaldığını uzaktan duyabiliyordum ama gözlerimi hipnoz olmuşçasına Leyla'nın suratından çekemiyordum.

Yüzsüzlüğüne inanamıyordum. Nasıl bir anda renk değiştirebilmişti? Kesinlikle onu tetikleyen bir şey vardı.

Daha üç gün önce bana çarpıp, kendi çarpmasına rağmen ben özür dilemediğim için kahvesini üzerime dökmüş ve yakmıştı beni.Yanık izleri iyileşmemişti daha Leyla, ben o mekana geldiğimde sanki sen yakmışçasına acıtmıştı. Ama sen her zamanki gibi beni dinlemediysen tabii, ben sana anlatırken telefonunla uğraşmış ya da popüler arkadaşlarının yanına kaçma planları yapıyorduysan biz kafedeyken, bilmiyorsundur hâlâ.

Kollarımı göğsümde birleştirerek, temkinli bir adım attım ona doğru ve o güzel, buz mavisi gözlerinin içine baktım. Bir arkadaş edinebileceğime dair umudumu ve ben en yakın arkadaşımda kaybetmişti. Kimsenin samimiyeti, iyi niyeti, verdiği güven gerçekçi gelmiyor artık ve belki de bu yüzden Ukte'yle yapamamıştım.

Bütün okul, ailem, tüm arkadaşlarım; herkes nefret etti benden. *Ölmek* istedim. Denerdim de belki birazcık cesaretim olsa, şimdi senin yaptığın hiçbir şeymiş gibi şu dilediğin özür var ya beni *çıldırtıyor*," dedim daha da üzerine giderken, Leyla panik atak geçiriyormuşçasına bir duvara yaslandığıda onu kıstırdığımın ve etrafımıza toplanan insanların farkında bile değildim. "Seni asla affetmeyeceğim Leyla. Asla. Sakın merhamet dilenme benden şimdi yıkılmaz gördün diye, şimdi yanında istiyorsun diye. Yaşadığım her şeyi benim *bu* insan yaptı. *Bu*…" Tiksinircesine söylüyordum kendimden çünkü hissedemiyorum artık hiçbir şey. Bir arkadaş edinemiyordum doğru düzgün, gözüm kulağım kapalı hiç düşünmeden anlatamıyorum hiçbir şeyi… İnanmıyordum hoşlandığım insanın samimiyetine. İnanmıyorum *sevgiye*. *Sevgi* yoktu. Benim dünyamda *yoktu.*

"İnsanlar sana dışarıdan bakınca sosyal, iyi eğitim görmüş, ne istediğini bilen melek gibi bir kız görüyor ama ben ne kadar *kötü* ve toksik bir insan olduğunu biliyorum. Ben insanlara kızmıyorum Leyla, hiçbirine…" derken etrafımızdaki kalabalığa bakıyordum kırmızı gözlerle, boğazım düğümlenmişti artık. Kısılmıştı da sesim. Kekelemekten korkuyordum sadece. *Güçsüz* görünmekten, yine. "İnsanlara kızmıyorum, onlara ne dersen inanıyorlar, inanmak istemeleri yeter… *Sen* benim en yakın arkadaşımdın ve bunu bana *sen* yaptın. Ben hâlâ buna inanamıyorum."

Kazıklar nereye saplanır bilmiyorum ama doğru yer sırtım değil.

Leyla kendini öyle bir sıkıyordu ki o an bakamıyordu suratıma ve yerde bir noktaya odaklanmış bir şekilde gözlerini kırpıştırıyordu sadece. Bitmesini bekliyordu belki de… Şoka girmişti. Bilmiyordum.

Tek bildiğim, o an, kalabalıktan ardı ardına gelen mesaj bildirim sesleri ile dikkatimin dağıldığı ve başımı kaldırıp da insanların suratına baktığımda gördüm şaşkınlık, *tiksintiydi.*

Bu yüzden beklemeden bana en yakın öğrencinin şaşkınca baktığı telefonunu aldım ve ekrana baktım. Mesajı açıktı. Numara benim numaramdı. Herkese *ben* mesaj atmıştım. Hayır, *benim* telefonumdan mesaj atılmıştı.

+905…: *Hepinizin voleybol takımından tanıdığı ikizlerin aslında 13. Cuma'dan fırlama şeytanlar olduğunu söylesem? Eğer inanmıyorsanız, çok sevgili rahmetli kardeşlerinin anne karnında nasıl öldüğünü sorun.*
#okulumuzdabebekkatilleristemiyoruz

18. BÖLÜM

TEHLİKELİ MADDELER

———୨ৎ———

“Ben yapmadım!” diye bağırdığımı hatırlıyorum kalabalığa, tam sesimin kısıldığı anda. “Ben buradayım! Gördünüz! Mesajı ben atmadım! Telefonum *kayboldu* ve… *Ve…*” Ama çok kalabalıktı koridor. Ayrıca herkes fısıldaşıyor ve anlayamadığım bir dilde konuşuyorlardı. *Buradan çıkmam gerekiyordu.*

Kalabalığın arasından insanları ittirerek kurtulduktan sonra merdivenlerden düşmemeyi bir şekilde başararak bahçeye attığımda kendimi, ciğerlerimin üzerinde nefes almamı engelleyen bir taş vardı ve dünyam dönüyordu, sanki üç katı çalışma bir atlıkarıncanın üzerine kendi isteğim dışında bağlanmışım gibi zorla. Lunaparklardan nefret ederdim; bütün çocuk oyuncaklarından ve hatta çocukların zevk aldığı her şeyden nefret ederdim.

Bu oydu. Okuldan biriydi. Telefonumu bulmuş olmalıydı. Ne yapmıştı? *Nasıl* yapmıştı? Hacklemiş mıydı? Şifremi biliyor muydu?

Ama Meri’yle Esme’nin böyle birşey yaptığını nereden biliyordu? Meri’nin sarhoşken konuştuğu kızlardan biri olmalıydı. Ya da benim gibi kulak misafiri olarak duymuş olabilirdi ya da…

Leyla'nın beni omuzlarımdan sarsarak kendime getirdiğini fark ettiğim an, beni boğmaya çalıştığını düşündüğüm için ellerini üzerimden çektim ve uzağa çekildim gittikçe. Leyla dört bir yana dağılmış saçlarını gerginlikle yüzünden çekiyor ve derin derin nefesler alıyordu. “Yanlış biliyorsun,” diyordu sürekli, onu duyabilmek için büyük çaba sarf ediyordum. “Sen çıkmaza girdiğin zaman çalışmanın fikrini veren ben değildim, Meri’ydi! Hatırlamıyor musun? Bir zamanlar çok yakın arkadaştınız!”

Yapmış olabilir miydi?

Ama ben hiçbir zaman Meri'yle yakın olmamıştım. Esme’yle yakındım bir dönem sadece.

Düşüncelerimin hareketlerime hiçbir faydası olmadığını anladığım hiçbir an olmadı, *kırmızı* görüyordum sadece.

Nedense son teneffüs hep içecekleri birşey aldıklarından ve bende bunu bildiğimden, kafeteryada olduklarını düşünüyordum ikizlerin. Bu yüzden önüme geleni ittirip aradan sıyrılarak kalabalığa girdim ve en yakın iki arkadaşının yanında dikilen Meri’yi doğrudan sandalyelere doğru sertçe ittirdim. “Sendin!” diye bağırdım bir sandalyenin sırtına tutunarak anca ayakta kalabilen Meri’ye. Şaşkınlıkla ne olup bittiğini anlamaya çalışırcasına bakıyordu etrafına. “Nerede telefonum? Söyle! Bu kadar mı gözün döndü? Yaptıkların yetmedi mi? Soyunma odasına kilitlemen yetmedi mi? Hiçbir şey yapmadım bile sana! *Dokunmadım* bile bile sana!”

“Ne diyorsun sen be?! Ne yapmışım ben sana!” diye bağırıyordu arkadaşının yardımıyla doğrularak üzerime geldiğinde. Omzumdan ittirdi doğrudan yüzüme konuşurken.

“Attığım yalana kim inansın! Annem düşük yaptı, ben bir şey yapmadım! İğrenç iftarana kimse inanmaz!”

“Şu kestiğin oyuna bak hâlâ, tam bir *orospu*sun,” diye mırıldandığım an tükürürcesine. Kemiklerimde hissediyordum ki bunca zamandır beni mesajlarıyla taciz eden Meri'ydi çünkü mesajların içeriğinden yalnızca beni ortaokuldan da tanıyan biri haberdar olabilirdi. Leyla'yı elemiştim çünkü ne böyle bir şey planlayabilecek kapasitesi vardı ne de şartlara uyuyordu… Çünkü mesajlar atılırken yanımdaydı.

Bir *şak* sesi yankılandığında bu kadar sessiz olduğunu bile fark etmediğim kafede, o sessizliğin içinde tutulan nefesleri çok net duyabildim ve biri “Ovv,” diye bir ses çıkardı.

Meri bana tokat atmıştı.

Nasıldı hatırlamıyordum bile ama Meri''nin saçlarının arasına avucumu kenetlediğim an çığlıklar koptu boğazından ve saç tellerinin koptuğunu parmaklarımın arasında hissettim. Aynı anda belime sarılıp beni havaya kaldıran kol Meri’den uzaklaştırmaya çalıştı beni ama ayaklarım havalandığıı an havaya savurduğum birkaç tekmenin Meri’ye geldiğini gördüm, kızlar onu geri çekmeden hemen önce. “Ne dikiliyorsunuz? Film mi izliyorsunuz!?” diye bağırdığını duydum tanıdık bir sesin. Yangın merdivenlerine sokulduğumu ve ayaklarımın üzerine bırakıldığımı idrak edebildiğimde yüzüm birinin avuçlarının içindeydi ve bana sakin olmamı söylüyordu ama kendime gelemiyordum bir türlü. Düşüncelerim koca bir baş ağrısı şeklinde sokuluyordu beynime.

Hanvezir. Ardından çikolata kahvesi gözleri gördüm, bana sakinleşmemi söyleyen ve nefes almamı *rica* eden. Gözlerim bırak türlü sabit bir yerde kalmıyordu. Öyle öfke ve nefret dolu yetiştirmiştim ki kendimi, nezakete verecek cevabım yoktu.

“O geri zekâlı mıydı mesajları atan? Tahmin etmeliydim!” diye gür bir sesle yangın merdivenlerine girenin Ukte olduğunu fark etmemek imkânsızdı o an. “Nasıl düşünemedim bunu?! Tam bir *ikizler* cidden! Yükseleni de akreptir kesin… Sinsi…”

Ukte'nin suçlu bakışlarını gördüm yüzümü merceği altına alan, ona cevap verecek eforu kendimde bulamıyordum ama her şey bok yoluna gitmişti ve herkes her şeyi biliyordu. Bu yüzden daha fazla saklamanın bir anlamı yoktu zaten.

“Siktir ya,” diye homurdandığını duydum ardından. “Talya aylardır taciz içerikli mesajlar alıyordu. Tüm okula annenin olayını yayanın Talya olduğunu söyleyen her kimse… Çok daha öncesinden Talya’yı tehdit ediyordu. *İkizler* olmasına şaşırmadım, parazit bir de zavallı kadının düşük yapmasına sebep olmuş öyle mi?” Bakışları Gazel'in üzerinden, benim yüzüme çevrildi ardından. O an idrak edebildim. Ukte inanmıştı. *Benim yaptığıma.*

Gazel'e baktım. “Ne?” diye bir soru çıktı ağzından ama ne söylediğini duymuyordum bile. O da inanmıştı. O da inanıyordu. O da benim yazdığıma inanıyordu. Çünkü neden inanmasındı ki? O kadar haklıydı ki! Daha önce yapmıştım. Şimdi neden bir aileyiz yıkmaktan kendimi

alıkoymayayımdı ki? Meri'nin dahiyane planı nihayetinde kendine zarar vermiş olabilirdi ama onun da gözü en az benim kadar karaydı ve hepimiz biliyorduk ki ben yakmak istediklerim yamacımdayken kendim de içerdeyim diye bir evi ateşe vermekye alıkoyacak değildim kendimi.

Ben, herkesin olduğumu sandığı o *canavardım* gerçekten de.

Doğrulup Gazel'in ellerinden kurtulduğum an kapıya yöneldim ama peşimden geldiklerini duyabiliyordum. Koridora çıktığım an karşılaştığım kalabalık, beni bir kalp krizinin eşiğine sürüklerken geriye döndüğümdr Gazel'in göğsüyle sertçe çarpışacağım an beni omuzlarımdan yakaladı, çarpışmaya engel oldu. Yine de ayaklarına bakmıştım istemsizce, geri çekilmeden hemen önce.

“Yalnız kalmak istiyorum,” diye mırıldandım yeniden yangın merdivenlerinin kapısından içeri girerken, Gazel arkamdan geliyordu.

“Seni bu hâlde yalnız bırakmıyorum…”

“Başka şansın yok!” Diye bağırdım bu sefer durup bana bir adım daha yaklaşmasına engel olarak merdivenlerde. *O kadar soğuktu ki hava.* O kadar çatallı çıkıyordu ki sesim, sanki konuşan ben değildim. *Belki sonradan, olmasını da istemeyecektim.* “*Anla* işte. İstemiyorum!”

Çikolata kahvesi gözler öyle sıcak bir tondu ki o an benim ağzımdan kelimeler bir bütün hâlinde, acımasız cümlelere dönüşerek çıkmadan *hemen* önce… Gazel'in tırabzanlardakı eli gevşedi önce, bir tokat yemiş gibi sertti yüzü artık ve aranmış dudakları dümdüz bir çizgi halini almıştı. Hiçbir şey söylemeyecekti daha fazla. Hiçbir şey söylemeyecektim daha fazla. Şimdi o, arkasını dönüp gidecekti ve bende merdivenlerden inip defolup girecektim okuldan. Ardından o, derslerine girecek ve akşamki maçını oynaması gerektiği gibi, harika bir oyuncu olarak oynayacaktı ve ben, *cehennemin dibine* dönecektim.

Çünkü hep böyle olmuştu.

Çünkü canavarların güneşli bir günde üzerinde ağırlık yapmayan kıyafetleri ve hafif omuzlarıyla başları dik, huzurla yürüdükleri kuş cıvıltılarıyla dolu bir çayırda; nerede görülmüştü?

Gazel hareket etmediğinde, daha fazla ona bakmaya dayanamıyormuş gibi ardı ardına indim merdivenlerden nefesim kesilene ve ayaklarım daha fazla çalışmayana dek. Ağlıyordum. Neden ağlıyordum, onu bile seçemiyordum ama bir şeylere ağlıyordum, bir şeylere içim sökülürcesine ağlıyordum sessiz kalmak için ellerim ağzıma kapanırken. Bir zamanlar konuşabilmek için açıyordum ağzımı ama gıkım çıkmıyordu; şimdi ise ses çıkarmamak için kapamaya çalışıyordum ama kapanmıyordu.

Dersin ortasında sınıfa girip çantamı ve ceketimi aldıktan sonra içeride geçirdiğim tüm zaman boyunca benden bir açıklama bekleyen öğretmene kimseyi görmek istemediğin istemediğim için başımı kaldırmadan sadece “İyi hissetmiyorum hocam,” dedikten hemen sonra kulaklıklarımı takarak okuldan çıktığımda kollarımı etrafıma dolamış, dağ yolunun

kenarından yürüyordum şehre. Daha önce yürümemiştim medeniyet görene kadar ama ne kadar uzun sürdüğü umurumda değildi. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Kafamı toparlamam gerekiyordu. *Dünyam yine tersine dönüyordu ve dedem ölüp döşeğindeydi*. Bildiğim hiçbir şey bildiğim gibi değildi ve bir noktadan sonra cevaplar artık *yeterli* hissettirmiyordu.

Hayal kırıklığı buzdan bir sarkıttı. Hemen karşısında dikilip sulu gözlerle izlediğim taksi durağının çatısında sıra sıra kendine yer etmiş; gündüz gözüyle göremediğim, avuç içleri ısınmayan birileri olsa sarkıtları alıp göğsüme sapladığında her seferinde biraz daha soğuyordu içimdeki sıcaklık. Biraz daha buz kesiyordu kalbe giden damarlar. Bir süre sonra kan akmayacaktı damarlarımdan.

Bu kısır döngü beni *öldürecekti*.

Durağın önünde hazır bekleyen taksinin arka koltuğuna geçtiğimde eski mahallemin adresini verdim ve tüm yolculuk boyunca yalnızca atıştıran karı izledim.

Dondurma dükkanı bu havada açıktı ve içeride sahibi olan adam vardı, okullarından çıkan çocuklar bu havada dondurma almaya anne babalarını nasıl ikna etmişlerdi bilmiyordum çünkü ben hayalini bile kuramadığımdan sadece çenemi kapayıp eve dönerdim. Tamirhanenin kapısındaki, geceleri yürüyüşe çıktığımda insan zannettiğimden beni ürküten erkek manken duruyordu hâlâ; renk renk *Vosvos* park edilmişti kaldırım boyunca. Her şey eskisi gibi görünüyordu.

Dişçinin yanındaki bakkala girdim ve bir paket jelibon aldıktan sonra masanın üzerine bıraktım. Hülya abla jelibonu kasadan geçirdikten sonra parayı tezgaha bırakınca paketi cebime atmıştım. Göz göze geldiğimizde küçük gözlüklerini indirdi ve bana aşağıdan, dik dik baktı. “O gözleri kolay kolay unutmam demiştim,” dedi beni hatırladığını belirten, hatırladığı için memnuniyet dolu bir sesle

Fakat ben gözlerimi kaçırmıştım. “Umarım kimse unutmaz.”

Tanıdık sokaktaki beslediğim yavru kediler büyümüştü ve bir tanesi, siyah olan kayıptı. Anne kedi yeniden hamileydi, kucağıma aldığım an karnının sertliğine avucumu yaslamış ve en az üç bebek doğuracağını anlamıştım. Tahta evlerinin önündeki mama kaplarını, çantamda her zaman taşıdığım mamayla doldurup sularını değiştirdikten sonra üzerindeki ceketin kapüşonunu kafama geçirip ellerimi ceplerime soktum ve yürümeye başladım sokakta. Gökyüzü bembeyazdı.

Birazdan her yer beyaz olacaktı.

İyi bir fikir değildi aslında burada olmak ama ne zaman her şey fazla gelse bu rotadan yürümüştüm eve, her ne kadar bir varış noktam olmasa da artık.

Apartmanın önündeki yüksek düzlüğe oturdum, ayaklarımı sarkıttım aşağı ve jelibon paketinden yeşil ayıcıkları seçmeye başladım. Birazdan havanın iyice kararmasıyla karşı apartmanın mor ışıklandırmaları açılacak ve sekizinci kattaki adam her akşam olduğu gibi balkondaki masasına oturup sabaha kadar sigara içecekti. Arka plakası silip mavi bir *Duster*

önümden geçecek ve okul çıkışı parkta oynayan çocuklar anne babaların ellerinden tutup evlerine döneceklerdi. Birazdan başıboş bir köpek sürüsü önümde koşturacak, arkamdaki depodan mal yükleyen kamyon kaldırımdan çıkıp yoluna gidecekti ve ben burada kalacaktım.

Ben hep *burada* kalmıştım.

Veda etmek, umut etmektir. Veda ettiğin bir hayaletse kafanın içinde *kendi başına yarattığın,* vedalar umuttan sayılmaz ama. En yakınlarının seni tanımadığı gibi bunca zaman, tanımamakta ısrarcı kalmışsan bir insanı; bunca zaman hayaletiyle yaşamışsın demektir ne de olsa. Hayaletlerle arkadaşlık edemezsin. *Büyümelisin.* Çocukken yatağına dizdiğin ve her gece sarıldığın peluş oyuncakların gibi değildir insanların hayaletleri… Dokundukları yerlerde yarıklar açar, açtıkları yaptıkların içini tuzla doldururlar ve sen dikersen, iyileşir sanırsın.

Kar taneleri düşmeye başladığında avucumun içinde eridiler. Erirlerdi tabii, vücut sıcaklığım uygun değildi onlar için. Bir kar çiçeğini alıp sıcak iklimlere dikerek yaşamasını bekleyemezdin ve ait olmadığın yerlerde midende kanal çırptıklarını hissettiğin kelebekleri artık *yaşıyor olduğun için* sandığında, aslında kaygı ve endişeden önünü göremediğini kolay kolay fark edemezdin.

Hiçbir şeyi fark edemediğin gibi aslında, bunca zaman.

Kekemediğime, psikolojik olduğuna dair bir teşhis konulduğunda henüz yaşım küçük olduğundan yalnızca terapi ile ilerlemiştik. Okul arkadaşlarımın hafta sonunda aileleri ve akrabaları ile nereleri gezdiğini dinlediğim sınıflarda okumuştum hep ve o iki günü de bir deli doktorun ofisinde geçirdiğini söyleyemezdim, benimle dalga geçerlerdi. Bu yüzden herkesin hikayesine denk bir şeyler uydurur durur ve içimden kendime ne kadar büyük bir zavallı olduğumu söylerdim yazarak.

Konuşmayı reddetmeye başladığım dönem artık yeterince büyüdüğümü düşünen doktorlar bana depresyon ve anksiyete teşhisi koyduklarında, artık serçe parmağımın yarısı kadar haplar yutuyordum sabahları ve derslerin çoğunluğunda uyukluyordum. Yaptığım çoğu şeyi hatırlamıyor, yemek yemeyi reddediyor, saatlerce kendimi odama kapatıp resim yapıyordum. Başka birine söylemem yasaktı.

İnsanların senin deli olduğunu mu düşünmesini istiyorsun? Yalnız kalmak ve ötekileştirilmek mi istiyorsun Talya? Benim çocuğum hap kullanıyor olamaz! Benim çocuğum hasta olamaz! Kimse bunu bilemez!

Bir noktada, artık sorunsuz konuşabildiğim zamanları tamamen unutmuştum ve belli bir müddet sonra da ortaokulda ilaçlara başladım dönemi yalnızca kesik kesik hatırlamaya başlamıştım çünkü liseye başladığımda dozajı artmıştı.

Sonra dedem öğrendi. Dedemin öfke seviyesi emarelerin sınıflandırmak gerekirse, kalkıp da birine hesap sormaya ayağına gittiği belki de hiç görülmemişti. Ne kadar sinirlendiğini işte o zaman anlamıştım, karakış vakti evinden kalkıp bize geldiğinde ve annemle babamın

salonda karşısına dikip saatlerce azarladığında. Belki de bu yüzden babama ondan habersiz girdiğim Safir sınavlarını ve nakil aldırmayı istediğimi kabullendirmem kolay olmuştu. Bir noktada dedeme gitmemden ve daha fazla azar işitmekten korkmuş olabilirdi.

Ama ben *uslu* bir kızdım. Gitmezdim. Biliyordum. Kanımda yoktu kör sağır sadakat beslediğim birine bırak ihanet etmeyi, canını sıkacak bir şey yapmak… Ve ben sevdiğim herkese kör sağır sadakat beslerdim. Sonra da oturduğum yerden çapa vurdukları toprağın aslında göğsüm olduğunu fark etmelerini izlerdim. Göğüs kafesimdeki kemikler çoktan kırılmış olurdu. Böylece kendi kendime deşmiş olurdum günün sonunda kalbimi.

Belki de bir başkasını suçlamaktansa kendimi suçlamak daha kolaydı. *Senin suçunda anne ve babanın bu kadar ilgisiz olması; yeterince başarılı ve tatmin edici bir evlat değildin. Senin suçundu bütün yakın arkadaşlarının nihayetinde kazığı sırtına vurması; onlara sırtını dönen sendin. Senin suçunda göğsünde kırıklı çıkıklı zorla atan kalp, çapayı sevdiğin herkesin ellerine veren sen değil miydin?*

“Nasıldı ki suyunu vermediğinde kuruyorsa, toprağını çapalamadığın fidan da büyümez,” dediğini hatırlıyorum dedemin, yıllar önce… Eskiden dizleri izin verdiği müddetçe, bahçe işleriyle uğraşmayı severdi. Ben de işçi tulumumu severdim. *Ben tohum olarak kalmak istemem* diye cevap vermiştim ona bilmiş bilmiş. *Ben tohum olarak kalmak istemem. Büyüyüp dalları gökyüzüne uzanan, ihtişamıyla gölgesinde dinlenmek isteyenleri ağırlayan güzel bir ağaç olmak isterim.*

Dostluğun anlamı birbirinin toprağına da çapalamaksa çapayı göğsüne vuranlara ne denir?

Hain.

Gökyüzüne doğru kaldırdım başımı ve derin bir nefes çektim içime. Bu saatlerde bile sakin kalabilen bu mahalleyi seviyorum çünkü İstanbul büyük, kalabalık ve karmaşık bir şehirdi ama buralar sakindi. Yıllardır bu mahallede yaşamama rağmen bu sokaktan hiçbir zaman geçmemiş olmak, hiçbir kaldırımda Hazar'la karşılaşmamış olmak bana hayatın aslında *senin hikayen değil* değişiydi düpedüz ama ben dinlemek istememiştim.

Beyninizin kimyası ile oynar ilaçlar. Bırakmak istediğinizde, dozajını yavaş yavaş düşürmeniz gerekir doktor kontrolünde ve tamamen bıraktığınızda ise kendi kişisel cehenneminize giriş yapmış bulunursunuz. En azından aylarca içeride cayır cayır yanacaksınızdır çünkü artık kendinize stabil olmayı, sakin kalmayı, kalp atışlarınızı sağlıklı bir ritimde tutmayı, kulağınıza fısıldayıp duran şeytana haddini bildirmeyi, kendinize ayağınızın altından kayıp duran kaldırımların; yolların aslında *dümdüz* olduğunu ve düzenli nefes alıp verdiğiniz sürece içerideki tüm kargaşayı kontrol altında tutabileceğinizi öğretmeniz gerekir.

Hayır bugün ölmüyorsun. Hayır senin hakkında konuşmuyor yan masadakiler; seni tanımıyorlar bile… Hayır yanından geçen kadın telefonu ile fotoğrafını çekmedi. Hayır senden nefret ediyormuş gibi bakmıyor sadece yorgun görünüyor. Hayır dudaklarının ne kadar büyük olduğunu düşünmüyor.

Evet. Yalan söylüyor, sadece inanacak kadar aptal olduğunu düşünüyor. *Evet.* Başucundaki bir başkasının küpesi ve bir önceki gelişinde orada değillerdi. *Evet.* Seni etrafında tutmak için herşeyi söyler. *Evet.* Sen inanmazsın belki ama *uslu* bir kız olacak ve *kalacaksın.*

Çünkü *bu* sokak, *o* ev ilk adım attığın gece kafandaki bütün sesleri susturdu.

Doğal antidepresan.

İyileşmenin yolunu vücutlarında koca yarıklar açarak bulanlar, işte o dikiş gerektiren yaraların üzerine yara bandıyla kapatırlarmış. Çünkü eğer daha büyük bir acı dalgası esir alırsa seni, dikkatini de alır ve artık yalnızca durmaksızın sızladığı için canını sıkan o ufacık, küçücük kesiği düşünmezsin.

Küçücük bir *kesik* sadece.

Veda edecektim.

Avuçlarımı geriye, zemine yaslayarak başımı yukarı kaldırdığımda yüzüme doğru iniyordu kar taneleri yavaş yavaş. Hava ilginç bir şekilde o kadar soğuk değildi. Bir süreliğine de olsa kafamın içindeki sesler susmuştu yeniden. Kendimi buradan kalktıktan sonra eve yürürken hayal ettim; bahçeden girerken daha, pencereden Görkem'in evde elinde oyuncakları ile koşturduğunu görecektim. Belki yardımcımız izin almıştı ve annem yemeği yapıyordu bu sefer erken gelip ve babamla çalışma odasında değil, salonda hallediyordu işlerini. İlk işim muhtemelen odama girip abur cubur stoğumu yenilemek olurdu çantamdakilerle, yatağımın altındaki; ardından üzerimi değiştirir ve bir hayalet gibi yemek masasına oturur bir hayalet gibi kalkardım yalnızca üçünün konuşmalarını dinleyerek. Oraya hiç oturmamışım gibi olurdu yine. Yarısı yenilmiş tabağım ve çekilmiş sandalyem olmasa, bir yabancı inanmazdı masanın dördüncüsü olduğuma.

Sonra uyurdum ve ertesi gün okul başlardı yine. Kimse benim etrafımdakilerin sırlarını okula yayan bir soytarı olduğumu düşünmüyor olurdu en başında Gazel'e olan öfkemin beni ele geçirmesine izin vermeseydim… Belki o zaman Meri bu kadar kafayı takmazdı bana ve Ukte'yle daha iyi bir iletişimimiz olurdu belki Hazar, zamanla anlardı ve…

Hayır Talya.

Birini sevdiğinde neden parmakla gösteremiyorsun.

O yüzden elle tutulabilir nedenler veremiyorsun da kendine bırakıp gitmek için.

Ufak şeylerle ikna etmeye çalışıyorsun kendini, kandırıyorsun da belki; kendini, etrafındakileri… Sonra bir gece, yakınında oturan biri onun sigara paketini bırakıyor masaya. Sonra gölgesini görüyorsun kalabalıkta ve o başını çevirene kadar sen başka bir yere bakamıyorsun ama nihayet yüzünü görebildiğinde baktığım bir yabancı oluyor sadece. Neden herkes onun parfümünü kullanıyormuş gibi geliyor? Neden herkesle arkadaş çıkıyor? Neden ismi bu kadar yaygın? Neden kafanın içinde onunla yaptığın kavgaları uyutmuyor? *Bunu da söyleseydim… Söyle cevap verseydin… Böyle yapsaydım…* Gerçek şu ki hiçbir yolu yoktum Gerçek şu ki *ona çıkan* bir yolun *yoktu.*

Gerçek şu ki mayın tarlasını temizleyip asfalt dökebilirdin mesela ama yolsa ama bu da işe yaramazdı.

Aşk insanı yaşatmalı, *öldürmemeli.*

“Kızım ne yapıyorsun bu havada burada? Anahtarını mı unuttun?”

Kulaklarıma ulaşan soruyla birlikte başımı apartmanın giriş kapısına çevirdiğimde elinde birkaç poşetle dikilen yaşlı bir kadın bana bakıyordu. Karşı komşusuydu Hazar’ın, daha önce birkaç kez karşılaşmıştık. Konuşamadığımı biliyordu ve artık yapabilsem de konuşmak istemedim. Bu yüzden tebessüm ettim ve başıma *hayır* anlamında salladım.

“Aa doğru… Senin olan Fransa'ya taşınıyor değil mi? Apar topar olunca ben de unuttum tabii, yaşlılık… Evi boşaltmışlar şimdiye,” dediğinde hani bir tepki vermemek için dilimi ısırmak zorunda kalmıştım. “Hava iyice soğudu kuzum, orada durma sen de bak hasta olursun… Evine git…” El salladı bana, ben de ona salladım donuk bir gülümsemeyle ve merdivenlerden inişini izledim gözden kaybolana dek.

“Veda etmeme bile izin vermedin,” diye fısıldadım avuç içlerimi izlerken. “Çok acımasızsın.”

Vedalar acıtır. Özgür hissettirmez. *Eğer kendini zorla bir yere zincirlediysen.*

Ait olmadığın bir yere.

Çantamı da alıp merdivenlerden indikten sonra kapının şifresine girdim ve dokuzuncu kata çıktım. Bugün maç yok muydu? Er geç gideceğini biliyorum ama Hazar mezun sınavlarını vermeden nasıl ülkeden gidiyordu? Kafamda çok fazla soru vardı ama yine de yedek anahtarın yerini bildiğimden o evin boş olduğunu görmek istiyordum. Bende bir parçası vardı ve gitmiş olsa bile ona vermemenin tek yolu buydu.

Ama asansörden çıktığım an kapının aralık olduğunu fark ettiğimde koridorun ortasında donup kaldım. İçeriden sesler geliyordu. Birinin gölgesini gördüm koridordan geçerken istemsizce. Kapı itilmişti daha da geçerken çıkardığı rüzgardan.

“Buna ihtiyacın olmayacak, biliyorsun değil mi?”

Ses bir adama aitti. Kesinlikle yirmilerinin ortasında ya da sonunda olmalıydı. Hazar'ın abisi ya da yakın bir kuzeni yoktu bildiğim kadarıyla ama kendinden büyük arkadaşları vardı. Onlardan biri olmalıydı. Taşınmasına yardım ediyor olmalıydı.

“Neden uğraşıyorsun ki?” diye homurdandığını duyduğum an Hazar'ın sertçe yutkundum. Neden bahsettiklerini bilmiyordum. Umurumda olmamalıydı da. Yapmak için geldiğim şeyi yapıp bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyordum. Bu yüzden sırt çantamı açtım ve birinci baskı *Peter Pan* kitabını kapısının önüne bıraktım. Ben kitabı bırakırken köpeği kapının önüne gelmiş ve heyecanla kuyruğunu sallayarak kitabı koklamaya başlamıştı. Umarım kitabı yemezdi. Daha önce saçma sapan şeyleri dişlediğini ve hatta parçalayarak yuttuğunu görmüştüm. Ardından, kapı aralandığında gerçekten bomboş görünce görünen salona doğru

bir bakış attığımda oldukça uzun boylu, siyahlar içinde bir adamın dikildiğini gördüm Hazar'ın karşısında. Adamın boynundaki karmaşık dövmeye kilitlenmekten, yüzünü görememiştim bile ama simsiyah saçları vardı ve oldukça tehlikeli birine benziyordu.

Biraz daha kalırsam dikkat çekeceğimi fark ettiğimden hızlıca geri çekildim ve asansöre bindim o an.

“Talya?”

Ve son kez onun sesinden duyduğumu bildiğim adım apartman boşluğunda yankılandı.

Binanın kapısından seri adımlarla çıkarken nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatım parçalara ayrılıyor, aklım bana oyunlar oynuyordu ve gidebileceğim bir *cehennemin dibi* yoktu çünkü artık.

Ama bunu düşünmeye pek vaktim olmadı çünkü sokağa adımımı attığımın kaldırımın karşısında ayakta dikilen tanıdık silüet dikkatimi dağıttı. O ana dek, bu kadar güzel kar yağdığını fark etmemiştim onu gördüğüm ilk an bunu düşünmem, *acınasıydı* aslında. Güzellikleri sadece sevdiğim insanlar etraftayken görebilmem fazlasıyla acınasıydı.

“Sana istemediğimi söylemiştim,” dediğimde ellerim cebimde, oldukça ruhsuz ve bitkin bir sesle; Gazel hiçbir şey söylemeden öylece, karşımda dikilmeye devam etti. Üzerinde yalnızca okul forması vardı ve üşüyor olmalıydı. “Beni nasıl buldun ki zaten…” diye homurdandım bakışlarımı bir kez olsun yüzüne kaldırmamayı başararak doğrudan ıslak asfalta indirirken. Ardından tok bir adım attım yola doğru ve yukarı yürüdüm savsak adımlarla.

Gazel beni takip etti.

Köşeyi döndüğümde de sokağın tamamını tembel adımlarla yürüdüğümde de… Bir gölge gibi, karşıdan karşıya geçerken ve caddenin sol tarafındaki kaldırımdan yürürken beni takip etti; sessizce, hiçbir şey söylemeden, dondurma dükkanına kadar.

Dükkanın önündeki sandalyelerden birine geçip oturdum ve çantamın dibindeki sigara paketini çıkarttım ben de. Ucunu ateşe verirken yanımdaki sandalyeye geçip benim gibi yüzünü caddeye döndüğünü biliyordum.

Bir süre öylece oturduk. Caddenin trafiğini izledik. Çocukların anne babalarının ellerinden tutarak evlerine doğru attıkları savsak adımları, market poşetleriyle yürüyen insanları bu havada ince kıyafetlerle kağıt toplayan çocukları ve işlerinden dönen beyaz yakalıları… Gazel'in beni nasıl bulduğunu ya da burada, yanımda ne yaptığını bilmiyordum ama o an benimle sessizce oturabilmesi ve bir şekilde güven verebilmesi canımı sıkmıştı. Göğsünün sıkışması gerekiyordu o an yalnızlıktan, her zaman olduğu gibi. Bu yeni hisler, kolay kolay alışabileceğim türden değildi. Alışırsam kolay kolay geçebilecek olanlardan da değildi. Bilmiyor muydu? Hiç bilmiyor muydu gerçekten?

Hiç mi bilmiyordu ne yaptığını?

Belki de biliyordu. Hazar gibiydi o da. Biliyordu ve devam ediyordu. Sonsuza dek bir kısır döngüye girecektik o sıkılana dek ve ben kendimi her seferinde biraz daha öldürecektimz biraz daha eksiltecektim kendimden. Bana bildiğim, aşina olduğum tek şeyi verecekti: öfke ve nefret.

Boğazıma kadar batacaktım ama ölmeyecektim bu bataklıkta ve orada kalacaktık ölene dek.

Bir süre sonra, kaldırımların ve caddenin kalabalığı azaldığında ve dükkanlar birer birer kapanmaya başladığında, tane tane yan karda incelmişti iyice. “Çocukluğumla ilgili çok şey hatırlamam ama hatırladığımı sandığım bir an var, annemle ilgili,” diye mırıldandım her ne kadar ağzımdan *anne* lafı çıktığı an kendime gülme istediğiyle dolup taşsam da. Gazel’de bir hareket yoktu. Ben de kaçıncı izmariti kül tablasına bastırıyordum hatırlamıyordum artık. “Sevgi ve huzur dolu olduğumu hissediyorum sadece o anıda. Sadece bir tanesinde. Elimi tutuyor ve bir yere gidiyoruz. Benim annem hiç elimi tutmazdı, bileğimden yakalardı sadece,” diye mırıldandım cümleye noktayı koymak boğazıma hançeri geçirecek gibi hissettirse de. “Şimdi düşününce izlediğim bir filmden aklıma kalmış da uydurmuşum gibi bile geliyor biliyor musun? Ama ben hayatım boyunca bu hissi aradım. O küçük kızın sahip olduğu mutluluğu, huzuru ve… *Sevgiyi.*” İlk defa yüzümü buruşturmadan söyleyebilmiştim belki de. Belki de gözlerim kapalı olduğundan da artık. Bilmiyordum. “O küçük kız bu kadar seviyor ve seviliyorken, benim tek bildiğim şeyi nasıl öfke ve *nefret* olabildi Gazel?”

Nihayet başımı ona çevirebildiğimde, beni dinlediğini biliyordum ama yalnızca oldukça hoş ve sessiz caddese, kar yağışını izliyordu o an. “O saçma sapan mesajları atan Meri yada değil, kızmıyorum bile doğru düzgün. Hak etmişimdir belki de diyorum. Yapmışımdır bir şey. Çünkü yapıyorum Gazel. Bunu en iyi sen biliyorsun.”

Ama Gazel hiçbir şey söylemedi. Bana cevap vermedi. Başını çevirip de bakmadı bile, yalnızca kar yağışını izliyordu o.

Ben de onu.

Bir zamanlar nefessiz, bir başkasının göğsünün inip kalkışını izlediğim gibi.

Yine oluyordu. Ve ben engel olamıyordum.

Kumral saçları dağılmıştı biraz. Dirseklerini iki yanını açtığı dizilerine yaslayarak ellerini önünde birleştirdiğinden ve biraz da başını eğdiğinden, profilini mükemmel bir açıyla izleyebiliyordum ve mimik oynatmamasına rağmen ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum aslında. *İkiyüzlü* olduğumu düşünüyordu. Dışarıdan nasıl hiç bir şey bana değmiyormuş gibi görünüyorken içimde nasıl böylesine fırtınalar olabileceğini sorguluyordu. Bir *yalancı* görüyordu bana baktığında. Tıpkı benim Hazar'a baktığımda gördüğüm gibi.

Peki beni benim *bir başkasını* anlayabildiğim gibi anlayabilir miydi?

“Neden birşey söylemiyorsun?”

Dudaklarını ıslattığını gördüm, ardından âdemelması oynayarak bana yutkunduğunu işaret etti. “Bir şey söylememe ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum Talya, etrafındaki bütün

insanların yaptığı bu değil mi? Sen bir şey anlatırken bitirmeni bekliyorlar sadece, böylece cevap verebilecekler. Ama ben sana cevap verilmesi gerektiğini de düşünmüyorum çünkü cevap vermeyi bekleyenler *dinlemezler*." Yumruk yaptığı bir elini, diğer avucuna kaparken parmaklarını kıtlatıyordu ki başını bana doğru çevirdi ve göz göze geldik. Sözleri çok yanlış anlaşılabilecek olsa da suratındaki sessizlikten aslında fazlasıyla samimi bir cevap verdiğini görebiliyordum. "Ben senin yalnızca *dinlenilmen* gerektiğini düşünüyorum. İhtiyacın olan bu çünkü çok uzun süre sessiz kaldın."

Tam olarak hangi an kendime gelebildim ve gözlerimi kaçırdım bilmiyordum ama bakışlarımı avuç içlerimden ayıramadım bir süre. "Yine aynı şeyi yapıyorsun," diye homurdanarak kalktım ardından oturduğum sandalyeden. Kaldırıma çıkıp dümdüz yürümeye başladığımda peşimden geldiğini biliyordum.

"Asıl sen yine aynı şeyi yapıyorsun ve kaçıyorsun."

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var, hayatımın paramparça olduğunu görmüyor musun?" Kaldırımda dönüp önünde dikildiğimde o kadar rahat bir ifadeyle duruyordu ki canımı sıkmıştı. "Unuttuysan hatırlatayım, çok değil birkaç saat öncesine kadar okulda adımı duymayıp benden nefret etmeyen birkaç kişi daha kaldıysa bile artık yok. Muhtemelen bir aileyi parçalayacak bir sır benim telefonumdan herkese mesaj atıldı ve birkaç ay önce öz olmadıklarını bile bilmediğim anne babamı aptal bir trafik kazasında kaybettiğim yetmezmiş gibi bir de hayatım boyunca bana sevgi ve şefkat göstermiş tek adam, ölüm döşeğinde!" Absürt bir kahkaha kurtuldu boğazımdan o an. "Belki de ölmüştür bile!" diye yükselttim sesimi boş caddede yankı yaparken. *Ve senin üzerinde sadece incecik bir forma var hâlâ Gazel Hanvezir.*

"Bu yürüdüğün yol," diye mırıldandı o an Gazel, elleri pantolonunun cebindeydi ve üst bedenini hafifçe çevirerek sanki tüm mahalleyi görebiliyormuşsasına baştan aşağı süzmüştü etrafı. "Canın sıkkın olduğunda yürüdüğün bir rota mıydı? Fazlasıyla anlamsız ama bir o kadar da planlı gibiydi, sanki bir yere gider gibi, hep gittiğin bir yere," diye devam ettiğinde lafına, aslında okul çıkışından beri beni takip ettiğini anlamıştım. Sadece gölgelerde gizlenmişti. Belki de hemen arkamdaydı geçtiğim sokaklarda… Fark etmemiştim sadece. Soğuktan kızarmış yüzüne ve kurumuş dudaklarına baktığımda, teorimin gerçekle birebir olma ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu anlamıştım aslında.

Düşünceler beni içinde boğan bir havuza dönüşmüştü o an ve bu kadar hızlı kulaç atarken nasıl suyun üzerinde kalınacağını bilmeyen küçük bir kız çocuğu gibiydim yeniden o an. Gazel'in bakışları yüzüme çevrildiğinde. "Bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye sorduğunda, nefes almayı bırakmıştım bu sebepten sokağın sessizliğinde duyabildiğim yalnızca onun gürültülü varlığıydı karşımdaki. "Netlik istiyorsan olayım. Bilmiyor *muydum* sanıyorsun, *başından beri?* Çünkü ben birinin gerçekten defolup gitmesini istediğini ayırt edebiliyorum Talya. Biriyle aynı odada olduğunda onu paramparça mı etmek istersin yoksa kendinle aynı boru hattına mı zincirlemek istersin sonsuza kadar, biliyorum. Görüyorsun ya, çok anlamsız aslında o yüzden, *istemediğini* suratıma aşağılarcasına bağırman yani; içten içe artık yalnız kalmak istemediğini ve birinin seni *cehennemin dibinden* çıkarmasını dilerken."

Bir şey göremiyordum. Kalbimin atışlarını duyabiliyordum sadece. *Güm. Güm. Güm.* Taştan kalp. Parçalanırsa *alçı.* Ama paramparçaysa… Yeterince büyük bir yıldız ölürse açığa çıkan

enerji, onu *kara* bir *deliğe* dönüştürür. Bir zamanlar ne kadar büyük bir ışık yaydığının, hangi karanlığı aydınlattığını yada kimlerin kalbini ısıttığının hiçbir önemi yok, artık güzel olan her şeyi yutan *tehlikeli* bir *madde* hâline geldi.

Bana olan buydu. Ya da olmasının kıyısından döndüm, bilmiyordum. Çünkü nihayet koparırcasına dişlerimin arasında hapsettiğim dudaklarımın arasında son bir şans için yalvarırcasına aldığım nefes o akşam, çenemden aşağı damlayan gözyaşlarına eşlik ettiğinde ve Gazel, saatlerce soğukta kalmış olmasına rağmen hâlâ sıcacık kalmayı başarabilmiş kollarını etrafıma doladığında artık daha fazla inkâr etmeye gücüm yoktu hiçbir şeyi.

———୨ৎ———

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"ÇOCUKLARIN UYUDUĞU YER"

Katerina Vasilyev'in ipek, mavi bir elbise içindeki portresi malikânenin kuzey kanadındaki antrede asılıydı ve küçük Talya, ne zaman yemek masasından kalkıp ellerini yıkamak için koridorda kaybolsa bir şekilde kendini antrede buluyor, koca ve korku dolu gözlerle süzüyordu bu insanın tüylerini ürperten portreyi.

Katerina'yı hatırlamıyordu bile, buna rağmen bu genç kadın portresi kemiklerini korkuyla titretmeye yetiyordu bir şekilde. Eğer hastalığına yenik düşmemiş olsaydı ve bugün, yemek masasında, dedesinin hemen yanında yer alsaydı babaannesi olarak; nasıl biri olurdu? Fotoğraflarındaki gibi soğuk, sert bakışlı ve kaba mı görünürdü? Annesi gibi yemek porsiyonlarına dikkat eder, mutfakta diğer kadınlarla sigara içer ve çeşitli sohbetlerin döndüğü salonda kocasını pohpohlar mıydı?

Aynı gün öğlen, büyükler salonda, yine kahkahaların yükseldiği ve yer yer tartışmaların sürdüğü sohbetlerinde kaybolmuşken tüm çocuklar yine bahçede oyunlar oynuyorlardı.

"Sana Tilki Tilki, saatin kaç diye sorduğumuzda cevap vermen gerekecek, haberin olsun. Hazine avında yaptığın

CamScanner ile tarandı

mızıkçılığı bu oyunda da yapamazsın," diye homurdandı Merve elleri belinde, Talya'nın tepesinde dikilirken oyunların birinde. Tilki, Talya olacaktı bu sefer çünkü çok ısrar ediyordu ama diğer tüm çocuklar fazlasıyla gönülsüzdü buna çünkü Talya konuşmayı reddediyordu. Konuşunca kekelediği için içten içe herkesin ona güleceğini biliyordu çünkü.

Talya umutsuzca döndü ve çaresiz bakışlarını kuzenine çevirdi o an ama Tayga bahçeden gittikçe uzaklaşıyordu. Nereye gidiyordu ki? Zaten kocaman kahverengi gözleri olan çocuk da gelmiyordu artık. Yüzünü hatırlamakta zorlanıyordu Talya, yavaş yavaş siliniyordu emareleri. Yalnızca kuzenleri vardı etrafta artık ve misafirlerinin çocukları.

Aklına gelen fikirle herkesin cezbedileceğini ve bir daha asla fasulye ilan edilmeyeceğini düşünerek heyecanla ellerini oynatmaya başladı ama kendinden başka kimse işaret dili bilmiyor gibiydi. Bıkkınca soludu etraftaki çocuklar. Talya bu sefer, arka cebine sıkıştırdığı not defteri ve kalemi çıkarmış olabildiğince hızlı bir şekilde yazmaya çalışıyordu herkes sıkılmadan. Ardından kâğıdı onlara gösterdi.

"Bu bir a mı?"

"Hayır geri zekâlı, kelimenin sürpriz olduğunu okuyamayacak kadar aptal mısın?" diye homurdandı Merve, herkesin deyişiyle Meri, gözlüklü sarışın çocuğun kafasını işaretparmağıyla ittirirken. Yüzünde iğrenir bir ifade vardı. Meri herkesten iğrenirdi ama.

"Pekâlâ, götür bakalım bizi bu sürpriz yere."

Bir yer biliyorum. Sürpriz bir yer.

Teklifi ilk kabul eden, tam da tahmin ettiği gibi Meri oldu. En cesurlarıydı ve bazen sırf yapabildiğini göstermek için kabul ederdi çoğu şeyi. Talya ona imreniyordu. Annesinin uslu olmasına dair sarf ettiği sözlerine uymaya çalışır-

CamScanner ile tarandı

ken sinsilikler yaptığı ve ortalığı karıştırdığı oluyordu ama hiçbir zaman gerçek bir cesaretle karşısına dikilemiyordu kimsenin. Talya, Meri'yle gerçekten arkadaş olmak istiyordu ama Meri'nin tek arkadaşı, ikizi olan Esme gibi görünüyordu. Sanki başka yer yoktu küçük Talya için.

Heyecanla, çocukları arkasında sıra sıra dizerek bir ağacın gölgesinden diğerine geçtikleri bir tren oluşturdular böylece ve malikânenin kuzey kanadına kimseye görünmeden girmiş oldular. Merdivenlerden inerken ilk soruyu soran, en tırsıkları olan sarışın kuzeni oldu. "Bodruma mı gidiyoruz?"

Talya kafasını salladı heyecanla, otuz iki diş gülümseyerek sessiz olmasını işaret ederken. Annesinin onu bir süre önce buraya indirdiğini hatırlıyordu. Eğer bahçede sürekli hazine avı oynayan arkadaşlarına evin gerçek mahzenini gösterirse heyecanlanacaklarını ve Talya'yı havalı bulacaklarını düşünüyordu.

Minik adımlar attılar böylece bodrum katına doğru; minik ve sessiz adımlar, Talya'nın liderliğinde. Üzerinde yıllar önce vefat etmiş büyükannesi Katerina'nın yargılayan gözlerini hissetse de tüm yol boyunca, Talya masanın üzerindeki zakkum çiçeğini gördüğünde yanlış bir yere gittiği hissine kapılmadı. Aksine, masayı çocuklardan birinin yardımıyla çekip kilimi kaldırdığında ve mahzen kapısını açığa çıkardığında gelen şaşkınlık ve hayranlık dolu sesler onu daha da heyecanlandırmıştı.

Çocuklardan telefonu olanlar flaşlarını açtılar, böylece beş tanesinin güç bela kaldırabildikleri kapının ardından kimse mızmızlanmadan önce Talya önden korkusuzca ilerlediğinde ve diğerleri de teker teker merdivenlerden aşağı takip etmeye başladıklarında, koku onları rahatsız etmedi bile.

CamScanner ile tarandı

"Burası da neresi böyle?" sorusu taş duvarlarda yankılanırken birinin, bir diğeri onu ve endişesini heyecanıyla susturmuştu çoktan. "Hazine avı için harika bir yer!"

Talya'nın göğsü gururla kabarırken nihayet merdivenler bittiğinde, iki yanından su akan ve ışığın yalnızca ileride, çok küçük bir çıkıntıdan geldiği bu karanlık, kasvetli mahzende diğer çocuklar gibi etrafı şaşkın bakışlarla izlerken buldu kendini.

"Burayı nasıl buldun bilmiyorum ama gerçekten havalı bir yermiş, Vasilyev," diye mırıldandığını duydu Meri'nin, Talya; hemen yanındaydı, parmakları taş duvarlarda geziniyordu. Telefonunun ışığını ileriye tuttuğunda Talya'nın dikkati de mahzenin derinliklerine kaydı. "Ne kadar ileriye uzanıyor dersin?"

Omuz silkti Talya, çaresizce, bilmediğini söylercesine. Konuşmayı çok istiyordu ama bir kez kekelediğini duyarsa, Meri'nin onunla dalga geçeceğinden ve asla arkadaş olmayacaklarından korkuyordu.

Omzunda hissettiği bir elle, yanındaki Meri'ye döndü o an Talya. Meri'nin gözleri kısılmıştı fakat dudakları bir tebessümle parlıyordu o an, mutlu olduğu her hâlinden belliydi. Meri'nin en sevdiği oyun hazine avıydı ve dedesi, evin içinde bu tarz oyunlar oynanmasını yasakladığından beri Meri'nin keyfi yoktu. Talya bunu biliyordu.

"Sen ve ben, en yakın arkadaşlar olacağız Tali," diye mırıldandı ardından Meri, Talya'nın koluna girerken. Talya'ya o büyük çikolata gözleri olan çocuğun taktığı lakabı mı biliyordu yoksa kendi ismine mi benzetmek istemişti, Talya'nın bir fikri yoktu ama çok hoşuna gitmişti bu. "Ama bana söz ver. Başka kimselerle yakın olmayacaksın benimle olduğun kadar. Hiçbir zaman. Okulda birlikte oynayacağız. Yemeğimizi birlikte yiyeceğiz. Ve ne zaman

CamScanner ile tarandı

istersem size geldiğimde, dedenin evinde oynayacağız. Söz mü?"

Talya önüne uzatılan serçeparmağı gördüğünde, ne yapacağını bilemedi. Meri bir süre beklemekten sıkılmış gibi, "Of, bilmiyor musun?" diye söylenerek göz devirdi ve Talya'nın elini kaldırıp önce yumruk yaptı, ardından serçeparmağını kaldırarak kendininkine doladı. "Söz verdiğin anlamına geliyor bu. Asla bozamazsın. Bozarsan lanetlenirsin. Bir daha kimse seni sevmez."

Talya'nın gözleri kocaman olurken şaşkınlıkla, Meri kahkahalarla gülüyordu.

❧

Malikânenin ve bahçenin ışıkları kapalıydı ama eve giden taş yolda, elinde şemsiye ve fenerle dikilen adamın Albert olduğunu görebiliyordum bu yüzden Gazel'in aracından ona veda ettikten sonra inerken tereddüt etmedim. Beni Kama evine götürmeyi teklif etmişti ama eve gitmem gerektiğini biliyordum. Artık gerçek dünyadan kaçabileceğim bir yer olmadığına göre, her şeyle yüzleşme vaktiydi.

"Elektrikler mi kesildi?" diye sordum Albert'a, ben yanına ulaşır ulaşmaz şemsiyeyi benim başıma kaydırıp kendi omuzlarını yağmura dönmüş kara savunmasız bırakırken.

"Deden ve misafiri içeride bekliyor."

Mimiksizliğiyle zaman zaman beni korkutan çünkü asla ne düşündüğünü tahmin edemediğim Albert'ın sesi, bu akşam fazlasıyla çatallı ve üzgün geliyordu.

"Dedeme bir şey mi oldu?" İstemsizce yükselen kalp atışlarımın arasında bir bıçak gibi ciğerime saplanıyordu oksijen. "Herkes içeride mi?"

Ne zaman evin girişine yönlendirildiğimi anlayamadım

CamScanner ile tarandı

o an ama Albert'la birlikte ilerliyordum taş yolda. Birkaç basamaklık girişi tırmandığımızda şemsiyeyi kenara bıraktı ve geçmem için evin kapısını ittirerek tuttu. Bir saniye olsun yüzünden ve ciddi ifadesinden ayırmadığım bakışlarımı o an, karanlık ve sessiz görünen evin antresine çevirmek zorunda kalmıştım merak ve korkuyla çünkü içeride beni ne beklediğini bilmiyordum. Bir yanım Gazel'e benimle gelmesini teklif etmiş olmayı diliyordu ama diğer yanım içeride ne varsa, adımlarımı titretmeden ilerleyip korkusuzca yüzleşmem gerektiğini biliyordu.

Bu yüzden tereddütsüz bir adım attım içeri.

Burası benim evimdi.

Burada sesimi kaybetmiştim. Burada kuzenlerimin arkadaşlığını kaybetmiştim. Burada parçalanmıştı ailem ve burada büyümüştüm ben aslında. Şimdi her şey bir kez daha parçalanıyorken burada olmak bana sadece güç veriyordu çünkü yıllarca hissettiğim acı, öfke ve nefret beni istemsizce daha güçlü bir hâle getirmişti. Bu kadar güçlü biri olmak istemezdim. Başım böyle hiç eğilmeden dimdik dursun, bir damla yaş akmasın gözümden ve kimse bilmesin kapalı kapılar ardında ne yaşadığımı çünkü en yakınlarıma bile anlatamayacak kadar güvensiz yaşayayım istemezdim. İnsanların bana baktığında, hiçbir şeyin bana değmiyormuş gibi göründüğünü düşünmesini istemezdim.

Aynı güçte birini gördüğümde sanki ciğerlerime oksijenmiş gibi kör kütük peşinden koşturmak ve kendimi bu kadar incitmek istemezdim.

Kendimi seçmek isterdim. Bir kez olsun. İnsan bunu yapmalıydı. Bir kez olsun yapardı insan.

Artık çok mu geçti kendini seçmek için?

Evde kimse yoktu. En azından öyle görünüyordu. Yalnızca loş koridor aydınlatmalarının çalışmasından, ışıkla-

CamScanner ile tarandı

rın bilinçli kapatıldığını fark ettiğimde ve birinin hırıltılı alıp verdiği nefeslerinin sesini duyduğumda dedemi alt katın sonundaki yatak odasına çevrilmiş odada uyurken buldum. Başucundaki makineler çalışır durumdaydı ve bir serum takılıydı, her ne kadar üzerinde bir battaniye olsa da ne kadar kilo verdiğini görebiliyordum. *Ölüm döşeğ*inde olduğunu görebiliyordum.

"Ah... Sonunda."

İstemsizce bir adım geri attım, gölgelerin arasından biri hareket ettiğinde. Çatık kaşlarımın ardından seçmeye çalıştım karanlıkta, tekerlekli sandalyede oturan adamı ama kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç görmemiştim onu. "Siz kimsiniz?"

"Eski bir dost," diye cevap verdiğinde tam bir klişe olduğunu düşünmüştüm ama adam oldukça yaşlıydı, belki dedem kadar değil ama yaşlıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım o an gergince. Bakışlarım dedemin üzerinden, karanlıkta oturan yabancıya çevrildi yeniden. "Dedem nasıl?"

"Seninle konuşabilecek durumda değil." Yanıtı ağzımda acı bir tat bırakmıştı. *Bu ne demek oluyordu?* "Bu yüzden kalkıp ben geldim."

"Herkes nerede? Amcamlar?" Odanın içine doğru birkaç adım attıktan sonra etrafı süzdüğümde, aslında evde muhtemelen üçümüz dışında hiç kimse olmadığını biliyordum ama burada bir şeyler dönüyordu ve tam olarak çözemiyordum.

"Onlar biraz... Hava almaya çıktılar diyelim," diye yanıtladığında adam beni, bir an paniğe kapıldım ve bu adamın kötü bir planı olabileceğini düşündüm fakat Albert dışarıdaydı ve içeride kimin olduğunu bilerek beni yönlendirmişti.

CamScanner ile tarandı

"Sen dedemi görebil diye mi?" Doğru bir yerden yakaladığımı biliyordum. Başka bir şey olamazdı. Bu adam burada olduğu için herkesin evi terk ettiğini ve hatta ışıkların kapalı olmasının sebebinin de bu adam olduğunu düşünüyordum. Belki güvenlik kameraları bile kapatılmıştı. Dedemin dostları da en az onun kadar tehlikeli ve güçlü adamlardı.

"Pek sayılmaz *küçüğüm*, aslında seninle görüşebileyim diye."

İşte bu, beklemediğim bir cevaptı.

Etrafta ne yapacağımı ya da ne söyleyebileceğimi bilmezcesine gezdirdiğim avare bakışlarım nihayet adamın karşısındaki tekli koltuğa çevrildiğinde, geçip oturdum ve çantamı kenara bıraktım. Dirseklerimi dizlerime yaslayarak ellerimi birbirine geçirdiğimde, gergince dizlerimi titretiyordum. "Neden beni görmek istediniz?"

Adamın çehresini net bir şekilde göremiyordum fakat mimiklerini seçebiliyordum, ayrıca ellerini kucağında birleştirmişti. Hareketlerini minimumda tutuyordu sanki. Belden aşağısı felç olmalıydı. Üzerinde bir takım elbise ve kalın görünen bir kaban vardı. "Çünkü beni dinlemelisin."

"Neden?"

"Çünkü biricik dedeciğini dinlememişsin," diye yanıtladığında sorumu, neredeyse tüylerim diken diken olmuştu. Birden bu adamla aynı odada olmak ve hatta dedemin de bu adamla aynı odada olması beni çok, çok rahatsız etmeye başladı ve kalkıp gitme isteğiyle doldum. Ama o zaman ne konuşmak istediğini öğrenemezdim.

"Dedem uyandığında dinlerim."

"Maalesef, bu mümkün değil," dedi adam tok bir sesle, ardından seslice bir nefes verdi ve hafifçe öksürdü dedeme doğru bakarken. Yüzünde keder vardı. "Sulhi'nin vakti

CamScanner ile tarandı

dolmak üzere. Benim burada olmamın sebebi de, tam olarak bu, küçük hanım."

"Sizi sevmedim."

Dürüst ve beklenmedik itirafım karşısında, hafifçe güldüğünü duydum adamın. Ardından "Pek de iyi bir adam olduğumu söyleyemem," dedi aynı tok sesle. "Ve yıllardır bir Vasilyev'le aynı ilçenin sınırları içinde dahî bulunmadım. Fakat söz, eski bir dosta verilmişse de sözdür. Ve bu konu da dedenin alnı kara, seni dürüstçe yetiştirmediği için."

Çatmaktan başımın ağrımaya başladığı kaşlarım ve tüm yüz kaslarım kontrolümden çıktığında, kafamın içinde kaybolmadan hemen önce duyabildiğim yalnızca pencereleri döven yağmur ve fırtınanın sesiydi.

"*Beklenmedik, istenmeyen*, bir *kaza* eseri hamile kaldığında Irina; konseyin çok katı kuralları vardı ve bunların en önemlilerinden ikisini aynı anda çiğnemişti." *Irina. Volkov.* "Bir, evlilik içinde sakadatsizlik bir adamın itibarının yerin dibine sokuluşunun resmidir. Ailesine sadık kalamayan bir adamla iş yapılmaz. İki, konseyin ilk yedi ailesinin mirasçı yetişen çocukları birbirleriyle evlenemez, çocuk yapamazlar. Eşitliğin bozulduğu bir konseyde dünya düzeninden bahsedilemez."

Biyolojik annemden bahsediyordu. Konsey ailelerinden. Adelardi. Vasilyev. Volkov. *Başka?*

"Özellikle sadakatsiz kadınların en ağır cezayı aldıkları bu düzende, Irina elbette çocuğu aldırmalıydı ama ileride bunu bir şantaja çevirebileceğinin farkında olan Volkov ailesi Irina'nın doğurmasını istedi. Bu bir sırdı. Böylelikle Sulhi, sen bir yaşına gelmeden seni Volkov evinden kaçırttığında ve resmen Volkovlara savaş açtığında bu sadece aileler içinde yankı bulan, gizli ve soğuk bir savaş olarak

CamScanner ile tarandı

kaldı yalnızca," diye devam etti adam, lafına. "Ama büyükannen, Katerina Vasilyev'in kabul edebileceği bir şey değildi bu. İhanet. Üstüne ihanetin meyvesi... Her ne kadar dayanabiliyormuş gibi görünse de evde geçirdiği krizler ve sayısızca kullandığı ilaçlar neticesinde delirdi ve öfkesini senden çıkarmaya başladı. Küçük yanaklarını tokatlıyor, kulağına senden ne kadar nefret ettiğini fısıldıyor, nefesin kesilene kadar ağlatıyordu. Küçücük bir bebektin Talya ve benim gibi kötü bir adam bile sana dokunmazdı ama Katerina Vasilyev, seni bir gün, mahzende bıraktı."

Mahzen?

"Mahzenleri biliyorsun, değil mi? Derler ki, Sulhi Vasilyev'in evine girip de ona saygısızlık edenin bir daha o evden çıkışı olmaz. Adamları gelip arayabilir her deliği ama izini bulamazlar. Bir parmak bile kalmaz geride cesedinden. Çünkü *afiyetle* yer, *kanından* gelen." Birkaç saniye, tepkimi ölçmek amacıyla sessiz kaldığını ve beni izlediğini hissettim. Ama ben yalnızca dinliyordum. "Katerina Vasilyev de işte, seni o adamların atıldığı mahzende bıraktı, kana susamış ve aç bir yaratığın midesini doldurman için. Hizmetliler ve dışarıdan saatler sonra gelen Sulhi, durumu fark ettiğinde Katerina'ya senin nerede olduğunu söylemesi için yalvardılar ama acımasız kadının aklı yerinde değildi artık. Sadakatsizliğin bir kadını ölümden beter hâle getirebileceğini, bir erkek olarak o zaman anlamıştım yalnızca. Belki biraz daha erken görebilseydim..."

"Günler sonra bir kez daha, bir haini atmak üzere açılan mahzen kapılarının ardından sesin duyulduğunda seni *canavarın* yuvasından aldılar. Bir yılan, *basilisk*. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi Talya? Ellerinde mahzene, kapıların nasıl açıldığını hiç tereddütsüz bildiğini ve merdivenlerden indiğini gösteren güvenlik kamerası kayıtları var.

CamScanner ile tarandı

Gördüm. Seni günlerce *kendi sütüyle*, aslında insana *zehir* olan sütüyle beslemiş ve yavrusu sayan bir sürüngenin koynundan almak için kaç adamını feda ettiğine dair bir fikrin olsun diye söylüyorum; o dönemden hayatta kalan yalnızca Albert var."

Ne? Ritmi çoktan bozulmuş olan kalp atışlarımı sakinleştirebilmek adına avucumu göğsüme bastırdım ama bir faydası yoktu. O yılan, canavar, *basilisk*, beni kendi mi beslemişti?

"Bir de Sulhi," diye mırıldandı ardından adam, bakışlarını dedemin silüetine çevirdiğini görebilmiştim. "Fakat basilisk önce onu yaralayıp ardından üzerine zehrini akıttığında fazla yaşamayacağını biliyordu. Birkaç yıl ömür biçtiler fakat on dokuz yıl yaşadı, *Akademi*'ye *basilisk* ve zehri için gerekli kaynakları sağladığından yavaşlatabildiler hastalığını. Katerina her şeyi ve herkesi terk edip dünyanın öbür ucuna taşındı. Nu yüzden öldü bilinir ama aslında yaşıyor. Fakat Irina Volkov, biyolojik annen, geçtiğimiz yıllarda talihsizce bir kaza geçirdi ve yaşamını yitirdi. *Uğursuz* olarak damgalanacağından ve geleceğinden şüphe eden Sulhi ise, Âla ile evlenmenin arifesinde olan oğlu Argün'ün ellerine teslim etti seni yetiştirmeleri için. Anne ve babanın onlar olmadığını da öğrendiğini düşünüyorum, *oğlum sağ olsun.*"

Son kısmı sessizce, küfredercesine söylemişti fakat duymuştum. "Yani, b-ba-babam..."

"Aslında *deden*," dediğinde adam, beni bir işkenceden kurtarmıştı o an. Gözlerimi acıtan, henüz göz pınarlarımdayken ardı ardına sildiğim yaşlara yetişememiştim yine de. Boğazımda oturan bir yumru değildi de sanki, ben yumruk yiyordum bir süredir burada.

Başımı salladım dudaklarımı birbirine bastırırken; ba-

CamScanner ile tarandı

kışlarım kucağımdaki ellerimdeydi ve yapboz parçalarına bakıyor, nasıl da kusursuzca yerlerine oturduklarına hayret ediyordum. Katerina'yı öldü biliyordum. Dedem büyürken bana hep pozitif ayrımcılık yapmış ve konu ben olduğumda her zaman daha hassas davranmıştı, anne ve babam ise... Pekâlâ, onlar neredeyse benden *nefret* edercesine yetiştirmişlerdi beni.

"Bunları duymayı beklemiyordum ama bütün bunları, bir de Dante Adelardi'nin ağzından duymak..." Yüzümü silip burnumu çektim ardı ardına, ardından kuruyan dudaklarımı ıslattım. Başımı kaldırdığımda Dante hiç şaşırmamışa benziyordu. *Oğlum sağ olsun,* detayından önce fark etmiştim kim olduğunu. "Tayga, aranızda eski bir dostluk olduğunu ve aileden sebepli tavırlı olduğunuzu söylerdi ama..."

"Söz, sözdür," dedi Dante o an, tok bir sesle.

Ve benim babam bildiğim adam aslında abimmiş.

Amcam da abimmiş.

Tayga benim... *Yeğenim miymiş?* Ukte?

Sinirlerimin bozulmaya başladığını, bir süre akıl donması yaşayacağımı bildiğim ve bunu burada yaşamak istemediğim için kendimi dışarı atmak istiyordum ama sürekli dedemin -*babamın*- yattığı yere bakmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Orada öylece yatıyordu. Bunca zaman bana hiçbir şey söylememişti ve şimdi ölümün kıyısındayken eski bir dosta verdirdiği söz sayesinde mi öğreniyordum her şeyi? Bu kadar kolay mı kurtuluyordu benden? Bir kez olsun gözlerimin içine bakmamıştı dürüstlükle. Yalanları ninni yapıp da sallamışlardı beni beşiğimde, öyle büyümüştüm.

"Hastalığımdan haberdar olduğunu biliyorum. Karşına böyle çıkmakta bir sakınca görmememin bir sebebi de

CamScanner ile tarandı

buydu, Talya. Oğlum şayet biraz olsun benim kadar akla sahip olsaydı karşına çıkmazdı," dediği an Dante, düşüncelerimin arasından vakumla çekildiğimi hissettim ve yeniden, dört duvar arasındaydım; babam ve Dante Adelardi ile birlikte.

"Haberinizi yaptıran bendim. Bir yanım sessizce bu iş hallolur ve kimliğin açığa çıkmadan oğlumla evlenirsen konsey kurallarını istisnai ve önlenemez bir şekilde alt etmiş olacağımı düşündü. Böylece her ne kadar yeterli görünmeyecek olsa da oğlum yerime geçebilecekti. Bu iş için Sulhi'yle bile konuşmayı ve senin hakkında bildiklerimle tehdit etmeyi düşündüm ama... O çocuk... *Hanvezir* çocuğu. *Ilaria*'nın oğlu. Kız kardeşim yattığı yerden bile hâlâ dalga geçiyor sanki benimle..." Başını iki yana sallıyordu Dante hafifçe eğerken. Alnını ovuşturdu. Ellerinin bu kadar titrediğini o ana dek fark etmemiştim. "Ama sen, kurallar üzerine çiğnenmiş kuralın eserisin Talya. *Vasilyev* vârisi, ayrıca *Volkov* ve kısmen *Adler* de..."

"Adler mi?" *Ne?*

"Annenin gerçek kimliğini biliyorsan, bu kısmı çoktan çözmüş olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı yaşlı adam o an, öksürerek hafifçe. Cebinden çıkardığı bir mendille ağzını sildi. "Irina Volkov'un, Roman Vasil Adler'in annesi olduğunu bilmiyor musun? Aynı anneyi paylaştığın bir kardeşin var." Ardından ekranı aydınlanan telefonunu çıkardı ceketinin ön cebinden ve ekranda bir tuşa bastıktan sonra geriye yaslandı. "Birazdan mülkten ayrılacağım. Merak ettiğin bir şey varsa sormanın tam sırası çünkü verdiğim sözün vadesi tam olarak birazdan dolacak."

Yüzümü sıvazladım hızlıca, hiçbir şey düşünemiyordum o an. Aldığım, boğazıma dizilen nefesleri bile bir düzene sokamıyordum ki oturduğum yerde. Kalbim öyle ağır, öyle

CamScanner ile tarandı

acınası bir ritimle atıyordu ki... Ama sesim titrese de, bilmem hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa da gidişlerinin hayatıma olan etkisizliği canımı öyle yakıyordu ki ben yine de sordum. "Ailem neden öldü?"

Koridordan gelen adım seslerine başımı çevirip de bakmadım o an. Dante Adelardi, "İlk öğrendiğin ve en basit olan kural sebebiyle," diye mırıldandığında oldukça acımasız ve hatta neredeyse acır bir sesle; odaya giren ve ellerinde beyaz eldiven takılı olan, uşak kılıklı bir adam Dante'nin arkasında, sandalyesini itmek için konumlanmıştı. Tekerlekli sandalye biraz öne geldiğinde, neredeyse Dante'nin suratındaki yara izlerini görebiliyordum. Dedem kadar yaşlı değildi ama cildiyle ilgili bir sorunu vardı. "*Vykhoda net.* Aile dostları olan Asilkayalara bu dünyadan çıkmaları ve kaçabilmeleri için yardım etmeleri karşılığında, Asilkayaların canları pahasına korumaları ve topyekün zaten bilmemeleri gereken aile sırlarımı satmak istemesi sonucu hayatlarını kaybettiler. *İhanet*in bedeli *ölüm*dür," dedi oldukça hışırtılı ve derinden gelen sesiyle. "Ve sen, küçük hanım, hayatta olan tek *istisnasın*."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün kuzenleriyle birlikte Korutürk ikizini öldürüp neredeyse tüm sülalesinin geleceğini yok eden sen değil misin? Karıştırıyor muyum?" Sandalyesinin arkasındaki adama tek işaretiyle, odanın kapısına doğru ilerledikleri an yüzünde alaycı bir ifade vardı Dante'nin. "Yoksa bilmiyor muydun?"

CamScanner ile tarandı

YİRMİNCİ BÖLÜM

"FİNAL"

O gün benim doğum günümdü.

Ve dedemi -babamı- defnetmek için, o günü seçtiler.

"Gerçekten kızı mıymış?" dediğini duyuyordum birinin koridorlarda, Rusça konuşuyorlardı. Merdivenlerden indikten sonra henüz köşeyi dönecek ve insanların yüzlerine bakacak cesareti kendimde bulamamıştım. "Kakaya poterya! Hiçbir zaman yüzleşecek zamanı olmadı adamla. Son günlerini koridorun sonundaki odada geçirmiş diyorlar..."
Ne yazık.

"Pardon da, siz hâlâ geçmediniz mi? Herkes bekliyor."

Oldukça sert bir ses ve aksi bir tavırla konuşan Ukte'nin sesi o an, kulaklarıma ulaştığında geriye çekilip sırtımı tamamen duvara yaslamıştım. Fısır fısır konuşan adamların karşısına geçip böylesine bir tavırla kafa tutacak cesareti olmasına mı yoksa Rus aksanının bu kadar gelişmesine mi şaşırmalıydım bilmiyordum, belki şaşırabilseydim ikisine birden şaşırırdım ama.

"Yemin ederim, herkesi kılıçtan geçiresim var! Açmıyor bu da bir telefonunu!" diye homurdanmıştı Ukte daha sonra, koridorun sonuna geldiğinde beni fark etmeden hemen

CamScanner ile tarandı

önce. Abisine ulaşmaya çalışıyordu muhtemelen. Akel'in Tayga'yı cenazeye gelmesi için ikna çabaları sonuç vermemişe benziyordu. Bu yüzden Ukte'yi devreye sokmuşlardı ama başarılı olmuş muydu, Tayga sabah jette miydi hatırlamıyordum bile.

"Talya?"

Sanki avuçlayabiliyormuşçasına tutunmaya çalışmıştım o an avuç içlerimle buz gibi duvara. Duvarlar ellerini tutmazdı halbuki insanların. Sırtını yaslayabilirdin ya da toslayabilirdin sadece onlara.

"Herkes kilisede..." Ukte'nin yüzü hayalet görmüş kadar beyaz, üzerindeki takım elbisesi ise kara bir gece kadar siyah duruyordu. Bağcıklı kalın taban botlarını giymiş ve saçlarına fön çekmediğinden kabarmalarına izin vermişti ama. "Hangi arabayla geçmek istersin? Babamların SUV'si kapının önünde seni hazır bekliyor, istersen Gazel'i çağırabilirim..."

Önümüzden geçen ve bana acıyan gözlerle bakan hizmetlilerden birinin siluetiyle doğrulmasını beklemiyordum buzdan duvara yaslanan sırtımın ama en azından Ukte'nin endişeli sesini kesmişti o an. Cevap vermeyeceğimi bildiğinden yalnızca koluma girmiş ve bana kapıya kadar eşlik etmişti.

St. Petersburg'a bu kadar yağmur yağdığını bilmiyordum çünkü Rusya'ya pek geldiğim olmamıştı, her ne kadar aile kütüğümüz burada olsa da. Ama evin çıkışında karşılıklı dizilmiş insanlar ve başlarına tutulan koca koca şemsiyeler sayesinde tek bir damla sıyrılıp da başımın üzerine konmamıştı bile.

Sıra sıra dizilmiş araçlara giden birkaç basamaklık yolda, siyah suitinin içinde tanıdık kumral bir oğlanı gördüğümde, gözlerine birkaç saniyeden uzun süre bakamamıştım.

CamScanner ile tarandı

Bana baktığında ne görüyordu? Eminim eski sıfatların yanına çok daha ilgi çekici olanlar eklenmişti artık. Rus hastası. Şizofren. Esme'nin çocukken öldürdüğü ikizinin hayaletini yıllarca yanında taşıyan ve bir an olsun gördüğünün gerçekliğinden şüphe etmeyen bir katil? Ailenin, sonradan Esme'nin isminin önüne Merve adını ekletmelerinden ve Esme'nin aslında arkadaşları tarafından Meri-Esme olarak çağrılmasından benim dışımda herkesin haberi var mıydı? Ona sanki çift kişilikliymiş gibi davrandığımı fark ettiği an ikizinin ölümünü ortaya çıkaran ve bana yıllarca kin besleyen, hayatımı mahvetmek için anonim mesajlar arkasına saklanan ve gerçek hayatta da yok oluşumu ilmek ilmek işleyen Esme'nin vardı mesela. Ukte'nin yoktu. O sadece, burçlardan hoşlanıyordu ve insanları çoğu zaman burçlarıyla çağırıyordu ama ben onu yeterince iyi tanıyamadığım ve çoğu zaman duymadığım için anlayamamıştım bile. Çünkü İkizler, Esme'nin yalnızca burcuydu. Çünkü Esme, yaptığım şeyi ve gördüğüm hayali kardeşini ortaya çıkarmak için attığı mesajla aslında son darbesini vurmuştu.

Gözlerimi, dışarıya adımımı attığım an üzerime çevrilen bakışlarından kaçırdığım Gazel Hanvezir'in hemen yanında, yüzündeki ruhsuz ifadesiyle dikilen Lodos Adler'e çevirdiğimde tam önünde durdum. Ukte nefesini tutmuş, Gazel temkinle izliyordu hareketlerimi. Çok garipti. Sanki yağmur da durmuştu. Sanki herkes bir saniyeliğine durmuştu. Sanki dünya durmuştu.

"Biz kardeş değiliz," dedim tok bir sesle o gün Lodos Adler'e. Çünkü senin abinle öyleyiz.

"Değiliz," diye tekrar etti Lodos beni. Rusça konuştuğunda bir askeri andırıyordu ses tonu ve ifadesi. Emir alıyordu sanki benden. Tekrar ediyordu söylediğim şeyi.

"Biliyor olman güzel."

CamScanner ile tarandı

"Güzel."

Başımı eğmiştim yalnızca, hafifçe sallarken kafamı. Lodos etraftaki bakışlara aldırmadan önümden ilerleyip siyah bir SUV'nin arka kapısını geçmem için açtığında bıçak sessizliğinde Gazel'e doğru kaldırmıştım başımı, bitterleşen bakışları ne zaman gözlerimi onunkilerle buluştursam nasıl gardını indirebiliyordu bu kadar kolay? Bilmiyordum. Bir şey bildiğim yoktu. Hiçbir şey bilmiyordum.

Kiliseye Lodos'un sürdüğü, Gazel'in ön koltuğa geçtiği bir SUV'de yanımda oturan Ukte'yle varmıştım. Girişte şemsiyelerini kapatan yüzlerce insan siyahlar içinde ihtişamlı mekânda yerlerini buldular o gün. Akel'in suratına bakmıyor, herhangi bir aile ferdiyle konuşmayı reddediyordum. Bu yüzden koltuklara dahi oturmayı istememiş ve köşede dikilmiştim tören boyunca. Sulhi Vasilyev gerçekten o altın varaklı, ihtişamlı tabutun içinde miydi? Bana örgü örmeyi öğreten, ne olursa olsun başımı dik tutmam gerektiğini söyleyen adam? Anne ve babam yokken bana hem anne hem baba olan adam; gerçekten babam olan ve bunu yıllarca bir sır olarak saklayan, hiçbir zaman öğrendiğimi bilmeyen ve öylece ölen adam.

Bir iş arkadaşı, oldukça yaşlı bir adam onun hakkında bir anısını anlatmak üzere kürsüye çıktığında kollarını göğsümde bağlayarak duvara yaslanmış ve oturduğu yerden yanıma gelmek için can atar bakışlar atan Ukte'ye orada oturmasını söylemiştim gözlerimle. Yanımda kimseyi istemiyordum. Oturmak da istemiyordum. Bana yalanlarını ninni yaparak bir basiliskin koynunda uyutmuş adamın cenazesinde bir yere oturmak istemiyordum.

Öfke, gürce yanan bir ateşse alevleri söndüğünde geriye küllerinden başka ne kalıyordu? Yas. Matem. Keder.

Akel'in konuşması sırasında kilisenin korumalarca ko-

CamScanner ile tarandı

runan kapıları sonuna kadar açıldığında ve herkes aynı anda şaşkınlık nidalarıyla kapıdan içeri giren, yağmurda sırılsıklam olmuş beyaz gömlekli ve hâlâ kravat takmayı reddeden Tayga'ya bakmıştı. Kimsenin şaşırdığını düşünmüyordum başta çünkü Tayga böyleydi ama herkes şaşırmıştı aslında çünkü kimse onu tanımıyordu.

Ona ayrılan sandalyeyi es geçip yanıma gelmesini beklemiyordum o sırada ama tam olarak bunu yapmıştı. Yanıma gelmiş, omzunu duvara yaslamıştı bana dönerek ve bir bacağını diğerine çaprazlayarak oğlunu umursamadan konuşmasına devam eden ve kalabalığın dikkatini yeniden anlattığı anıyla üzerine toplayan Akel'e ters bir bakış atmıştı. "Ne yaparsan yap ama bu cenaze bittiğinde ve İstanbul'a döndüğümüzde, Akel'in ağzından çıkan tek bir söze inanma. Her zaman konseye gidip doğum hakkını talep etmenden korkmuştur. Kanındaki Volkov ve Adler kokusundan bahsediyorum, kuzen," diye fısıldamıştı kulağıma doğru. "Yoksa artık, hala mı demeliyim?"

"Saçmalığı kes, öğrendin mi?" Omzumun üzerinden yere bakmıştım Tayga'nın sessizliğe gömüldüğü sırada o an, birkaç saniyeliğine.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Her şeyi bilmek istiyorum Tayga."

"Biliyor musun, tabutun içinde yaşlı bunak var ama nedense senin cenazendeymişiz gibi hissediyorum Talya. Ama bunun sana olmasına izin vermeyeceğini de biliyorum. Çünkü sen güçlüsün."

"O kadar kötü, ha?"

"Kötü. Basiliskin seni yavrusu sandığından habersiz Âla, çocukken seni mahzenlere götürmüş ve orada bırakmış..." Gözlerini kaçırıyordu. Muhtemelen katlanamadığı bir acımasızlık seviyesiydi bu. Nedense bana dokunmamıştı ama. Belki de işi profesyonelinden öğrendiğim için, hiçbir şey dokunmuyordu artık sanki bana. "Ertesi gün

CamScanner ile tarandı

seni sağ bulduklarında yazılan doktor raporunda dizindeki kanamadan enfeksiyon kaptığın ve septik şoka girdiğin yazılı ama muhtemelen kanının kokusunu alan basilisk, yuvasından çıkarak yavrusuna selam vermek istedi ve bu şekilde şok geçirerek kekeme kaldın ama yalnızca mahzenler kısmını hatırlıyordun ki bu da hâlâ var olduklarını düşündüğün kuzenlerimizi oyun için oraya götürmeni açıklıyor. Meri-Esme mevzusuna gelirsek... Kullandığın ilaçların beyninin kimyasıyla oynadığını ve şizofren falan olmadığını biliyorsun değil mi? Üstelik Akel'in söylediğine göre Meri'yle çocukken arkadaşmışsını..."

"Tamam. Yeterli."

Yeterliydi.

"Talya," demişti ardından Tayga. "Roman burada."

Ve gözlerim kalabalığın içinde, sanki oraya geçip oturmasını ben söylemişim gibi Roman Vasil Adler'i bulmuştu.

❧

belki şeytan sendin—
ama cehennem gibi bir evde büyüyen sessizlik benim.

senin bahçendeki çiçekler canlı—
canlı yeşillikler
ben benimkilerin çürümesine izin verdim.

seni bir kez sevmeme izin verirsen,
sonsuza dek seveceğim.
bir kez gidersen—
yolunu ateşe vereceğim

❧

CamScanner ile tarandı

İki hafta sonra gözlerimi İstanbul'daki yeni evimde açtığımda buraya taşındığımdan beri yaptığım gibi bir süre yatağımda kalarak tavanı izledim. Her yerde kutular, valizler vardı ve ben Albert'ın yardımını almayı reddettiğim ya da Ukte'nin telefonlarını açmadığım için her şeyi kendim yerleştirmek zorundaydım ama günlerdir kendimde bu gücü bulamıyordum. Cenazeden sonra malikâneye dönmeyi reddetmiş ve bir otele yerleşmiştim. Böylece beni geceleri avlayan kâbuslarımı da hafifletmiş olacaktım güya ama reçetemdeki ilaçlar sağ olsun, her gece yedi sezonluk fantastik ve korku temalı diziler çekiyordum kafamın içinde.

En son kiminle konuştuğumu hatırlamıyordum. Günlerdir tek yaptığım uyanmak, günü yatağımda geçirmek ve bir noktada sızıp kalmaktı. Amcam *-abim-* lobide ihtiyacım dâhilinde ulaşabileceğim insanlar olduğunu söylemişti ve Albert da oteli görev yeri belirlemiş gibi buradan asla ayrılmıyordu. Sağlığımla ilgili endişelendikleri için bir *check-up*a girmemi istediklerini biliyordum. Ardından okul formamı üzerime geçirip okula gidecektim ve her şey, her zaman olduğu gibi normale dönecekti değil mi?

Sanki tüm bu trajedi hiç yaşanmamış gibi.

Sanki yaşadığım korkunun beynime zarar vermesini sağlayan, beni kekeme bırakan üvey annemin benden kurtulmak istemesi değilmiş gibi boğazımdan aşağı tıktıkları sayısız ilaçla da karakterimi ve hayatımı mahvetmişlerdi. Görkem'e bakamıyordum bile, cenaze boyunca yalnızca ağlamış ve jetteyken kucağımda uyuyakalmıştı. Okullarının bahar gezisi bir haftalığına yurtdışına çıkmak olduğundan onu en hafta başında malikâne girişinde görmüştüm; bavulunu hazırlamasına yardım etmiştim ve Albert'la birlikte havalimanına, öğretmenine teslim etmiştik. Lara oradaydı. Gazel de orada olmalıydı. Belki de dakikalık bir

CamScanner ile tarandı

farkla kaçırmıştım onu. Bilmiyordum. Onu görmeyi istiyor muydum, onu da bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Saate bakmak için telefonumu elime aldığım sırada duştan çıkmış, bornozla yatağa yığılmıştım ki ekranımda biriken mesajları gördüm. Ukte her zamanki gibi günaydın mesajını eksik etmemişti, her ne kadar cevap vermesem de bir şeyler yazıyordu bana sürekli.

Ukte: Günaydın! Tarih hocasının nihayet doğurduğuna inanabiliyor musun? Dönemin geri kalanında ve seneye izinli olacakmış. Neyse ki mezun oluyoruz! Vuuhuuuu! Sadece iki ay kaldı :)
Ukte: Bugün Gazel okula geldi. İki gündür yoktu döndüğümüzden beri.
Ukte: Tayga'yla süpermodel ayrılmış sanırım. Magazin dergisinden okudum. İnsanın abisinin özel hayatını adını bile duymadığı editörlerin kaleminden okuması garip.
Ukte: Günaydın! Hâlâ uyuyor musun?
Ukte: Normalde flörtlerime attığım bütün mesajlardaki kelime sayısını toplasan sana gönderdiğim tek bir mesajdaki kelime sayısının üçte birine tekabül etmeyeceğini biliyor muydun?
Ukte: Artık sana hala mı demeliyim yoksa kuzenmiş gibi davranabilir miyiz?
Ukte: Ya da daha iyi bir fikrim var, arkadaş olabiliriz.
Ukte: Tam bir Koç burcusun. Bu kadar dik kafalı, kendi kendine her işini halleden ve kimseye ihtiyaç duymadığını bas bas insanların suratına bağıran biri olmak zorunda değilsin. Seni görüyorum. Herkesin birbirine ihtiyacı vardır.
Ukte: Bu bilgiyi almak ister miydin bilmiyorum ama yine de iletiyorum... Hazar'ın yurtdışına gittiğini duydum.
Ukte: Belki şeytan, boynuzlu çirkin bir yaratık değildir Talya. Belki de şeytan, hayatına hiç ummadığın bir anda

CamScanner ile tarandı

girip gelgitleriyle seni bulutların üzerine çıkartan ve her defasında aşağı iten, neyin ne olup olmadığını kestirdiğini sandığın an aklını karıştırıp kalbini yerin dibine sokan doyumsuz, esmer, kaslı, kahverengi gözlü bir yaratıktır.
Ukte: AZ ÖNCE ne olduğuna İNANAMAZSIN! Leyla okul çıkışına gelmiş seni sormak için. Gazel onu taksiye bindirmeden önce ceketini geri aldı. Sürekli onunla dolandığı için insanlar çıktıklarını düşünüyorlardı. Ceketi niye geri alsın? Onda onlarcası vardır. İhtiyacı yoktu. Kesin geçen gün laf soktuğum için. Evet laf soktum ceketini Leyla'ya verdiği için. İnsanlar yanlış anlayabilir???? Hem de en çok yanlış anlamaması gereken insanlar???? Ne dediğimi anlıyor musun???
Ukte: Lodos'un saçı gerçek mi?
Ukte: Yanlışlıkla gönderdim.
Ukte: Yani açıyor mu saçının rengini diye o yüzden sormak istedim ama dibi gelirdi illaki değil mi o kadar beyaz olamazdı yani ve albino da değil o zaman kaşları da beyaz olurdu ve kirpikleri de?
Ukte: Meri-Esme'yi okul çıkışı sahildeki kafelerden birinde gördüm. Kavga ettik. Tayga'yı aramışlar beni gelip aldı. Kıza sözleşme imzalattıklarını bilmiyordum. Vasilyev avukatları gizlilik sözleşmesi imzalatmış. Bayağı sinirliydi. Beter olsun.
Ukte: Bari tepki ver mesajlardan birine...
Ukte: Neye kızdığını bile bilmiyorum.
...

❧

Daha birçok mesajı vardı fakat her gün en baştan tekrar tekrar okuduğum için ezberlemeye başlamıştım artık. Ukte

CamScanner ile tarandı

ayrıca otelimin yerini ve odamı da biliyordu fakat beni rahatsız edeceğini düşünüyor olmalıydı ki henüz gelmemişti. Aslında bakılırsa, kimse gelmemişti. Birini beklediğimden değildi. Yalnız kalmayı ben seçmiştim ve böyle istiyordum da. Buna ihtiyacım olduğunu düşünüyordum.

+905.....: Neredesin?

Telefonu elimden yatağa düşürdüğümde kalbimin göğsümü dövme merasimi başlamıştı o an, tam da o an gelen mesajla. Meri-Esme'nin mesaj attığını düşünmüştüm çünkü ama farklı bir numaraydı bu. Ayrıca Meri-Esme'nin, yani Esme'nin ve ailesinin sözleşme imzaladığını biliyordum. Bir daha ne geçmişle ilgili konuşabilirlerdi ne de bana ya da aileme bulaşabilirlerdi.

Her ne kadar her ne yaptıysa da hak etmiş olsam da. Her ne kadar daha fazlasını bile hatta, hak ediyor olsam da...

Kayıtlı olmayan numarayı başta tanıyamadığım için önce gülmek istedim. Ardından profil fotoğrafına bakmama gerek bile kalmadan çünkü hiçbir zaman değiştirmediğinden ve çoktan günlerimi incelemekle harcadığımdan yalnızca sohbete girdim ve çevrimiçi olduğunu gördüm. Hiçbir şey yazmadım önce, bekledim yalnızca; sanki beklediğimi ve görmezden geldiğimi biliyor gibi, yeniden yazdı.

+905.....: Lobideyim. Gel.

Gitmeme gerek yoktu. Telefonumu şarja takıp yatağa uzanmalı ve bir film izlemeliydim.

Ama yüzümü sıvazladıktan sonra bornozumu kenara fırlattım ve valizin içinden bir tişört ve şort çıkartıp *Con-*

CamScanner ile tarandı

*verse*lerimi de ayağıma geçirdikten sonra oda kartımla birlikte çıktım. Saçlarım hâlâ nemliydi, suratım hayaletlerle takılıyormuş gibi beyazdı ve muhtemelen kemiklerim sayılıyordu; berbat hâldeydim ama umurumda değildi.

Asansörden indiğimde lobinin ortasında dikildim birkaç saniye, ardından köşedeki bilardo masasının yanındaki dart tahtalarının orada gördüğüm siluetini. Üzerinde koyu bir kot ve siyah bir tişört vardı, ardı ardına attığı oklar her seferinde tam on ikiden vuruyordu tahtayı. Hiçbir şey söylemeden yanına yürüdüğümde, beni fark ettiğini biliyordum ama dönüp bakmadı bile.

"Yurtdışına gittin sanıyordum," diye mırıldandım kollarımı göğsümde birleştirirken.

Hazar elinde kalan son üç oku bana uzattı o an. Kehribar rengi gözlerine temkinle bakarken içimden çoktan kaybolmuş olan o kaçma, gözlerimi kaçırma isteğinin yokluğuna gülmek istedim. Halbuki hep oradaydı o. Ben hiç cesur olamamıştım bu yüzden karşısında. Hiç kendim olamamıştım. Şimdiye kadar.

"Henüz değil," diye cevapladığında beni, elindeki okları aldım ve yerine geçtim. Şimdiye kadar kimse odadaki fil hakkında konuşmamışken şimdi neden... İlk ok on bir çemberine girdi. Diğer ikisi de tam on ikide, Hazar'ın oklarının yanında buldu kendini.

Dönüp baktığımda Hazar hafifçe kaşlarını çatmış, alttan alttan bir gururla süzüyordu tahtayı. "Dart atmayı bilmiyorsun sanıyordum?"

"Sen öğrettin ya," diye homurdandım daha fazla havadan sudan sohbete dayanamayacağımı belli eder bir tavırla ona doğru dönerken. Beni nasıl bulduğunu sormayacaktım bile. Kendi yolları vardı. "Neden buradasın?"

"Doğru," diye mırıldandı henüz hatırlar gibi. "Ben öğ-

CamScanner ile tarandı

retmiştim." Ardından seslice bir nefes verdi kaçırdığı bakışları yüzüme tırmanırken. Kim yontmuştu o dünyaya gelirken elmacık kemiklerini, çenesini, dudaklarını, burnunu bilmiyordum; o kaşları ve kirpikleri, kirli sakalını kim çizmişti ellerini hiç titretmeden?

"Neden Peter Pan?"

Keskin bir nefes çektim içime o an, duyduğum soruyla. Hazar gözlerimin içine bakıyordu. Belki de ilk defa bir parıltıyla; pek de seçilebilir olmayanından, nedense... Çünkü duymak istediği her neyse, cevabın bende olmadığını biliyordu belki de.

"Çocukken açtığın bir sosyal medya hesabında Peter Pan çizimin var. Senin için değerli bir karakter olduğunu düşündüğümden, James Matthew Barrie'nin ilk baskı kitabını bulmuştum doğum günün için ama vermedim sana."

"Neden?" Çok sorardı *neden* diye.

Ben de sormak isterdim.

Ama ben sadece, isterdim.

"Doğum günün için dedim ya. Hediye."

"Ama neden?"

"Ne demek neden? Doğum günlerinde hediye verirsin insanlara," diye açıklamaya çalıştım o an, istemsizce öfkelenmeye başlamıştım. Bunu yapamazdım. Albert bir yerlerde bizi dinliyor olmalıydı. Ayrıca Akel ile nasıl bir ilişkim olduğunu ya da olacağını da bilmediğimden, bu kadar koz veremezdim özel hayatım hakkında kimsenin eline.

"Her insana değil ama," diye cevapladı o an Hazar beni, yoğun bakışları yüzümde geziniyor ve bir şeyleri çözmeye çalışıyordu eminim. Sanki tüm cevaplara çoktan sahip değilmiş gibi beni karşısında tekrar tekrar küçük düşürmek istiyordu belki de.

Çünkü *öfkeden* artık, çünkü inanamadığımdan sorduğu sorulara ve bu kadar fikirsiz olmasına; daha fazla ona

CamScanner ile tarandı

bakamıyormuş gibi başımı cam duvarlardan bahçeye çevirdiğimde yağmur çiseliyordu hafiften. Bu öfkeyi üzerimden atmak için mükemmel bir an olduğunu düşündüğüm için hiçbir şey söylemeden, içeri koşuşturan insanların arasında dışarı çıktım ve sahile açılan koca bahçede hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bir yere varmaya çalışmıyordum. Sadece yürüyecektim. Yürüyecek, yürüyecek ve yürüyecek... Belki buradan eski evimin olduğu mahalleye yürür ve asfaltını sökercesine yüzlerce kez girdiğim sokaklardan çıkarırdım acısını.

"Talya!" diye seslendi o sırada Hazar, peşimden geldiğini fark etmemiştim. "Cevap vermeyecek misin? O videoyu nereden buldun ki?"

Öyle bir hışımla döndüm ki o an ona, bu kadar ani durmamı bekliyor olmalıydı ki son anda kendini durdurdu ve bana çarpmasına engel oldu gövdesinin. "Ya ben sana *âşıktım*!" diye bağırdım suratına doğru, boğazımdan yukarı yükselen ve artık içimde tutamadığım bir öfkeyle. Göğüs kafesimde depremler oluyormuşçasına hızla hareket eden omuzlarımda dünyanın yükü vardı da ben birazını nihayet boşaltabiliyordum sanki. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? *Ben sana âşıktım Hazar!* Uslu bir kız gibi öylece kenarda durdum sen bir hayat kurarken kendine ve benimki *durmuştu* çoktan seninle tanıştığım gece! O kadar *komik* hissettim ki! Bir başkasıyla oturup bir saat kahve içmeye tahammülüm yoktu benim senin yüzünü görüyordum kime baksam! Test kitaplarımı açsan yüzünle dolu her biri! Belki karşılaşırız diye her akşam senin evinin yolundan yürürdüm ben evime ya, karda kışta! Sen bana aylarca cevap vermezdin ben yine kalkıp yanına gelirdim çağırdığında! Cevap vermem hiç beş dakikadan uzun sürdü mü söylesene? Ama sen bunu da hatırlamazsın ki."

CamScanner ile tarandı

Ağlamıyordum ama yine de üzerime yağan yağmur bir nebze iyi hissettiriyordu, olur da başka bir damla da gözümden akar belki karışır diye. "Ben senin canını yaksaydım beni ölene dek unutamazdın ama ben sana kıyamazdım bile. Seni hiç unutamayacağım." Sesim daha da içime kaçıyordu sanki her kelimede, sessizleşiyordum yeniden. "Bana bıraktığın ekmek kırıntılarıyla beslemekten kendimi o kadar güçsüzüm ki ama bunu bile denedim ve biliyor musun, iyi bile ilerledim... Ama sen bana bir vedayı bile çok gördün. Öylece gidecektin. Buraya da sadece kitabı sormaya mı geldin? O aptal kitabı!"

Göğsüne bastırdığımın farkında olmadığım parmağıma baktı, bileğimden yakalayacaktı ama geri çektim elimi hemen. Gözlerini kapatıp başını çevirmişti ama *nasıl bilmem?* gibisinden değil de, *bilmiyordum,* gibisinden. Sanki dün akşam öylesine bir mesaj atmıştım da gözden kaçırmış gibi, *pardon görmemişim,* der gibi...

"*Tabii ki* sana doğum gününde hediye aldım. Tabii ki..." Başımı eğdim istemsizce, kendi kendimin sözünü kesmiştim. Daha fazla devam edebilir miydim bilmiyordum. İçimdeki her şeyi çıkarıp önüne koysam bir şey fark eder miydi ki? Etmezdi. Bunu ben biliyordum. Bunu anlatsam tüm dünya biliyordu. Bunu ilk başta Hazar biliyordu ve ben de onu tanıdığım için, en iyi de ben biliyordum aslında.

"Âşıktım dedin," diye mırıldandığını duydum birkaç saniye sonra. Öylece karşımda dikiliyordu. "Artık değil misin?"

"*Taş* var göğsümde." Düşünmemiştim bile. "Tıpkı senin gibiyim artık."

Beni anlamamış gibi birkaç kez kırpıştırdı gözlerini. "Ben öyle olduğumu..."

"Bir *kalbin* mi var senin?" Bir adım attım ona doğru,

CamScanner ile tarandı

çenemi kaldırdım ve doğrudan gözlerine baktım. "*Kalbin* mi var senin?" Maskesini kuşanmasına vakti bile kalmamıştı bu sefer. Herkesin yaptığını yapıyordum ben de ona, şimdi. "Bir kalbin varsa bile, orası *genelev* Hazar."

Belki de şeytanın derinliğiyle seni pençeleri arasına alıp canını sıkan ama asla öldürmeyen *zehir* gözleri vardır. İstediğini sandığı şeyi söyler durur, *körkütük* koşar peşinden her şeyin kalbini attıran. Belki de şeytanın, göreni tekrar döndürüp baktıran bir güzelliği vardır ve tek isteği o çok sevdiği adamın göğsüne elini daldırabilmekken tek amacı aslında avuçlarının arasına aldığı taştan kalbi sıkabilmektir suyu çıkana dek çünkü derdi *intikam* almaktır.

Ama bu tam da şeytanın söyleyeceği bir şey ne de olsa, Tanrının cennetinden *çoktan* kovulduktan sonra.

❧

Otelin önünde, şemsiyemi başıma tutmuş beklerken boş gözlerle önümde yağmurun dövdüğü asfaltı izliyordum ve o küçük kafamın içinde, bildiğim ya da emin olduğum hiçbir şey yoktu. Ülkenin en iyi psikiyatrlarından biriyle görüşme ayarlayan Akel'in telefonunu daha dün sabah yüzüne kapatmış, iki gün önce de otelin bahçesinde yağmurun altında sırılsıklam bir şekilde Hazar'a çürümüş aşkımı ilan etmiş ve bir daha yüzünü görmeyeceğimden emin olmuştum. Aile yemeklerinde etrafta koşuşturup duran çocuklar aslında yoktu, onlar *ölü kuzenlerim*di; Esme'nin yanında gördüğüm Meri aslında yoktu ve ablasının ardından isminin başına Meri de ekletilen Esme, bunu fark ettiğinde aleyhime kullanmayı başarmıştı. Ortaokulun tamamı, lisenin ise yarısı hafızamda tamamen kayıptı. Dedem aslında babamdı ve üstüne üstlük ölmüştü. Lodos'un abisi, benim

CamScanner ile tarandı

de biyolojik annemden dolayı abimdi ve cenazede benimle muhatap bile olmamıştı. Ben, Tayga ve Ukte'nin aslında *hala*sıydım. Çocukken oyun oynamak için tüm çocukları mahzenlere götürmüş ve bebekken beni besleyen devasa, mitolojik kitaplardan fırlama bir yaratığa yem etmiştim; üstüne, hiçbir şey hatırlamıyordum. Hazar, tam da düşündüğüm gibi beni zerre umursamıyordu ama en azından içimdekileri kusmak iyi gelmişti. Gazel'i cenazeden sonra görmemiştim.

Gazel'i cenazeden sonra görmemiştim.

Bir spor arabanın tekerlekleri, hemen üzerinde durana dek başımı kaldırmadım düşüncelerimde kaybolduğum aslfattan. Ardından aracın kapısı içeriden açıldı; birinin inmesini beklerken geri çekildim ama yolcu koltuğu boştu, direksiyon başındaki her kimse uzanıp kapıyı birinin binmesi için açmıştı.

Ardından istemsizce, hafifçe eğildim ve bana doğru bakan bir çift çikolata kahvesi gözle karşılaştım. "Atla."

Dudaklarım aralandı istemsizce. Fark etmemişti muhtemelen ama şaşkınlığımdan değil, nefesim kesildiğinden. Burada ne işi vardı? *Nasıl* buradaydı? Ve duymaktan nefret ettiğim ama artık kendim sormak istediğim o soru... *Neden?* Neden buradaydı?

Üzerindeki okul formasına bir bakış attığım sırada hiçbir şey söylemeden şemsiyemi kapattım ve koltuğa geçtikten sonra kapıyı kapatıp emniyet kemerimi bağladım. Muhtemelen Albert'tan haberi almıştı. Artık sormuyordum bile. Ukte de ona okulun bana verdiği iznin dün bittiği bilgisini vermiş olabilirdi tabii, böylelikle içinde çürüdüğüm otel odasından çıkmak ve okul formamı üzerime geçirmek zorunda kalmıştım.

"Nasıl hissettiğini sormayacağım çünkü samimiyetsiz görünmek istemiyorum, zaten yüzün özetliyor."

CamScanner ile tarandı

Okul formasının gömleğini bileğine kadar sıyırmış, henüz kravatını takmamıştı Gazel. Saçlarından şampuan kokusu geliyordu ve tıraş olmuştu. Genelde çenesine veya ellerine bakıyordum, bu sefer çenesine bakmak için fazlaca dönmem gerekeceğinden ellerine bakmakla yetiniyordum sadece. "Bok gibi göründüğümü daha kibar bir şekilde söyleyemezdin."

"Bok gibi görünebileceğini zannetmiyorum, *denesen* bile," diye mırıldandı kendi içinde bir espriymiş gibi hafifçe gülerek. Yola odaklıydı o an. Bir saniyeliğine dönüp omzunun üzerinden bana baktığında, aslında ne kadar endişeli göründüğünü fark etmiştim. Benim için mi endişeleniyordu?

"Bana dilsizin teki dediğini duydum kantinde. Ama şimdi sana bakıyorum da... Böyle bir şey söylemiş olma ihtimalin çok komik geliyor. Belki de aklımın uydurduğu şeylerden biriydi, zaten o kadar çok şey uydurmuş ki..." Son cümleyi o kadar sessiz söylemiştim ki duymasına neredeyse imkân yoktu. "Nefret etmeye de yer arıyordum senden..."

Ani itirafım karşısında çatık kaşlarıyla yola bakan Gazel, bana ters bir bakış attı ve "Kendi kendine cevap verebilecek kadar beni tanıman hoş olsa da... Ne demek *nefret etmeye yer arıyordum senden?*"

Kollarımı karnımın etrafına doladım o an, çok kıpırdamamıştım ama koltuğa siniyordum sanki gittikçe. Bir de camdan akıp giden yağmur damlalarını izliyordum. "Gıcıktın."

Gazel'in yüzünü buruşturduğunu gördüm gözümün ucuyla, ardından itiraz edercesine baktı bana. "Ne demek *gıcıktım?*"

"Gıcıktın işte," diye homurdandım istemsizce. Niye söylediğim her şeyi soru işaretiyle paketleyip bana geri fırlatıyordu ki? Ne söylüyorsam oydu işte.

CamScanner ile tarandı

"Senden hoşlanıyordum."

Karnıma yumruk yemişim gibi bir hisle başımı ona doğru çevirdim o an. *Senden hoşlanıyordum.* Doğru duymuştum değil mi? Dudaklarım ince bir çizgi hâlinde, herhangi bir şey söylemek için açılmalarını diliyordum ama ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. "Nasıl?"

"Hoşlanıyordum işte," diye mırıldandı bir kez daha, yerinde *taş* olduğunu iddia ettiğim kalbim göğüs kafesimde acınası bir şekilde çırpınıyordu ve ben nefret ediyordum bundan. Nefret ediyordum kalbimin atmasından. "Ama sevgilin olduğunu biliyordum. Görmemiştim ama biliyordum, öyle biliniyordu yani."

Sadece bir anlığına dönüp tepkimi görmek için bana baktığında, ilk tepkim nasılsa hâlâ o şekilde izliyordum suratını. Gülercesine bir ifadeyle önüne dönerken "Ne oldu? Beklemiyor muydun?" diye sordu.

"Biraz daha kibar olabilirdin." Sesim isyan eder gibiydi. Engel olamıyordum bile. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Bu yüzden mi gıcıktım?"

Gözlerimi devirdim seslice nefes verirken. Tabii ki *bu* yüzden gıcıktı.

Gazel'in sorusuna cevap vermedim ama sanki cevabı almış gibi bir keyifle tırmandı okul yolunu. Kapalı otoparka giriş yaptığımızda ve aracı park ettiğinde arabanın içinin sıcaklığı sebebiyle o kadar mayışmıştım ki koltuğu geriye yatırıp uyumak istiyordum ama bunu yapamazdım. Dönem sonuna kadar bir gün bile devamsızlık yapamazdım artık.

Ben emniyet kemerimi çözene dek Gazel çoktan arabadan çıkmıştı bile. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedi aracın önünde buluştuğumuzda, birlikte merdivenlere yürürken. "*Dilsizin teki* lafını kullandım ama tamamen

CamScanner ile tarandı

karşımda oturan beyin özürlüsüne haddini bildirmek içindi. Senin hakkında konuşan oydu. Şimdi düşünüyorum da umarım koridorlarda ya da bahçede falan denk gelmeyiz ve yüzünü hatırlamam çünkü fena kuruldum şu an."

Tepkisine göz devirmiş, ilk katın koridorunda yürüyorduk ki bir anda üzerime dönen bakışlarla avuçlarımı sıkıp bırakmaya başladım ve ormurgamda hissettiğim elektrikten de anlaşılacağı üzere, duruşum değişti. Gazel gömleğinin kollarını düzeltmiş, kravatını boynuna geçirirken her şey normalmiş gibi merdivenleri çıkıyordu ama benimle. Ben hızlıca adımlarken her basamağı, o uzun bacaklarıyla hiç zorlanmadan ikişerli çıkarak yetişiyordu bana.

İlk ders matematikti.

"Kahve alacağım," diye mırıldandım Gazel tam sınıftan içeri girerken ben yolumu değiştirerek. Daha da hızlandırdığım adımlarımla bir kat daha çıktım yukarı ve kantine girdikten sonra nefes almakta güçlük çekiyormuşçasına terasa çıktım. Hava soğuk olduğu için ve üstüne yağmur da yağdığından, teras boştu.

"Kahveyi içeriden alıyorsun yalnız," dediğini duydum tam ellerimi ıslak mermere yasladığım an, omzumun üzerinden dönüp baktığımda Gazel peşimden gelmişe benziyordu. Biraz daha dönüp içeri çevirdiğimde bakışlarımı, insanların bakışlarının yine üzerimizde olduğunu fark ettim.

"Hep bakıyorlar," diye mırıldandı Gazel, neye baktığımı fark etmişti.

"Aynı değil." Yutkundum. "Esme'nin son attığı mesajı herkes okudu. İki kişiden bahsediliyor. İkizlerden. Bilerek öyle yazdı o mesajı. Her şey ortaya çıksın diye."

"Ama kimse bir şey anlamadı," diye yanıtladı Gazel beni. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu çikolata kahveler. Önce çenemde bir dokunuş hissettim, ardından

CamScanner ile tarandı

avucunun boynuma kapandığını hissettim; başparmağı elmacık kemiğime değiyordu. Yüzüme doğru eğilmişti ve nefesimi tutmuştum ben de. "Kimse hiçbir şey bilmiyor, Talya. Herkes yalnızca dedeni kaybettiğini ve iki hafta yas tuttuktan sonra okula döndüğünü düşünüyor. Bakıyorlar çünkü yanında ben varım," dediğinde iki gözüm arasında gidip gelen bakışları bir saniyeliğine dudaklarıma kaydı. "Bakmaya devam edecekler çünkü yanında kalacağım."

"Ben bir *canavarım*, Gazel." Fısıldıyordum gözlerinin içine bakarken. Yüzüm yanıyordu. "Kötü şeyler yaptım."

"Kimse beni kaç yaşındayken olursa olsun, birinin canını kasıtlı bir şekilde yakabileceğine inandıramaz. Sen bir savaşçısın Talya, kafanın içindeki kaos da zaferlerinin izleri," dediğinde hiç beklemediğim kadar yumuşak bir sesle, elmacık kemiklerimden aşağı süzülen yaşları da daha yol kat edemeden sildi. "Eğer istemiyorsan o izleri, izin ver silmene yardım edeyim."

"Ya sen de bir gün kazanmam gereken bir savaş olursan ve sonunda kafamın içindeki izlerden birine dönüşürsen?"

"Ben kazanman gereken bir savaşa dönüşmeyeceğim Talya çünkü ben zaten senin yanında savaşacağım."

"Ama o zaman..."

"Birazcık, biraz olsun, bana güvenmeyi dener misin? Söz veriyorum hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye mırıldandığında sesi o kadar zayıf geliyordu ki... Çünkü bana ulaşmaya çalışıyordu ve benim kafamın içindeki küçük şeytanlar onun ellerini ittirip duruyordu. Ama başımı kaldırmış yüzüne bakıyordum ve görüyordum da, Gazel beni bir gün hayal kırıklığına uğratsa bile bunu isteyerek yapacağına inanan tek bir zerrem yoktu.

"Tamam mı? Söz mü?" diye sorduğunda kafamı sallıyordum, parmaklarımla gözlerimin altına dolan yaşları sil-

CamScanner ile tarandı

diğimde ensemde elini hissettim, ardından alnıma güçlü bir öpücük bıraktıktan sonra elimi tuttu.

Zil çalıyordu.

❧

"Piçe bak ya! *Idi na hui!*"

Tayga'nın ettiği küfür bütün mülkte yankılanırken hemen ardımdan salondan çıkan Gazel'e bir bakış attıktan sonra botlarımı ayağıma geçirip bahçeye fırladım. Ukte kapıda dikilmiş, bana kocaman açtığı gözleriyle bakıyordu o sırada ve abisinden geçen hafta hiç ummadığım bir anda kahve teklifi aldığım Lodos ise umursamaz ifadesiyle tırabzanlara yaslanmıştı o an; beni şaşırtan şey, Tayga bahçenin ortasında saldırmaya hazır bir şekilde dikiliyordu ve *Anton*'la aralarında Albert vardı yalnızca.

"Aaa Talya!" diye seslendi Anton o an, kocaman gülümseyerek bana el sallıyordu. Daha fazla oyalanmadan evin önündeki basamakları indim ve "Ne oluyor burada?" diye homurdanarak yürüdüm yanlarına.

"Geçiyordum, olanlardan sonra nasıl olduğunu görmek için bir uğrayayım dedim," diye cevapladı beni, üzerinde deri bir ceket ve kahverengi bir pantolon vardı. İki elini de açarak üzerime doğru yürümeye başladığında Gazel'in geniş omuzlarını görebildim sadece, Anton'u göğsünden itti ve çatık kaşlarının ardından yüzünü izledi. "Önce biz bir sarılalım ya Anton. Uzun zaman oldu."

"Anton, *testa di cazzo**," diye düzelttiğini duydum Anton'un, Gazel'i o an. Herkes birbirine küfrediyordu.

"Ya tamam, bir sakin olun." Gazel'in önüne geçtiğimde bir Tayga'ya bir de hemen önümde dikilen ve bana ne yapacağımı anlamışçasına sinir olmuş gözlerle bakan Gazel'e

* (İt.) Salak (ed.n.)

CamScanner ile tarandı

baktım. Artık kıskançlığını saklamıyordu da. "Siz içeri geçin, ben bir konuşup geleceğim. Albert burada zaten, bir şey olursa..."

Anton güldü. "Ayıp ediyorsun *prenses*."

"Hayal dünyana postalanmak istiyorsan tam adrestesin," diye araya girdi o an Gazel ve Tayga da bunu bekliyormuşçasına arkadaşının yanında yerini aldı. En son karşılaştığımızda sakince konuşabilmişlerdi, şimdi ne oluyordu bunlara?

Gazel'e çatık kaşlarımın ardından, kollarımı göğsümde birleştirerek baktım bir süre. Nihayetinde gözlerini kaçırarak döndü ve eve doğru yürümeye başladı. Tayga o an şaşkınlıktan küçük dilini yutacakmış gibi görünüyordu ama o da bir süre sonra Gazel'i takip etti.

"Daha önce hiç, sadece babasının yolundan devam etmek istediği için değil de yıllardır sana âşık olduğundan ve içten içe bir gelecek hayal ettiğinden Adelardi mirasını elinin tersiyle ittiğini düşündün mü hiç?"

Omzumun üzerinden Anton'a doğru döndüm ve ters bir bakış attım o an. Konsey ailelerinin mirasçı çocuklarının birbirleriyle evlenemeyeceği bir gerçekti ama daha birkaç hafta anca olmuştu Gazel'le. Çok daha öncesinden bunu düşünmüş olması fazla ütopik kaçardı. *Ve delice.*

"Delice geldiğini biliyorum kulağa," diye mırıldandı Anton, elleri cebindeydi. "Ama Talya, katılabildiğim birkaç davet oldu eskiden. O çocuğun birinde olsun gözlerini üzerinden alabildiğini görmedim. Sen serinlemek için bahçeye çıktığında o da seni izlemek için terasa çıkıyordu. Vasilyev düğünlerinden önce damadın aile büyüğüyle satranç turnuvasına oturduğunu biliyorsun değil mi? Ne tesadüf, Hanvezir de satranç şampiyonu... Ve hatta..."

"Ne söylemeye çalışıyorsun Anton?" Kollarımı göğ-

CamScanner ile tarandı

sümde birleştirdim o an, Anton'un önüne dikilirken. Söylediği şeyler nabzımı hızlandırmaya yetse de inandığım insan sayısı zaten bir elin beş parmağını geçmezken Gazel'le ilgili olan her şeyi Gazel'in ağzından duymayı tercih ederdim.

Anton'un ifadesi düştü bir an, seslice nefes verdi etrafa bakarken. Omuz silkti ellerini ceplerine sokarken. "Hanvezir. Şanslı piç," diye homurdandı ardından. Ela rengi gözlerinde gördüğüm anlık bir endişe parıltısı, bana Anton'un da içten içe iyi bir insan olduğunu söylüyordu. Karmaşıktı o da sadece. Hepimizin olduğu gibi. "Gerçekten sadece nasıl olduğunu merak ettiğim için geldim. Dedenle -babanla- ve olanlardan sonra... Ve şu mahzendeki basilisk olayı... Efsane olduğunu düşünüyordum sadece onun, Vasilyevlerle ilgili, çocukken bize anlatılan ama görünüşe bakılırsa..."

Anton'la o gün ayaküstü yarım saat, yağmur atıştırmaya başlayana dek bahçede sohbet ettik. Ardından o hiçbir sorun çıkartmadan gitti, ben de içeri yürüdüm ve doğrudan salona geçtim. Lodos ortalıkta yoktu, Ukte mutfakta kendine tatlı bir şeyler hazırlıyordu ve Tayga da neredeydi bilmiyordum açıkçası.

Ama Gazel salondaki geniş koltuğun köşesinde oturmuş, geriye yaslanmış, tavanı izliyordu.

İçeri girdiğimi fark ettiğinde kıpırdamadı bile, bakışları üzerime çevrildi sadece. Ben de hiçbir şey söylemeden kollarımı uzattım ve omuzlarından tutunup üzerine çıkarak kucağına yerleşirken ses çıkarmadım. Koltuğa sindi o an, daha rahat koyabilmem için başımı omzuna. Gözlerimi kapattım. "Sadece biz, bu kadar," diye fısıldamıştı sanki kafasının içindeki savaştan çıktığında son lafıymış gibi.

Herkes herkesin, diye mırıldanmadan edememiştim içimden. En azından öyle sanıyordum. Ama Gazel duymuştu.

CamScanner ile tarandı

"Ne demek herkes herkesin?" diye sormuştu çatık kaşlarının arasından, beni otoparktaki kolonlardan birine yaslamadan hemen önce. "Sen benim... Ben senin. Bu kadar."

Bu kadar.

Ardından başımı kaldırdım ve birkaç santimlik mesafeden kaşlarımı çatarak çikolata kahvesi gözlerine baktım. "Hey! Bana hâlâ kırmızı elmaların hikâyesini anlatmadın?"

O günkü elma gerçekten ekşiydi. Hayatımda gördüğüm en parlak yeşil rengindeydi ve koparırken dişlerim sökülüyormuş gibi hissediyordum ama canım çikolata yemek istiyordu ve bunu yemeliydim. Annem canım ne zaman tatlı bir şeyler istese bana ölmek isteyip istemediğimi soruyor ve elma veriyordu. Çocuklar çok fazla tatlı yediklerinde ölebiliyorlardı.

"O ne?"

Oturduğum sofra bezinin kenarlarını düzeltirken gördüğüm spor ayakkabılar, çikolata rengi gözleri olan çocuğa aitti. Bir ısırık daha aldıktan sonra yüzümü buruşturdum, ardından elmayı ona uzattım. "Al. Ekşi ama."

"Ekşi mi seviyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Tatlı severim."

"O zaman niye yeşillerden yiyorsun?" diye sordu çocuk, ardından bahçede kayboldu. Bir süre uzanıp boyama yapmaya devam ettim, boyama kitabımın üzerine damlalar damlıyor ve bu, yağmur yağacağının bir işaretiydi ama son ana kadar bahçede kalmak istiyordum.

Ardından önüme bir kırmızı elma düştü.

Başımı kaldırıp da altında uzandığım ağaca baktım ama bu bir elma ağacı olsaydı fark ederdim önceden. Hayır. Çocuk, önüme elma fırlatmıştı. Kırmızı bir elma.

"Kırmızılar tatlıdır. Yeşiller ekşi."

CamScanner ile tarandı

"Kırmızı elmalar ölüm kokar. Annem öyle söyledi."

Başımı iki yana sallayarak kırmızı elmayı ittirdim. Çocuk sinirlenmişe benziyordu, eğilip kırmızı olanı aldı ve önümde toprağa bağdaş kurarak oturdu. Sanırım onun annesi, kıyafetleri kirlenince kızmıyordu.

"Sen Pamuk Prenses misin? Öyle olsaydın bile, seni öperek uyandırırdım. O yüzden yiyebilirsin."

"Masallar gerçek değil. Aptal mısın?" diye homurdandım önüme dönerken.

"Masallar gerçek değilse senin gözlerin nasıl gerçek?"

Başımı kaldırıp da dik dik baktım suratına. Ne diyordu bu çocuk? "Ne var ki gözlerimde?"

"Çok güzeller. Çocuklarımın gözleri de böyle olsun isterim."

"Pufff," diye bir nefes verdim o an. Bu çocuk fazla dramatikti. Üstelik artık yumuşak şekersi ayıcıklardan da getirmiyordu.

"Beni seviyor musun?"

Ona yan yan baktım. Kafam soru işaretleriyle dolmuştu kısacık zamanda. "Sevmek ne demek?"

"İyi bir şey. Annen baban, seni seviyordur mesela. Sen de onları. İyi hissettirir."

"Sen beni seviyor musun mesela?" diye sordum o an, avuçlarımın üzerinde kalkıp çocuğa bakarken.

Birkaç saniye düşündü, başını eğmişti. Ardından kafasını olumlu anlamda sallayarak baktı bana. "Evet. Başta tam bir karın ağrısıydın, bütün jelibonlarımı yedin. Ama şu an iyi bir oyun arkadaşısın. Seni seviyorum."

"İyiymiş," diye mırıldandım o an gülümseyerek. İyi hissettirdiği konusunda haklıydı sanırım. Şimdiden daha iyi hissediyordum.

Bir süre sonra babasının ona verandadan seslendiğini

CamScanner ile tarandı

duydu ve kalkıp gitti. Her zaman hiçbir şey söylemeden ortalıktan kaybolurdu. O öğlen, bahçedeki tüm çocuklar kaybolmuştu ama. Sanırım yağmur yağdığındandı ve benim de içeri girmem gerekiyordu.

Annemi etrafa temkinli bakışlar atarak buraya doğru gelirken fark ettiğimde o kadar hızlı kalkmıştım ki yerimden neredeyse düşüyordum. Hızlıca boyalarımı, boyama kitabımı ve yere serdiğim bezi toparladım ama annem elimi yakaladığı an hepsi yere düştüler. "Anne, bir yere mi gidiyoruz?" diye sordum, eğilip yerdeki kırmızı elmayı alışını izlerken.

"Gel benimle."

Eve girmeden arka bahçeye doğru yürümeye başladığımızda, etrafta hiç kimsenin olmayışını istemsizce garipsemiştim. Dedemin evinde her zaman birileri olurdu.

"Anne, beni seviyor musun?" diye sordum o an. "Ben seni seviyorum. Sevmek çok güzel bir şeymiş. Büyüyünce daha çok seveceğim insanları. Tayga'yı bile! Onlar da beni seveceklerdir..."

Ama annem beni dinlemiyordu.

"Anne... korkuyorum."

"Şişşşt, korkma kuzum, sadece bir şey göstereceğim sana," diye mırıldandı annem saçlarımı omuzlarımdan aşağı atarak başımın üzerine bir öpücük bırakırken. Annem saçlarıma hiçbir zaman dokunmazdı ve beni daha önce hiç böyle öpmemişti. Bana gerçekten bir şey gösterecek olmalıydı.

"Yalnızca sesini çıkarma ve beni takip et," dedi elimden tutup beni merdivenlerden aşağı yönlendirirken. "Seni eski dostunla tanıştıracağım."

CamScanner ile tarandı

bir yabancı,
bir gece
sesinden bir şarkı dinleyecek senin
ve bir kitap okuyacak benim dilimden.

bir yabancı,
bir gece
senin olacak.
sen de onun.
yıldızlar kayacak
ve ben dilek tutmayacağım.

bir gece,
bir yabancı olacaksın içimde.

senin şarkın susacak
ve benim kitabım hiç yazılmamış gibi—
hayatımıza devam edeceğiz ikimiz de.

bir gece,
iki yabancı olacağız birbirimize
sen göçeceksin sıcak iklimlere
benim memleketim soğuk yerlerde.

bir gece
aklına düşeceğim ansızın
öylece—

kovacaksın beni yaka paça evimden
hiç dokunamadığım o yerden
geç kaldım sana ve şimdi sonsuza dek—

(bak bana)

göçebeyim ben.

CamScanner ile tarandı

bir yabancı
bir gece
sesinden bir şarkı dinleyecek sen
ve bir kitap okuyacak benim dilimden

bir yabancı
bir gece
sen olacak, ben de onun.
yıldızlar kaçacak
ve ben dilek tutmayacağım.

bir gece
bir yabancı olacaksın içimde.

sen şarkı susacak
ve benim kitabım hiç yazılmamış gibi
hayatımın dışına düşeceğiz ikimiz de.

bir gece
iki yabancı olacağız birbirimizle
sen göçeceksin uzak ülkelere
benim memleketim sensiz yerlerde.

bir gece
adına dileceğim, onun
öğrece.

Kovacaksın beni yüz parça ederek
hiç dokunmadığın o yerden
geç kaldın sana ve
şimdi, sonsuza dek

(Sık sana.)

göçebeğim ben.

CamScanner ile tarandı

TEŞEKKÜRLER

Bazen benim bile tereddüt ettiğim akşamlarda defalarca kez aynı şeyleri dinleyen ve benimle analiz eden arkadaşlarıma teşekkür ederim. Üzerime doğru gelen dört duvar ve başıma çöken bir çatının altından, elimden tutup kaldırdığı için Talya'ya teşekkür ederim. Okuduğunuz, kendinizi bulduğunuz ve ellerinizde taşıyıp bana teşekkür etmek için imza günlerime geldiğiniz için asıl ben teşekkür ederim.

Gri Evren serimizin ilk kitabı *Serçeler Ağladığında*'ydı. İkinci kitabımız, Hazar Mers'maar ve Reva Nadas karakterlerine odaklanacak *Vital Bulgular*'da görüşmek üzere!

Sevgiler,
Beyza

CamScanner ile tarandı